john scalzi

BRIGĂZILE-FANTOMĂ

CARTEA A DOUA A SERIEI RĂZBOIUL BĂTRÎNILOR

MILLENNIUM BOOKS

John Scalzi

Brigăzile-fantomă

Traducere din limba engleză:
CRISTINA şi ŞTEFAN GHIDOVEANU

Lui Shara Zoll, pentru prietenie şi pentru tot restul.
Lui Kristine şi Athenei, pentru răbdarea şi dragostea lor.

Cuprins

P A R T E A Î N T Î I

UNU

Nimeni nu observă piatra.

Şi pentru un motiv foarte întemeiat. Piatra era greu de definit, una dintre milioanele de bucăţi de rocă şi de gheaţă care pluteau pe orbita parabolică a unei comete cu perioadă scurtă, de mult moarte, arătînd exact cum ar arăta orice bucată din cometa distrusă. Piatra era mai mică decît unele, mai mare decît altele, dar pe o scală a distribuţiei nu exista nimic care să o distingă într-un fel sau altul. În cazul, cu o probabilitate aproape imperceptibil de mică, în care piatra era zărită de o reţea planetară defensivă, o examinare superficială ar fi arătat că piatra era compusă din silicaţi şi unele minereuri. Cu alte cuvinte: o piatră nici pe departe destul de mare pentru a provoca vreo stricăciune serioasă.

Aceasta era o problemă academică pentru planeta care intersecta în respectivul moment traiectoria pietrei şi a cîtorva mii dintre surorile ei; nu avea reţea planetară defensivă. Reprezenta totuşi un puţ de gravitaţie, în care piatra căzu, laolaltă cu aceste numeroase surori. Împreună, formau un curent de meteoriţi, aşa cum făceau multe bucăţi de gheaţă şi de rocă de fiecare dată cînd planeta intersecta orbita cometei, o dată la fiecare revoluţie planetară. Nici o creatură inteligentă nu se afla pe suprafaţa acestei planete înfiorător de reci, dar dacă ar fi existat, ar fi putut să se uite în sus şi să vadă dungile şi petele lăsate de aceste bucăţi de materie cînd ardeau în atmosferă, supraîncălzite de frecarea aerului pe rocă.

Marea majoritate a acestor meteori nou-apăruţi aveau să se vaporizeze în atmosferă, materia lor transmutîndu-se în timpul căderii incandescente dintr-un bulgăre discret şi solid într-un şuvoi lung de particule microscopice. Acestea aveau să rămînă în atmosferă un timp nedefinit, pînă cînd aveau să devină nucleele unor picături de apă, şi simpla masă a apei avea să le tragă către sol sub formă de ploaie (sau, mai probabil, avînd în vedere natura planetei, de zăpadă).

Această piatră, totuşi, avea masa de partea sa. Bucăţile zburau în timp ce presiunea atmosferică deschidea crăpături fine în structura pietrei, tensiunea căderii prin stratul tot mai dens de gaze dezvăluind defectele structurale şi slăbiciunile şi exploatîndu-le cu violenţă. Fragmente se desprinseră, scînteiară scurt şi puternic şi fură consumate de către cer. Şi totuşi, la sfîrşitul călătoriei prin atmosferă, rămase destul cît să se ciocnească de suprafaţa planetei, bulgărele în flăcări izbind cu viteză şi cu putere un platou de piatră care fusese curăţat de gheaţă şi de zăpadă de către vînturile de altitudine.

Impactul vaporiză piatra şi o mică parte a platoului, săpînd un crater la fel de mic. Platoul de piatră, care se întindea pe o distanţă

semnificativă pe orizontală şi dedesubtul suprafeţei planetei, răsună la ciocnire ca un clopot, armonicele coborînd cu cîteva octave sub amplitudinea auzului celor mai multe specii inteligente cunoscute.

Solul se cutremură.

Şi în depărtare, sub suprafaţa planetei, cineva observă în sfîrşit piatra.

– Cutremur, zise Sharan.

Nu ridică ochii de la monitor.

Cîteva clipe mai tîrziu, urmă o altă zguduire.

– Cutremur, repetă Sharan.

Cainen îşi privi cercetător asistenta, de la propriul lui monitor.

– Plănuieşti să faci asta de fiecare dată? întrebă el.

– Vreau să te ţin la curent cu evenimentele pe măsură ce se petrec, răspunse Sharan.

– Apreciez sentimentul, spuse Cainen, dar chiar nu trebuie să pomeneşti de asta de fiecare dată. *Sînt* om de ştiinţă. Înţeleg că atunci cînd solul se mişcă avem de-a face cu un cutremur. *Prima* ta declaraţie a fost folositoare. Începînd de la a cincea sau a şasea oară, devine monoton.

Încă un huruit.

– Cutremur, spuse Sharan. Ăsta e numărul şapte. Oricum, tu nu eşti specialist în tectonică. E în afara multelor tale domenii de experienţă.

În ciuda modului de obicei lipsit de expresie de a vorbi al lui Sharan, era greu să-ţi scape sarcasmul. Dacă Cainen nu s-ar fi culcat cu asistenta lui, ar fi putut fi iritat. Aşa cum stăteau însă lucrurile, îşi permitea să se amuze, plin de toleranţă.

– Nu-mi aduc aminte ca *tu* să fii specialistă în tectonică, remarcă el.

– E un hobby, replică Sharan.

Cainen deschise gura să răspundă, cînd solul porni în sus spre el, brusc şi violent. Avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că nu podeaua se mişcase, ci el fusese trîntit brusc la podea. Era acum întins la întîmplare pe dale, laolaltă cu jumătate dintre obiectele aşezate pînă cu puţin înainte pe staţia lui de lucru. Scaunul de lucru al lui Cainen zăcea răsturnat la vreo doi metri spre dreapta, încă legănîndu-se după cădere.

Aruncă o privire spre Sharan, care nu se mai uita spre monitor, în parte din cauză că acesta zăcea sfărîmat pe podea, în apropiere de locul unde se rostogolise Sharan însăşi.

– Ce-a fost asta? întrebă Cainen.

– Cutremur? sugeră Sharan, şi apoi ţipă cînd laboratorul săltă din nou, energic, în jurul lor.

Panoul pentru iluminat şi cel acustic căzură din tavan; atît Cainen

cît şi Sharan se căzniră să se tîrască sub bancurile de lucru. Lumea făcu pentru o vreme implozie în jurul lor, în timp ce se ghemuiau sub mese.

Dintr-odată, zguduiturile se opriră. Cainen se uită în jur, la puţina lumină pîlpîitoare care mai rămăsese, şi văzu cea mai mare parte a laboratorului căzută pe jos, inclusiv o parte serioasă din tavan şi din pereţi. De obicei, laboratorul era plin de muncitori şi de ceilalţi asistenţi ai lui Cainen, dar astăzi el şi cu Sharan veniseră aici tîrziu, să termine o secvenţiere. Cea mai mare parte a echipei se afla în cazărmile bazei, probabil adormită. Ei bine, acum erau treji.

Un zgomot ascuţit, pătrunzător, răsună pe holul care ducea la laborator.

– Auzi asta? întrebă Sharan.

Cainen înclină afirmativ capul.

– E sirena pentru staţiile de luptă.

– Sîntem atacaţi? întrebă Sharan. Credeam că baza asta e ecranată.

– Este, răspunse Cainen. Sau era. Ar trebui să fie, oricum.

– Ei, bună treabă, trebuie să spun, comentă Sharan.

Acum Cainen era iritat.

– Nimic nu e perfect, Sharan, replică el.

– Îmi pare rău, zise Sharan, adaptîndu-se la iritarea bruscă a şefului său.

Cainen mîrîi, apoi se strecură afară de sub bancul lui de lucru şi porni către un dulap răsturnat.

– Vino să mă ajuţi cu asta, îi ceru lui Sharan.

Manevrară între ei dulapul pînă în poziţia în care Cainen putea să deschidă uşa. Înăuntru se afla o mică armă cu proiectile şi un încărcător.

– De unde ai căpătat asta? întrebă Sharan.

– Aici *este* o bază militară, Sharan, răspunse Cainen. Au arme. Eu am două dintr-astea. Una aici şi una în cazarmă. M-am gîndit că ar fi de folos dacă s-ar întîmpla aşa ceva...

– Noi nu sîntem militari, observă Sharan.

– Şi sînt sigur că o să conteze foarte mult pentru oricine atacă baza, continuă Cainen, dîndu-i arma lui Sharan. Ia asta.

– Nu mi-o da mie, protestă Sharan. N-am folosit niciodată aşa ceva. Ia-o tu.

– Eşti sigură? întrebă Cainen.

– Sînt sigură, răspunse Sharan. N-aş face decît să mă împuşc singură în picior.

– Bine, spuse Cainen.

Montă încărcătorul de muniţie în armă şi o băgă într-un buzunar al hainei.

– Ar trebui să plecăm spre cazarma noastră. Oamenii noştri sînt acolo. Dacă se întîmplă ceva, ar trebui să fim alături de ei.

Sharan încuviinţă fără cuvinte. Personalitatea ei sarcastică obişnuită dispăruse acum cu desăvîrşire; arăta istovită şi speriată. Cainen o strînse scurt de mînă.

– Vino, Sharan, o chemă el. O să ne descurcăm. Să încercăm doar să ajungem la cazarmă.

Cei doi începură să se strecoare printre dărîmăturile din hol, cînd auziră uşa de la casa scărilor de la nivelul de dedesubt deschizîndu-se. Cainen privi prin norul de praf şi lumina scăzută şi distinse două siluete masive trecînd pe uşă. Cainen porni înapoi spre laborator; Sharan, care avusese acelaşi gînd mai repede decît şeful ei, ajunsese deja la uşa laboratorului. Singura cale diferită de a pleca de la acest etaj era liftul, care se afla dincolo de casa scărilor. Erau prinşi în capcană. Cainen îşi atinse buzunarul în timp ce se retrăgea; nu avea prea multă experienţă în plus cu o armă faţă de Sharan şi nu era deloc încrezător că ar putea să lovească chiar şi o singură ţintă la distanţă, cu atît mai puţin două, fiecare dintre ele fiind probabil un soldat antrenat.

– Domnule administrator Cainen, zise una dintre siluete.

– Ce? răspunse Cainen, chiar dacă ştia că n-ar fi trebuit să o facă, şi regretă imediat că se dăduse de gol.

– Domnule administrator Cainen, repetă silueta. Am venit să vă recuperăm. Nu sînteţi în siguranţă aici.

Silueta înaintă într-un cerc de lumină şi se dovedi a fi Aten Randt, unul dintre comandaţii bazei. Cainen îl recunoscu în sfîrşit după desenul clanului aplicat pe carapace şi după însemne. Aten Randt era eneshan, iar lui Cainen îi era puţin ruşine să recunoască faptul că, şi după atîta timp în bază, încă i se păreau toţi la fel.

– Cine ne atacă? întrebă Cainen. Cum au găsit baza?

– Nu sînt sigur cine ne atacă sau de ce, răspunse Aten Randt.

Pocnetele mandibulelor sale erau traduse într-o vorbire recognoscibilă de către un mic dispozitiv care-i atîrna de gît. Aten Randt îl putea înţelege pe Cainen fără dispozitiv, dar avea nevoie de el ca să-i vorbească.

– Bombardamentul a venit de pe orbită şi abia acum le-am descoperit aparatul de debarcare.

Aten Randt se apropie de Cainen; acesta încercă să nu se clintească din loc. În ciuda timpului petrecut aici şi a relaţiei de serviciu destul de bune, încă era nervos în preajma masivei rase de insectoizi.

– Domnule administrator Cainen, nu te putem lăsa să fii găsit aici. Trebuie să te luăm înainte ca baza să fie invadată.

– Bine, răspunse Cainen.

Îi făcu semn lui Sharan să vină cu el.

– Ea nu, spuse Aten Randt. Numai tu.

Cainen se opri.

– E asistenta mea. Am nevoie de ea, insistă el.

Baza se zgudui din cauza unui alt bombardament. Cainen se simţi izbit de un perete şi se prăbuşi. În timp ce cădea, observă că nici Aten Randt, nici celălalt soldat eneshan nu se mişcaseră vreun pic din poziţia lor.

– Nu este momentul potrivit să discutăm această problemă, domnule administrator, zise Aten Randt.

Lipsa de emoţie a dispozitivului de traducere dădea comentariului o nuanţă sardonică neintenţionată.

Cainen începu să protesteze din nou, dar Sharan îl luă cu blîndeţe de braţ.

– Cainen. Are dreptate, spuse ea. Trebuie să ieşi de aici. E destul de rău că oricare dintre noi se află aici. Dar dacă tu ai fi găsit aici, ar fi foarte rău.

– Nu te las singură, exclamă Cainen.

– *Cainen,* insistă Sharan, şi arătă înspre Aten Randt, care stătea alături, impasibil. E unul dintre ofiţerii de cel mai înalt rang de aici. Sîntem atacaţi. N-ar trimite pe cineva ca el cu o misiune banală. Iar acum, oricum nu este momentul să ne certăm. Aşa că pleacă. O să găsesc eu drumul înapoi la cazarmă. Am petrecut în locul ăsta ceva vreme, mai ştii? Îmi aduc eu aminte cumva cum se ajunge acolo.

Cainen se uită lung la Sharan pentru o clipă, apoi arătă, pe lîngă Aten Randt, către celălalt soldat eneshan.

– Tu, rosti el. Escortează-o înapoi la cazarmă.

– Am nevoie de el alături de mine, domnule administrator, protestă Aten Randt.

– Poţi să te descurci şi singur cu mine, zise Cainen. Iar dacă nu este însoţită de el, o să fie însoţită de mine.

Aten Randt îşi acoperi dispozitivul de traducere şi făcu un semn soldatului. Se aplecară unul spre celălalt şi pocniră încetişor din mandibule – nu că ar fi contat, din moment ce Cainen nu înţelegea limba eneshan. Apoi cei doi se despărţiră şi soldatul se duse să stea lîngă Sharan.

– O s-o ducă la cazarmă, spuse Aten Randt. Dar să nu mai aud nici un argument din partea ta. Am irosit deja prea mult timp. Vino cu mine *acum,* domnule administrator.

Întinse mîna, îl apucă pe Cainen de braţ şi-l trase către uşa casei scării. Cainen aruncă o privire în urmă şi o văzu pe Sharan uitîndu-se cu teamă la uriaşul soldat eneshan. Această ultimă imagine a asistentei şi iubitei lui dispăru cînd Aten Randt îl împinse pe uşă.

– Asta a durut! protestă Cainen.

– Taci, se răsti Aten Randt şi-l împinse pe Cainen înainte pe scări.

Începură să urce; membrele surprinzător de scurte şi delicate ale eneshanului erau pe măsura paşilor lui Cainen, în susul scărilor.

– Mi-a luat mult prea mult să te găsesc şi prea mult să te fac să te mişti. De ce nu erai în cazarmă?

– Terminam nişte treburi, răspunse Cainen. Nu că am avea cine ştie ce altceva de făcut aici. Unde mergem acum?

– Sus, zise Aten Randt. E o cale ferată de serviciu subterană, la care trebuie să ajungem.

Cainen se opri pentru o clipă şi se uită în urmă, la Aten Randt, care, în ciuda faptului că se afla cu cîteva trepte mai jos decît el, era aproape la aceeaşi înălţime.

– Asta duce la culturile hidroponice, observă Cainen.

Cainen, Sharan şi alţi membri ai echipei lui se duceau din cînd în cînd la hala imensă a culturilor hidroponice, pentru verdeaţă; suprafaţa planetei nu arăta tocmai îmbietoare, în afară de cazul în care hipotermia era ceva ce-ţi plăcea. Culturile hidroponice însemnau lucrul cel mai apropiat de noţiunea de „afară”.

– Culturile hidroponice sînt într-o peşteră naturală, spuse Aten Randt, îndemnîndu-l pe Cainen să se pună din nou în mişcare. Un rîu subteran se întinde dincolo de ea, într-o zonă închisă. Curge într-un lac subteran. Acolo e ascuns un mic modul locuibil în care te vei adăposti.

– Nu mi-ai spus niciodată pînă acum despre asta, se miră Cainen.

– Nu ne-am aşteptat să avem nevoie să-ţi spunem, replică Aten Randt.

– O să înot pînă acolo? întrebă Cainen.

– Există un mic submersibil, răspunse Aten Randt. Va fi cam înghesuială înăuntru, chiar şi pentru tine. Dar a fost deja programat cu amplasarea modulului.

– Şi cît o să stau acolo?

– Să sperăm că nu prea mult, îl linişti Aten Randt. Pentru că alternativa ar însemna un timp într-adevăr lung. Încă două etaje, domnule administrator…

Cei doi se opriră la uşă, cu două etaje mai sus, în timp ce Cainen încerca să-şi recapete răsuflarea, iar Aten Randt pocnea din maxilare la comunicator. Zgomotul bătăliei, la cîteva etaje deasupra, era filtrat la trecerea prin piatra solului şi prin betonul pereţilor.

– Au ajuns la bază, dar deocamdată îi ţinem la suprafaţă, îi explică Aten Randt lui Cainen, lăsînd jos comunicatorul. N-au ajuns la acest nivel. S-ar putea să ajungem să te ducem la adăpost. Vino după mine şi stai aproape, domnule administrator. Să nu rămîi în urmă. Înţelegi?

– Înţeleg, răspunse Cainen.

– Atunci să mergem, îl îndemnă Aten Randt.

Îşi ridică arma destul de impresionantă, deschise uşa, şi ieşi pe hol. Cînd Aten Randt începu să se mişte, Cainen văzu membrele inferioare ale eneshanului extinzîndu-se cînd o articulaţie suplimentară a piciorului ieşi din carapace. Era un mecanism de alergare care le dădea eneshanilor o viteză şi o agilitate înspăimîntătoare în condiţii de bătălie şi îi aminti lui Cainen de numeroasele insecte tîrîtoare din copilăria lui. Îşi înăbuşi un fior de repulsie şi alergă să ţină pasul, poticnindu-se nu doar o dată în holul presărat cu dărîmături, îndreptîndu-se prea încet către mica staţie de tren de pe partea cealaltă a nivelului.

Cainen gîfîia, în timp ce Aten Randt examina comenzile unei locomotive al cărei compartiment de pasageri era deschis către exterior. Deconectase deja locomotiva de vagoanele din spatele ei.

– Ţi-am zis să ţii pasul…

– Unii dintre noi sîntem bătrîni şi nu ne putem dubla lungimea picioarele, bombăni Cainen, apoi arătă către locomotivă. Mă sui în asta?

– Ar trebui să mergem pe jos, spuse Aten Randt, iar pe Cainen începură să-l doară deja picioarele. Dar nu cred că o să poţi să ţii pasul pe întreaga distanţă, şi sîntem în criză de timp. Va trebui să riscăm să folosim asta. Urcă-te.

Cainen se sui recunoscător în zona pentru pasageri, care era încăpătoare, fiind construită pentru doi eneshani. Aten Randt porni mica locomotivă la viteză maximă – cam de două ori viteza alergării unui eneshan, ceea ce părea stînjenitor de repede în tunelul îngust –, apoi se întoarse şi ridică din nou arma, scrutînd tunelul din spatele lor în căutarea ţintelor.

– Ce se întîmplă cu mine dacă baza e cucerită? întrebă Cainen.

– Vei fi în siguranţă în modulul locuibil.

– Da, dar dacă baza e cucerită, cine va veni să mă ia? Nu pot să stau în modul pentru totdeauna şi nu o să ştiu cum să ies. Oricît de bine pregătit e modulul ăsta al vostru, va rămîne pînă la urmă fără provizii. Ca să nu mai pomenim de aer.

– Modulul are capacitatea de a extrage oxigenul dizolvat din apă, explică Aten Randt. N-o să te sufoci.

– Minunat! Dar tot mai rămîne foamea…

– Lacul are o scurgere…, începu Aten Randt şi atît reuşi să spună înainte ca locomotiva să deraieze cu o zguduitură bruscă.

Vuietul tunelului care se prăbuşea acoperi toate celelalte zgomote; Cainen şi Aten Randt se treziră zburînd pentru scurtă vreme, cînd fură aruncaţi din zona pentru pasageri a locomotivei în întunericul plin de praf care se coborî brusc asupra lor. După un timp nedeterminat, Cainen simţi că este îmboldit să se trezească de către Aten Randt.

– Scoală-te, domnule administrator.

– Nu văd nimic, se plînse Cainen.

Aten Randt răspunse îndreptînd spre el o rază de la lampa ataşată de armă.

– Mulţumesc.

– Te simţi bine? întrebă Aten Randt.

– Da, răspunse Cainen. Dacă este cîtuşi de puţin posibil, mi-ar plăcea să-mi petrec *restul* zilei fără să mai iau contact cu pămîntul.

Aten Randt pocni din mandibule în semn de încuviinţare şi mută raza de lumină, ca să se uite la căderile de pietre care le blocaseră drumul. Cainen porni să se ridice, alunecînd puţin pe pietriş.

Aten Randt îndreptă din nou raza spre Cainen.

– Rămîi acolo, domnule administrator. E mai sigur.

Raza de lumină coborî spre şine.

– S-ar putea să mai fie curent în ele.

Raza se îndepărtă din nou, înapoi către pereţii prăbuşiţi ai noului lor ţarc. Fie din întîmplare, fie intenţionat, bombardamentul care lovise linia de cale ferată îi închisese complet pe Cainen şi Aten Randt; nu exista nici o deschidere în zidul dărîmat. Cainen îşi spuse că sufocarea devenise din nou o problemă reală. Aten Randt continuă examinarea porţiunii de coridor şi încercă din nou comutatorul, care părea să nu meargă. Cainen se aşeză şi încercă să nu respire prea adînc.

Ceva mai tîrziu Aten Randt, care renunţase la examinare şi îi lăsase pe amîndoi în întuneric cît timp se odihnea, aprinse din nou lumina, îndreptînd-o către peretele de sfărîmături cel mai apropiat de bază.

– Ce e? întrebă Cainen.

– Taci, replică Aten Randt, şi se duse mai aproape de perete, încercînd parcă să audă ceva.

Cîteva clipe mai tîrziu, Cainen auzi şi el: un zgomot care ar fi putut fi voci, dar nu ale cuiva de aici, sau prietenoase. Scurtă vreme după aceea, se auziră exploziile. Oricine era de partea cealaltă a peretelui, se hotărîse că vrea să treacă.

Aten Randt se dădu repede la o parte de lîngă peretele de sfărîmături şi se apropie de Cainen, cu arma ridicată, orbindu-l cu raza de lumină.

– Îmi pare rău, domnule administrator, zise Aten Randt, şi atunci îi deveni limpede lui Cainen că ordinele lui Aten Randt de a-l duce la adăpost mergeau probabil doar pînă aici. Din instinct, mai mult decît pentru că se gîndise, Cainen se răsuci din faţa razei; glonţul menit să-l nimerească în plin se duse în schimb în braţ, făcîndu-l să se învîrtească şi trîntindu-l la pămînt. Cainen se strădui să se ridice în genunchi şi zări umbra apărută în faţa lui cînd lumina lui Aten Randt îi căzu în spate.

– Aşteaptă, exclamă Cainen în direcţia umbrei. Nu în spate. Ştiu ce trebuie să faci. Dar nu în spate. Te rog.

Trecu o clipă întreruptă de sunetele exploziilor în pietriş.

– Întoarce-te, domnule administrator.

Cainen se întoarse încet, scîrţîind cu genunchii pe pietriş şi băgînd mîinile în buzunarele de la haină, ca şi cum ar fi fost cătuşe. Aten Randt ţinti; avînd luxul de a-şi alege unde să tragă, îndreptă arma spre creierul lui Cainen.

– Eşti gata, domnule administrator?

– Sînt, răspunse Cainen, şi-l împuşcă pe Aten Randt cu arma din buzunarul hainei, ochind spre raza de lumină.

Împuşcătura lui Cainen coincise cu o explozie în partea cealaltă a peretelui. Aten Randt nu păru să-şi dea seama că fusese împuşcat, pînă cînd sîngele nu începu să-i curgă din rana din carapace; pentru Cainen, era abia vizibilă în lumină. Cainen îl văzu pe Aten Randt uitîndu-se în jos la rană, fixînd-o cu privirea pentru o clipă, apoi întoarse din nou ochii spre Cainen, nedumerit. Pînă în acest moment, Cainen scosese deja pistolul din buzunar. Trase în Aten Randt încă de trei ori, golind încărcătorul. Aten Randt se aplecă uşor înainte pe picioarele din faţă, apoi căzu pe spate la fel de mult, cu partea principală a corpului său mare aşezîndu-se pe sol şi cu picioarele întinse în unghiuri ciudate.

– Îmi pare rău, spuse Cainen adresîndu-se proaspătului cadavru.

Spaţiul se umplu de praf şi apoi de lumină, cînd peretele de sfărîmături fu spart şi creaturi cu lumini pe arme se revărsară prin el. Una dintre ele îl zări pe Cainen şi lătră; dintr-odată cîteva raze de lumină se îndreptară spre administrator. Cainen lăsă arma din mînă, ridică braţul sănătos în semn de capitulare şi se îndepărtă de corpul lui Aten Randt. Faptul că îl împuşcase pe Aten Randt pentru a rămîne în viaţă nu i-ar fi slujit prea mult dacă aceşti invadatori se hotărau să-l ciuruiască. Printre razele de lumină, unul dintre invadatori înaintă trăncănind ceva în limba lui, iar Cainen reuşi în sfîrşit să vadă specia cu care avea de-a face.

Instruirea sa de xenobiolog ieşi la suprafaţă atunci cînd începu să observe particularităţile fenotipului speciei: simetrie bilaterală, bipezi şi în consecinţă cu membre diferenţiate pentru braţe şi picioare; genunchii li se îndoiau invers. Cam de aceeaşi mărime şi construiţi după aceeaşi schemă a corpului, ceea ce nu era surprinzător, din moment ce un număr neobişnuit de mare de specii aşa-zis inteligente erau bipede, cu simetrie bilaterală şi avînd volum şi masă destul de asemănătoare. Era unul dintre lucrurile care făcea ca relaţiile interspecii din această parte de univers să fie atît de litigioase precum erau. Atît de multe specii inteligente asemănătoare, atît de puţin spaţiu cu adevărat utilizabil pentru toate nevoile lor…

Dar acum apar diferenţele, se gîndi Cainen, cînd creatura lătră din nou la el: un tors mai lat şi o structură a scheletului şi a musculaturii în general stîngace. Picioare ca nişte cioturi; mîini ca nişte ciomege. Diferenţiere sexuală extrem de vizibilă (aceasta din faţa lui era femelă, dacă-şi amintea corect). Intrări senzoriale compromise din cauza a numai două mici organe optice şi auditive, în loc de benzile optice şi auditive care se înfăşurau aproape complet în jurul capului lui Cainen. Fibre cheratinice subţiri pe cap, în loc de cute ale pielii care radiază căldură. Nu pentru prima oară, Cainen reflectă că evoluţia nu făcuse mari favoruri acestei specii în particular, din punct de vedere fizic.

Îi făcuse doar agresivi, periculoşi şi al naibii de greu de curăţat de pe suprafaţa unei planete. O problemă, adică.

Creatura din faţa lui Cainen trăncăni din nou spre el şi scoase un obiect scurt, cu înfăţişare ameninţătoare.

– Umani nenorociţi, comentă el.

Creatura îl pocni cu obiectul; Cainen simţi un şoc, văzu un dans multicolor de lumină şi căzu la pămînt pentru ultima oară în acea zi.

*

– Îţi aduci aminte cine sînt? întrebă umanul de la masă, cînd Cainen fu condus în încăpere.

Cei care-l făcuseră prizonier îi oferiseră un scaun potrivit pentru genunchii lui cu faţa în spate (pentru ei); umanul vorbi, iar traducerea ieşea dintr-un difuzor de pe masă. Singurul alt obiect de pe masă era o seringă umplută cu un lichid limpede.

– Eşti soldatul care m-a lovit şi din cauza căruia mi-am pierdut cunoştinţa, răspunse Cainen.

Difuzorul nu dădu o traducere a cuvintelor sale, sugerînd că soldatul avea pe undeva un alt dispozitiv de traducere.

– Aşa e, zise umanul. Sînt locotenentul Jane Sagan.

Făcu semn către scaun.

– Te rog ia loc.

Cainen se aşeză.

– Nu era necesar să mă faci să-mi pierd cunoştinţa, zise el. Aş fi venit de bunăvoie.

– Am avut motivele noastre să te vrem fără cunoştinţă, spuse Sagan.

Arătă spre braţul lui rănit, unde îl lovise glonţul lui Aten Randt.

– Ce-ţi mai face braţul? îi întrebă.

– Pare să fie bine, răspunse Cainen.

– N-am reuşit să-l vindecăm în întregime, explică Sagan. Tehnologia noastră medicală poate vindeca rapid cea mai mare parte a rănilor noastre, dar tu eşti rraey, nu om. Tehnologiile noastre nu cartografiază precis ţesuturile voastre. Dar am făcut tot ce-am putut…

– Mulţumesc, zise Cainen.

– Presupun că ai fost împuşcat de către eneshanul lîngă care te-am găsit, continuă Sagan. Cel pe care l-ai împuşcat…

– Da, încuviinţă Cainen.

– Sînt curioasă de ce eraţi angajaţi într-un schimb de focuri.

– Era pe cale să mă omoare, iar eu nu voiam să mor.

– Asta atrage după sine întrebarea de ce eneshanul te voia mort, spuse Sagan.

– Eram prizonierul lui, o lămuri Cainen. Presupun că ordinele lui erau să mă omoare, mai curînd decît să îngăduie să fiu prins de viu.

– Erai prizonierul lui, repetă Sagan. Şi totuşi, aveai o armă.

– Am găsit-o.

– Chiar aşa? comentă Sagan. Asta înseamnă o securitate foarte proastă din partea eneshanilor. Nu le stă în fire.

– Cu toţii facem greşeli, zise Cainen.

– Şi toţi ceilalţi rraey pe care i-am găsit în bază? întrebă Sagan. Erau şi ei prizonieri?

– Erau, răspunse Cainen, şi simţi un val de îngrijorare pentru Sharan şi pentru restul echipei sale.

– Cum se face că aţi ajuns cu toţii să fiţi prizonierii eneshanilor?

– Ne aflam pe o navă rraey care ne ducea spre una dintre coloniile noastre, cu ocazia unei rotaţii medicale, povesti Cainen. Eneshanii ne-au atacat nava. Ne-au abordat, mi-au luat echipajul prizonier şi ne-au trimis aici.

– Cu cîtă vreme în urmă s-a întîmplat totul?

– Cu destulă vreme, continuă Cainen. Nu sînt prea sigur. Aici folosim măsurătoarea militară eneshană a timpului, iar unităţile lor nu-mi sînt prea familiare. Apoi, mai există şi perioada de rotaţie planetară locală, care e rapidă şi face lucrurile şi mai încurcate. Şi nici diviziunile umane ale timpului nu-mi sînt familiare, aşa că nu pot spune cu precizie.

– Serviciile noastre de informaţii nu au nici o înregistrare despre eneshani care să fi atacat un vehicul rraey în ultimul an – asta ar însemna cam două treimi de hked pentru tine, zise Sagan, folosind termenul rraey pentru o orbită completă a planetei lui în jurul propriului soare.

– Poate că informaţiile voastre nu sînt atît de bune pe cît crezi, observă Cainen.

– E posibil, recunoscu Sagan. Totuşi, avînd în vedere că eneshanii şi rraey se află încă, din punct de vedere tehnic, în stare de război, unei nave atacate ar fi trebuit să i se acorde atenţie. Cele două popoare ale voastre s-au bătut pentru mult mai puţin…

– Nu-ţi pot spune mai mult decît ştiu, spuse Cainen. Am fost luaţi de pe navă şi aduşi la bază. Ce s-a întîmplat sau ce nu s-a întîmplat în

afara bazei, în tot acest timp, nu este un subiect despre care să ştiu prea multe.

– Ai fost ţinut prizonier în bază, zise Sagan.

– Da, răspunse Cainen.

– Am umblat prin toată baza, şi există o singură zonă mică de detenţie, continuă Sagan. Nu există nimic care să sugereze că eraţi ţinuţi încuiaţi.

Cainen scoase echivalentul rraey al unui chicotit melancolic.

– Dacă ai văzut baza, ai văzut fără îndoială şi suprafaţa planetei. Dacă vreunul dintre noi ar fi încercat să evadeze, ar fi îngheţat înainte să ajungă prea departe. Ca să nu mai pomenim că n-aveam unde ne duce.

– De unde ştii?

– Ne-au spus eneshanii. Şi nimeni din echipajul meu n-a plănuit o excursie ca să testeze afirmaţia.

– Aşa că nu ştii nimic altceva despre planetă, comentă Sagan.

– Uneori e rece, alteori e şi mai rece, răspunse Cainen. La atît se rezumă cunoştinţele mele despre planetă.

– Eşti doctor, spuse Sagan.

– Aceste termen nu-mi este familiar, arătă Cainen către difuzor. Maşina voastră nu e destul de deşteaptă ca să găsească un echivalent în limba mea.

– Eşti un profesionist în domeniul medicinei. Faci medicină, explică Sagan.

– Da. Sînt specialist în genetică. De aceea ne aflam pe nava aceea, echipa mea şi cu mine. Una dintre coloniile noastre suferea de o epidemie care afecta secvenţierea genelor şi diviziunea celulară. Am fost trimişi să investigăm şi, din cîte speram, să găsim un tratament. Sînt sigur că, dacă aţi trecut prin bază, aţi văzut aparatura noastră. Cei care ne-au făcut prizonieri au fost atît de amabili să ne dea spaţiu pentru un laborator.

– De ce-ar fi făcut aşa ceva?

– Poate s-au gîndit că, dacă eram ţinuţi ocupaţi cu propriile noastre proiecte, am fi fost mai uşor de manevrat? Dacă e aşa, a funcţionat, pentru că ne-am făcut o regulă din a ne ţine deoparte şi a încerca să nu provocăm necazuri.

– Adică în afară de momentele cînd furaţi arme, îl ironiză Sagan.

– Le aveam de cîtva timp, aşa că, după cît se pare, nu le-am stîrnit bănuielile.

– Arma pe care ai folosit-o era proiectată pentru un rraey, observă Sagan. Un lucru ciudat pentru o bază militară eneshană.

– Trebuie s-o fi luat de pe nava noastră, cînd ne-au abordat. Sînt sigur că, în timp ce căutaţi prin navă, o să găsiţi un număr oarecare de alte obiecte de fabricaţie rraey.

– Aşadar, să recapitulăm, spuse Sagan. Tu şi cu echipa ta, formată din personal medical, aţi fost capturaţi de eneshani în urmă cu un timp nedeterminat şi aduşi aici, unde aţi fost ţinuţi prizonieri şi fără posibilitatea de a comunica cu oricine din poporul vostru. Nu ştiţi unde vă aflaţi sau ce planuri au eneshanii cu voi…

– Exact, confirmă Cainen. În afară de asta, presupun că nu voiau ca cineva să afle că eram aici, odată ce baza era invadată, pentru că unul dintre ei a încercat să mă omoare.

– Adevărat. Te-ai descurcat mai bine decît echipa ta, mă tem…

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Eşti singurul rraey pe care l-am găsit în viaţă, zise Sagan. Restul au fost împuşcaţi şi ucişi de către eneshani. Cei mai mulţi se aflau în ceea ce părea să fie o cazarmă. Am mai găsit unul în apropiere de ceea ce-mi închipui că era laboratorul tău, din moment ce avea destul de multă tehnologie rraey în ea.

Cainen simţi că i se face rău.

– Minţi! exclamă el.

– Mă tem că nu, răspunse Sagan.

– Voi, umanii, i-aţi omorît! continuă Cainen furios.

– Eneshanii au încercat să te omoare *pe tine.* De ce n-ar omorî ceilalţi membri ai echipei tale?

– Nu te cred!

– Înţeleg de ce nu mă crezi. Acesta este totuşi adevărul.

Cainen stătea încremenit, îndurerat. Sagan îl lăsă o vreme.

– În regulă, vorbi Cainen în cele din urmă. Spune-mi ce vreţi de la mine…

– Pentru început, domnule administrator Cainen, am dori adevărul.

Cainen avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că era pentru prima oară cînd fiinţa umană i se adresase pe nume. Şi folosindu-i titlul.

– V-am spus adevărul, insistă el.

– Prostii!

Cainen arătă din nou spre difuzor.

– Am primit doar o traducere parţială pentru asta.

– Eşti administratorul Cainen Suen Su. Şi, dacă este destul de adevărat că ai o oarecare instruire medicală, principalele două domenii de studiu ale tale sînt xenobiologia şi sistemele defensive de tip reţea neurală semiorganică – două domenii de studiu despre care îmi închipui că se îmbină foarte bine.

Cainen nu scoase nici o vorbă. Sagan continuă:

– Acum, domnule administrator Cainen, dă-mi voie să-ţi spun cîte ceva despre ceea ce ştim *noi.* Cu cincisprezece luni în urmă, rraey şi eneshanii luptau în acelaşi război sporadic pe care-l duc de treizeci de ani, un război pe care l-am încurajat, din moment ce v-a luat şi pe unii

şi pe alţii din spinarea noastră.
– Nu în întregime. A fost şi bătălia de la Coral…
– Da, a fost, încuviinţă Sagan. Am fost acolo. Aproape că am murit.
– Am pierdut un frate acolo. Cel mai mic. Poate l-ai întîlnit…
– Poate că da. Cu cincisprezece luni în urmă, rraey şi eneshanii erau duşmani. Şi, dintr-odată, n-au mai fost, dintr-un motiv pe care serviciile noastre de informaţii n-au reuşit să-l descopere.
– Am discutat deja despre lipsurile serviciilor voastre de informaţii. Rasele încetează războaiele tot timpul. După Coral, noi şi cu voi ne-am oprit din luptă.
– Am oprit lupta pentru că v-am bătut. V-aţi retras, iar noi am reconstruit Coral. Asta-i problema – există un motiv pentru care am încetat lupta, cel puţin deocamdată. Voi şi cu eneshanii nu aveţi nici un motiv. Asta ne îngrijorează. Cu trei luni în urmă, satelitul spion pe care l-am lansat deasupra *acestei* planete a observat că, pentru o lume pretins nelocuită, a început dintr-odată să primească un trafic intens, atît eneshan cît şi rraey. Ceea ce face acest lucru deosebit de interesant pentru noi este că planeta nu este revendicată nici de către eneshani, nici de către rraey, ci de către obini. Obinii nu se amestecă, domnule administrator, şi sînt destul de puternici pentru ca nici eneshanii, nici rraey să nu se gîndească cu uşurinţă să-şi instaleze prăvălia pe teritoriul lor. Aşa că am pus un satelit spion mai avansat deasupra planetei ca să caute semne de locuire. Nu ne-am ales cu nimic. Ca specialist în apărare, domnule administrator, ai dori să rişti să ghiceşti de ce?
– Mi-aş imagina că baza era ecranată, răspunse Cainen.
– Era. Şi, ca din întîmplare, exact cu tipul de sistem de apărare în care eşti specializat. N-am ştiut asta atunci, desigur, dar ştim acum.
– Cum aţi găsit baza dacă era ecranată? Sînt curios din punct de vedere profesional.
– Am aruncat pietre.
– Poftim? se miră Cainen.
– Pietre, repetă Sagan. Cu o lună în urmă, am presărat planeta cu cîteva zeci de senzori seismici, care erau programaţi să caute semnături seismice care să sugereze structuri subterane proiectate în mod inteligent. Vorbind din experienţă, bazele secrete sînt mai uşor de ecranat cînd sînt la subsol. Ne-am bazat pe activitatea seismică naturală a planetei pentru a restrînge zonele de investigaţie. Apoi am aruncat pietre în regiunile care ne interesau. Iar astăzi am aruncat cîteva chiar înainte de atac, pentru a obţine o imagine sonică exactă a bazei. Pietrele sînt bune pentru că arată ca nişte meteoriţi apăruţi în mod natural. Nu sperie pe nimeni. Şi nimeni nu se ecranează împotriva scanărilor seismice. Cele mai multe rase sînt prea ocupate să se ecraneze împotriva scanerelor optice şi electromagnetice de

înaltă energie, ca să considere undele sonore cine ştie ce pericol. Este slăbiciunea înaltei tehnologii: ignoră eficienţa nivelurilor inferioare de tehnologie. Cum ar fi aruncarea pietrelor…

– Lăsăm în seama umanilor să ciocnească pietre, comentă Cainen.

Sagan ridică din umeri.

– N-avem nimic împotrivă cînd tipul celălalt aduce un pistol la o luptă cu cuţite. Asta face mai uşor pentru noi să-i scoatem inima din piept. Sau orice altceva foloseşte ca să pompeze sînge. Încrederea prea mare în voi înşivă lucrează în favoarea noastră. Aşa cum poţi să vezi, pentru că eşti aici. Dar ceea ce vrem să ştim cu adevărat, domnule administrator, este *de ce sînteţi* aici. Eneshanii şi rraey lucrînd împreună e destul de surprinzător, dar eneshanii, rraey şi obinii? Asta nu-i doar surprinzător. Asta-i *interesant!*

– Nu ştiu nimic despre proprietarul acestei planete.

– Iar ceea ce este încă şi mai interesant eşti tu, domnule administrator Cainen, continuă Sagan, ignorînd comentariul. În timp ce dormeai, am făcut o scanare genetică asupra ta care să ne spună cine eşti, apoi am accesat înregistrările navei pentru a afla cîte ceva despre istoria ta. Ştim că unul dintre principalele domenii care te interesează în materie de xenobiologie este specia umană. Eşti probabil cea mai mare autoritate rraey în genetica umană. Şi ştim de asemenea că arăţi un interes deosebit felului în care funcţionează creierul uman.

– Face parte din interesul meu general pentru reţele neuronale. Nu mă interesează în mod deosebit creierul uman, aşa cum spui. Toate creierele sînt interesante în felul lor.

– Dacă zici tu… Dar orice ai fi făcut aici, jos, era destul de important pentru ca eneshanii să prefere să vă vadă pe tine şi echipa ta mai degrabă morţi, decît în mîinile noastre.

– V-am spus. Eram prizonierii lor.

Sagan îşi rostogoli ochii în orbite.

– Pentru o clipă, hai să ne prefacem că nu sîntem proşti, domnule administrator Cainen.

Cainen se aplecă în faţă, apropiindu-se de Sagan de pe partea cealaltă a mesei.

– Ce fel de fiinţă umană eşti tu? întrebă el.

– Ce vrei să spui?

– Ştim că există trei feluri de umani, socotind şi variaţiile, zise Cainen şi ridică în sus degetele cu mult mai lungi şi mai articulate decît cele ale oamenilor. Există umani nemodificaţi, care sînt cei ce colonizează planetele. Aceştia au forme şi mărimi şi culori diferite – o diversitate genetică bună, aici. Al doilea grup este partea cea mai mare a castei voastre de soldaţi. Şi aceştia variază în mărime şi formă, dar în măsură mult mai mică, şi au cu toţii aceeaşi culoare:

verde. Ştim că aceşti soldaţi nu sînt în corpurile lor originare – conştiinţa lor este transferată din corpurile membrilor bătrîni ai speciei voastre în aceste corpuri mai puternice şi mai sănătoase. Aceste corpuri sînt puternic modificate genetic, atît de mult încît nu se pot înmulţi, nici între ei, nici cu umani nemodificaţi. Dar pot fi încă recunoscuţi drept umani, în special materia cerebrală. Dar al treilea grup…, continuă Cainen şi se lăsă pe spate. Am auzit tot felul de poveşti, locotenent Sagan.

– Ce-ai auzit?

– Că membrii lui sînt creaţi din morţi. Că plasma embrionară umană a morţilor este amestecată şi reamestecată cu material genetic al altor specii, pentru a vedea ce iese. Că unii dintre ei nici măcar nu seamănă a fiinţe umane, aşa cum se recunosc ei înşişi. Că se nasc ca adulţi, cu capacităţi şi talente, dar fără memorie. Şi nu numai fără memorie. Fără *sine.* Fără morală. Fără reţineri. Fără…

Făcu o pauză, ca pentru a căuta cuvîntul potrivit.

– Fără *umanitate,* zise el în sfîrşit. Aşa cum aţi spune voi. Copii războinici, în corpuri adulte. Grozăvii. Monştri. Unelte pe care Uniunea voastră Colonială le foloseşte pentru misiunile pe care nu pot sau nu vor să le încredinţeze soldaţilor ce au experienţă de viaţă şi un sine moral, sau care ar putea să se teamă pentru sufletul lor, în această lume sau în următoarea.

– Un om de ştiinţă preocupat de suflete, comentă Sagan. Asta nu-i foarte pragmatic.

– Sînt om de ştiinţă, dar sînt şi rraey. Ştiu că am un suflet, şi am grijă de el. Tu ai un suflet, locotenent Sagan?

– Nu unul de care să ştiu, domnule administrator Cainen. Sînt greu de cuantificat.

– Prin urmare, *faci parte* din al treilea tip de umani.

– Da.

– Eşti construită din carnea unei moarte.

– Din genele ei. Nu din carne.

– Genele construiesc carnea, locotenente. Genele visează carnea, în care sălăşluieşte sufletul.

– Acum eşti poet…

– Citez. Unul dintre filosofii noştri. Care era şi om de ştiinţă… N-ai de unde s-o ştii. Pot să te întreb cîţi ani ai?

– Şapte, aproape opt. Cam patru şi jumătate de *hked* de-ai voştri.

– Atît de tînără… Un rraey de vîrsta ta abia şi-ar începe educaţia. Am de mai mult de zece ori vîrsta ta, locotenente.

– Şi totuşi, sîntem amîndoi aici.

– Sîntem aici, fu de acord Cainen. Aş fi dorit să ne întîlnim în alte împrejurări, locotenente. Mi-ar plăcea foarte mult să te studiez.

– Nu ştiu cum să reacţionez la asta. „Mulţumesc” nu pare potrivit,

avînd în vedere ce-ar însemna probabil să fiu studiată de tine.

– Ai putea fi ţinută în viaţă.

– O, ce bucurie. Dar s-ar putea să capeţi ce-ţi doreşti, într-un fel. Trebuie să-ţi fi dat seama pînă acum că eşti prizonier – cu adevărat de data asta, şi aşa vei fi pentru tot restul vieţii.

– Mi-am dat seama de asta cînd ai început să-mi spui lucruri pe care le-aş putea raporta guvernului meu. De pildă, şmecheria cu piatra. Deşi am presupus că o să mă omori după aceea…

– Noi, fiinţele umane, sîntem un popor pragmatic, domnule administrator Cainen. Ai cunoştinţe pe care le-am putea folosi, iar dacă eşti dispus să cooperezi, nu există nici un motiv pentru care nu ţi-ai putea continua studiul geneticii şi al creierului uman. Doar că pentru folosul nostru, în loc s-o faci pentru rraey.

– Tot ce-ar trebui să fac ar fi să-mi trădez poporul!

– Asta e.

– Cred că aş prefera mai degrabă să mor.

– Cu tot respectul cuvenit, domnule administrator, dacă într-adevăr crezi asta, probabil că nu l-ai fi împuşcat pe eneshanul acela care-a încercat să te omoare mai devreme. Eu cred că vrei să trăieşti.

– S-ar putea să ai dreptate. Dar fie că ai dreptate, fie că nu, *copilă,* am terminat să mai vorbesc cu tine acum. Ţi-am spus tot ce sînt dispus să-ţi spun din propria mea voinţă liberă.

Sagan îi zîmbi lui Cainen.

– Domnule administrator, ştii ce au în comun umanii şi rraey?

– Avem cîteva lucruri în comun, într-adevăr, răspunse Cainen. Alege unul.

– Genetica. Nu e nevoie să-ţi spun eu că secvenţierea genetică umană şi cea rraey sînt substanţial diferite în materie de amănunte. Dar la nivel macroscopic împărtăşim cîteva asemănări, inclusiv faptul că primim un set de gene de la un părinte şi altul de la celălalt părinte. Reproducere sexuală cu doi părinţi.

– Reproducere sexuală standard printre specii care se reproduc sexual. Unele specii au nevoie de trei sau chiar patru părinţi, dar nu mai mulţi. E prea ineficient.

– Fără îndoială. Domnule administrator, ai auzit de sindromul lui Fronig?

– Este o boală genetică rară printre rraey. Foarte rară.

– Din ceea ce înţeleg eu, boala este provocată de deficienţele din două seturi de gene neînrudite. Un set de gene guvernează dezvoltarea celulelor nervoase şi, în mod specific, a unui înveliş izolator electric în jurul lor. Al doilea set de gene guvernează organul care produce analogul rraey pentru ceea ce umanii numesc limfă. Face unele lucruri la fel, şi altele diferit. La oameni, limfa este oarecum conducătoare electric, în schimb la rraey acest lichid este

izolator electric. Din cîte ştim despre fiziologia rraey, calitatea de izolator electric a limfei voastre, de obicei nu prezintă nici un avantaj sau un dezavantaj deosebit, la fel cum şi natura conductoare a limfei umane nu este nici un plus, nici un minus – ea doar există.

– Mda…

– Dar pentru acei rraey care sînt destul de ghinionişti ca să aibă două gene defecte pentru dezvoltarea nervilor, această izolare electrică *este* un avantaj. Acest fluid scaldă zona interstiţială care înconjoară celulele rraey, inclusiv celulele nervoase. Aceasta împiedică semnalele electrice ale nervilor s-o ia razna. Ceea ce este interesant în legătura cu limfa rraey este controlul ei hormonal: o uşoară schimbare în semnalul hormonal o va transforma din izolator electric în conducător electric. Din nou, pentru cei mai mulţi rraey asta nu are nici o importanţă. Dar pentru cei care au celule nervoase expuse…

– … provoacă atacuri şi convulsii cînd semnalele lor nervoase se scurg în corp. Faptul că e fatală este motivul pentru care se întîlneşte atît de rar. Indivizii care au gene pentru limfă conducătoare electric şi nervi expuşi mor în timpul gestaţiei, de obicei după ce celulele încep să se diferenţieze prima oară şi sindromul se manifestă.

– Există însă şi un debut al sindromului Fronig la vîrsta adultă. Genele programează schimbarea semnalului hormonal mai tîrziu, la începutul maturităţii. Ceea ce e destul de tîrziu pentru ca reproducerea să aibă loc şi gena să fie transmisă mai departe. Dar este, de asemenea, nevoie de două gene defecte pentru a se manifesta…

– Da, desigur. Acesta se dovedeşte un alt motiv pentru care boala Fronig este atît de rară; nu se întîmplă prea des ca un individ să primească două seturi de gene nervoase defecte şi două seturi de gene care provoacă schimbări hormonale tîrzii în viaţă, la organul lor limfatic. Spune-mi unde vrei să ajungi cu asta…

– Domnule administrator, mostra genetică pe care ţi-am luat-o cînd ai venit la bord arată că ai genele pentru defectul nervilor…

– Dar nu şi cele pentru schimbările hormonale. Altfel aş fi deja mort. Fronig se manifestă la începutul maturităţii.

– E-adevărat. Dar se pot induce schimbări hormonale distrugînd cîteva grupe de celule în organul limfatic rraey. Dacă distrugi destule grupuri care generează hormonul corect, poţi produce în continuare limfă. Va avea pur şi simplu proprietăţi diferite. Proprietăţi mortale, în cazul tău. Se poate face chimic.

Atenţia lui Cainen fu atrasă către seringa care zăcuse pe masă de-a lungul întregii conversaţii.

– Iar aceasta este substanţa care-o poate face, presupun.

– Acesta este antidotul, replică Sagan.

*

Jane Sagan îl găsea pe administratorul Cainen Suen Su admirabil în felul lui; nu ceda uşor. Suferi vreme de cîteva ore, în timp ce organul lui limfatic înlocuia treptat limfa din corpul său cu noul fluid alterat; fu cuprins de convulsii şi atacuri, pe măsură ce concentraţia de limfă conducătoare electric îi declanşa descărcări nervoase aleatorii prin corp, iar conductivitatea electrică generală a întregului său sistem creştea cu fiecare minut. Dacă n-ar fi cedat atunci cînd a făcut-o, era foarte probabil că n-ar mai fi reuşit să le spună că voia să vorbească.

Dar cedă, şi imploră să primească antidotul. Pînă la urmă, voia să trăiască. Sagan îi administră chiar ea antidotul (nu chiar un antidot, din moment ce acele grupuri de celule moarte rămîneau moarte pentru totdeauna; avea să fie nevoie să primească doze zilnice de substanţă pentru tot restul vieţii).

În timp ce antidotul alerga prin trupul lui Cainen, Sagan află despre un război care se cocea împotriva omenirii, şi despre un plan pentru subjugarea şi eradicarea întregii ei specii. Un genocid plănuit cu mare amănunţime, bazat pe cooperarea nemaiauzită pînă acum între trei rase.

Şi o fiinţă umană.

DOI

Colonelul James Robbins coborî privirea pentru o clipă către corpul putrezit, exhumat, de pe masa de la morgă, evaluînd putrefacţia trupului, după mai bine de un an de zăcut sub pămînt. Observă craniul distrus, deformat mortal de explozia puştii care-i smulsese treimea de sus, odată cu viaţa posesorului, omul care s-ar putea să fi trădat omenirea în favoarea a trei rase extraterestre. Apoi se uită la căpitanul Winters, examinatorul medical de la staţia Phoenix.

– Spune-mi că acesta este corpul doctorului Boutin, zise colonelul Robbins.

– Păi, este, răspunse Winters. Şi totuşi nu este.

– Ştii, Ted, ăsta-i exact genul de declaraţie competentă în urma căreia o să mă aleg cu fundul găurit cînd o să-i raportez generalului Mattson, comentă colonelul Robbins. Presupun că nu ţi-ar plăcea să fii mai amabil…

– Îmi pare rău, Jim, răspunse căpitanul Winters, şi arătă către corpul de pe masă: Din punct de vedere genetic, ăsta-i omul tău. Doctorul Boutin era colonist, ceea ce înseamnă că n-a fost mutat într-un corp militar. Asta înseamnă că trupul lui are tot ADN-ul original. Am făcut testele genetice standard. Acest corp are ADN-ul lui Boutin – şi, doar ca să mă distrez, am făcut şi un test mitocondrial. Şi ăsta se potriveşte.

– Atunci, care-i problema? întrebă Robbins.

– Problema este creşterea oaselor. În universul real, creşterea

oaselor umane variază pe baza factorilor de mediu, cum ar fi nutriţia sau mişcarea. Dacă petreci o perioadă într-o lume cu gravitaţie ridicată, apoi te muţi într-una cu gravitaţie mai scăzută, asta o să-ţi influenţeze felul în care cresc oasele. Dacă îţi rupi un os, o să se vadă şi asta. Întreaga istorie a vieţii tale apare în dezvoltarea oaselor.

Winters se întinse şi apucă o parte a piciorului stîng al cadavrului, care fusese retezată de restul corpului, şi arătă către secţiunea transversală a femurului, vizibilă acolo.

– Această dezvoltare a oaselor corpului este *excepţional* de uniformă. Nu există nici o urmă a unor evenimente de mediu sau accidentale în dezvoltarea lui, doar un tipar de creştere a oaselor corespunzător unei nutriţii excelente şi unui stres scăzut.

– Boutin era de pe Phoenix, preciză Robbins. Planeta fost colonizată de două sute de ani. Nu-i ca şi cum ar fi crescut într-o colonie înapoiată, unde oamenii se luptă să mănînce şi să se apere...

– Poate că nu, dar tot nu se potriveşte. Poţi trăi în locul cel mai civilizat din spaţiul uman şi tot se întîmplă să cazi pe scări sau să-ţi rupi un os făcînd vreun sport. E posibil să treci prin viaţă fără măcar o fractură provocată de osteoporoză, dar cunoşti pe cineva care s-o fi făcut?

Robbins clătină din cap.

– Tipul ăsta a făcut-o. Dar de fapt n-a făcut-o, din moment ce dosarul lui medical arată că şi-a rupt piciorul, piciorul *ăsta* – Winters scutură bucata de picior – cînd avea şaisprezece ani. Accident de schi. S-a ciocnit de un bolovan şi şi-a rupt femurul şi tibia. Urmele accidentului însă nu sînt aici.

– Am auzit că tehnologia medicală e bună în zilele noastre, observă Robbins.

– E excelentă, mulţumesc foarte mult, răspunse Winters. Dar nu e magică. Nu frîngi un femur, fără să laşi o urmă. Şi chiar dacă treci prin viaţă fără să-ţi rupi nici un os, asta nu explică dezvoltarea osoasă constant uniformă. Singurul fel în care o să obţii acest soi de dezvoltare a oaselor este dacă acestea se dezvoltă fără nici un stres de mediu, de nici un fel. Boutin ar fi trebuit să-şi trăiască viaţa într-o cutie.

– Sau într-un incubator de clone, spuse Robbins.

– Sau într-un incubator de clone, fu de acord Winters. Cealaltă explicaţie posibilă ar fi că prietenul tău de-aici şi-a amputat piciorul la un moment dat şi a făcut să-i crească altul, dar i-am verificat dosarul; asta nu s-a întîmplat. Dar, numai ca să fiu sigur, am luat mostre de os de la coaste, pelvis, braţ şi craniu – din porţiunea nevătămată, oricum. Toate aceste mostre au arătat o creştere osoasă nefiresc de constantă, de uniformă. Ai aici un corp clonat, Jim!

– Atunci, Charles Boutin trăieşte încă.

– Asta nu ştiu, replică Winters. Dar ăsta nu-i el. Singura veste bună e faptul că, după toate indiciile fizice, clona asta a stat în cuvă chiar pînă înainte de a muri. Este extrem de puţin probabil că a fost vreodată trează sau, chiar dacă a fost, că era conştientă şi lucidă. Închipuie-ţi că te trezeşti şi descoperi că prima şi ultima ta imagine a lumii e o ţeavă de puşcă. Asta ar fi o viaţă dată naibii.

– Aşa că, dacă Boutin încă trăieşte, e şi un asasin pe deasupra, zise Robbins.

Winters ridică din umeri şi lăsă piciorul jos.

– Asta să-mi spui tu mie, Jim. Forţele Coloniale de Apărare fac corpuri tot timpul – creăm supertrupuri modificate pentru a le da noilor noştri recruţi, apoi, cînd serviciul li se încheie, le dăm corpuri noi, normale, clonate din ADN-ul lor original. Au drepturi aceste trupuri, înainte de a transfera conştiinţa în ele? De fiecare dată cînd transferăm conştiinţa, lăsăm în urmă un corp – un corp care-a înglobat o minte. Au drepturi *aceste* corpuri? Dacă au, sîntem cu toţii în belea, pentru că scăpăm de ele al naibii de repede. Ştii ce facem cu toate corpurile folosite, Jim?

– Nu, recunoscu Robbins.

– Le transformăm în îngrăşămînt. Sînt prea multe ca să le îngropăm. Aşa că le măcinăm, sterilizăm ce rămîne şi le transformăm în fertilizator pentru plante. După care trimitem îngrăşămîntul în noile colonii. Ajută la adaptarea solului pentru culturile de plante umane. Ai putea spune că noile colonii trăiesc din trupurile celor morţi. Numai că nu sînt *cu adevărat* trupurile celor morţi. Sînt doar corpurile aruncate, ale celor vii. Singura dată cînd îngropăm cu adevărat un corp este atunci cînd o minte moare în interiorul lui.

– Gîndeşte-te să-ţi iei puţin timp liber, Ted, comentă Robbins. Slujba te face morbid…

– Nu slujba mă face morbid, zise Winters, şi arătă spre rămăşiţele lui non-Charles Boutin. Ce vrei să fac cu asta?

– Vreau să le reînmormîntezi, hotărî Robbins.

– Dar nu e Charles Boutin.

– Nu, nu e, fu de acord Robbins. Dar dacă Charles Boutin mai trăieşte, nu vreau să ştie că noi ştim.

Se uită din nou la corpul de pe masă.

– Şi fie că acest corp ştia ce se întîmplă cu el, fie că nu, merita mai mult decît a căpătat. O înmormîntare este cel mai mic lucru pe care-l putem face.

*

– Lua-l-ar naiba pe Charles Boutin, exclamă generalul Greg Mattson, şi-şi sui picioarele pe birou.

Colonelul Robbins stătea la capătul celălalt al biroului şi nu spuse nimic. Generalul Mattson îl descumpănea, ca întotdeauna. Mattson

era şeful departamentului de cercetare militară al Forţelor Coloniale de Apărare de aproape treizeci de ani, dar, la fel ca tot personalul FCA, avea un corp de producţie militară, care rezista la îmbătrînire; nu arăta – ca tot personalul FCA – în vîrstă de mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Colonelul Robbins era de părerea că, pe măsură ce oamenii avansau în grad în FCA, ar fi trebuit făcuţi să pară că îmbătrînesc puţin; unui general care arăta de douăzeci şi cinci de ani îi lipsea o oarecare solemnitate.

Robbins şi-l închipui pentru o clipă pe Mattson arătîndu-şi adevărata vîrstă, care trebuia să fie pe undeva în jur de o sută douăzeci şi cinci de ani; cu ochii minţii, văzu ceva asemănător unui scrot zbîrcit, învelit într-o uniformă. Asta era amuzant pentru Robbins, în afară de faptul că la cei nouăzeci de ani pe care-i avea el, n-ar fi arătat cu mult mai bine.

Apoi mai era şi problema celuilalt general din încăpere, care, dacă trupul i-ar fi dezvăluit adevărata vîrstă, ar fi arătat aproape cu siguranţă mai tînăr decît părea acum. Forţele Speciale îl descumpăneau pe Robbins chiar şi mai mult decît membrii obişnuiţi ai FCA. Era ceva nu tocmai în regulă cu oameni în vîrstă de trei ani, complet maturi şi absolut mortali.

Nu că acest general ar fi avut trei ani. Era probabil adolescent.

– Aşadar, prietenul nostru rraey ne-a spus adevărul, vorbi generalul Szilard din scaunul lui din faţa biroului. Fostul vostru şef de la cercetarea conştiinţei e încă în viaţă.

– Să-i zboare capul propriei sale clone, ei, asta-i o chestie *drăguţă,* observă generalul Mattson, cu un iz de sarcasm în glas. Amărîţii ăia au curăţat creieri de pe aparatura de laborator o săptămînă întreagă după aceea.

Îi aruncă o privire lui Robbins.

– Ştim cum a făcut asta? Cum a crescut o clonă? Asta-i ceva ce n-ar trebui să poţi face fără să observe cineva. Nu putea să încropească pur şi simplu una în dulap.

– Din cîte ne putem da seama, a introdus un cod în programele de monitorizare a cuvelor de clonare, răspunse Robbins. A făcut ca una dintre cuve să pară scoasă din funcţiune pentru monitoare. A fost luată să fie reparată; Boutin a scos-o din evidenţe şi apoi a instalat-o în depozitul laboratorului său privat şi a pus-o să funcţioneze pe propriul lui server şi pe propria lui alimentare de energie. Serverul nu era conectat la sistem, iar cuva era scoasă din evidenţă, şi numai Boutin avea acces la depozit.

– Aşadar, *a încropit* una în dulap, bombăni Mattson. Căcăciosul!

– Trebuie să fi avut acces la depozit după ce s-a presupus că a murit, remarcă Szilard. Vrei să spui că nimănui nu i s-a părut ciudat faptul că avea o cuvă de clonare în depozit?

Robbins deschise gura, dar Mattson răspunse:
– Dacă ar fi fost un bun şef de cercetări – şi era – ar fi avut o mulţime de echipament scos din funcţiune sau în plus, pentru a meşteri şi a-l optimiza fără să se amestece cu echipamentul pe care-l folosim deja. Şi aş presupune că atunci cînd am ajuns noi la cuvă, era deja golită, sterilizată şi deconectată de la server şi de la sursa de energie.
– Exact, confirmă Robbins. Abia cînd am primit raportul vostru am pus lucrurile cap la cap, generale Szilard.
– Mă bucur că informaţia a fost folositoare, spuse Szilard. Aş dori să fi pus lucrurile cap la cap mai devreme. Găsesc îngrozitoare ideea că cercetările militare aveau un trădător în rîndurile lor – şi mai ales că era şeful unei secţiuni extrem de sensibile. Ar fi trebuit să ştiţi despre asta…
Robbins nu comentă nimic la această remarcă; în măsura în care Forţele Speciale aveau vreun fel de reputaţie, în afara dibăciei militare, era aceea că membrilor lor le lipseau complet tactul şi răbdarea. Faptul de a fi maşini de ucis în vîrstă de trei ani nu le lăsa prea mult timp pentru politeţuri.
– Ce era de ştiut? replică Mattson. Boutin n-a dat niciodată vreun indiciu că devenea trădător. Într-o zi îşi face treaba, în ziua următoare îl găsim mort de propria lui mînă în propriul lui laborator, sau aşa am crezut. Nimic care să sugereze că avea altceva în minte în afară de muncă.
– Mi-ai spus mai devreme că Boutin te ura, îi zise Szilard lui Mattson.
– Boutin *chiar* m-a urît, şi pentru motive serioase, răspunse Mattson. Iar sentimentul era reciproc. Dar numai pentru că un om crede că ofiţerul lui superior e un ticălos, nu înseamnă că devine un trădător al propriei specii.
Mattson arătă spre Robbins.
– Nici colonelul de-aici nu mă simpatizează în mod deosebit, şi e adjutantul meu. Dar nu se duce în fugă la rraey sau la eneshani cu informaţii strict secrete.
Szilard se uită la Robbins.
– E adevărat? întrebă el.
– Care parte, domnule?
– Că nu-l simpatizezi pe generalul Mattson.
– E nevoie de timp ca să te obişnuieşti cu el, domnule, răspunse Robbins.
– Prin asta vrea să spună că sînt un ticălos, spuse Mattson, cu un chicotit. Şi e în regulă. Nu sînt aici ca să cîştig concursuri de popularitate. Sînt aici să furnizez arme şi tehnologii. Dar, indiferent ce se petrecea în capul lui Boutin, nu cred că eu aveam prea mult de-a

face cu asta.

– Atunci ce era? întrebă Szilard.

– Ar trebui să ştii mai bine decît noi, Szi, zise Mattson. Tu eşti cel care-l ai pe savantul rraey ca animal favorit, pe care l-ai învăţat să chiţăie.

– Administratorul Cainen nu l-a întîlnit niciodată personal pe Boutin, sau măcar aşa pretinde, replică Szilard. Nu ştie nimic despre motivaţiile lui, doar că Boutin le-a dat rraey-ilor informaţii despre cel mai recent hardware BrainPal. Asta face parte din cercetările la care lucra grupul administratorului Cainen – încercau să integreze tehnologia BrainPal în creierele rraey.

– E tot ce ne mai trebuia, comentă Mattson. Rraey cu supercomputere în cap!

– Nu pare să fi avut prea mult succes cu integrarea, zise Robbins, şi se uită spre Szilard. Cel puţin nu potrivit datelor pe care oamenii voştri le-au recuperat din laborator. Structura creierului rraey este prea diferită.

– Mici avantaje, spuse Mattson. Szi, trebuie să fi obţinut şi altceva de la tipul vostru.

– În afară de munca şi de situaţia lui specifică, administratorul Cainen n-a fost grozav de folositor, zise Szilard. Iar cei cîţiva eneshani pe care i-am capturat vii au rezistat la conversaţie, ca să folosim un eufemism. Ştim că rraey, eneshanii şi obinii s-au aliat ca să ne atace. Dar nu ştim de ce, cum sau cînd, sau ce aduce Boutin în ecuaţie. Avem nevoie de oamenii tăi ca să lămurească asta, Mattson.

Mattson făcu semn din cap către Robbins.

– În ce stadiu ne aflăm? întrebă.

– Boutin era responsabil pentru o mulţime de informaţii sensibile, zise Robbins, îndreptîndu-şi răspunsul către Szilard. Grupele lui se ocupau de transferul conştiinţei, de dezvoltarea sistemului BrainPal şi de tehnicile de generare a corpurilor. Toate astea ar putea fi folositoare pentru un inamic, fie pentru a-l ajuta să-şi dezvolte propria tehnologie, fie să găsească slăbiciuni într-a noastră. Boutin însuşi era probabil cel mai mare expert în mutarea minţilor dintr-un corp în altul. Dar există o limită privind cît de mult putea purta din aceste informaţii. Boutin era un om de ştiinţă civil. Nu avea un BrainPal. Clona lui avea toate protezele lui cerebrale înregistrate, şi nu e prea probabil să fi avut o rezervă. Protezele sînt strict monitorizate şi ar fi trebuit să petreacă vreo cîteva săptămîni instruindu-le. Nu avem nici o înregistrare din reţea referitoare la Boutin folosind altceva decît propriile lui proteze înregistrate.

– Vorbim despre un om care a făcut rost de o cuvă de clonare pe la spatele vostru, mormăi Szilard.

– Nu este imposibil să fi plecat din laborator cu o mulţime de

informaţii, spuse Robbins. Dar e foarte puţin probabil. E mai probabil că a luat cu el numai cunoştinţele din capul lui.

– Şi motivaţiile, preciză Szilard. Faptul că nu le ştim pe acestea e lucrul cel mai periculos pentru noi.

– Sînt mai îngrijorat în legătură cu ceea ce ştie, zise Mattson. Chiar şi cu ceea ce are în cap în mod natural, tot e prea mult. Am pus echipele să-şi amîne propriile proiecte ca să lucreze la actualizarea securităţii pentru BrainPal. Orice-ar şti Boutin, o să avem grijă să fie învechit. Iar Robbins are sarcina să cotrobăie prin datele pe care le-a lăsat în urmă Boutin. Dacă e ceva acolo, vom afla.

– O să mă întîlnesc cu fostul tehnician al lui Boutin după ce terminăm aici, spuse Robbins. Locotenentul Harry Wilson. Zice că are ceva ce s-ar putea dovedi interesant pentru mine.

– Nu ne lăsa să te reţinem, zise Mattson. Eşti liber.

– Mulţumesc, domnule. Înainte să plec, aş dori să ştiu sub ce restricţii de timp lucrăm aici. Am aflat despre Boutin doar atacînd baza aceea. Fără îndoială, eneshanii ştiu că noi ştim despre planurile lor. Mi-ar plăcea să aflu cît timp credem că avem înainte de represalii.

– Ai ceva timp, colonele, îi spuse Szilard. Nimeni nu ştie că am atacat baza aceea.

– Cum să nu ştie? întrebă Robbins. Cu tot respectul cuvenit Forţelor Speciale, domnule general, e greu să ascunzi un asemenea atac.

– Eneshanii ştiu că au pierdut contactul cu baza, explică Szilard. Cînd vor investiga, ceea ce vor afla este că o bucată stîncoasă de cometă de mărimea unui teren de fotbal a izbit planeta cam la zece kilometri de bază, distrugînd-o, împreună cu orice altceva din zona înconjurătoare. Pot face toate testele pe care vor să le facă; nimic nu va arăta altceva decît dovada unei catastrofe naturale. Pentru că asta a fost. A avut nevoie doar de puţin ajutor.

*

– E foarte drăguţ, zise colonelul Robbins, arătînd spre ceea ce părea un spectacol de lumini în miniatură pe ecranul holografic al locotenentului Harry Wilson. Dar nu ştiu ce-mi arăţi tu aici.

– E sufletul lui Charlie Boutin, răspunse Wilson.

Robbins se trase de lîngă ecran şi ridică ochii spre Wilson.

– Poftim?

Wilson făcu semn din cap către ecran.

– E sufletul lui Charlie, repetă el. Mai precis, o reprezentare holografică a sistemului electrodinamic care alcătuieşte conştiinţa lui Charles Boutin. Sau o copie a lui, oricum. Presupun că dacă vrei să faci filosofie în legătură cu asta poţi discuta dacă aceasta este mintea sau sufletul lui. Dar dacă ceea ce spui despre Charlie e adevărat, probabil că are încă inteligenţa cu el, deşi aş zice că şi-a pierdut sufletul. Şi iată-l aici.

– Mi s-a spus că soiul ăsta de lucru e imposibil, se miră Robbins. Fără creier, tiparul se prăbuşeşte. De aceea transferăm conştiinţa aşa cum o facem, de la un corp viu la alt corp viu.

– Păi, nu ştiu dacă *de aceea* transferăm conştiinţa aşa cum o facem, din moment ce cred că oamenii ar fi mult mai reticenţi să lase un tehnician FCA să le scoată mintea din căpăţînă, dacă ar şti că n-o să facă altceva decît să le-o depoziteze într-un computer. *Tu* ai face-o?

– Dumnezeule, nu! exclamă Robbins. Aproape că am făcut pe mine chiar şi aşa, cînd m-au transferat în noul corp.

– Exact ce voiam şi eu să spun. Cu toate acestea, ai dreptate. Pînă la asta – făcu semn către hologramă – n-am fi putut să o facem chiar dacă am fi vrut.

– Atunci cum a făcut-o Boutin? întrebă Robbins.

– A trişat, desigur. Pînă acum un an şi jumătate, Charlie şi toţi ceilalţi trebuiau să lucreze cu tehnologie de origine umană sau cu orice altă tehnologie puteam împrumuta sau fura de la alte rase. Şi cele mai multe alte rase din partea noastră de spaţiu aveau mai mult sau mai puţin acelaşi nivel de tehnologie ca şi noi, pentru că rasele mai slabe erau alungate de pe teritoriul lor şi mureau sau erau ucise. Dar există o specie care e la ani-lumină înaintea oricui altcuiva din împrejurimi…

– Consu, rosti Robbins, şi-şi reprezentă unul în minte: mare, asemănător unui crab şi aproape inimaginabil de avansat.

– Exact. Consu le-au dat rraey-ilor unele dintre tehnologiile lor, cînd rraey au atacat colonia noastră de pe Coral cu cîţiva ani în urmă, iar noi le-am furat-o cînd am contraatacat. Am făcut parte din echipa însărcinată să extragă principiile din tehnologia Consu şi te pot asigura că tot nu înţelegem cea mai mare parte din ea. Dar unul dintre fragmentele pe care le-am *putut* pricepe i le-am dat lui Charlie, să lucreze cu el, să îmbunătăţească procesul de transfer al conştiinţei. Aşa am ajuns să lucrez cu el; l-am învăţat să folosească chestiile astea. Şi, aşa cum vezi, învaţă repede. Desigur, e uşor să duci lucrurile la capăt cînd ţi se îmbunătăţesc uneltele. Cu asta am trecut de la ciocnirea a două pietre la lampa de sudură.

– Nu ştiai nimic despre asta, zise Robbins.

– Nu, răspunse Wilson. Am văzut ceva *asemănător* – Charlie folosea tehnologia Consu ca să rafineze procesul de transfer al conştiinţei pe care îl avem. Putem acum crea un tampon pe care nu-l puteam obţine înainte şi care face transferul mult mai puţin susceptibil de eşec la fiecare fază a transferului. Dar a păstrat *acest* truc pentru el. Am aflat abia după ce mi-ai spus să caut prin lucrările lui personale. Ceea ce a fost un noroc, din moment ce maşina pe care am găsit asta era programată să fie ştearsă şi trimisă la observatorul FCA. Voiau să

vadă cît de bine modelează tehnologia Consu interiorul unei stele…

Robbins făcu semn către hologramă.

– Cred că asta e puţin mai important.

Wilson ridică din umeri.

– De fapt, nu e foarte util în sens general.

– Glumeşti! Putem păstra conştiinţa!

– Sigur, şi poate că asta *este* util. Dar nu poţi *face* prea multe. Cît de mult ştii despre detaliile transferului conştiinţei?

– Cîte ceva, răspunse Robbins. Nu sînt expert. Am fost făcut adjutantul generalului pentru talentul de organizator, nu pentru formaţia ştiinţifică.

– În regulă, uite… Ai observat şi tu – fără creier, tiparul conştiinţei de obicei se prăbuşeşte. Asta deoarece conştiinţa e complet dependentă de structura fizică a creierului. Şi nu doar a *oricărui* creier; depinde de creierul în care a apărut. Fiecare tipar al unei conştiinţe este ca o amprentă digitală. Este specifică acelei persoane, şi este specifică pînă la nivelul genelor.

Wilson arătă spre Robbins.

– Uită-te la corpul tău, colonele. A fost profund modificat la nivel genetic – ai căpătat piele verde, musculatură îmbunătăţită şi sînge artificial care are capacitatea de a transporta oxigen de cîteva ori mai mare decît sîngele adevărat. Eşti un hibrid format din genele tale personale şi gene manipulate pentru a-ţi extinde capacităţile. Aşadar, la nivel genetic, nu mai eşti cu adevărat tu – *în afară de* creier. Creierul tău este în întregime uman, şi bazat în întregime pe genele tale. Pentru că dacă n-ar fi fost, conştiinţa ta nu s-ar fi putut transfera.

– De ce?

Wilson rînji.

– Aş fi vrut să-ţi pot răspunde. Zic şi eu mai departe ce mi-au spus mie Charlie şi echipa lui din laborator. Eu sînt aici doar mesagerul. Dar ştiu că înseamnă un lucru: *asta* – Wilson arătă holograma – nu-ţi foloseşte la nimic aşa cum este, pentru că are nevoie de un creier, şi are nevoie de creierul lui *Charlie,* care să-ţi spună ce ştie. Iar creierul lui Charlie a dispărut odată cu restul persoanei lui.

– Dacă nu ne foloseşte naibii la nimic, atunci aş vrea să ştiu de ce m-ai pus să vin pînă aici.

– Am spus că nu e foarte util în sens *general.* Dar într-un sens foarte specific, ar putea fi ultrafolositor.

– Locotenent Wilson, zise Robbins. Te rog, treci la subiect.

– Conştiinţa nu este doar un simţ al identităţii. Înseamnă de asemenea cunoaştere, emoţie şi stare mintală, explică Wilson, şi arătă din nou spre hologramă. Chestia asta are capacitatea de a şti şi de a simţi tot ceea ce ştia şi simţea Charlie, pînă în momentul în care a făcut această copie. Îmi închipui că, dacă vrei să ştii ce pune la cale

Charlie şi de ce, de aici ai vrea să porneşti.

– Tocmai spuneai că avem nevoie de creierul lui Boutin ca să avem acces la conştiinţă. Nu avem acces la ea.

– Dar *genele* lui au. Charlie a creat o clonă pentru a servi scopurilor lui, colonele. Vă sugerez să creaţi una care să servească scopurilor voastre.

*

– Să-l clonăm pe Charles Boutin, pufni generalul Mattson. Ca şi cum unul singur n-ar fi fost destul de rău…

Mattson, Robbins şi Szilard stăteau la popota generalului din staţia Phoenix. Mattson şi Szilard mîncau ceva; Robbins, nu. Tehnic vorbind, popota generalului era deschisă tuturor ofiţerilor; practic, nimeni sub gradul de general nu mînca vreodată aici, iar ofiţerii inferiori intrau la popotă numai la invitaţia unui general şi rareori luau mai mult decît un pahar cu apă. Robbins se întrebă cum începuse acest protocol ridicol. Îi era foame.

Popota generalului se afla la capătul axei de rotaţie a staţiei Phoenix şi era înconjurată de un cristal transparent, alcătuit dintr-o singură bucată, ce-i cuprindea pereţii şi tavanul. Oferea o privelişte uluitoare a planetei Phoenix, care se rotea încet pe deasupra, ocupînd aproape întregul cer, o nestemată perfectă alb-albastră a cărei asemănare cu Pămîntul nu înceta niciodată să-i provoace lui Robbins un junghi ascuţit în centrii din creier ai dorului de casă. Era uşor să părăseşti Pămîntul, atunci cînd aveai şaptezeci şi cinci de ani şi perspectiva de a muri de bătrîneţe peste cîţiva ani din ce în ce mai scurţi. Dar, odată plecat, nu te mai puteai întoarce sub nici o formă; cu cît trăia Robbins mai mult în universul ostil în care se găseau coloniile umane, cu atît mai afectuos îşi aducea aminte de zilele domoale şi relativ lipsite de griji de cînd avea cincizeci, şaizeci, sau abia trecuse de şaptezeci de ani. Ignoranţa însemna extaz, sau cel puţin era mai liniştitoare.

Prea tîrziu acum, se gîndi Robbins, şi-şi îndreptă din nou atenţia către Mattson şi Szilard.

– Locotenentul Wilson pare să creadă că este cea mai bună şansă pe care o avem de a înţelege ce se petrecea în capul lui Boutin. În orice caz, e mai mult decît avem acum, adică nimic.

– De unde ştie locotenentul Wilson că ceea ce are în maşina lui sînt undele cerebrale ale lui Boutin? Asta aş vrea să ştiu, spuse Mattson. Boutin ar fi putut lua ca mostră conştiinţa altcuiva. Rahat, ar putea fi pisica lui, din cîte ştim…

– Tiparul corespunde conştiinţei umane, preciză Robbins. Ne putem da seama de atîta lucru, pentru că transferăm sute de conştiinţe în fiecare zi. Nu-i o pisică.

– A fost o glumă, Robbins. Dar tot ar putea să nu fie Boutin.

– E posibil să fie altcineva, dar nu pare probabil. Nimeni din laboratorul lui Boutin nu ştia că lucra la asta. Şi n-a existat nici o ocazie să copieze conştiinţa altcuiva. Nu-i un lucru să-l poţi lua de la un ins, fără ca respectivul să observe.

– Măcar ştim cum s-o transferăm? întrebă generalul Szilard. Locotenentul Wilson ăla, al vostru, a zis că era pe-o maşină adaptată pentru tehnologia Consu. Chiar dacă vrem s-o folosim, ştim cum s-o facem?

– Nu, răspunse Robbins. Nu încă. Wilson pare încrezător că se poate lămuri, dar nu e expert în transferul de conştiinţe.

– Eu sînt, zise Mattson. Sau cel puţin am fost responsabil destul de multă vreme cu oameni care sînt ca să ştiu ceva despre asta. Procesul presupune creiere fizice, ca şi conştiinţa care este mutată. Pentru asta ne lipseşte un creier. Ca să nu mai pomenim că există probleme etice.

– Probleme etice? exclamă Robbins.

Nu reuşi să-şi ascundă surpriza din voce.

– Da, colonele, probleme etice, replică Mattson, iritat. Crezi ce vrei.

– Nu voiam să vă pun la îndoială etica, domnule general.

Mattson îi făcu semn să plece.

– Las-o baltă. Problema rămîne. Uniunea Colonială are o lege foarte veche împotriva clonării personalului care nu aparţine FCA, vii sau morţi, dar *în special* vii. Singura dată cînd clonăm fiinţe umane este ca să punem oamenii înapoi în corpuri nemodificate după ce-şi încheie termenul de serviciu. Boutin e civil şi colonist. Chiar dacă am vrea, nu-l putem clona legal.

– Boutin a făcut o clonă, observă Robbins.

– Dacă ne e perfect egal, nu vom lăsa morala unui trădător să ne îndrume în privinţa asta, colonele, zise Mattson, din nou iritat.

– Aţi putea obţine o dispensă pentru cercetare de la legea colonială, sugeră Robbins. S-a mai făcut şi înainte. *Dumneavoastră* aţi făcut-o şi înainte.

– Nu pentru aşa ceva, răspunse Mattson. Obţinem dispense cînd testăm sisteme de armament pe planete nelocuite. Apucă-te să te încurci cu clonele, şi unii dintre tipii cei mai reacţionari or să simtă un declic în căpăţînă. Aşa ceva nici măcar nu ar trece de comitet.

– Boutin e cheia pentru indiferent ce au plănuit rraey şi aliaţii lor, insistă Robbins. Acesta ar putea fi momentul să luăm exemplu de la infanteria marină a SUA şi să cerem iertare, mai curînd decît să cerem permisiunea.

– Îţi admir dorinţa de a înălţa steagul piraţilor, colonele, spuse Mattson. Dar nu *tu* eşti cel pe care-l vor împuşca. Sau nu singurul.

Szilard, care mestecase în linişte o friptură, înghiţi şi-şi lăsă jos tacîmurile.

– O s-o facem noi, vorbi el.

– Pardon? exclamă Mattson.

– Daţi tiparul conştiinţei Forţelor Speciale, generale, continuă Szilard. Şi genele lui Boutin. O să le folosim ca să construim un soldat al Forţelor Speciale. Noi folosim mai mult de un singur set de gene ca să facem fiecare soldat; din punct de vedere tehnic, nu va fi o clonă. Iar dacă tiparul conştiinţei nu se imprimă, n-are nici o importanţă. N-o să fie decît un soldat din Forţele Speciale în plus. N-avem nimic de pierdut.

– Numai că, dacă tiparul conştiinţei se *imprimă,* vom avea un soldat din Forţele Speciale cu trădarea în minte, îl avertiză Mattson. Asta nu sună prea ispititor.

– Ne putem pregăti pentru asta, replică Szilard, şi-şi luă din nou tacîmurile.

– O să foloseşti gene de la o persoană în viaţă, şi colonist, interveni Robbins. Eu înţelesesem că Forţele Speciale iau genele numai de la voluntarii FCA care mor înainte de a apuca să-şi îndeplinească serviciul. De aceea poartă numele de „Brigăzile-fantomă”.

Szilard îl privi tăios pe Robbins.

– Nu-mi place prea mult acest nume. Genele voluntarilor FCA nu sînt decît o componentă. Şi, în mod obişnuit, folosim genele voluntarilor ca model. Dar Forţele Speciale au o libertate mai largă în ceea ce priveşte materialul genetic pe care-l putem folosi ca să ne construim soldaţii. Avînd în vedere misiunea noastră pentru FCA, este aproape obligatoriu. Oricum, Boutin *este* mort din punct de vedere legal – avem un trup mort cu genele lui în el. Şi nu ştim că e în viaţă. Are moştenitori?

– Nu, răspunse Mattson. A avut o soţie şi un copil, dar au murit înaintea lui. Nici un alt membru al familiei.

– Atunci nu-i nici o problemă, spuse Szilard. După ce mori, genele nu-ţi mai aparţin. Am mai folosit gene de colonişti decedaţi pînă acum. Nu văd de ce n-am putea s-o facem din nou.

– Nu-mi aduc aminte să fi auzit aşa ceva despre felul în care îţi construieşti oamenii, Szi, comentă Mattson.

– Sîntem discreţi în legătură cu ceea ce facem, generale, zise Szilard. Ştii asta.

Tăie o bucată de friptură şi o băgă în gură. Stomacul lui Robbins ghiorăi. Mattson se încruntă, se rezemă de spătarul scaunului şi ridică ochii spre Phoenix, care se rotea imperceptibil pe cer. Robbins îi urmări privirea şi simţi încă un ghimpe de dor de casă.

Dintr-odată, Mattson îşi întoarse atenţia înapoi spre Szilard.

– Boutin e unul dintre oamenii mei. La bine şi la rău, nu pot lăsa responsabilitatea pentru asta numai pe umerii tăi, Szi…

– Bine, răspunse Szilard, şi dădu din cap spre Robbins. Atunci, dă-mi voie să-l împrumut pe Robbins. Poate fi omul tău de legătură, aşa

că Cercetările Militare vor fi şi ele amestecate în asta. Vom face schimb de informaţii. Îl vom împrumuta şi pe tehnician. Pe Wilson. Poate lucra cu tehnicienii noştri la integrarea tehnologiei consu. Dacă merge, avem amintirile şi motivaţiile lui Charles Boutin, şi o cale de a ne pregăti pentru acest război. Dacă nu merge, avem încă un soldat al Forţelor Speciale. Nu irosim nimic. Nu ne lipseşte nimic.

Mattson se uită spre Szilard, cugetînd.

– Pari dornic să faci asta, Szi…

– Fiinţele umane se îndreaptă spre un război cu trei specii care s-au aliat între ele. Asta nu s-a mai întîmplat pînă acum. Ne-am putea descurca cu fiecare dintre ele, dar nu cu toate trei deodată. Forţelor Speciale li s-a cerut să oprească acest război înainte de a începe. Dacă asta ne ajută, ar trebui s-o facem. Încearcă, cel puţin.

– Robbins, vorbi Mattson. Tu ce crezi?

– Dacă generalul Szilard are dreptate, atunci asta ar ocoli problemele legale şi morale, răspunse Robbins. Ceea ce merită o încercare…

Robbins păstra propriile lui îngrijorări în legătură cu lucrul alături de tehnicienii şi soldaţii din Forţele Speciale, dar nu părea momentul potrivit să le exprime.

Mattson nu avea totuşi nevoie să fie atît de circumspect.

– Băieţii şi fetele tale nu se împacă prea bine cu tipii normali, generale. Este motivul pentru care Cercetările Militare şi Forţele Speciale nu lucrează prea mult împreună.

– Forţele Speciale sînt soldaţi, în primul şi-n ultimul rînd. Urmează ordine. O să facem lucrurile să meargă. Am mai făcut-o. Am avut un soldat obişnuit al FCA, care-a luat parte la misiunile Forţelor Speciale în Bătălia de pe Coral. Dacă putem face asta să meargă, atunci o să reuşim să punem tehnicienii să lucreze împreună fără vărsare de sînge necuvenită.

Mattson ciocăni masa cu degetele în faţa lui, gînditor.

– Cît timp o să ne ia? întrebă el.

– Va trebui să construim un nou model pentru acest corp, nu doar să adaptăm metodele genetice mai vechi, răspunse Szilard. Am nevoie să verific de două ori cu tehnicienii mei, dar de obicei le trebuie o lună ca să construiască totul de la zero. După aceea, e nevoie de cel puţin şaisprezece săptămîni ca să crească un corp. Iar după aceea, timpul necesar, atît cît o să fie, ca să dezvoltăm procesul de transfer al conştiinţei. Putem încerca asta în acelaşi timp cu creşterea corpului.

– Nu puteţi face să meargă totul mai repede? întrebă Mattson.

– Ba putem face să meargă totul mai repede… Însă veţi avea un corp mort. Sau mai rău. Ştii că nu se poate grăbi fabricarea corpurilor. Corpurile propriilor voştri soldaţi sînt construite după acelaşi program,

şi cred că-ţi aduci aminte ce se întîmplă cînd grăbeşti procesul…

Mattson se strîmbă; Robbins, care era omul de legătură al lui Mattson de numai optsprezece luni, îşi aminti că Mattson avusese slujba asta de foarte multă vreme. Indiferent de relaţia lor de serviciu, existau încă lipsuri în cunoştinţele lui Robbins despre şeful lui.

– Bine, încuviinţă Mattson. Ia-l. Vezi dacă poţi scoate ceva. Dar *stai cu ochii* pe el. Am avut problemele mele cu Boutin, însă nu l-am văzut niciodată ca pe un trădător. M-a dus de nas. A dus de nas pe toată lumea. Vei avea mintea lui Charles Boutin într-unul dintre corpurile voastre din Forţele Speciale. Numai Dumnezeu ştie ce-ar putea face cu unul dintr-astea!

– De acord, răspunse Szilard. Dacă transferul este un succes, o să ştim destul de curînd. Dacă nu, ştiu unde-l pot pune. Doar ca să fiu sigur.

– Bine, spuse Mattson, şi se uită din nou în sus, către Phoenix, care se rotea încet pe cer. Phoenix, zise el, urmărind lumea învîrtindu-se deasupra lui. O creatură renăscută. Ei, *asta* se potriveşte. Un phoenix ar trebui să se înalţe din flăcări, ştii. Să sperăm doar că *această* creatură renăscută nu va trage totul după ea în aceste flăcări…

Priviră cu toţii, îndelung, planeta de deasupra lor.

TREI

– Asta e, îi zise colonelul Robbins locotenentului Wilson, în timp ce trupul, închis în incubatorul lui, era împins pe roţi în laboratorul de decantare.

– Asta e, fu de acord Wilson, apropiindu-se de un monitor care afişa pe moment semnele vitale ale corpului. Ai fost vreodată tată, colonele?

– Nu, răspunse Robbins. Înclinaţiile mele personale nu m-au dus pînă într-acolo…

– Ei bine, zise Wilson, atunci probabil că n-o să fii niciodată mai aproape de-atît.

În mod normal, laboratorul de naşteri ar fi fost plin cu pînă la şaisprezece soldaţi din Forţele Speciale decantaţi toţi deodată – soldaţi care-ar fi fost activaţi şi antrenaţi împreună, pentru a construi coeziunea unităţii în timpul instruirii, dar şi pentru a uşura dezorientarea soldaţilor activaţi complet conştienţi, însă fără nici o amintire de care să vorbească. De data asta, era un singur soldat: cel care urma să servească drept adăpost conştiinţei lui Charles Boutin.

*

Trecuseră mai mult de două secole de cînd abia născuta Uniune Colonială, pusă în faţa eşecului spectaculos de a apăra coloniile sale cele mai timpurii (planeta Phoenix avea un motiv să se numească astfel), îşi dăduse seama că soldaţii umani nemodificaţi nu erau capabili să îndeplinească sarcina. Spiritul era dornic – istoria umană

consemnă în aceşti ani unele dintre cele mai mari bătălii sortite eşecului, cu bătălia pentru Armstrong studiată în mod special ca un exemplu desăvîrşit pentru felul în care se poate transforma o debandadă iminentă provocată de forţele extraterestre într-o şocantă şi dureroasă victorie à la Pyrrhus pentru un duşman –, dar carnea era slabă. Duşmanul, *toţi* duşmanii, erau prea rapizi, prea sîngeroşi, prea nemiloşi şi prea mulţi. Tehnologia umană era bună şi, armă contra armă, oamenii erau la fel de bine echipaţi ca marea majoritate a adversarilor lor. Dar arma care conta în ultimă instanţă era aceea din spatele trăgaciului.

Primele modificări fură relativ simple: viteză sporită, masă musculară şi forţă mai mare, rezistenţă. Primii ingineri genetici erau limitaţi totuşi de problemele practice şi etice ale modificării fiinţelor umane *in vitro,* apoi de necesitatea de a-i aştepta să crească suficient de mari şi de inteligenţi ca să lupte, un proces care dura în jur de treizeci de ani. Forţele Coloniale de apărare descoperiră, spre marea lor amărăciune, că mulţi dintre oamenii (relativ) uşor modificaţi genetic nu erau deosebit de mulţumiţi să descopere că erau crescuţi ca recoltă de carne de tun şi refuzau să lupte, în ciuda îndoctrinării insistente şi a eforturilor propagandei de a-i convinge de contrariu. Oamenii nemodificaţi erau la fel de scandalizaţi, cîtă vreme efortul mirosea prea mult a încă o încercare de eugenie din partea guvernului, iar în experienţa umană, palmaresul guvernelor iubitoare de eugenie nu era tocmai extraordinar.

Uniunea Colonială supravieţui valurilor distrugătoare de crize politice care urmară drept rezultat al încercărilor mai vechi de a-şi modifica genetic soldaţii, dar o făcu cu greu. Dacă bătălia pentru Armstrong n-ar fi arătat în mod categoric coloniilor cu ce soi de univers se confruntau, Uniunea s-ar fi prăbuşit probabil, iar coloniile umane ar fi fost lăsate în situaţia de a concura unele cu altele, ca şi împotriva tuturor celorlalte specii pe care le întîlniseră pînă în acel moment.

Uniunea fu salvată, de asemenea, de sosirea aproape simultană a două tehnologii critice: posibilitatea de a creşte forţat un corp uman, pînă la mărimea adultă, în cîteva luni, şi apariţia protocolului de transfer al conştiinţei, care permitea personalităţii şi amintirilor unui individ să fie transportate în alt creier, cu condiţia ca acel creier să aibă aceeaşi structură genetică şi să fi fost pregătit corespunzător printr-o serie de proceduri premergătoare transferului, care creau unele dintre căile bioelectrice necesare în creier. Aceste noi tehnologii permiseră Uniunii Coloniale să dezvolte o sursă largă, alternativă, de recruţi potenţiali: bătrînii, dintre care mulţi ar fi acceptat cu bucurie o viaţă în armată în loc să moară de bătrîneţe, şi a căror moarte, în orice caz, n-ar fi creat pierderile demografice întinse pe mai multe

generaţii, ce-ar fi rezultat dacă un număr mare de tineri adulţi sănătoşi ar fi fost spulberaţi din rezervorul de gene la capătul unei arme extraterestre.

Primind cadou acest nou rezervor îmbelşugat de recruţi potenţiali, Forţele Coloniale de Apărare descoperiră că aveau luxul de a face unele alegeri în materie de personal. FCA nu mai cereau coloniştilor să servească; acest lucru a avut efectul salutar de a îngădui coloniştilor să se concentreze asupra dezvoltării noilor lumi şi să producă atîţia colonişti de a doua generaţie cîţi puteau susţine planetele lor. Elimină de asemenea o sursă cheie de tensiune politică dintre colonişti şi guvern. Acum, că tinerii adulţi nu mai erau extraşi de la casele şi din familiile lor şi trimişi să moară pe cîmpuri de bătălie la trilioane de mile depărtare, coloniştii deveniseră prea puţin preocupaţi, în cea mai mare parte, de problemele etice din jurul soldaţilor modificaţi genetic, în special al unora care se oferiseră, la urma urmei, voluntari ca să lupte.

În loc de colonişti, FCA preferau să-şi selecteze recruţii dintre locuitorii căminului ancestral al omenirii, Pămîntul. Pămîntul adăpostea miliarde de oameni; erau mai mulţi pe acel singur glob, de fapt, decît existau în toate coloniile umane la un loc. Rezervorul de recruţi potenţiali era enorm – atît de mare, încît FCA îşi limitară şi mai mult rezervorul, alegînd să-şi ia recruţii din naţiuni tihnite şi industrializate, ale căror circumstanţe economice îngăduiau cetăţenilor să supravieţuiască pînă la o vîrstă foarte înaintată şi ale căror modele sociale creau atît o supralicitare a dezirabilităţii tinereţii, cît şi un disconfort psihic naţional paralel şi profund legat de îmbătrînire şi de moarte. Aceşti cetăţeni vîrstnici erau modelaţi de societăţile lor să fie recruţi excelenţi şi dornici pentru FCA; FCA descoperiră repede că aceşti cetăţeni în vîrstă s-ar fi înrolat pentru un stagiu militar chiar şi în absenţa informaţiilor amănunţite în legătură cu ceea ce atrăgea după sine un asemenea stagiu – şi, într-adevăr, rezultatele recrutărilor erau cu atît mai mari, cu cît recruţii ştiau mai puţin. Aceştia presupuneau că serviciul militar în FCA semăna cu serviciul militar pe Pămînt. FCA se mulţumeau să lase presupunerea să persiste.

Recruţii vîrstnici din naţiunile industrializate se dovediră atît de plini de succes, încît Uniunea Colonială îşi protejă rezervorul de recrutare, interzicînd plecarea spre colonii din aceste naţiuni, alegîndu-şi în schimb rezerva de colonişti din sînul naţiunilor ale căror probleme economice şi sociale îi încurajau pe cei mai ambiţioşi dintre tinerii lor să plece naibii cît mai curînd era omeneşte posibil. Această diviziune dintre recrutarea militară şi cea a coloniştilor aducea dividende consistente Uniunii Coloniale în ambele domenii.

Recrutarea militară a cetăţenilor vîrstnici creă însă FCA o problemă

neaşteptată. Un număr destul de mare dintre recruţi mureau înainte de a apuca să intre în serviciu, victime ale atacurilor de inimă, comoţiilor şi ale prea multor cheeseburgeri, plăcinte şi budinci cu brînză. FCA, care luau mostre genetice de la recruţi, se treziră încărcaţi cu o enormă bibliotecă de genomuri umane cu care nu putea face nimic. FCA se mai treziră, de asemenea, şi cu dorinţa, dar şi cu nevoia de a experimenta în continuare cu modelele de corpuri pentru Forţele Coloniale de Apărare, pentru a le îmbunătăţi proiectul, fără să se amestece în vreun fel în eficienţa forţei combatante pe care-o avea deja.

Apoi se produse o breşă tehnologică: un computer extrem de puternic, compact, semiorganic, complet integrat cu creierul uman, care – într-un moment de profund nepotrivită alegere a unei mărci – fu botezat cu uşurinţă BrainPal. Pentru un creier deja plin de cunoştinţe şi experienţe adunate într-o viaţă, BrainPal oferea un sprijin critic privind abilitatea mintală, stocarea memoriei şi comunicarea.

Dar pentru un creier care era literalmente *tabula rasa,* BrainPal oferea chiar mai mult…

*

Robbins se uită îndelung în incubator, unde era întins *corpul,* ţinut pe loc de un cîmp de suspensie.

– Nu seamănă prea mult cu Charles Boutin, îi zise el lui Wilson.

Wilson, care făcea reglări de ultim moment la hardware-ul conţinînd conştiinţa înregistrată a lui Boutin, nu ridică ochii de la ceea ce-l ţinea ocupat.

– Boutin era un om nemodificat, spuse el. Era trecut de vîrsta mijlocie, cînd l-am cunoscut. Probabil că arăta puţin cam ca tipul ăsta pe cînd avea douăzeci de ani. Mai puţin pielea verde, ochii de pisică şi alte modificări. Şi probabil că nici nu era într-o formă atît de bună ca acest corp. Ştiu sigur că eu, de pildă, nu eram în formă atît de bună la douăzeci de ani, cum sînt acum. Şi nici măcar nu trebuie să mă antrenez…

– Ai un corp proiectat să aibă grijă de el însuşi, îi aminti Robbins lui Wilson.

– Slavă Domnului pentru asta! Sînt un mare iubitor de gogoşi.

– Tot ce ai de făcut ca să-l capeţi este să serveşti drept ţintă tuturor celorlalte specii din univers.

– Ăsta-i şpilul, comentă Wilson.

Robbins se întoarse către corpul din incubator.

– Toate schimbările astea n-or să încurce transferul de conştiinţă?

– N-ar trebui. Genele legate de dezvoltarea creierului sînt nealterate în noul genom al tipului. E creierul lui Boutin acolo. Din punct de vedere genetic, cel puţin.

– Şi cum arată creierul lui? întrebă Robbins.

– Arată bine, răspunse Wilson, ciocănind cu degetul monitorul panoului de control al incubatorului. Sănătos. Pregătit.

– Crezi că o să meargă? întrebă iar Robbins.

– Nu ştiu ce să spun.

– Îmi pare bine că dăm pe-afară de atîta încredere…

Wilson deschise gura ca să răspundă, dar fu întrerupt în clipa cînd uşa se deschise şi intrară generalii Mattson şi Szilard, însoţiţi de trei tehnicieni de la decantare, din rîndul Forţelor Speciale. Tehnicienii se duseră de-a dreptul la incubator; Mattson se apropie de Robbins, care salută, odată cu Wilson.

– Spune-mi că o să meargă, vorbi Mattson, răspunzînd la salut.

– Locotenentul Wilson şi cu mine tocmai vorbeam despre asta, zise Robbins, după o pauză aproape imperceptibilă.

Mattson se întoarse spre Wilson.

– Şi, locotenente?

Wilson arătă spre corpul din incubator, în jurul căruia se învîrteau tehnicienii, cu o grijă exagerată.

– Corpul e sănătos, şi la fel şi creierul. BrainPal funcţionează perfect, ceea ce nu e nici o surpriză. Am reuşit să integrăm tiparul conştiinţei lui Boutin în maşina de transfer cu surprinzător de puţine probleme, iar testele pe care le-am făcut sugerează că nu vom avea probleme cu transmisia. În teorie, ar trebui să reuşim să transferăm conştiinţa la fel cum facem cu oricare alta.

– Cuvintele tale sună pline de încredere, locotenente, dar tonul vocii nu, remarcă Mattson.

– Există o mulţime de incertitudini, generale, explică Wilson. De obicei subiectul este conştient cînd se transferă. Asta ajută în proces. Nu este cazul aici. N-o să ştim dacă transferul a avut succes decît cînd trezim trupul. E prima oară cînd încercăm un transfer fără să fie implicate două creiere. Dacă aici nu este de fapt conştiinţa lui Boutin, tiparul nu se va copia. Chiar dacă este conştiinţa lui Boutin, nu există nici o garanţie că se va imprima. Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă ca să asigurăm un transfer liniştit. Aţi citit rapoartele. Dar sînt implicate încă atît de multe lucruri despre care nu ştim nimic… Cunoaştem toate posibilităţile de a merge bine, dar nu şi toate în care ar putea merge prost.

– Crezi că o să meargă sau nu? insistă Mattson.

– Cred că va merge, răspunse Wilson. Dar trebuie să avem un respect sănătos pentru tot ceea ce nu ştim despre ceea ce facem. Există mult loc pentru eroare, domnule.

– Robbins? întrebă scurt Mattson.

– Aprecierea locotenentului Wilson mi se pare corectă, generale, replică Robbins.

Tehnicienii îşi terminară evaluarea şi-i raportară generalului

Szilard, care dădu din cap şi se duse lîngă Mattson.

– Tehnicienii zic că sîntem gata, anunţă Szilard.

Mattson îi aruncă o privire lui Robbins, apoi se uită la Wilson.

– Bine, rosti el. Să terminăm cu asta.

*

Forţele Speciale ale Apărării Coloniale construiau soldaţi folosind o reţetă simplă: mai întîi, începi cu un genom uman. Apoi *scazi.*

Genomul uman cuprinde aproximativ douăzeci de mii de gene, alcătuite din trei miliarde de perechi de baze, împărţite în douăzeci şi trei de cromozomi. Cea mai mare parte a genomului este „gunoi” – porţiuni de secvenţe care nu codifică nimic în produsul final al ADN-ului: fiinţa umană. Odată ce natura pune o secvenţă în ADN, pare reticentă să o scoată, chiar dacă aceasta nu face absolut nimic.

Savanţii Forţelor Speciale nu sînt nici pe departe atît de grijulii. Cu fiecare model pe care-l construiesc, primul pas este să înlăture materialul genetic redundant şi inert. Ceea ce rămîne este o secvenţă de ADN stearpă, săracă, raţionalizată, care este complet inutilă; modificarea genomului uman îi distruge structura cromozomială, lăsînd-o incapabilă de a se reproduce. Dar acesta este doar primul pas. Reasamblarea şi replicarea noului genom mai cere cîţiva paşi.

Noua secvenţă mică de ADN cuprinde fiecare genă care face un om ceea ce este, însă asta pur şi simplu nu este de ajuns. Genotipul uman nu permite fenotipului uman maleabilitatea cerută de Forţele Speciale, ceea ce înseamnă că genele noastre nu ne pot face soldaţii supraoameni de care au nevoie Forţele Speciale. Ceea ce a rămas din genomul uman este acum demontat, reproiectat şi reasamblat pentru a construi genele care să codifice capacităţi substanţial îmbunătăţite. Acest proces poate cere introducerea de gene sau material genetic suplimentar. Genele care provin de la alţi oameni prezintă de obicei puţine probleme cu încorporarea, din moment ce genomul uman este proiectat în mod fundamental pentru a găzdui informaţie genetică de la alte genomuri umane (procesul prin care se realizează de obicei acest lucru, în mod natural şi cu entuziasm, se numeşte „sex”). Materialul genetic de la alte specii terestre este de asemenea relativ uşor de încorporat, avînd în vedere că toată viaţa de pe Pămînt cuprinde aceleaşi blocuri genetice de construcţie şi sînt înrudite între ele din punct de vedere genetic.

Încorporarea de material genetic de la specii non-terestre este substanţial mai dificilă. Pe unele planete au evoluat structuri genetice destul de asemănătoare cu cele de pe Pămînt, încorporînd unele, dacă nu toate nucleotidele implicate în genetica terestră (poate nu doar printr-o coincidenţă, speciile inteligente de pe aceste planete erau cunoscute pentru că din cînd în cînd consumau oameni; rraey, de exemplu, îi găseau pe oameni chiar gustoşi!). Dar cele mai multe

specii extraterestre aveau structuri şi componente genetice radical diferite de creaturile terestre. Folosirea genelor lor nu era o simplă problemă de decupare şi lipire.

Forţele Speciale rezolvaseră problema citind ADN-ul echivalent al speciei extraterestre într-un compilator care scotea apoi la iveală o „traducere” genetică în formatul ADN-ului terestru – ADN-ul rezultat, dacă i se permitea să se dezvolte, ar fi creat o entitate atît de apropiată de creatura străină originală pe cît era posibil, ca aspect şi funcţionare. Genele de la creaturile transcrise erau apoi introduse în ADN-ul Forţelor Speciale.

Rezultatul final al acestei proiectări genetice era un ADN care descria o făptură bazată pe o fiinţă umană, dar care nu era cîtuşi de puţin o fiinţă umană – sau destul de inumană pentru ca acea creatură, dacă i s-ar îngădui să se dezvolte de la acest pas, să devină o aglomerare înfiorătoare de fragmente, o creatură monstruoasă care ar fi scos-o complet din minţi pe naşa ei spirituală, Mary Wollstonecraft Shelley. Împingînd ADN-ul atît de departe de umanitate, oamenii de ştiinţă ai Forţelor Speciale sculptau apoi mesajul genetic pentru a înghesui creatura pe care-o modelau înapoi, într-o formă umană recognoscibilă. Între ei, savanţii se plîngeau că acesta era pasul cel mai dificil; unii (în şoaptă) îi puneau la îndoială utilitatea. Nici unul dintre ei, trebuia observat, nu arăta mai puţin uman.

ADN-ul, sculptat pentru a oferi posesorului său capacităţi supraumane în formă umană, era acum, în sfîrşit, asamblat. Chiar şi cu adaosul de gene non-native, el era substanţial mai sărac decît ADN-ul uman original; codificarea suplimentară determina de obicei ADN-ul să se organizeze în cinci perechi cromozomiale, o scădere substanţială de la cei douăzeci şi trei ai unui om nemodificat şi numai cu unul mai mult decît o muscă de oţet. În timp ce soldaţii Forţelor Speciale erau înzestraţi cu sexul donatorului iar genele legate de dezvoltarea sexuală sînt păstrate în reducerea genetică finală, nu exista cromozom Y, un fapt care-i făcuse pe primii savanţi repartizaţi la Forţele Speciale (pe cei de sex masculin, evident) să se simtă uşor stînjeniţi.

ADN-ul, acum asamblat, era depozitat într-un înveliş ovular golit, care la rîndul lui era plasat într-un incubator de dezvoltare, iar zigotul era stimulat cu blîndeţe să înceapă diviziunea mitotică. Transformarea din zigot într-un embrion pe deplin dezvoltat se desfăşura la o rată extrem de accelerată, producînd niveluri de căldură metabolică aproape de limita denaturării ADN-ului. Incubatorul de dezvoltare se umplea cu un fluid conducător de căldură împînzit de nanoboţi, care saturau celulele în curs de creştere şi acţionau ca un canal de evacuare a căldurii pentru embrionul care evolua.

Şi totuşi, savanţii Forţelor Speciale nu terminau cu micşorarea procentului de umanitate în trupurile soldaţilor lor. După reconstrucţia biologică, urmau îmbunătăţirile tehnologice. Nanoboţi specializaţi erau injectaţi în embrionul aparţinînd Forţelor Speciale care se dezvolta rapid, cu două destinaţii. Cea mai mare parte se îndreptau spre miezul bogat în măduvă al oaselor, unde nanoboţii digerau măduva şi se înmulţeau în locul ei pentru a crea SmartBlood, cu o mai bună capacitate de transport al oxigenului decît sîngele adevărat, cu o coagulare mai eficientă şi o imunitate aproape completă la boli. Restul migra către creierul aflat în expansiune rapidă şi depuneau fundamentul pentru computerul BrainPal, care, atunci cînd era complet construit, avea mărimea unei bile de sticlă. Această bilă, cuibărită adînc în creier, era înconjurată de o reţea densă de antene care sondau cîmpul electric al creierului, interpretîndu-i dorinţele şi răspunzînd prin ieşiri integrate în ochii şi urechile soldaţilor.

Existau şi alte modificări, multe experimentale, testate în interiorul unui grup mic de naşteri, pentru a vedea dacă oferă vreun avantaj. Dacă da, aceste modificări erau făcute disponibile pe scară largă în rîndul Forţelor Speciale şi ajungeau pe lista îmbunătăţirilor potenţiale pentru următoarea generaţie a infanteriei generale a Forţelor Coloniale de Apărare. Dacă nu, modificările mureau odată cu subiectele de testare.

Soldatul Forţelor Speciale se maturiza pînă la mărimea unui nou-născut uman în puţin peste douăzeci şi nouă de zile; în şaisprezece săptămîni, dacă era asigurată dirijarea metabolică adecvată a incubatorului, creştea la mărimea adultă. Încercările FCA de a scurta ciclul de dezvoltare avuseseră ca rezultat corpuri care se copseseră în propria căldură metabolică. Embrionii şi corpurile care nu cedau şi mureau, sufereau erori de transcripţie a ADN-ului, dînd naştere la cancere de dezvoltare şi la mutaţii fatale. Şaisprezece săptămîni reprezentau limita stabilităţii chimice a ADN-ului. La capătul celor şaisprezece săptămîni, incubatorul de dezvoltare trimitea un hormon sintetic care străbătea corpul, resetînd nivelurile metabolice în toleranţele normale.

În timpul dezvoltării, incubatorul antrena corpul pentru a-l întări şi pentru a-i permite posesorului (sau posesoarei) să-l folosească din clipa în care devenea conştient; în creier, BrainPal ajuta la dezvoltarea căilor neurale generale, stimula centrii de dirijare a organelor şi se pregătea pentru momentul în care posesorul era adus la starea de conştienţă, pentru a uşura tranziţia de la nimic la ceva.

Pentru cei mai mulţi soldaţi ai Forţelor Speciale, tot ce mai rămînea în acest punct era „naşterea” – procesul de decantare urmat de tranziţia rapidă şi (de obicei) lină către viaţa militară. Pentru un anumit soldat al Forţelor Speciale totuşi, mai era un pas de făcut…

*

Szilard făcu un semn tehnicienilor săi, care-şi începură sarcinile. Wilson se concentră din nou asupra hardware-lui şi aşteptă semnalul de începere a transferului. Tehnicienii dădură undă verde; Wilson trimise conştiinţa pe drumul ei. Maşina murmura încet. Corpul din incubator rămase nemişcat. După cîteva minute, Wilson discută cu tehnicienii, apoi cu Robbins, care veni spre Mattson.

– E gata, anunţă el.

– Asta e? întrebă Mattson şi aruncă o privire spre corpul din incubator. *El* nu arată cîtuşi de puţin diferit. Încă pare să fie în comă.

– Nu l-au trezit încă, explică Robbins. Vor să ştie cum doriţi s-o facă. În mod normal, cu soldaţii Forţelor Speciale, îi trezesc cu BrainPal pornit pe integrare conştientă. Îi dă soldatului un simţ temporar al sinelui pînă cînd acesta îşi creează unul propriu. Dar din moment ce ar putea exista deja o conştiinţă acolo, nu vor să-l pornească. Ar putea stîrni confuzie în mintea persoanei dinăuntru.

Mattson pufni; găsea ideea amuzantă.

– Trezeşte-l fără să porneşti BrainPal, hotărî el. Dacă acela e Boutin, nu-l vreau confuz. Vreau să vorbească.

– Da, domnule, răspunse Robbins.

– Dacă totuşi chestia asta a funcţionat, o să ştie cine este de îndată ce va fi conştient, nu-i aşa? întrebă Mattson.

Robbins aruncă o privire spre Wilson, care auzea conversaţia; Wilson ridică uşor din umeri şi dădu din cap, nesigur.

– Aşa credem, zise Robbins.

– Bine, spuse Mattson. Atunci vreau să fiu primul lucru pe care-l vede.

Se apropie de incubator şi se aşeză în faţa trupului inconştient.

– Zi-le să-l trezească pe ticălos, ceru el.

Robbins făcu semn din cap către unul dintre tehnicieni, care întinse un deget spre panoul de control la care lucrase.

Trupul tresări, exact în acelaşi fel în care o fac oamenii în crepusculul dintre trezie şi somn, cînd simt dintr-odată că se prăbuşesc. Pleoapele fluturară şi se zbătură, apoi se deschiseră. Ochii îi fugiră pentru o clipă, părînd încurcaţi, apoi se fixară asupra lui Mattson, care se aplecă şi rînji.

– Salut, Boutin, vorbi Mattson. Pariez că eşti surprins să mă vezi.

Corpul se încordă să-şi apropie capul de Mattson, ca pentru a spune ceva. Mattson se aplecă, îndatoritor.

Corpul ţipă.

*

Generalul Szilard îl găsi pe Mattson la toaleta de pe holul laboratorului de decantare, uşurîndu-se.

– Ce-ţi mai face urechea? întrebă Szilard.

– Ce fel de blestemată de întrebare e asta, Szi? bombăni Mattson, cu faţa încă la perete. Să fii *tu* asurzit de un idiot bîlbîit şi să-mi spui cum te simţi.

– Nu e un idiot bîlbîit, spuse Szilard. Ai trezit un soldat al Forţelor Speciale cu BrainPal-ul oprit. N-are nici un simţ al sinelui. La ce te aşteptai?

– Mă aşteptam la Charles-nenorocitul-de-Boutin, răspunse Mattson, şi se scutură. De-aia l-am crescut pe căcănarul ăla mic în incubator, dacă-ţi aduci aminte.

– Ştiai că s-ar putea să nu meargă. Ţi-am spus. Oamenii tăi ţi-au spus.

– Mulţumesc pentru reamintire, Szi.

Se încheie la fermoar şi se duse la chiuvetă.

– Mica noastră aventură a fost doar o imensă blestemată de pierdere de vreme.

– Ar putea fi încă folositor, zise Szilard. Poate conştiinţa are nevoie de timp ca să se instaleze.

– Robbins şi Wilson au spus că, imediat ce se trezeşte, conştiinţa va fi acolo.

Îşi flutură mîinile pe sub robinet.

– Blestemat de robinet automat, bombăni, şi în cele din urmă acoperi complet senzorul cu mîna.

Apa se deschise.

– E prima oară cînd cineva face aşa ceva, zise Szilard. Poate Robbins şi Wilson s-au înşelat.

Mattson scoase un scurt rîset lătrat.

– Ăştia doi *s-au înşelat,* Szi, fără doar şi poate... Numai că nu în felul în care sugerezi tu. În plus, au să dădăcească oamenii *tăi* un bebeluş matur, de mărimea unui bărbat, în timp ce aştepţi „să se instaleze conştiinţa”? Aş zice „nu”, şi sînt sigur ca naiba că eu n-o s-o fac. Am irosit şi aşa prea mult timp cu asta...

Mattson termină cu spălatul pe mîini şi se uită în jur după un aparat de prosoape.

Szilard arătă către peretele îndepărtat.

– Prosoapele sînt afară, îi spuse el.

– Păi, *sigur* că da, răbufni Mattson. Omenirea poate construi oameni din ADN, dar nu poate pune într-o toaletă un aparat de prosoape de hîrtie!

Îşi scutură mîinile cu violenţă, apoi şterse umezeala excesivă pe pantaloni.

– Lăsînd la o parte problema prosoapelor de hîrtie, vorbi Szilard, asta înseamnă că îmi laşi mie soldatul? Dacă da, o să-i pornesc BrainPal-ul, şi o să-l bag cît mai curînd posibil într-un pluton de antrenament.

– Te grăbeşti?

– E un soldat complet dezvoltat al Forţelor Speciale. Dacă nu pot spune că mă grăbesc, ştii la fel de bine ca şi mine care este rata de întoarcere la Forţele Speciale. Avem întotdeauna nevoie de mai mulţi. Şi să spunem că am convingerea că acest soldat anume s-ar putea dovedi încă folositor.

– Cît optimism! comentă Mattson.

Szilard zîmbi.

– Ştii cum primesc nume soldaţii din Forţele Speciale?

– Sînteţi numiţi după savanţi şi artişti.

– Savanţi şi filosofi, preciză Szilard. Numele de familie, oricum. Numele de botez sînt doar nume obişnuite, alese la întîmplare. Eu mi-am primit numele după Leo Szilard. A fost unul dintre savanţii care a ajutat la construirea primei bombe atomice, un fapt pe care a ajuns mai tîrziu să-l regrete.

– Ştiu cine a fost Leo Szilard, Szi.

– N-am vrut să sugerez că nu ştii, generale. Deşi nu se ştie niciodată cu voi, adevărat-născuţii. Aveţi lipsuri nostime în cunoştinţe.

– Ne petrecem cea mai mare parte a ultimilor ani de educaţie căutînd să facem sex. Îi distrage pe cei mai mulţi dintre noi de la acumularea de informaţii despre savanţii din secolul douăzeci…

– Închipuie-ţi, zise Szilard blajin, apoi îşi continuă şirul gîndurilor: În afară de talentele lui ştiinţifice, Szilard era bun şi să prezică lucruri. A prezis amîndouă războaiele mondiale ale Pămîntului din secolul douăzeci şi alte evenimente majore. Asta îl făcea nervos. Avea o deosebită grijă să locuiască în hoteluri şi să aibă întotdeauna un bagaj pregătit. Pentru orice eventualitate.

– Fascinant. Ce vrei să arăţi?

– Nu pretind că aş fi înrudit cu Leo Szilard în nici un fel. Mi s-a atribuit doar numele lui. Dar cred că împărtăşesc talentul lui la prezis lucruri, în special cînd e vorba de războaie. Cred că acest război care ne aşteaptă o să fie cu adevărat foarte rău. Nu-i doar o speculaţie; am adunat informaţii, acum, că oamenii mei ştiu ce să caute. Şi nu trebuie să ai informaţii ca să ştii că, dacă omenirea porneşte împotriva a trei rase diferite, asta înseamnă slabe şanse pentru noi.

Szilard făcu semn cu capul în direcţia laboratorului.

– Soldatul ăsta s-ar putea să nu aibă amintirile lui Boutin, dar tot îl are pe Boutin în el – în gene. Cred că asta o să schimbe ceva, şi o să avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem căpăta. Numeşte-l bagajul meu pregătit.

– Îl vrei din cauza unui presentiment, remarcă Mattson.

– Printre altele, recunoscu Szilard.

– Cîteodată chiar se vede că eşti adolescent, Szi.

– Îmi predai mie soldatul, generale? întrebă Szilard.

Mattson flutură mîna cu nepăsare.

– E al tău, generale. Bucură-te. Măcar n-o să trebuiască să-mi fac griji că va deveni trădător.

– Mulţumesc, spuse Szilard.

– Şi ce-ai să faci cu noua ta jucărie? întrebă Mattson.

– Pentru început, cred că o să-i dăm un nume.

PATRU

Veni pe lume aşa cum vin cei mai mulţi nou-născuţi: ţipînd.

Lumea din jurul lui era un haos fără formă. Ceva se afla lîngă el şi scotea zgomote spre el, cînd lumea îşi făcu apariţia; îl sperie. Dintr-odată plecă, scoţînd sunete puternice în timp ce se îndepărta.

Ţipă. Încercă să-şi mişte corpul, dar nu reuşi. Ţipă iar.

O altă formă se apropie; bazîndu-se pe singura lui experienţă anterioară, ţipă de frică şi încercă să fugă. Forma făcu zgomot şi se mişcă.

Limpezime.

Era ca şi cum nişte lentile de corecţie îi fuseseră puse pe conştiinţă. Lumea se aşeză brusc la locul ei. Totul rămînea nefamiliar, dar totul părea de asemenea să aibă un sens. Ştia că, chiar dacă nu putea identifica sau numi nimic din ceea ce vedea, toate aveau nume şi identităţi; o porţiune din mintea lui se trezi la viaţă, arzînd de dorinţa de a pune etichete pe toate, dar fără să poată.

Avea întregul univers pe vîrful limbii.

Poţi să percepi asta? întrebă forma – persoana – din faţa lui.

Şi putea. Putea să audă întrebarea, dar ştia că nu fusese scos nici un cuvînt; întrebarea îi fusese emisă direct în creier. Nu-şi dădea seama cum de ştia asta, sau cum se făcea. Nici nu ştia cum să răspundă. Deschise totuşi gura.

Nu, spuse persoana din faţa lui. *Încearcă în schimb să-mi* trimiţi *răspunsul tău. E mai rapid decît vorbirea. Asta facem cu toţii. Uite cum…*

În mintea lui apărură instrucţiuni şi, mai mult decît instrucţiuni, o înţelegere care sugera că tot ceea ce nu înţelegea urma să fie definit, explicat şi plasat în context; chiar cînd gîndi asta, simţi că instrucţiunile care-i fuseseră trimise se extindeau, conceptele şi ideile individuale ramificîndu-se în direcţii, căutînd propriile lor semnificaţii pentru a-i da un cadru pe care să-l poată folosi. Dintr-odată, se coagulară într-o singură idee mare, o structură globală care-i îngădui să răspundă. Simţi că impulsul de a răspunde persoanei din faţa lui creştea; mintea, percepînd acest lucru, îi oferea o serie de răspunsuri posibile. Fiecare se desfăşura la fel ca instrucţiunile, oferindu-i înţelegere şi un context, ca şi un răspuns potrivit.

Toate astea îi luară ceva mai puţin de cinci secunde.

Te percep, vorbi el în sfîrşit.

Excelent, zise persoana din faţa lui. *Eu sînt Judy Curie.*

Salut, Judy, răspunse, după ce creierul desfăcu pentru el conceptul de nume, ca şi protocolul de a răspunde celor care-şi ofereau numele ca identificare. Încercă să-şi dea la rîndul său numele, dar nu apăru nimic. Se simţi brusc nedumerit.

Curie îi zîmbi.

Ai dificultăţi să-ţi aduci aminte numele tău? întrebă ea.

Da, răspunse el.

Asta pentru că nu ai încă unul, explică Judy Curie. *Ţi-ar plăcea să ştii cum te cheamă?*

Te rog, spuse el.

Eşti Jared Dirac, îi zise Curie.

Jared simţi numele desfăşurîndu-i-se în creier. Jared: Un nume biblic (definiţia cuvîntului *biblic* se desfăcu, ducîndu-l la definiţia cuvîntului *carte* şi la Biblie, pe care n-o citi, simţind că citirea şi desfăşurarea ulterioară ar dura mai mult decît cîteva secunde), fiul lui Mahalalel şi tatăl lui Enoh. De asemenea, conducătorul jarediţilor din Cartea lui Mormon (o altă carte lăsată nedesfăcută). Definiţie: descendentul. *Dirac* avea un număr de definiţii, cele mai multe derivate din numele lui Paul Dirac, un om de ştiinţă. Jared desfăşurase mai înainte semnificaţia numelor şi implicaţiile convenţiilor de acordare a numelor; se întoarse spre Curie.

Sînt un descendent al lui Paul Dirac? întrebă el.

Nu, răspunse Curie. *Numele tău a fost ales aleator dintr-o rezervă de nume.*

Dar numele meu de botez înseamnă descendent, zise Jared. *Iar celelalte sînt nume de familie...*

Chiar şi printre adevărat-născuţi, numele de botez de obicei nu înseamnă nimic, spuse Curie. *Iar printre noi, nici numele de familie nu înseamnă nimic. Nu citi prea mult în numele tale, Jared.*

Jared se gîndi la asta pentru cîteva clipe, lăsînd aceste idei să se desfacă. Un concept, „adevărat-născuţi”, refuza totuşi să se desfăşoare; Jared îl însemnă pentru o explorare ulterioară, dar îl lăsă deocamdată în pace.

Sînt încurcat, recunoscu el pînă la urmă.

Curie zîmbi.

Vei fi încurcat cu multe lucruri, pentru început, îl linişti ea.

Ajută-mă să fiu mai puţin încurcat, o rugă Jared.

O să te ajut, zise Curie. *Dar nu pentru prea multă vreme. Te-ai născut în afara seriei, Jared; partenerii tăi de antrenament au deja două zile avans faţă de tine. Trebuie să te integrezi cu ei cît mai curînd posibil, altfel s-ar putea să simţi o întîrziere pe care să n-o mai recuperezi niciodată. O să-ţi spun tot ce pot, cît timp te duc la partenerii tăi de antrenament. Ei or să completeze restul. Acum, să te*

scoatem din incubatorul ăla. Să vedem dacă poţi să mergi la fel de bine precum gîndeşti.

Conceptul de „a merge” se desfăcu în timp ce legăturile care-l ţineau pe Jared în incubator se retraseră. Jared se încordă şi îşi împinse trupul în faţă, ieşind din incubator. Piciorul i se aşeză pe podea.

Un pas mic pentru om…, rosti Curie.

Jared fu surprins că desfăşurarea intrinsecă din acea frază era substanţială.

Prima secvenţă a treburilor, anunţă Curie, în timp ce ea şi cu Jared mergeau prin staţia Phoenix.

Crezi că gîndeşti, dar nu-i aşa…

Primul impuls al lui Jared fu să răspundă *nu înţeleg,* dar se abţinu, intuind pentru întîia dată că era foarte probabil ca acesta să reprezinte răspunsul lui la cele mai multe lucruri, în viitorul apropiat.

Te rog, explică, spuse în schimb.

Eşti nou-născut, continuă Curie. *Creierul tău – creierul tău* propriu-zis – *este complet gol de cunoştinţe şi de experienţă. În locul lui, un computer din capul tău, cunoscut sub numele de BrainPal, îţi furnizează cunoştinţe şi informaţii. Tot ceea ce crezi că înţelegi este prelucrat de BrainPal şi se întoarce la tine într-un fel pe care să-l poţi pricepe. Este de asemenea obiectul care îţi oferă sugestii cu privire la felul în care să reacţionezi la lucruri. Fii atent la mulţime…*

Curie îi făcu semn să evite o îngrămădire de soldaţi ai FCA din mijlocul coridorului.

Jared se strecură alături de ea.

Dar mă simt ca şi cum aproape *că ştiu atîtea,* explică Jared. *Ca şi cum aş fi ştiut cîndva, dar acum nu mai ştiu…*

Înainte de a te naşte, BrainPal îţi condiţionează creierul, vorbi în continuare Curie. *Ajută la stabilirea căilor neurale comune tuturor oamenilor, şi-ţi pregăteşte creierul pentru învăţare şi prelucrare rapidă de informaţii. De aceea simţi ca şi cum ai şti deja, deoarece creierul tău a fost* pregătit *să înveţe. În prima lună din noua ta viaţă, totul pare* déjà vu. *Apoi înveţi, se stochează în creierul propriu-zis, şi încetezi să mai foloseşti BrainPal ca pe o cîrjă. Datorită felului în care sîntem făcuţi, putem aduna şi procesa informaţii – şi învăţa – de cîteva ori mai repede decît adevărat-născuţii.*

Jared se opri, în parte ca să-şi lase mintea să desfăşoare tot ceea ce tocmai îi spusese Curie, dar şi pentru cu totul altceva. Curie, simţind că el s-a oprit, se opri şi ea.

Ce e? întrebă ea.

E a doua oară cînd ai folosit cuvîntul acela… „adevărat-născuţi”. Nu reuşesc să aflu ce înseamnă.

Nu e ceva ce să se pună în BrainPal, spuse Curie.

Începu să meargă din nou şi făcu un semn înspre ceilalţi soldaţi de pe culoar.

„Adevărat-născuţii” sînt ei. *Sînt oameni care s-au născut ca bebeluşi şi au trebuit să se dezvolte pe parcursul unei perioade foarte lungi de timp – ani întregi. Unul dintre ei, care are şaisprezece ani, s-ar putea să nu ştie atît de multe ca tine acum, iar tu eşti în viaţă cam de şaisprezece minute. E cu adevărat un mod ineficient de a face lucrurile, dar e modul în care se face totul în natură, şi ei cred că asta înseamnă că e ceva bun.*

Tu nu crezi? întrebă Jared.

Nu cred că e bun sau rău, în afară de faptul că e ineficient, răspunse Curie. *Sînt la fel de vie ca şi ei. „Adevărat-născuţi” e un termen impropriu – şi noi sîntem născuţi cu adevărat. Ne naştem, trăim, murim. E la fel.*

Aşadar, sîntem exact ca ei, conchise Jared.

Curie îi întoarse privirea.

Nu, spuse ea. *Nu exact ca ei. Sîntem proiectaţi să fim mai buni din punct de vedere fizic şi mintal. Ne mişcăm mai repede. Gîndim mai repede. Vorbim chiar mai repede decît ei. Prima oară cînd vorbeşti cu un adevărat-născut, o să ţi se pară că se mişcă cu încetinitorul. Vezi, eşti atent...*

Curie se opri, păru nedumerită, şi apoi bătu pe umăr un soldat care trecea pe lîngă ea.

– Scuză-mă, rosti ea, şi-şi folosi gura ca să vorbească. Mi s-a spus că era un magazin militar la acest nivel, unde puteam găsi un hamburger cu adevărat excelent, dar se pare că nu-l găsesc. Mă poţi ajuta?

Curie vorbea cu o voce care oglindea în mare parte glasul pe care Jared îl auzea în cap... dar mai lentă, destul de lentă, încît, pentru cîteva clipe, Jared avu probleme să înţeleagă ce spunea.

– Sigur, răspunse soldatul. Locul la care te gîndeşti este la cîteva sute de metri de aici. Mergi mai departe în aceeaşi direcţie şi o să dai peste el. E primul magazin la care ajungi.

– Grozav, mulţumesc, zise Curie şi porni din nou la drum.

Vezi ce vreau să spun? i se adresă lui Jared. *Parc-ar fi retardaţi sau cam aşa ceva...*

Jared dădu din cap, absent. Creierul lui desfăşurase conceptul de „hamburger”, care dusese la desfacerea celui de „mîncare”, ceea ce îl făcu să-şi dea seama de cu totul altceva.

Cred că mi-e foame, îi zise el lui Curie.

Mai tîrziu, replică Judy Curie. *Ar trebui să mănînci cu partenerii de antrenament. Face parte din experienţa legării relaţiei. O să faci cele mai multe lucruri împreună cu partenerii tăi de antrenament.*

Dar unde sînt partenerii tăi *de antrenament?* întrebă Jared.

Ce întrebare nostimă, observă Curie. *Nu i-am mai văzut de ani de zile. Rareori îţi mai vezi partenerii odată ce termini antrenamentul. După aceea, eşti repartizat oriunde e nevoie de tine şi apoi te integrează cu escadrila şi plutonul. Chiar acum, sînt integrată cu unul dintre plutoanele Forţelor Speciale care decantează soldaţi pe măsură ce se nasc.*

Jared desfăşură în creier conceptul de „integrare”, dar descoperi că avea o problemă să-l înţeleagă. Încercă să-l descifreze din nou, dar fu întrerupt de Curie, care vorbea mai departe:

O să ai un dezavantaj faţă de restul partenerilor tăi de antrenament, mă tem. Ei s-au trezit integraţi şi sînt deja obişnuiţi unii cu alţii. S-ar putea să aibă nevoie de cîteva zile ca să se obişnuiască cu tine. Ar fi trebuit să fii decantat şi integrat în acelaşi timp cu ei.

De ce n-am fost? întrebă Jared.

Am ajuns, anunţă Curie, şi se opri la o uşă.

Ce-i aici? întrebă Jared.

Camera de serviciu a piloţilor de navetă, răspunse Curie. *E vremea să faci o plimbare. Vino-ncoace.*

Deschise uşa pentru el, apoi îl urmă înăuntru. În încăpere erau trei piloţi care jucau poker.

– Îl caut pe locotenentul Cloud, vorbi Curie.

– E cel care tocmai o ia pe coajă, răspunse unul dintre piloţi, aruncînd o fisă la miză. Merg cu zece.

– O ia pe coajă *rău* de tot, adăugă unul dintre ceilalţi, şi aruncă propria lui fisă. Merg cu cei zece ai tăi.

– Vorbele tale de dispreţ ar durea cu mult mai mult dacă am juca într-adevăr pe bani, spuse al treilea, care, prin eliminare, trebuia să fie locotenentul Cloud. Puse jos trei fise.

– Merg cu zece ai voştri, şi ridic cu încă douăzeci.

– Ăsta-i unul dintre neajunsurile faptului de a avea parte de un tur cu toate cheltuielile plătite, comentă primul pilot. Cînd totul e plătit, n-au nici un motiv să-ţi dea ţie bani. Merg.

– Dacă ştiam că o să lucrez pentru nişte socialişti nenorociţi, nu m-aş fi înrolat niciodată, zise al doilea. Merg.

– Ei bine, atunci, pe lîngă faptul că eşti bătut în cap, ai fi şi mort, nu-i aşa? comentă Cloud. Ce să mai vorbim despre alienarea faţă de propria muncă… Ai fi alienat faţă de *toate.* De asemenea, ai rămîne fără cîteva sute de dolari la mîna asta.

Îşi făcu cărţile evantai.

– Doiari şi un trio de optari. Uitaţi-vă şi plîngeţi!

– O, rahat! exclamă primul pilot.

– Slavă domnului pentru Karl Marx, intonă al doilea.

– Asta-i prima oară în istorie cînd s-a spus *asta* la o masă de poker, observă Cloud. Ar trebui să fii mîndru.

– O, sînt, zise celălalt pilot. Dar te rog să nu-i spui mamei. I-ar frînge inima ei de texană.

– Buzele mele sînt pecetluite, replică Cloud.

– Locotenent Cloud, interveni Curie. N-ar strica să te mişti în secolul ăsta.

– Scuzele mele, locotenente, vorbi Cloud. A trebuit doar să închei o umilire rituală. Sînt sigur că înţelegi.

– Nu tocmai, răspunse Curie, şi dădu din cap spre Jared. Iată recrutul pe care trebuie să-l duci la Camp Carson. Ar trebui să ai deja ordinele şi permisul.

– Probabil, spuse Cloud şi făcu o pauză de o clipă cît îşi accesă BrainPal-ul. Da, e-aici. Se pare că şi naveta mi-a fost pregătită şi alimentată. Dă-mi voie să fac şi un plan de zbor şi sîntem gata de plecare.

Se uită la Jared.

– Iei şi altceva în afară de propria persoană?

Jared aruncă o privire spre Curie, care clătină din cap.

– Nu, răspunse el. Sînt doar eu.

Era uşor surprins să audă sunetul propriei sale voci vorbind pentru prima oară, şi cît de încet se formau cuvintele. Deveni conştient cu acuitate de propria lui limbă şi de mişcarea acesteia în gură; îl făcea să se simtă uşor îngreţoşat.

Cloud observă schimbul dintre Jared şi Curie fără să scoată nici un cuvînt, apoi mişcă un scaun.

– OK, atunci. Ia loc, amice. Îţi stau la dispoziţie într-un minut.

Jared se aşeză şi ridică ochii spre Curie.

Ce fac acum? întrebă el.

Locotenentul Cloud te va duce cu naveta jos, pe Phoenix, în Camp Carson, unde te vei alătura partenerilor tăi de antrenament, răspunse Curie. *Au vreo două zile înainte la antrenament, dar primele cîteva zile sînt în cea mai mare parte doar pentru integrare şi stabilizarea personalităţilor. Probabil că n-ai pierdut nici un antrenament adevărat.*

Tu unde-o să fii? întrebă Jared.

Aici, răspunse Curie. *Unde credeai c-o să fiu?*

Nu ştiu, zise Jared. *Mi-e frică. Nu cunosc pe nimeni aici, în afară de tine.*

Linişteşte-te, transmise Curie.

BrainPal prelucră valul de senzaţii şi desfăşură pentru el conceptul de „empatie”.

În cîteva ore, vei fi integrat cu partenerii tăi de antrenament şi te vei simţi bine. Atunci, vei înţelege totul mai bine...

O.K., replică Jared, dar avea îndoieli.

La revedere, Jared Dirac, îi ură Curie şi, cu un surîs slab, se întoarse şi ieşi.

Jared îi simţi prezenţa în minte vreme de încă vreo două-trei clipe, pînă cînd, în cele din urmă, ca şi cum Curie şi-ar fi adus aminte dintr-odată că lăsase conexiunea deschisă, o opri. Jared se trezi trecînd în revistă scurtul timp petrecut împreună; BrainPal-ul lui desfăşură pentru el conceptul de „amintire”. Conceptul de amintire îi provocă o emoţie; BrainPal-ul desfăşură conceptul de „uluitor”.

*

– Hei, pot să te întreb ceva? îl întrebă Cloud pe Jared, după ce-şi începură coborîrea spre Phoenix.

Jared cugetă la întrebare şi la ambiguitatea structurii, care permitea interpretări multiple. Într-un sens, Cloud răspunsese la întrebare punînd-o; era clar că era capabil să-i pună lui Jared o întrebare. BrainPal-ul lui Jared sugeră, iar Jared fu de acord, că probabil aceasta nu era interpretarea corectă a întrebării. Se putea presupune că pilotul era capabil din punct de vedere procedural să pună întrebări, şi dacă mai înainte nu fusese, acum era. Pe măsură ce BrainPal-ul lui Jared desfăcea şi sorta interpretări suplimentare, Jared se trezi sperînd că într-o zi va fi în stare să nimerească interpretarea corectă a frazelor fără să trebuiască să facă desfăşurări nesfîrşite. Era viu şi conştient de numai o oră şi ceva şi deja devenea obositor.

Jared îşi cîntări opţiunile şi, după o perioadă de timp care lui i se păru lungă, dar care părea imperceptibilă pentru pilot, îndrăzni să dea răspunsul ce i se părea cel mai potrivit în acel context.

– Da, spuse Jared.

– Eşti din Forţele Speciale, aşa-i?

– Da.

– Ce vîrstă ai?

– În acest moment?

– Sigur, răspunse Cloud.

BrainPal-ul lui Jared îl informă că avea un cronometru intern; îl accesă.

– Şaptezeci şi unu, zise el.

Jared se uită pieziş.

– Şaptezeci şi unu de ani? Asta te face destul de bătrîn pentru Forţele Speciale, din ceea ce mi s-a spus…

– Nu. Nu şaptezeci şi unu de ani, preciză Jared. Şaptezeci şi unu de minute.

– Nu mă-nnebuni! exclamă Cloud.

Asta ceru încă o clipă de opţiuni de interpretare.

– Nu mă-nnebuni! repetă Jared în sfîrşit.

– La naiba, asta-i chiar ciudat, adăugă Cloud.

– De ce? întrebă Jared.

Cloud deschise gura, o închise şi aruncă o privire spre Jared.

– Păi, nu că *tu* ai şti asta, zise Cloud. Dar pentru cea mai mare

parte a omenirii, ar fi puţin ciudat să aibă o discuţie cu cineva în vîrstă doar de ceva mai mult de o oră. La naiba, nici măcar nu erai în viaţă cînd am început eu jocul ăla de poker! La vîrsta ta, cei mai mulţi oameni abia dacă se obişnuiesc să respire şi să facă un răhăţel…

Jared îşi consultă BrainPal-ul.

– Fac una dintre ele chiar acum, spuse el.

Asta îl făcu pe Cloud să scoată un sunet amuzat.

– Asta-i prima oară cînd aud pe vreunul dintre voi făcînd o glumă, observă el.

Jared se gîndi la asta.

– Nu e o glumă, replică el. Chiar *fac* una dintre ele chiar acum.

– Sper cît se poate de sincer că e vorba de respiraţie, spuse Cloud.

– Este, încuviinţă Jared.

– Atunci e bine, chicoti Cloud din nou. Pentru o clipă, credeam că am descoperit un soldat din Forţele Speciale cu simţul umorului.

– Îmi pare rău.

– Nu-ţi cere scuze, pentru numele lui Dumnezeu! Abia dacă ai o oră! Oamenii pot trăi pînă la o sută de ani fără să capete un simţ al umorului. Am cel puţin o fostă nevastă care a trecut prin cea mai mare parte a căsniciei noastre fără să schiţeze un zîmbet. Măcar tu ai scuza că abia te-ai născut. Ea nu avea nici o scuză.

Jared se gîndi la asta.

– Poate că nu erai amuzant.

– Vezi, spuse Cloud, acum tu spui glume. Aşadar, chiar ai doar şaptezeci şi unu de minute?

– Acum, şaptezeci şi trei.

– Şi cum e pînă acum?

– Cum e ce pînă acum?

– Asta, răspunse Cloud şi făcu semn cu mîna în jurul lui. Viaţa. universul. Totul.

– E singuratic.

– Hei! Nu ţi-a luat mult să-ţi dai seama de asta.

– De ce crezi că soldaţii Forţelor Speciale n-au simţul umorului? întrebă Jared.

– Păi, nu vreau să sugerez că e *imposibil,* răspunse Cloud. Doar că n-am văzut niciodată. S-o luăm pe prietena ta de pe staţia Phoenix. Frumoasa domnişoară Curie. Încerc s-o fac să rîdă de un de zile. O văd de fiecare dată cînd transport o ceată de soldaţi de-ai voştri din Forţele Speciale jos, la Camp Carson. Pînă acum, nici un pic de noroc. Şi poate că numai ea e aşa, dar din cînd în cînd încerc să-i fac să rîdă pe soldaţii Forţelor Speciale pe care-i transport la suprafaţă sau îi aduc înapoi sus. Pînă acum nimic.

– Poate chiar nu eşti nostim, sugeră Jared din nou.

– Iar începi cu glumele. Nu, m-am gîndit că ar putea să fie asta. Dar

n-am nici o problemă să fac soldaţii obişnuiţi să rîdă, sau măcar pe unii dintre ei. Soldaţii obişnuiţi nu au prea multe legături cu voi, tipii din Forţele Speciale, dar aceia dintre noi care au sînt de acord că nu aveţi simţul umorului. Cel mai bun motiv pe care ni-l putem închipui este acela că sînteţi născuţi adulţi, iar dezvoltarea simţului umorului cere timp şi exerciţiu.

– Spune-mi o glumă, ceru Jared.

– Vorbeşti serios?

– Da. Te rog. Aş dori să aud o glumă.

– Acum trebuie să mă gîndesc la o glumă, zise Cloud şi se gîndi o clipă. Gata, m-am gîndit la una. Bănuiesc că n-ai nici cea mai mică idee cine e Sherlock Holmes.

– Acum ştiu, răspunse Jared după cîteva secunde.

– E de-a dreptul înfiorător ce-ai făcut acum. În regulă. Uite gluma. Sherlock Holmes şi prietenul lui, Watson, se hotărăsc să se ducă într-o noapte în excursie cu cortul, da? Aşa că fac un foc de tabără, beau o sticlă de vin, prăjesc nişte nalbe. Lucruri obişnuite... Apoi se bagă în pat ca să doarmă. Mai tîrziu în cursul nopţii, Holmes se trezeşte şi îl scoală şi pe Watson. „Watson, zice el, uită-te la cer şi spune-mi ce vezi”. Iar Watson răspunde: „Văd stelele”. „Şi ce-ţi spune asta?” întreabă Holmes. Şi Watson începe să înşire lucruri, cum ar fi că sînt milioane de stele, că un cer senin înseamnă vreme bună pentru a doua zi şi că măreţia cosmosului este o dovadă a unui Dumnezeu puternic. Cînd termină, se întoarce către Holmes şi întreabă: „Ce-ţi spune ţie cerul nopţii, Holmes? Iar Holmes răspunde: „Că un ticălos ne-a furat cortul!”

Cloud se uită la Jared, aşteptînd, şi apoi se încruntă cînd Jared îi întoarse o privire inexpresivă.

– Nu te-ai prins, zise Cloud.

– M-am prins. Dar nu-i nostim. Cineva *le-a furat* cortul.

Cloud îl privi lung pe Jared o clipă, apoi izbucni în rîs.

– S-ar putea să nu fiu nostim, dar cu siguranţă tu eşti al naibii de nostim.

– Nu încerc să fiu.

– Ei, asta face parte din farmecul tău. În regulă, intrăm în atmosferă. Să lăsăm deoparte schimbul de glume cît mă concentrez să ajungem amîndoi jos, nevătămaţi.

*

Cloud îl lăsă pe Jared pe pista spaţioportului de la Camp Carson.

– Ei ştiu că eşti aici, îi spuse el lui Jared. Cineva e pe drum să te ia. Stai pe loc, pînă ajung.

– O să stau, răspunse Jared. Mulţumesc pentru călătorie şi pentru glume.

– Cu plăcere pentru amîndouă, deşi cred că una dintre ele ţi-a fost

probabil de mai mare folos decît cealaltă.

Cloud întinse mîna; BrainPal-ul lui Jared desfăşură protocolul şi Jared întinse mîna spre a lui Cloud. Şi le strînseră.

– Ei, acum ştii cum să dai mîna, zise Cloud. Ăsta-i un talent necesar. Noroc, Dirac. Dacă te duc tot eu cu naveta la întoarcere, după antrenament, poate că mai schimbăm nişte glume.

– Mi-ar plăcea.

– Atunci ai face bine să înveţi cîteva pînă atunci. Nu te aştepta să duc eu toată povara. Uite, vine cineva încoace. Cred că după tine. La revedere, Jared. Stai departe de propulsoare.

Cloud dispăru în navetă ca să se pregătească de plecare. Jared se îndepărtă de navetă.

Jared Dirac, vorbi persoana care se apropia rapid.

Da, răspunse Jared.

Sînt Gabriel Brahe, spuse celălalt bărbat. *Sînt instructorul repartizat grupei voastre de antrenament. Vino cu mine. E timpul să-i cunoşti pe ceilalţi cu care te vei antrena.*

La fel de repede pe cît ajunsese la Jared, Brahe se întoarse şi porni către tabără. Jared se grăbi să-l urmeze.

Vorbeai cu pilotul acela, zise Brahe în timp ce mergeau. *Despre ce discutaţi?*

Îmi spunea glume, răspunse Jared. *Spunea că cei mai mulţi soldaţi nu cred că Forţele Speciale au simţul umorului.*

Cei mai mulţi soldaţi nu ştiu nimic despre Forţele Speciale, comentă Brahe. *Ascultă, Dirac, să nu mai faci asta. Nu faci decît să le alimentezi prejudecăţile. Cînd soldaţii adevărat-născuţi spun că Forţele Speciale nu au simţul umorului, e felul lor de a ne insulta. Sugerînd că sîntem mai puţin umani decît ei. Dacă nu avem simţul umorului, sîntem la fel ca oricare alt automat subuman pe care omenirea l-a născocit ca să se amuze. Încă un robot lipsit de emoţii faţă de care să se simtă superiori. Nu le da nici o şansă să facă aşa ceva.*

După ce discursul lui Brahe fu desfăşurat de BrainPal, Jared se gîndi iar la discuţia lui cu Cloud; nu simţea că pilotul ar fi sugerat că era superior lui Jared. Dar Jared trebuia de asemenea să recunoască că avea doar vreo două ore. Erau o mulţime de lucruri care-i puteau scăpa. Totuşi, Jared simţea o disonanţă între ceea ce spunea Brahe şi propria lui experienţă, aşa puţină cum era. Îndrăzni să pună o întrebare.

Au Forţele Speciale simţul umorului? întrebă.

Sigur că avem, Dirac, răspunse Brahe, aruncînd o privire scurtă în urmă. *Fiecare fiinţă umană are sensul umorului. Numai că nu avem simţul umorului* lor. *Spune-mi una dintre glumele pilotului tău.*

Bine, zise Jared, şi repetă gluma cu Sherlock Holmes.

Vezi, aşadar, asta-i pur şi simplu stupid, spuse Dirac. *Ca şi cum Watson nu ştia că lipsea cortul. Asta-i problema cu umorul adevărat-născut. Se bazează pe noţiunea că cineva e un idiot. Nu-i nici o ruşine că nu ai* acest *simţ al umorului.*

Brahe emana iritare; Jared se hotărî să nu continue subiectul discuţiei.

În schimb, întrebă:

Toţi cei de aici sînt din Forţele Speciale?

Da, răspunse Brahe. *Camp Carson este unul dintre cele doar două locuri de antrenament pentru Forţele Speciale, şi e singura bază de antrenament de orice fel de pe Phoenix. Vezi cum este înconjurată tabăra de pădure?*

Brahe făcu semn cu capul către marginea taberei, unde arbori originari de pe Pămînt şi megaflora nativă de pe Phoenix concurau pentru supremaţie.

Sîntem la mai mult de şase sute de kilometri de civilizaţie în orice direcţie.

De ce? întrebă Jared, amintindu-şi comentariul de mai devreme al lui Brahe despre adevărat-născuţi. *Încearcă să ne ţină departe de oricine altcineva?*

Încearcă să ţină pe oricine altcineva departe de noi, explică Brahe. *Antrenamentul Forţelor Speciale nu seamănă cu antrenamentul pentru adevărat-născuţi. Nu avem nevoie să ne deranjeze soldaţii obişnuiţi ai FCA sau civilii, şi aceştia ar putea interpreta greşit ceea ce văd aici. E mai bine să fim lăsaţi în pace să facem ceea ce facem, şi să ne antrenăm în linişte.*

Înţeleg că sînt în urmă cu antrenamentul, spuse Jared.

Nu cu antrenamentul, replică Brahe. *Cu integrarea. Începem antrenamentul mîine. Dar integrarea ta e la fel de importantă. Nu te poţi antrena dacă nu eşti integrat.*

Cum mă integrez?

Mai întîi, îi cunoşti pe partenerii tăi de antrenament, zise Brahe şi se opri la uşa unei mici cazărmi. *Iată-ne. Le-am spus că ai venit; te aşteaptă.*

Brahe deschise uşa, ca să-l lase pe Jared înăuntru.

Cazarma avea puţină mobilă şi semăna cu orice cazarmă din ultimele cîteva secole. Două rînduri a cîte opt paturi se înşirau pe laturile cazărmii. Pe ele şi printre ele stăteau jos sau în picioare cincisprezece bărbaţi şi femei, cu ochii aţintiţi asupra lui Jared. Se simţi copleşit de atenţia bruscă; BrainPal-ul desfăşură conceptul de „timid”. Simţi îndemnul să-i salute pe partenerii săi de antrenament, şi îşi dădu brusc seama că nu era sigur cum să vorbească prin BrainPal cu mai mult de o singură persoană deodată; aproape simultan îşi dădu seama că putea totuşi să deschidă gura şi să

vorbească. Complexitatea comunicării îl zăpăcea.

– Salut, spuse el în sfîrşit.

Unii dintre viitorii lui colegi de antrenament zîmbiră la auzul formei lui primitive de comunicare. Nici unul dintre ei nu răspunse la salut.

Nu cred că am început cu dreptul, îi transmise Jared lui Brahe.

Aşteaptă să facă prezentările după ce vei fi integrat, răspunse Brahe.

Cînd o să fac asta?

Acum, anunţă Brahe, şi-l integră pe Jared cu partenerii săi de antrenament.

Jared avu cam o zecime de secundă de uşoară surpriză cînd BrainPal-ul îl informă că, în calitate de ofiţer superior, Brahe avea acces limitat la BrainPal-ul lui, şi apoi acea informaţie fu înlocuită de faptul că, dintr-odată, se aflau cincisprezece alţi oameni în capul lui Jared, iar el se afla în capul a cincisprezece alţi oameni. Un val necontrolat de informaţie străbătu conştiinţa lui Jared, atunci cînd cincisprezece poveşti ale unor vieţi se revărsară în el şi propriul lui rezervor – sărac de experienţe – se ramifică pe cincisprezece canale. Saluturile şi prezentările erau inutile; într-o clipă, Jared ştiu şi simţi tot ceea ce avea nevoie să ştie despre aceşti cincisprezece străini care făceau acum parte din el, la fel de intim pe cît putea să fie orice fiinţă umană cu o altă fiinţă umană. Era o binecuvîntare faptul că fiecare dintre aceste vieţi era nefiresc de scurtă.

Jared se prăbuşi.

*

Asta a fost interesant, auzi Jared pe cineva spunînd. Aproape instantaneu recunoscu observaţia ca venind din partea lui Brian Michaelson, deşi nu comunicase niciodată cu el pînă acum.

Sper că nu are de gînd să-şi facă un obicei din asta, vorbi o altă voce. Steve Seaborg.

Lasă-l în pace, se auzi o a treia voce. *S-a născut fără să fie integrat. E mult de suportat, totul dintr-odată. Vino, hai să-l luăm de pe podea.*

Sarah Pauling.

Jared deschise ochii. Pauling era în genunchi alături de el; Brahe şi ceilalţi parteneri de antrenament formau un semicerc curios deasupra lui.

Mă simt bine, transmise Jared către toţi, acordîndu-şi răspunsul pe canalul de comunicaţii al detaşamentului, care-l includea pe Jared.

Alegerea de a face asta veni firesc, ca parte din revărsarea de informaţie a integrării.

Nu ştiam la ce să mă aştept. Nu ştiam cum să mă descurc. Dar mă simt bine acum.

Dinspre colegii de antrenament radiau emoţii ca nişte aure, fiecare

diferită: îngrijorare, nedumerire, iritare, indiferenţă, amuzament. Jared urmări amuzamentul pînă la sursă. Veselia lui Pauling era vizibilă nu numai ca o aură emoţională, ci şi din surîsul capricios de pe chipul său.

Ei, nu arăţi chiar atît de epuizat, zise Pauling.

Se ridică în picioare şi îi întinse mîna. Jared ridică mîna, o luă pe a ei şi se trase în sus.

Sarah şi-a făcut rost de un animal favorit, comentă Seaborg, şi se simţi o undă de veselie printre unii membri ai detaşamentului, un impuls emoţional straniu pe care Jared îl recunoscu ca fiind o formă de rîs.

Taci din gură, Steve, îl apostrofă Pauling. *Abia dacă ştii ce e un animal favorit.*

Asta nu-l face să nu fie unul, comentă Seaborg.

Asta nu te face pe tine să nu fii un ticălos, replică Pauling.

Nu sînt un animal favorit, protestă Jared, şi dintr-odată toţi ochii se întoarseră spre el.

Găsi că privirile îl intimidau mai puţin decît prima oară, acum că îi avea pe toţi în cap. Îşi concentră atenţia asupra lui Seaborg.

Sarah nu făcea decît să fie amabilă cu mine. Asta nu mă face un animal favorit, n-o face nici pe ea stăpîna mea. Înseamnă doar că a fost destul de drăguţă să mă ajute să mă ridic de pe jos.

Seaborg pufni sonor, apoi ieşi din semicerc, căutînd plin de zel altceva care să-l intereseze. Alţi cîţiva plecară să i se alăture. Sarah se întoarse spre Brahe.

Se întîmplă asta cu fiecare detaşament? întrebă ea.

Brahe zîmbi.

Credeai că faptul de a fi unii în capul celorlalţi face mai uşor *să vă înţelegeţi? Ceea ce este* cu adevărat *surprinzător este că nici unul dintre voi nu a încasat încă un pumn. De obicei pînă acum ar fi trebuit să despart cîţiva recruţi cu o rangă.*

Brahe se întoarse spre Jared.

Crezi că o să te descurci?

Aşa cred. Am nevoie de puţin timp să pun totul în ordine. Am o mulţime de lucruri în cap, şi încerc să-mi dau seama încotro se duc toate.

Brahe se uită spre Pauling.

Crezi că-l poţi ajuta cu pusul în ordine?

Pauling zîmbi.

Sigur că da, răspunse ea.

Atunci stai cu ochii pe Dirac, zise Brahe. *Începem antrenamentul mîine. Vedeţi dacă-l puteţi pune la curent cu toate înainte de asta.*

Brahe plecă.

Chiar cred că sînt animalul tău favorit, remarcă Jared.

Un val de veselie se revărsă dinspre Pauling spre Jared.

Eşti un tip nostim, replică ea.

Eşti a doua persoană care-mi spune asta pe ziua de azi, îi zise el.

Da? Ştii vreo glumă bună?

Jared i-o spuse lui Pauling pe cea despre Sherlock Holmes. Ea rîse în hohote.

CINCI

Antrenamentul pentru soldaţii Forţelor Speciale dura două săptămîni. Gabriel Brahe începu antrenamentul detaşamentului lui Jared – oficial Detaşamentul de instrucţie numărul 8 – punînd o întrebare membrilor săi.

Ce anume vă face diferiţi de celelalte fiinţe umane? întrebă el. *Ridicaţi mîna cînd aveţi răspunsul.* Detaşamentul, aranjat într-un semicerc dezordonat în faţa lui Brahe, era tăcut. În cele din urmă, Jared ridică mîna.

Sîntem mai deştepţi, mai puternici şi mai rapizi decît alţi oameni, spuse el, amintindu-şi cuvintele lui Judy Curie.

O presupunere bună, zise Brahe. *Dar un răspuns greşit. Sîntem proiectaţi să fim mai puternici, mai rapizi şi mai deştepţi decît alţi oameni. Dar sîntem aşa ca o* consecinţă *a ceea ce ne face diferiţi. Ceea ce ne face diferiţi este că, noi singuri printre oameni, sîntem născuţi cu un scop. Iar acest scop este simplu: să păstrăm oamenii în viaţă în acest univers.*

Membrii detaşamentului se uitară unul la altul. Sarah Pauling ridică mîna.

Şi alţii ajută la păstrarea oamenilor în viaţă. I-am văzut pe staţia Phoenix, pe drumul de venit încoace.

Dar n-au fost născuţi *pentru asta,* sublinie Brahe. Acei oameni pe care i-aţi văzut – adevăr*at-născuţii – s-au născut fără un plan. S-au născut pentru că biologia le cere oamenilor să facă alţi oameni; dar nu se gîndesc* cum să-i folosească *după aceea. Adevărat-născuţii trăiesc ani de zile fără cel mai mic indiciu privind* ce se va întîmpla *cu propria lor persoană. Din cîte înţeleg, unii dintre ei nu descoperă niciodată cu adevărat. Trec doar năuci prin viaţă şi apoi cad în morminte, la sfîrşitul ei. Trist. Şi ineficient.*

Voi s-ar putea să faceţi multe lucruri în viaţă, dar să treceţi năuci prin ea nu va fi unul dintre ele, continuă Brahe. *Sînteţi născuţi pentru a proteja omenirea. Şi sînteţi* proiectaţi *pentru asta. Totul înăuntrul vostru, pînă la gene, reflectă acest scop. De aceea sînteţi mai puternici, mai rapizi şi mai deştepţi decît alţi oameni* – Brahe dădu din cap în direcţia lui Jared – *şi de aceea sînteţi născuţi ca adulţi, gata să luptaţi imediat, efectiv şi eficient. Forţele Coloniale de Apărare au nevoie de trei luni ca să antreneze soldaţii adevărat-născuţi. Noi facem acelaşi antrenament – şi mai mult – în două săptămîni.*

Steve Seaborg ridică mîna.

De ce are nevoie un adevărat-născut de atît de mult timp ca să se antreneze? întrebă el.

Dă-mi voie să-ţi arăt, răspunse Brahe. *Astăzi este prima zi de antrenament. Ştiţi cum să staţi în poziţie de drepţi, sau alte manevre de bază la instrucţie?*

Membrii detaşamentului de instrucţie se uitară la Brahe cu chipurile lipsite de expresie.

Bine, zise Brahe. *Iată instrucţiunile voastre.*

Jared îşi simţi creierul inundat de informaţii noi. Perceperea acestor noţiuni apăsa în straturi dense pe conştiinţa lui neorganizată; Jared îşi simţi BrainPal-ul canalizînd informaţia la locurile cuvenite, procesul de-acum cunoscut de desfăşurare lansînd căi de informaţie ramificate care se conectau cu lucruri pe care Jared, acum avînd vîrsta de o zi întreagă, le ştia deja.

Acum, Jared era familiarizat cu protocolul militar al exerciţiilor de paradă. Dar, mai mult decît atît, apăru o emoţie neaşteptată care se trezi natural în creierul lui, şi fu amplificată şi sporită de gîndurile integrate ale detaşamentului de instrucţie: adunarea lor dezordonată în faţa lui Brahe, cu unii stînd în picioare, unii aşezaţi şi unii rezemaţi pe treptele cazărmii, era *greşită.* Lipsită de respect. Ruşinoasă. Treizeci de secunde mai tîrziu erau aliniaţi în patru rînduri ordonate de cîte patru, în poziţie de drepţi.

Brahe zîmbi.

Aţi prins mişcarea de la prima încercare, remarcă el. *Repaus de paradă.*

Detaşamentul luă poziţia de repaus de paradă, cu picioarele depărtate şi mîinile la spate.

Excelent, zise Brahe. *Pe loc repaus.*

Detaşamentul se relaxă vizibil.

Dacă v-aş spune de cît de mult timp e nevoie ca să-i antrenezi pe adevărat-născuţii să facă acelaşi lucru la fel de bine ca şi voi, nu m-aţi crede, le spuse Brahe. *Adevărat-născuţii au nevoie să facă instrucţie, să repete, să exerseze de nenumărate ori ca să le iasă cum trebuie, să înveţe să facă lucrurile pe care voi le veţi învăţa şi asimila într-o sesiune sau două.*

De ce se antrenează în felul ăsta adevărat-născuţii? întrebă Alan Millikan.

Nu pot, răspunse Brahe. *Au minţi bătrîne, aşezate pe făgaşele lor. Le e destul de greu doar să înveţe să folosească un BrainPal. Dacă aş încerca să le trimit protocolul de instrucţie aşa cum vi l-am trimis vouă, creierul lor pur şi simplu nu l-ar putea manevra. Şi nu se pot integra – nu pot împărtăşi informaţiile între ei în mod automat, aşa cum faceţi voi, cum fac toate Forţele Speciale. Nu sînt proiectaţi

pentru asta. Nu sînt născuţi pentru asta.

Sîntem superiori, dar există soldaţi adevărat-născuţi, remarcă Steven Seaborg.

Da, confirmă Brahe. *Forţele Speciale reprezintă mai puţin de unu la sută din întregul efectiv de luptă al FCA.*

Dacă sîntem atît de buni, de ce sîntem atît de puţini? întrebă Seaborg.

Pentru că adevărat-născuţilor le e frică de noi, răspunse Brahe.

Ce? se miră Seaborg.

Se îndoiesc de noi, continuă Brahe. *Ne-au crescut cu scopul de a apăra omenirea, dar nu sînt siguri că sîntem destul de umani. Ne-au proiectat ca să fim soldaţi superiori, dar sînt îngrijoraţi că proiectul e imperfect. Aşa că ne consideră mai puţin decît oameni şi ne încredinţează sarcini despre care se tem că i-ar putea face* pe ei *mai puţin decît oameni. Fac destui de-ai noştri pentru aceste sarcini, dar nu mai mult de-atît. N-au încredere în noi pentru că n-au încredere în ei înşişi.*

Asta-i o prostie, comentă Seaborg.

E o ironie, adăugă Sarah Pauling.

E şi una şi alta, spuse Brahe. *Judecata nu este unul dintre punctele tari ale omenirii.*

E greu de înţeles de ce cred în felul ăsta, cugetă Jared.

Ai dreptate, replică Brahe, uitîndu-se la Jared. *Şi, fără să vrei, ai atins fisura rasială a Forţelor Speciale. Adevărat-născuţii au dificultăţi cînd e vorba de a avea încredere în Forţele Speciale – dar Forţele Speciale au dificultăţi cînd e vorba să-i* înţeleagă *pe adevărat-născuţi. Şi nu e ceva trecător. Am unsprezece ani* – un murmur pătrunzător de uimire se răspîndi în detaşament; nici unul dintre ei nu putea concepe cum putea fi cineva atît de bătrîn – *şi vă jur că încă nu-i* pricep *pe adevărat-născuţi în cea mai mare parte a timpului. Simţul umorului, despre care am discutat, Dirac, este doar cel mai evident exemplu în legătură cu asta. De aceea, pe lîngă condiţionarea fizică şi mentală, antrenamentul Forţelor Speciale include şi instruirea specializată în istoria şi cultura soldaţilor adevărat-născuţi cu care vă veţi întîlni, astfel încît să-i puteţi înţelege pe ei şi felul în care ne văd* pe noi.

Pare o pierdere de vreme, remarcă Seaborg. *Dacă adevărat-născuţii n-au încredere în noi, de ce-ar trebui să-i protejăm?*

Pentru asta ne-am născut..., începu Brahe.

N-am cerut *eu să mă nasc,* protestă Seaborg.

... şi gîndeşti ca un adevărat-născut, continuă Brahe. *Şi* noi *sîntem oameni. Cînd luptăm pentru oameni, luptăm pentru noi înşine. Nimeni nu cere să se nască, dar sîntem născuţi şi sîntem oameni. Luptăm pentru noi înşine, la fel de mult ca şi pentru orice altă fiinţă umană. Dacă nu apărăm omenirea, vom fi la fel de morţi ca şi toţi ceilalţi.*

Acest univers e implacabil.

Seaborg se cufundă în tăcere, dar iritarea lui se transmise celorlalţi.

Asta-i tot ce facem? întrebă Jared.

Ce vrei să spui? zise Brahe.

Sîntem născuţi pentru acest scop, explică Jared. *Dar putem face şi altceva?*

Ce sugerezi? vru să ştie Brahe.

Nu ştiu, răspunse Jared. *Dar eu sînt în vîrstă de numai o zi. Nu ştiu prea multe.*

Asta stîrni impulsuri de amuzament şi un surîs din partea lui Brahe.

Sîntem născuţi pentru asta, dar nu sîntem sclavi, replică Brahe. *Facem un stagiu de serviciu. Zece ani. După aceea, putem alege să ne retragem. Să devenim ca adevărat-născuţii şi să colonizăm. Există chiar o colonie rezervată pentru noi. Unii dintre noi se duc acolo; alţii aleg să se amestece cu adevărat-născuţii în celelalte colonii. Dar cei mai mulţi dintre noi rămîn în Forţele Speciale. Eu am rămas.*

De ce? întrebă Jared.

Pentru asta m-am născut, repetă Brahe. *Şi sînt bun la asta. Voi toţi sînteţi buni la asta. Sau veţi fi, destul de curînd. Să începem.*

*

Facem o mulţime de lucruri mai repede decît adevărat-născuţii, observă Sarah Pauling, cu ochii aţintiţi la supă. *Dar bănuiesc că mîncatul nu este unul dintre ele. Dacă mănînci prea repede, te îneci. Ar fi amuzant, dar ar fi şi rău.*

Jared stătea în faţa ei, la una dintre cele două mese de la popotă repartizate Detaşamentului de instrucţie numărul 8. Alan Millikan, curios în privinţa diferenţelor dintre instruirea adevărat-născuţilor şi a Forţelor Speciale, descoperise că adevărat-născuţii se antrenau în plutoane, nu în detaşamente, şi că detaşamentele de instrucţie ale Forţelor Speciale nu aveau aceeaşi mărime cu detaşamentele din FCA. Tot ceea ce află Millikan despre acest subiect fu trimis celorlalţi membri ai detaşamentului numărul 8 şi adăugat la rezerva lor de informaţii. Astfel deveni cunoscut un alt avantaj al integrării: numai unul dintre membrii detaşamentului trebuia să înveţe ceva pentru ca toţi membrii să ştie.

Jared îşi sorbi zgomotos supa.

Cred că noi mîncăm mai repede decît adevărat-născuţii, spuse el.

De ce? întrebă Pauling.

Jared duse la gură o lingură mare de supă.

– Pentru că dacă vorbesc şi mănîncă supă în acelaşi timp, se întîmplă *asta,* explică el cu voce tare, lăsînd să-i curgă supă din gură în timp ce vorbea.

Pauling îşi puse mîna la gură ca să-şi înăbuşe rîsul.

Aha, zise ea după o clipă.

Ce? întrebă Jared.

Pauling întoarse ochii spre stînga, apoi spre dreapta. Jared se uită în jur şi văzu că toţi cei din popotă se uitau la el. Îşi dădu seama cu întîrziere că, de fapt, cu toţii îl puteau auzi cînd îşi folosea gura. Nimeni altcineva din sala de mese nu vorbise folosindu-şi gura, tot timpul cît durase masa. Jared îşi dădu seama dintr-odată că ultima oară cînd auzise pe altcineva vorbind fusese cînd îşi luase la revedere locotenentul Cloud. Vorbitul cu voce tare era ciudat.

Scuzaţi-mă, transmise el pe o frecvenţă generală.

Toată lumea se întoarse la mîncare.

Te faci de rîs, îi spuse lui Jared Steven Seaborg, aflat mai departe la aceeaşi masă.

A fost doar o glumă, se scuză Jared.

„A fost doar o glumă”, îl imită batjocoritor Seaborg. *Idiotule!*

Nu eşti prea amabil, zise Jared.

„Nu eşti prea amabil”, repetă Seaborg.

Poate că Jared e un idiot, dar măcar îşi poate găsi propriile cuvinte, interveni Pauling.

Hei, taci din gură, Pauling, protestă Seaborg. *Ţie nu ţi-a cerut nimeni să te bagi.*

Jared tocmai începea să răspundă cînd o imagine apăru în cîmpul lui vizual. Oameni micuţi, chirciţi, se certau pentru ceva cu voci piţigăiate. Unul dintre ei începu să-l imite pe altul repetîndu-i cuvintele, aşa cum făcuse Seaborg cu Jared.

Cine sînt oamenii ăştia? întrebă Seaborg. Pauling arăta şi ea derutată.

Vocea lui Gabriel Brahe le răsări în minte.

Sînt copii. Fiinţe umane imature. Şi se ceartă. Vă rog să observaţi că se ceartă exact la fel ca voi.

El a început, se plînse Seaborg, căutîndu-l pe Brahe în popotă. Era la o masă îndepărtată, mîncînd împreună cu alţi ofiţeri. Nu se întoarse să se uite la cei trei.

Unul dintre motivele pentru care adevărat-născuţii n-au încredere în noi este acela că sînt convinşi că sîntem copii, spuse Brahe. *Copii înapoiaţi din punct de vedere emoţional în corpuri de mărime adultă. Iar problema în privinţa asta este că au* dreptate. *Trebuie să învăţăm să ne controlăm la fel ca adulţii, ca toţi ceilalţi oameni. Şi avem mult mai puţin timp să învăţăm cum s-o facem.*

Dar…, începu Seaborg.

Taci, îi ordonă Brahe. *Seaborg, după exerciţiul de după-amiază, ai o sarcină. De pe BrainPal, poţi accesa reţeaua de date de pe Phoenix. Va trebui să studiezi eticheta şi rezolvarea conflictelor interpersonale. Află cît de mult poţi şi împărtăşeşte totul cu restul detaşamentului*

pînă la sfîrşitul serii. Ai înţeles?

Da, răspunse Seaborg.

Aruncă o privire acuzatoare către Jared şi apoi se întoarse tăcut la mîncarea lui.

Dirac, ai şi tu o sarcină. Citeşte Frankenstein. *Vezi unde te duce.*

Da, domnule, răspunse Jared.

Şi nu mai scuipa supă, adăugă Brahe. *Arăţi ca un idiot.*

Brahe îşi întrerupse legătura.

Jared se uită cercetător la Pauling.

Cum se face că tu n-ai dat de belea? o întrebă.

Pauling cufundă lingura în supă.

Mîncarea mea stă acolo unde trebuie, răspunse ea şi înghiţi. *Şi nu mă port ca un copil.* Apoi scoase limba.

*

Exerciţiul de după-amiază făcu cunoştinţă detaşamentului numărul 8 cu arma lor, carabina de asalt MF-35A. Carabina era conectată la posesorul ei folosind activarea cu ajutorul BrainPal-ului; începînd din acel moment, numai proprietarul lui sau o altă fiinţă umană cu un BrainPal putea trage cu arma. Asta reducea şansa ca un soldat al FCA să-şi vadă propria armă folosită împotriva lui. MF-35A fusese în plus modificată pentru ca soldaţii Forţelor Speciale să profite de capacitatea lor de integrare; printre alte lucruri, MF-35A putea fi declanşată de la distanţă. Forţele Speciale îşi folosiseră această capacitate pentru a surprinde mortal, de-a lungul anilor, o mulţime de extratereştri curioşi.

MF-35A era mai mult decît o simplă puşcă. La discreţia soldatului care o folosea, putea trage cu gloanţe ghintuite, gloanţe explozive, grenade sau mici rachete ghidate. Mai conţinea şi un aruncător de flăcări şi dispozitive pentru fluxuri de particule. Toată această panoplie de muniţie era construită din mers de către MF-35A dintr-un bloc greu, metalic de nanoboţi. Jared se întrebă în treacăt cum reuşea carabina o asemenea şmecherie; BrainPal-ul lui îi desfăşură îndatoritor mecanismele fizice care stăteau la baza armei, ducînd la o desfacere masivă şi teribil de inoportună a principiilor fizice generale, în timp ce detaşamentul se afla pe poligonul de trageri. Fireşte, toată această informaţie desfăşurată fu transmisă mai departe restului detaşamentului, ai cărui membri îl priviră pe Jared cu niveluri diferite de iritare.

Îmi pare rău, se scuză Jared.

Pînă la sfîrşitul după-amiezei, Jared îşi însuşise MF-35A şi nenumăratele sale opţiuni. Jared şi un alt recrut pe nume Joshua Lederman se concentrară asupra opţiunilor pe care le permitea carabina pentru gloanţele ghintuite, experimentînd cu modele diferite de gloanţe şi evaluînd avantajele şi dezavantajele fiecăruia,

comunicînd fiecare dintre acestea celorlalţi membri ai detaşamentului.

Cînd fură gata să treacă la alte opţiuni referitoare la muniţia de care dispuneau, Jared şi Lederman profitară din plin de informaţiile despre aceste arme furnizate de ceilalţi membri ai detaşamentului pentru a le stăpîni şi pe acestea. Jared trebui să recunoască faptul că, indiferent ce probleme personale ar fi putut avea cu Steven Seaborg, dacă ar fi avut nevoie de cineva care să mînuiască un aruncător de flăcări pentru el, Seaborg avea să fie prima lui alegere. Jared îi spuse asta pe drumul de întoarcere la cazarmă; Seaborg nu-l băgă în seamă şi începu ostentativ o discuţie privată cu Andrea Gell-Mann.

După cină, Jared puse stăpînire pe un loc pe treptele cazărmii. După o scurtă îndrumare din partea BrainPal-ului (şi avînd grijă să-şi izoleze explorările, ca să nu repete stînjenitoarea revărsare de date de mai devreme din cursul zilei, se înregistră pe reţeaua de date de pe Phoenix şi-şi făcu rost de un exemplar din *Frankenstein sau Prometeul modern* de Mary Wollstonecraft Shelley, a treia ediţie revizuită, din 1831.

După opt minute o termină şi se afla în ceva asemănător unei stări de şoc, intuind (corect) motivul pentru care Brahe îl pusese s-o citească: el şi toţi membrii detaşamentului numărul 8 – toţi soldaţii Forţelor Speciale – erau descendenţii spirituali ai creaturii patetice pe care Victor Frankenstein o asamblase din corpurile morţilor şi apoi o trezise la viaţă cu un şoc. Jared văzu cum Frankenstein fusese mîndru creînd viaţă, dar cum se temea şi respingea creatura, odată ce viaţa îi fusese dată; cum creatura se dezlănţuise apoi, ucigînd familia şi pe prietenii doctorului, şi cum creatorul şi cel creat fuseseră arşi în cele din urmă pe un rug, cu destinele împletite. Aluziile la asemănarea dintre monstru şi Forţele Speciale erau cît se poate de evidente.

Şi totuşi, în timp ce Jared cugeta la întrebarea dacă soarta Forţelor Speciale era să fie la fel de neînţelese şi denigrate de adevărat-născuţii precum monstrul de către creatorul lui, se întoarse cu gîndul la scurta sa întîlnire cu locotenentul Cloud. Cu siguranţă, Cloud nu păruse îngrozit sau dezgustat de Jared; îi oferise mîna, un gest pe care Victor Frankenstein, ostentativ, îl refuzase din partea monstrului pe care-l crease. Jared se gîndi de asemenea la faptul că, dacă Victor Frankenstein era creatorul monstrului, creatoarea *lui* – Mary Shelley – îi acordase implicit monstrului milă şi empatie. Adevărata fiinţă umană din această poveste era o persoană întrucîtva mai complexă decît cea ficţională, şi mai înclinată spre creatură decît creatorul fictiv al acesteia.

Se gîndi la asta vreme de un minut întreg, neîntrerupt.

Jared căută cu lăcomie legături la text, dînd imediat peste celebra versiune filmată din 1931 a poveştii şi devorînd-o la viteză de zece ori

mai mare decît cea normală, doar ca să descopere că e foarte dezamăgit; elocvenţa monstrului lui Shelley era înlocuită de un mormăit neinteligibil şi trist. Jared încercă repede şi alte versiuni filmate, dar fu în continuare dezamăgit.

Monstrul cu care se identifica nu putea fi văzut aproape nicăieri în acestea, nici măcar în versiunile care arătau o fidelitate de formă a textului original. Monstrul lui Frankenstein era o glumă; Jared renunţă la versiunile filmate înainte de a ajunge la sfîrşitul secolului douăzeci şi unu.

Jared încercă o altă abordare şi căută poveşti despre alte fiinţe create, făcînd cunoştinţă în scurtă vreme cu Vineri, R. Daneel Olivaw, Data, HAL, der Maschinen-Mensch, Astro Boy, diferiţii Terminatori, Channa Fortuna, Joe Robotul Ticălos şi tot soiul de alţi androizi, roboţi, computere, replicanţi, clone şi creaturi modificate genetic care erau în aceeaşi măsură descendenţii spirituali ai monstrului lui Frankenstein, ca şi el. Curios, Jared o porni înapoi în timp de la Shelley, doar ca să-i descopere pe Pygmalion, golemii, homunculii şi automatele cu mecanism de ceas.

Citi şi urmări trista şi deseori primejdioasa lipsă de umor a multora dintre aceste creaturi, şi felul în care ea era folosită pentru a le face obiecte ale milei şi ale destinderii comice. Înţelegea acum de ce Brahe era sensibil la întreaga problemă a simţului umorului. În acea sensibilitate era implicită ideea că Forţele Speciale erau greşit reprezentate de către adevărat-născuţi în descrierile lor, sau cel puţin aşa crezu Jared, pînă cînd se apucă să caute literatură sau divertisment înregistrat, avînd Forţele Speciale drept personaje principale.

Nu exista nimic. Era colonială se dovedea bogată în materiale de divertisment despre Forţele Coloniale de Apărare şi despre bătăliile şi evenimentele sale militare – bătălia pentru Armstrong părea un subiect deosebit de căutat –, dar în nici unul dintre ele nu se dădea nici măcar un indiciu despre Forţele Speciale; cel mai apropiat lucru era o serie de romane senzaţionale publicate pe colonia Rama, prezentînd aventurile unei forţe secrete de soldaţi erotici supraumani, care învingeau specii extraterestre ficţionale în cea mai mare parte făcînd sex energic cu ele pînă cînd acestea capitulau. Jared, care în momentul de faţă înţelegea sexul în mare parte în sensul legat de reproducere, se întrebă de ce-ar crede cineva că aceasta era o metodă viabilă de a-ţi învinge duşmanii. Ajunse la concluzia că-i scăpase probabil ceva important legat de chestia cu sexul şi lăsă informaţia deoparte, ca să-l întrebe mai tîrziu pe Brahe despre asta.

Între timp, rămînea misterul motivului pentru care, din punctul de vedere al lucrărilor de ficţiune din colonii, Forţele Speciale nu existau.

Dar asta rămînea probabil pentru altă noapte. Jared abia aştepta

să-şi împărtăşească explorările de pînă acum cu partenerii lui din detaşament. Îşi scoase descoperirile din izolare şi le transmise către ceilalţi. În timp ce făcea acest lucru, deveni conştient de faptul că nu era singurul care împărtăşea descoperiri; Brahe repartizase teme celor mai mulţi din detaşamentul numărul 8, iar aceste explorări se revărsau în percepţia lui. Printre ele, eticheta şi psihologia rezolvării conflictelor de la Seaborg (pe care Jared îl simţea rostogolindu-şi ochii pe aproape tot materialul pe care i-l trimitea); bătălii majore ale Forţelor Coloniale de Apărare de la Brian Michaelson; desene animate de la un recrut pe nume Jerry Yukawa; fiziologie umană de la Sarah Pauling. Jared îşi notă să facă haz pe seama ei mai tîrziu, pentru că-i făcuse în necaz mai devreme în cursul zilei, în legătură cu propria lui însărcinare. BrainPal-ul lui Jared începu vioi să desfăşoare tot ceea ce învăţaseră colegii lui. Jared se lăsă din nou pe spate pe scări şi privi amurgul, în timp ce informaţia se ramifica şi se extindea.

Soarele lui Phoenix apusese cu desăvîrşire cînd Jared termină de desfăcut toate noile lui cunoştinţe; rămase aşezat în micul cerc strălucitor provenit de la luminile cazărmii şi privi vietăţile asemănătoare insectelor bîzîind în jurul becului. Una dintre aceste mici creaturi, mai ambiţioasă, ateriză pe braţul lui Jared şi înfipse o trompă asemănătoare unui ac în carne, ca să sugă fluidele. Cîteva secunde mai tîrziu era moartă. Nanoboţii din SmartBlood-ul lui Jared, alertaţi de situaţie de către BrainPal, se sacrificaseră în interiorul minusculului animal, folosind oxigenul pe care-l transportau drept agent combustibil. Biata vietate arse din interior; şuviţe minuscule, aproape invizibile de fum îi ieşeau din proeminenţele trupului. Jared se întrebă cine programase un asemenea tip de reacţie defensivă în BrainPal şi SmartBlood; părea să urască viaţa prin felul în care acţiona.

Poate că adevărat-născuţii au dreptate să se teamă de noi, se gîndi Jared.

Dinăuntrul cazărmii, Jared îşi percepea camarazii discutînd despre ceea ce învăţaseră în acea noapte; Seaborg tocmai îl declarase pe monstrul lui Frankenstein plicticos. Jared se repezi înăuntru ca să apere onoarea monstrului.

*

În timpul dimineţilor şi după-amiezelor primei săptămîni, detaşamentul numărul 8 învăţă să lupte, să se apere şi să ucidă. Serile, învăţau tot restul, inclusiv unele lucruri despre care Jared bănuia că erau de o valoare îndoielnică.

La începutul serii celei de-a doua zile, Andrea Gell-Mann le făcu cunoscut conceptul de înjurătură, pe care-l învăţase la prînz şi-l împărtăşi chiar înainte de cină. La masă, membrii detaşamentului îşi spuseră cu entuziasm „dă-mi nenorocita de sare, sac împuţit de

rahat”, pînă cînd Brahe le ceru să lase rahatul ăsta blestemat, labagiilor, pentru că se învecheşte al naibii de repede. Urmă un acord general că Brahe avea dreptate, pînă cînd Gell-Mann îi învăţă să înjure în arabă.

În ziua a treia, membrii detaşamentului numărul 8 cerură şi primiră permisiunea de a intra în bucătăria popotei şi de a folosi cuptoarele şi anumite ingrediente. În dimineaţa următoare, celorlalte detaşamente de instrucţie de la Camp Carson le fură oferite destule fursecuri dulci pentru fiecare recrut (şi pentru ofiţerii lor superiori).

În cea de-a patra zi, membrii detaşamentului încercară să-şi spună unii altora bancuri pe care le găsiseră pe reţeaua de date de pe Phoenix, şi cei mai mulţi nu reuşiră să le facă amuzante; pînă cînd BrainPal-urile desfăşurau contextul glumei, nu mai avea haz. Numai Sarah Pauling părea să rîdă aproape tot timpul, şi se stabili pînă la urmă că rîdea din cauză că socotea nostim faptul că nici unul dintre ceilalţi nu putea spune un banc. Nimeni nu mai credea că asta e nostim, ceea ce o făcu pe Pauling să rîdă destul de tare cît să cadă din pat.

Fură cu toţii de acord că *asta* era nostim.

Şi jocurile de cuvinte erau în regulă.

În cea de-a cincea zi, în care după-amiaza fu petrecută într-o şedinţă de informare despre coloniile umane şi despre relaţiile lor cu alte specii inteligente (care erau, se putea spune, proaste mai tot timpul), detaşamentul evaluă critic ficţiunea speculativă şi divertismentul din era precolonială despre războaiele interstelare cu extratereştri. Verdictele concordară în mod rezonabil. *Războiul lumilor* se bucură de aprobarea lor doar pînă la sfîrşitul care îi izbi pe membrii detaşamentului ca fiind un truc ieftin. *Infanteria stelară* avea cîteva scene bune de acţiune, dar cerea prea multă desfăşurare de idei filosofice; le plăcu mai mult filmul, chiar dacă recunoscură că era tîmpit. *Războiul etern* îi întristă inexplicabil; ideea că un război putea dura atît de mult era aproape de nepătruns pentru un grup de oameni în vîrstă de o săptămînă. După ce văzură *Războiul stelelor,* cu toţii voiau o sabie laser şi fură iritaţi că tehnologia pentru ele nu exista cu adevărat. Fură de asemenea de acord că ewokşii ar trebui să moară cu toţii.

Două romane clasice îi atraseră în mod deosebit. *Jocul lui Ender* îi încîntă pe toţi; aici erau soldaţi aidoma lor, doar că mai mici. Personajul principal era chiar crescut să se lupte cu speciile extraterestre, la fel ca şi ei. În ziua următoare, membrii detaşamentului se salutară unii pe alţii cu *Hei, Ender,* pînă cînd Brahe le zise să înceteze şi să fie atenţi.

Cealaltă era *Întoarcerea acasă a lui Charlie,* una dintre ultimele cărţi de dinainte de începutul erei coloniale şi, prin urmare, una dintre

ultimele cărţi care era în stare să-şi imagineze un univers altfel decît aşa cum era – unul în care speciile extraterestre pe care le întîlnea omenirea îi întîmpinau cu un bun-venit, în loc de o armă. Cartea fusese pînă la urmă adaptată într-un film; în acel moment, devenise limpede că nu era science-fiction, ci fantastică, şi pe deasupra plină de amărăciune. Fusese un eşec. Membrii detaşamentului rămaseră pironiţi locului atît de carte, cît şi de film, captivaţi de un univers pe care nu l-ar fi putut avea niciodată şi care nici el nu i-ar fi avut vreodată, pentru că n-ar fi fost nevoie de ei.

În cea de-a şasea zi, Jared şi restul detaşamentului numărul 8 pricepură în sfîrşit ce însemna toată chestia asta cu sexul.

Într-a şaptea zi, şi ca o consecinţă directă a celei de-a şasea zi, se odihniră.

Nu sînt de valoare îndoielnică, îi spuse Pauling lui Jared despre lucrurile pe care le învăţaseră, în timp ce stăteau întinşi împreună în patul ei, tîrziu în ziua a şaptea, într-o postură intimă, dar nu sexuală. *Poate că toate chestiile astea nu folosesc la nimic în sine, dar ne apropie mai mult pe noi toţi.*

Sîntem *mai apropiaţi,* fu de acord Jared.

Nu doar în felul ăsta.

Pauling se lipi scurt de Jared, apoi se îndepărtă.

Mai aproape ca oameni. Ca grup. Toate lucrurile pe care le-ai pomenit sînt prosteşti. Dar ne instruiesc să fim fiinţe umane.

Era rîndul lui Jared să se lipească de Pauling, ghemuindu-se la pieptul ei.

Îmi place să fiu fiinţă umană, zise el.

Şi mie îmi place să fii fiinţă umană, replică Pauling, şi apoi chicoti sonor.

Futu-i mama mă-sii, voi doi, protestă Seaborg. *Încerc să dorm aici!*

Ţîfnosule! răspunse Pauling.

Coborî ochii spre Jared să vadă dacă voia să adauge ceva, dar acesta adormise. Îl sărută uşor pe creştetul capului şi apoi îl imită.

*

În prima săptămînă, v-aţi antrenat din punct de vedere fizic să faceţi tot ceea ce pot face soldaţii adevărat-născuţi, le spuse Brahe. *Acum este timpul să vă antrenaţi să faceţi lucruri pe care numai voi le puteţi face.*

Detaşamentul numărul 8 stătea la startul unei piste lungi, cu obstacole.

Am alergat deja pe pista asta, comentă Luke Gullstrand.

Frumos din partea ta să observi, Gullstrand, replică Brahe. *Datorită spiritului tău de observaţie, ai să fii primul care să alerge astăzi. Stai aici. Restul, răspîndiţi-vă de-a lungul pistei, vă rog, cît mai egal posibil.*

Îndată, membrii detaşamentului fură înşiraţi de-a lungul pistei.

Brahe se întoarse spre Gullstrand.

Vezi pista? întrebă.

Da, răspunse Gullstrand.

Crezi că ai putea s-o parcurgi cu ochii închişi?

Nu, răspunse Gullstrand. *Nu-mi aduc aminte unde se află toate. M-aş împiedica de ceva şi aş muri.*

Sînteţi cu toţii de acord? întrebă Brahe.

Simţi impulsuri afirmative.

Şi totuşi, veţi alerga cu toţii pe pista asta cu ochii închişi înainte de a pleca astăzi de aici. Din cauză că aveţi o capacitate care vă va îngădui să faceţi asta: integrarea cu membrii detaşamentului vostru.

Din tot detaşamentul se transmiseră grade diferite de scepticism.

Ne folosim integrarea ca să vorbim şi ca să schimbăm date, comentă Brian Michaelson. *Asta e ceva complet diferit.*

Nu. Nu diferă cîtuşi de puţin, îi încurajă Brahe. *Sarcinile de noapte de săptămîna trecută n-au fost doar pedepse şi distracţii neserioase. Ştiţi deja că prin intermediul BrainPal-ului şi al condiţionării prenatale puteţi învăţa repede* singuri. *Săptămîna trecută – fără să vă daţi seama – aţi învăţat să schimbaţi şi să absorbiţi cantităţi imense de informaţie* între voi. *Nu există nici o deosebire între acea informaţie şi* asta. *Fiţi atenţi.*

Lui Jared i se tăie răsuflarea, audibil, ca şi celorlalţi membri ai detaşamentului. În capul lui se afla nu numai prezenţa lui Gabriel Brahe, ci şi o senzaţie intimă a prezenţei lui fizice şi a situaţiei personale, suprapuse peste conştiinţa lui Jared.

Priviţi prin ochii mei, le ceru Brahe.

Jared se concentră asupra ordinului şi avu o senzaţie de ameţeală dătătoare de greaţă, cînd perspectiva se roti din punctul de unde privea el către punctul de vedere al lui Brahe. Acesta mută privirea la stînga, apoi la dreapta, şi Jared se văzu pe sine, uitîndu-se la Brahe. Brahe ieşi brusc din conexiunea privirii.

Devine cu atît mai uşor cu cît o faceţi mai des, le explică Brahe. *Iar de acum înainte, în fiecare exerciţiu de luptă* o veţi face. *Integrarea vă oferă capacitatea de a fi conştienţi de o situaţie care este unică în acest univers. Toate speciile inteligente schimbă informaţii în luptă aşa cum pot – chiar şi soldaţii adevărat-născuţi ţin un canal de comunicaţii deschis prin BrainPal în timpul bătăliei. Dar numai Forţele Speciale au acest nivel de împărtăşire, acest nivel de înţelegere tactică. Se află în miezul felului în care lucrăm şi în care luptăm.*

Aşa cum am spus, săptămîna trecută aţi parcurs elementele de bază ale luptei adevărat-născuţilor – aţi învăţat cum să intraţi în luptă ca indivizi. Acum e timpul să învăţaţi să luptaţi ca Forţele Speciale, să vă integraţi *abilităţile de luptă cu ale detaşamentului vostru. Veţi învăţa să faceţi schimb de informaţii şi să aveţi încredere în ceea ce vi*

se transmite. Chestie care vă va salva viaţa, vouă şi camarazilor voştri din detaşament. Acesta va fi lucrul cel mai greu şi mai important pe care-l veţi învăţa. Aşa că fiţi atenţi.

Brahe se întoarse spre Gullstrand.

Acum, închide ochii.

Gullstrand şovăi.

Nu ştiu dacă-mi pot ţine ochii închişi, zise el.

O să trebuiască să ai încredere în detaşamentul tău, îl îndemnă Brahe.

Am încredere în detaşament, replică Gullstrand. *În* mine *n-am încredere.*

Asta îi atrase un şir de impulsuri de simpatie.

Şi asta face parte din exerciţiu, îi răspunse Brahe. *Dă-i drumul.*

Gullstrand închise ochii şi făcu un pas. Din poziţia din care privea, cam pe la jumătatea pistei, Jared îl văzu pe Jerry Yukawa, pe prima poziţie, aplecîndu-se puţin, ca şi cum ar fi încercat să reducă fizic distanţa dintre mintea lui şi a lui Gullstrand. Trecerea lui Gullstrand pe pista cu obstacole era lentă, dar deveni din ce în ce mai fermă; chiar înainte de a ajunge în dreptul lui Jared, şi chiar după ce se legănase pe o bîrnă de lemn suspendată deasupra noroiului, Gullstrand începu să zîmbească. Căpătase încredere.

Jared îl simţi pe Gullstrand căutînd şi punctul lui de vedere. Îi dădu acces complet la simţurile lui şi-i transmise un sentiment de încurajare şi de siguranţă. Îl simţi pe Gullstrand primindu-le şi transmiţîndu-i scurt mulţumiri; apoi Gullstrand se concentră să escaladeze peretele cu frînghii lîngă care stătea Jared. În vîrf, îl simţi pe Gullstrand trecînd la următorul membru al detaşamentului din şir, total încrezător. Pînă la sfîrşitul pistei, Gullstrand se mişca la viteză aproape maximă.

Excelent, îl felicită Brahe. *Gullstrand, preia ultima poziţie. Toţi ceilalţi vă mutaţi cu un loc. Yukawa, e rîndul tău.*

După două tururi, nu numai că membrii detaşamentului îşi schimbau perspectiva cu colegul care parcurgea pista; dar colegul de pe pistă îşi transmitea tuturor perspectiva primită, dînd şi celor care nu străbătuseră pista o imagine prealabilă a ceea ce-i aştepta. La următorul tur după asta, partenerii din detaşament de pe margine împărtăşeau punctul lor de vedere cu următorul din şir, ca să poată ajuta mai bine persoana de pe pistă, atunci cînd schimba poziţia. Pînă cînd ajunse Jared la rînd, întregul detaşament integrase complet perspectivele, căpătînd îndemînarea de a încerca rapid o altă perspectivă şi de a culege informaţia relevantă fără să se mişte, din propriul lor punct de vedere. Era ca şi cum ar fi fost în două locuri deodată.

Cînd Jared ajunse el însuşi pe pistă, se bucură de strania

inteligenţă care făcea totul posibil, cel puţin pînă la bîrnele de deasupra noroiului, cînd perspectiva vizuală împrumutată se roti brusc din locul unde i se aflau picioarele. Jared greşi pasul şi căzu lat în noroi.

Îmi pare rău, spuse Steven Seaborg după cîteva secunde, cînd Jared se ridică, cu ochii deschişi. *M-a pişcat ceva. Mi-a distras atenţia.*

Aiurea, îi transmise Alan Millikan lui Jared în particular. *Eram cu o poziţie mai încolo şi mă uitam direct la el. N-a fost pişcat.*

Brahe interveni.

Seaborg, cînd te afli în luptă, să laşi să fie ucis un camarad din detaşament din cauza unei pişcături de insectă e soiul de lucru care te face să ajungi de partea cu ghinion a unei ecluze. Ţine minte asta. Dirac, mergi mai departe.

Jared închise ochii şi puse un picior în faţa celuilalt.

*

Ce are Seaborg împotriva mea, de fapt? o întrebă Jared pe Pauling.

Cei doi se antrenau pentru lupta cu pumnalele. Membrii detaşamentului exersau vreme de cinci minute cu fiecare dintre ceilalţi, cu simţul integrării concentrat la maximum. Faptul de a lupta cu cineva conştient în mod intim de starea ta mintală internă constituia o provocare suplimentară interesantă.

Chiar nu ştii? răspunse Pauling, descriind cercuri cu pumnalul ţinut în aparenţă neglijent în mîna stîngă. *Sînt două lucruri. Unul, că e doar un nenorocit. Al doilea, că mă place.*

Jared se opri din învîrtit.

Poftim? exclamă el, iar Pauling atacă înverşunat, fentînd spre dreapta şi apoi lovind în sus, către gîtul lui Jared, cu mîna stîngă. Jared se împletici spre spate şi spre dreapta, încercînd să evite atacul; cuţitul lui Pauling se mută în mîna cealaltă şi plonjă în jos, ratînd piciorul lui Jared doar cu un centimetru. Jared se îndreptă şi luă o poziţie defensivă.

Mi-ai distras atenţia, îi reproşă el, rotindu-se din nou.

Ţi-ai distras-o singur, replică Pauling. *Eu doar am profitat de asta cînd s-a întîmplat.*

N-o să fii fericită pînă cînd nu-mi retezi o arteră, protestă Jared.

N-o să fiu fericită pînă cînd n-o să taci din gură şi n-o să te concentrezi să încerci să mă omori cu cuţitul ăla.

Ştii, începu Jared, şi dintr-odată se lăsă pe spate; simţi intenţia lui Pauling de a lovi cu o fracţiune de secundă înainte ca ea să fandeze. Înainte ca ea să se retragă, Jared se aplecă din nou în faţă, în raza de acţiune a braţului ei întins, şi ridică lama din mîna dreaptă, ca să o atingă uşor la cutia toracică. Înainte de a ajunge acolo însă, Pauling înălţă capul şi-l izbi sub falcă. Se auzi un pocnet sonor cînd dinţii lui Jared se loviră între ei; cîmpul lui vizual se albi complet. Pauling

profită de scurta năuceală a lui Jared pentru a face un pas înapoi şi a-i secera picioarele, răsturnîndu-l pe spate. Cînd Jared îşi reveni, Pauling îi ţintuise braţele cu picioarele ei şi-i ţinea pumnalul chiar deasupra arterei carotide.

Ştii, imită Pauling ultimul cuvînt al lui Jared, *dacă asta ar fi fost o luptă adevărată, ţi-aş fi tăiat pînă acum patru artere şi aş fi trecut la ce-ar mai fi urmat.*

Pauling vîrî pumnalul în teacă şi îşi mută genunchii de pe braţele lui.

Bine că nu sîntem într-o luptă adevărată, comentă Jared şi se sprijini ca să se scoale în picioare. *Cît despre Seaborg...*

Pauling îi dădu lui Jared un pumn drept în nas; capul bărbatului se smuci spre spate. Cuţitul era din nou la gîtul lui, iar picioarele ei îi fixau iar braţele, o fracţiune de secundă mai tîrziu.

Ce *naiba?*

Cele cinci minute ale noastre n-au trecut, îi explică Pauling. *Încă trebuie să ne luptăm.*

Dar tu... începu Jared.

Pauling îl împunse în carotidă şi-i vărsă nişte SmartBlood.

Nu există nici un „dar tu...”, se răsti Pauling. *Jared, îmi eşti simpatic, dar am observat că nu te* concentrezi. *Sîntem prieteni, şi ştiu că tu crezi că putem avea o conversaţie plăcută în timp ce facem asta. Dar îţi jur că data viitoare cînd îmi mai oferi o deschidere aşa cum ai făcut chiar acum, o să-ţi tai gîtul. SmartBlood-ul o să te împiedice* probabil *să mori. Şi o să te împiedice să gîndeşti că, numai pentru că sîntem* prieteni, *nu înseamnă că n-o să te rănesc serios. Te plac prea mult. Chestiile cu care o să ne batem într-o luptă adevărată n-or să facă pauză ca să stea de vorbă.*

O să ai tu grijă de mine în luptă, zise Jared.

Ştii că aşa o să fac, răspunse Pauling. *Dar chestia asta cu integrarea nu merge decît pînă aici, Jared. Va trebui să ai singur grijă de tine.*

Brahe îi anunţă că cele cinci minute ale lor se scurseseră. Pauling îl lăsă pe Jared să se ridice de jos.

Vorbesc serios, Jared, insistă Pauling, după ce-l trase în picioare. *Ai grijă data viitoare, sau o să-ţi fac o tăietură urîtă.*

Ştiu, răspunse Jared, şi-şi atinse nasul. *Sau o să-mi dai un pumn.*

Aşa e, spuse Pauling şi surîse. *Nu sînt mofturoasă.*

Aşadar, toate astea despre Seaborg care te place au fost doar ca să-mi distragi atenţia, observă Jared.

O, nu, îl contrazise ea. *E absolut adevărat.*

Aah, exclamă Jared.

Pauling rîse sonor.

Iar începi, te laşi distras.

*

Sarah Pauling fu printre primii împuşcaţi; ea şi cu Andrea Gell-Mann fură prinse într-o ambuscadă, în timp ce făceau o recunoaştere într-o vîlcea. Pauling căzu imediat, împuşcată în cap şi în gît; Gell-Mann reuşi să identifice amplasarea trăgătorilor înainte ca trei focuri de armă în piept şi abdomen să o doboare. În ambele cazuri, integrarea cu restul detaşamentului se întrerupse; se simţeau ca şi cum ar fi fost smulse trupeşte din conştiinţa unificată a detaşamentului. Căzură şi alţii imediat, împuţinînd detaşamentul şi provocînd dezordine printre membrii rămaşi.

Jocul de război mergea prost pentru detaşamentul cu numărul 8.

Jerry Yukawa agravă problema fiind împuşcat în picior. Costumul de antrenament pe care-l purta înregistră „lovitura” şi blocă mobilitatea membrului; Yukawa căzu din mers şi abia reuşi să se retragă, dînd din picior, în spatele bolovanului după care se ascunsese Katherine Berkeley, cu cîteva secunde înainte.

Ar fi trebuit să stai la pămînt, oprind focul, îi spuse Yukawa pe ton acuzator.

Aşa am făcut, replică Berkeley. *Încă fac. Sînt una singură iar ei sînt cinci. Descurcă-te* tu *mai bine.*

Cei cinci membri ai detaşamentului de instrucţie numărul 13 care îi prinseseră pe Yukawa şi pe Berkeley în spatele bolovanului trimiseră încă o salvă în direcţia lor. Membrii detaşamentului numărul 13 simţiră recului mecanic simulat al carabinelor de antrenament, în timp ce BrainPal-urile lor simulau gloanţele care sfîrtecau capătul închis al unei văi; BrainPal-urile lui Yukawa şi Berkeley simulau în mod corespunzător unele dintre aceste gloanţe răpăind în masa bolovanului şi altele şuierînd, cînd zburau pe lîngă ei. Gloanţele nu erau adevărate, dar erau atît de reale pe cît se puteau simula.

Nu ne-ar strica o mînă de ajutor aici, îi transmise Yukawa lui Steven Seaborg, care fusese numit comandant pe timpul exerciţiului.

Te auzim, răspunse Seaborg, apoi se întoarse să se uite la Jared, singurul soldat care mai supravieţuise, privindu-l fără să scoată un cuvînt. Patru membri ai detaşamentului numărul 8 erau încă în picioare (un fel de-a spune, în cazul lui Yukawa), în timp ce şapte membri ai detaşamentului numărul 13 cutreierau pădurea în căutarea adversarilor. Şansele nu erau prea mari.

Încetează să te mai uiţi aşa la mine, se răsti Seaborg. *Nu-i vina mea.*

N-am zis nimic, replică Jared.

Te gîndeai la asta.

Nici nu mă gîndeam, insistă Jared. *Treceam în revistă datele.*

Referitoare la ce?

La felul în care se mişcă şi gîndeşte detaşamentul numărul 13,

răspunse Jared. *De la alţi membri din detaşamentul numărul 8, înainte să moară. Încerc să văd dacă putem folosi ceva.*

Poţi s-o faci un pic mai repede? interveni Yukawa. *Lucrurile arată de-a dreptul sumbru la capătul ăsta.*

Jared se uită atent la Seaborg. Acesta oftă.

Bine. Sînt deschis la sugestii. Ce-ai găsit?

O să crezi că am înnebunit, răspunse Jared. *Dar am observat ceva. Pînă acum, nici noi nici ei nu ne-am uitat prea mult în sus.*

Seaborg ridică ochii spre bolta pădurii, uitîndu-se la lumina soarelui care se strecura prin coroanele arborilor de origine terestră şi la echivalentul lor de pe Phoenix, tulpini groase, asemănătoare cu bambusul, care se desfăceau în ramuri impresionante. Cele două tipuri de floră nu concurau din punct de vedere genetic – erau natural incompatibile pentru că evoluaseră pe lumi diferite – dar concurau pentru lumina soarelui, înălţîndu-se cît de mult puteau spre cer şi dînd ramuri dese ca să ofere un schelet de pe care frunzele şi echivalentele lor să-şi facă fotosinteza.

Nu ne uităm în sus pentru că nu-i nimic acolo în afară de copaci, comentă Seaborg.

Jared începu să numere secundele în minte. Ajunse pînă la şapte înainte ca Seaborg să exclame:

Oh!

Oh, încuviinţă Jared.

Scoase o hartă.

Noi sîntem în punctul ăsta, Yukawa şi Berkeley sînt în punctul ăla. E pădure pe tot drumul de-aici pînă acolo.

Şi tu crezi că putem ajunge mergînd prin copaci? întrebă Seaborg.

Nu asta-i întrebarea, replică Jared. *Întrebarea este dacă putem s-o facem destul de repede ca să-i ţinem pe Yukawa şi Berkeley în viaţă, şi destul de în linişte ca să nu fim omorîţi noi.*

Jared descoperi repede că mersul prin copaci era o idee mai bună în teorie decît în execuţie. El şi cu Seaborg fură gata să cadă de două ori în primele două minute; mutatul din creangă în creangă cerea mai multă coordonare decît se aşteptase oricare dintre ei. Ramurile arborilor de pe Phoenix nu erau nici pe departe atît de rezistente pe cît presupuseseră, iar cei tereştri aveau un număr surprinzător de crengi moarte. Înaintarea le era mai lentă şi mai zgomotoasă decît le-ar fi plăcut să fie.

Dinspre est se auzi un foşnet; în copaci diferiţi, Jared şi Seaborg îmbrăţişară trunchiurile şi încremeniră. Doi membri ai detaşamentului numărul 13 ieşiră din desiş la treizeci de metri distanţă şi şase metri dedesubtul poziţiei lui Jared. Cei doi erau vigilenţi şi prevăzători, cu ochii şi urechile în căutarea prăzii. Nu se uitară în sus.

Cu coada ochiului, Jared îl văzu pe Seaborg întinzîndu-se încet

după MF.

Aşteaptă, îl avertiză. *Sîntem încă în raza vederii lor periferice. Aşteaptă pînă ajungem în spatele lor.*

Cei doi soldaţi se strecurară mai departe, lăsîndu-i pe Jared şi pe Seaborg în urma lor; Seaborg îi făcu semn din cap lui Jared. Îşi luară în tăcere carabinele, le stabilizară cît mai bine cu putinţă şi ochiră în spatele soldaţilor. Seaborg dădu ordinul; gloanţele zburară într-o explozie scurtă. Soldaţii înţepeniră şi căzură.

Restul i-au încolţit pe Yukawa şi pe Berkeley, zise Seaborg. *Să ne grăbim.*

Porni. Jared era amuzat de felul în care spiritul lui Seaborg de a prelua comanda, atît de potolit cu scurtă vreme în urmă, se întorsese dintr-odată.

Zece minute mai tîrziu, Yukawa şi Berkeley ajungeau la ultimele rămăşiţe de muniţie, iar Jared şi Seaborg zăriră singurii membri rămaşi din detaşamentul numărul 13. La stînga lor, la opt metri dedesubt, doi soldaţi erau adăpostiţi după un copac mare, prăbuşit; în dreapta şi la aproximativ treizeci de metri în faţă, alţi doi se aflau în spatele unei grămezi de bolovani. Aceşti soldaţi îi ţineau ocupaţi pe Yukawa şi Berkeley, în timp ce al cincilea ocolea fără zgomot, apropiindu-se de poziţia lor dintr-o parte. Cu toţii stăteau cu spatele la Jared şi Seaborg.

Eu îi iau pe cei de lîngă buştean; tu pe cei din spatele bolovanilor, zise Seaborg. *O să-i spun lui Berkeley despre cel din flanc, dar o s-o avertizez să nu-l radă pînă cînd nu ne doborîm noi oamenii. N-are nici un rost să ne dăm de gol.*

Jared dădu din cap; acum, că Seaborg se simţea încrezător, planificarea lui mergea mai bine. Jared puse deoparte datele ca să le studieze mai tîrziu şi se mişcă, proptindu-se în copac, lipindu-şi spatele de trunchi şi agăţîndu-şi piciorul stîng sub o ramură mai joasă, pentru un sprijin suplimentar.

Seaborg se mută cu o creangă mai jos, ca să ocolească o alta care-i stînjenea vederea. Ramura pe care călcase, moartă, trosni puternic sub greutatea lui şi se prăbuşi, căzînd din copac în ceea ce părea modul cel mai zgomotos cu putinţă. Seaborg îşi pierdu sprijinul piciorului şi se apucă cu furie de creanga de dedesubtul celei pe care păşise, scăpîndu-şi carabina; patru soldaţi de pe sol se întoarseră, ridicară ochii şi-l văzură atîrnînd acolo neajutorat. Înălţară armele.

Rahat! exclamă Seaborg şi se uită la Jared.

Jared trase în modul foc automat spre cei doi soldaţi de lîngă bolovani. Unul tresări şi căzu; celălalt plonjă pe după bolovani. Jared se răsuci şi trase în soldaţii din spatele buşteanului; nu lovi pe nimeni, dar îi sperie destul de multă vreme ca să mute carabina pe rachetele ghidate şi să tragă în spaţiul dintre cei doi soldaţi. Racheta simulată îi

împroşcă pe amîndoi cu bucăţi virtuale de şrapnel. Căzură. Jared se întoarse tocmai la timp ca să-l vadă pe soldatul rămas lîngă bolovani apăsînd pe trăgaci. Lansă o rachetă ghidată spre el, chiar cînd aceasta îşi declanşă arma. Jared îşi simţi coastele înţepenind dureros cînd costumul de antrenament se strînse, şi bîjbîi după carabină. Fusese împuşcat, dar faptul că nu căzuse din copac îi spuse că era încă în viaţă.

Exerciţiu de antrenament! Jared era atît de plin de adrenalină, încît crezu că o să facă pe el.

O mînă de ajutor, ceru Seaborg, şi întinse mîna stîngă pentru ca Jared să-l tragă sus tocmai cînd al cincilea soldat, care se întorsese în cerc, îl împuşcă în umărul drept. Lui Seaborg îi înţepeni tot braţul în costum; lăsă să-i scape ramura de care atîrna. Jared îl apucă de mîna stîngă şi-l prinse înainte de a căpăta viteză în cădere. Piciorul stîng al lui Jared, încă înţepenit sub ramură, se încordă dureros din cauza greutăţii suplimentare.

Pe sol, soldatul îşi aţintea arma; gloanţe or fi fost virtuale sau nu, dar Jared ştia că dacă era împuşcat, înţepenirea costumului l-ar fi făcut să-l scape pe Seaborg şi probabil să cadă şi el. Întinse mîna stîngă, apucă pumnalul de luptă şi-l azvîrli cu putere. Cuţitul se înfipse în carnea coapsei stîngi a soldatului; acesta se prăbuşi, ţipînd şi bîjbîind cu prudenţă în preajma cuţitului, pînă cînd Berkeley apăru în spatele lui şi-l împuşcă, imobilizîndu-l.

Detaşamentul numărul 8 cîştigă jocul de război, îl auzi Jared pe Brahe. *Relaxez acum costumele de antrenament pentru toţi cei care sînt încă îngheţaţi. Următorul joc de război în treizeci de minute.*

Presiunea din partea stîngă a lui Jared se destinse brusc şi considerabil, ca şi încremenirea costumului lui Seaborg. Jared îl trase în sus şi apoi coborîră amîndoi cu atenţie pe solul pădurii ca să-şi recupereze armele.

Membrii dezgheţaţi ai detaşamentului numărul 13 îi aşteptau, despărţindu-se de colegul lor de detaşament, care încă gemea întins pe pămînt.

Dobitocule! exclamă unul dintre ei, băgîndu-se direct în faţa lui Jared. *Ai aruncat un cuţit în Charlie! Nu trebuia să încerci să* omori *pe nimeni! De-aia se cheamă* joc *de război!*

Seaborg se vîrî între Jared şi soldat.

Zi-i asta amicului tău, găoază! Dacă ne-ar fi împuşcat, aş fi căzut opt metri fără nici o posibilitate de a-mi controla căderea. Nu părea deosebit de îngrijorat că aş fi putut muri eu *cînd ţintea spre mine. Faptul că Jared l-a înjunghiat pe prietenul tău mi-a salvat viaţa. Iar el va* supravieţui. *Aşa că lua-l-ar dracu', şi lua-te-ar dracu' şi pe tine!*

Seaborg şi soldatul se măsurară din priviri încă vreo cîteva secunde, înainte ca celălalt soldat să întoarcă privirea, să scuipe pe

pămînt şi să se ducă înapoi la camaradul său de detaşament.

Mulţumesc, îi zise Jared lui Seaborg.

Seaborg îi aruncă o privire lui Jared şi apoi lui Yukawa şi Berkeley.

S-o întindem de-aici. Mai avem un joc de război.

Se îndepărtă cu paşi apăsaţi. Cei trei îl urmară.

Pe drumul de întoarcere, Seaborg rămase în urmă, ca să ţină pasul cu Jared.

A fost o idee bună să folosim copacii, spuse el. *Şi mă bucur că m-ai prins înainte să cad. Mulţumesc.*

Cu plăcere.

Tot nu-mi placi prea mult, continuă Seaborg. *Dar n-o să mai am nici o problemă cu tine.*

Pricep, zise Jared. *E un început, oricum.*

Seaborg dădu din cap şi grăbi pasul din nou. Rămase tăcut tot restul drumului.

*

– Hei, ia uite pe cine avem noi aici! exclamă locotenentul Cloud, cînd Jared intră în navetă împreună cu ceilalţi foşti membri ai detaşamentului numărul 8.

Se întorceau pe staţia Phoenix pentru primele lor însărcinări.

– E prietenul meu, Jared!

– Salut, locotenente Cloud, răspunse Jared. Îmi pare bine să te revăd.

– Mă cheamă Dave, zise Cloud. Văd că ai terminat cu antrenamentul. La naiba, aş fi vrut şi eu ca antrenamentul meu să dureze doar două săptămîni…

– Mai avem încă mult, replică Jared.

– Nu mă îndoiesc. Aşadar, ce numire ai căpătat, soldat Dirac? Încotro te îndrepţi?

– Am fost repartizat pe *Uliul,* răspunse Jared. Eu şi cu doi dintre prietenii mei, Sarah Pauling şi Steven Seaborg.

Jared arătă spre Pauling, care se aşezase deja; Seaborg încă nu urcase în navetă.

– Am văzut *Uliul,* zise Cloud. O navă mai nouă… Linii frumoase… N-am fost niciodată la bord, desigur. Voi, tipii de la Forţele Speciale, vă ţineţi deoparte.

– Aşa mi se spune şi mie, comentă Jared.

Andrea Gell-Mann urcă la bord, lovindu-se uşor de Jared. Îi trimise un impuls de scuză; Jared se uită la ea şi zîmbi.

– Se pare c-o să fie un zbor aglomerat, remarcă Cloud. Poţi să stai din nou pe scaunul copilotului, dacă doreşti.

– Mulţumesc, răspunse Jared şi-i aruncă o privire lui Pauling. Cred că de data asta o să stau laolaltă cu ceilalţi prieteni ai mei.

Cloud se uită atent la Pauling.

– E pe de-a-ntregul de înţeles. Deşi îmi aduc aminte că îmi datorezi nişte glume noi. Sper că în tot antrenamentul ăla, v-au lăsat puţin timp să lucraţi la simţul umorului.

Jared făcu o pauză pentru o clipă, amintindu-şi prima discuţie cu Gabriel Brahe.

– Locotenent Cloud, ai citit vreodată *Frankenstein?* întrebă el.

– Niciodată. Ştiu povestea. Am văzut de curînd cea mai recentă versiune filmată. Monstrul vorbea, ceea ce mi s-a spus că înseamnă că e mai aproape de cartea propriu-zisă.

– Ce crezi despre asta?

– N-a fost rău. Interpretarea a fost cam exagerată. Mi-a părut rău pentru monstru. Iar personajul doctorului Frankenstein era cam căcănar. De ce întrebi?

– Eram curios, răspunse Jared, şi făcu un semn din cap către compartimentul cu scaune, care acum era aproape plin. L-am citit cu toţii. Ne-a dat mult de gîndit.

– Ah… înţeleg. Jared, dă-mi voie să-ţi împărtăşesc filosofia mea despre fiinţele umane. Poate fi rezumată în patru cuvinte: îmi plac oamenii buni. Iar tu pari a fi un om bun. N-aş putea spune că asta-i tot ce contează pentru restul lumii, dar e ceea ce contează pentru mine.

– E bine de ştiut, zise Jared. Cred că filosofia mea merge pe acelaşi făgaş.

– Ei, atunci o să ne înţelegem de minune, răspunse Cloud. Şi acum: vreun banc nou?

– S-ar putea să am cîteva, spuse Jared.

ŞASE

– Aici o să vorbim cu voce tare, dacă n-ai nimic împotrivă, îi spuse generalul Szilard lui Jane Sagan. Pe ospătari îi face nervoşi să vadă doi oameni uitîndu-se ţintă unul la altul fără să scoată de fapt nici un sunet. Dacă nu văd că vorbim, or să vină pe-aici din minut în minut să vadă dacă avem nevoie de ceva. E sîcîitor.

– Cum doreşti, răspunse Sagan.

Cei doi se aflau la popota generalilor, cu planeta Phoenix rotindu-se deasupra lor. Sagan o privea fix.

– E uluitor, nu-i aşa? remarcă el.

– Este, răspunse Sagan.

– Poţi vedea planeta de la orice portal de pe staţie, cel puţin o parte din timp. Dar nimeni nu se uită vreodată. Apoi, vii aici şi pur şi simplu nu-ţi poţi lua ochii de la ea. Eu nu pot, în orice caz.

Arătă către cupola de cristal care îi înconjura.

– Cupola asta a fost un dar, ştiai?

Sagan clătină din cap.

– Alaiţii ni l-au dat cînd am construit staţia, continuă Szilard. E diamant, toată chestia asta. Au zis că a fost un diamant natural pe

care l-au cioplit dintr-un cristal încă şi mai mare, scos din miezul uneia dintre gigantele gazoase din sistemul lor. Alaiţii erau nişte ingineri uimitori, aşa am citit. Povestea s-ar putea chiar să fie adevărată.

– Nu ştiu nimic despre alaiţi, zise Sagan.

– Au dispărut, răspunse Szilard. Acum o sută cincizeci de ani, au intrat în război cu obinii pentru o colonie… aveau o armată de clone şi mijloacele de a face rapid clonele astea, şi pentru o vreme se părea că or să-i bată pe obini. Apoi obinii au născocit un virus acordat la genele clonelor. Virusul era iniţial inofensiv şi se transmitea prin aer, ca o gripă. Oamenii noştri de ştiinţă au estimat că s-a răspîndit în întreaga armată alaită cam într-o lună, după care, la încă o lună după asta, virusul a ajuns la maturitate şi a început să atace ciclul de reproducere celulară al fiecărei clone militare alaite. Victimele s-au dizolvat literalmente.

– Toate deodată? întrebă Sagan.

– A durat cam o lună, spuse Szilard. De aceea au estimat de la început savanţii noştri că a fost nevoie de tot atîta timp ca să infecteze întreaga armată. Scăpaţi de armata alaită, obinii au nimicit populaţia civilă numaidecît. A fost un genocid rapid şi brutal. Obinii nu sînt o specie plină de compasiune. Acum, toate planetele alaite sînt în posesia obinilor, iar Uniunea Colonială a învăţat două lucruri. Unul, că armatele de clone sînt o idee foarte proastă. A doua, să ne dăm la o parte din calea obinilor. Ceea ce am şi făcut, pînă acum.

Sagan încuviinţă. Crucişătorul de luptă al Forţelor Speciale *Uliul* şi echipajul său începuseră de curînd raiduri de recunoaştere şi de spionaj în teritoriul obinilor, pentru a evalua forţa şi capacitatea de reacţie a acestora. Era o misiune periculoasă, din moment ce obinii nu iertau atacurile şi, tehnic vorbind, obinii şi Uniunea Colonială nu se aflau în stare de conflict. Informaţiile despre alianţa dintre obini, rraey şi eneshani erau un secret bine păzit; cea mai mare parte a Uniunii Coloniale şi a FCA nu erau la curent cu alianţa şi cu ameninţarea la adresa fiinţelor umane. Eneshanii menţineau chiar o prezenţă diplomatică pe Phoenix, în capitala colonială Phoenix City. Strict vorbind, erau aliaţi.

– Vrei să vorbim despre raidurile de la obini? întrebă Sagan.

Pe lîngă faptul că era comandant de detaşament pe *Uliul,* era şi ofiţerul de informaţii al navei, fiind însărcinată cu evaluarea forţelor. Cei mai mulţi dintre ofiţerii Forţelor Speciale deţineau mai mult de un singur post şi comandau de asemenea şi detaşamente de luptă; efectivele rămîneau mici, iar faptul că ofiţerii păstrau funcţii combatante ţinea treaz spiritul de devotament faţă de misiune al Forţelor Speciale. Cînd eşti născut să protejezi omenirea, nimeni nu este mai presus de luptă.

– Nu acum. Nu este locul potrivit. Voiam să vorbesc cu tine despre

unul dintre noii tăi soldaţi. *Uliul* are trei recruţi noi, iar doi dintre ei vor fi sub comanda ta.

Sagan se zburli.

– Vor fi, şi asta-i o problemă. Aveam un singur loc liber în detaşament, dar am doi înlocuitori. Mi-ai luat unul dintre veterani ca să faci loc.

Sagan îşi aduse aminte privirea neajutorată de pe chipul lui Will Lister cînd sosise ordinul lui de transfer pe *Pelerinul.*

– *Pelerinul* e o navă nouă şi are nevoie de cîţiva oameni experimentaţi, explică Szilard. Te asigur că există şi alţi comandanţi de detaşament, de pe alte nave, la fel de iritaţi ca şi tine. *Uliul* trebuia să renunţe la unul dintre veteranii săi, şi s-a întîmplat să am un recrut pe care voiam să-l pun sub comanda ta. Aşa că l-am mutat pe *Pelerinul* pe unul dintre ai tăi.

Sagan deschise gura să se plîngă din nou, apoi se gîndi mai bine şi se abţinu, clocotind. Szilard urmări jocul emoţiilor pe faţa ei. Cei mai mulţi soldaţi ai Forţelor Speciale ar fi spus primul lucru care le trecea prin cap, o urmare a faptului că nu le fuseseră băgate în cap rafinamentele sociale în timpul copilăriei şi al adolescenţei. Autocontrolul lui Sagan era unul dintre motivele pentru care-i atrăsese atenţia lui Szilard; acesta şi alţi factori.

– Despre care recrut vorbim? întrebă în sfîrşit Sagan.

– Jared Dirac, răspunse Szilard.

– Ce-i atît de special la el?

– Are în el creierul lui Charles Boutin, explică Szilard, şi privi din nou cum Sagan se lupta să respingă un răspuns visceral imediat.

– Şi tu crezi că-i o idee *bună!* îi ieşi în sfîrşit pe gură.

– Devine şi mai bună, continuă Szilard, şi îi trimise întregul dosar strict secret al lui Dirac, completat cu materialele tehnice.

Sagan rămase tăcută, digerînd materialul; Szilard aşteptă, privind-o pe tînăra femeie ofiţer inferior. După un minut, cineva din personalul popotei se apropie de masa lor şi întrebă dacă aveau nevoie de ceva. Szilard comandă ceai. Sagan nu-l băgă în seamă pe ospătar.

– În regulă, o să muşc momeala, zise Sagan, după ce termină de examinat dosarul. De ce mă procopseşti cu un trădător?

– Boutin e trădătorul, replică Szilard. Dirac a căpătat doar creierul lui.

– Un creier în care ai încercat să imprimi conştiinţa unui trădător, spuse Sagan.

– Da, recunoscu Szilard.

– Îţi supun atenţiei întrebarea încă o dată, insistă Sagan.

– Pentru că ai experienţă cu soiul ăsta de lucruri, răspunse Szilard.

– Cu trădători? întrebă Sagan, nedumerită.

– Cu membri neconvenţionali ai Forţelor Speciale. Ai avut odată

sub comanda ta un membru adevărat-născut al FCA. John Perry.

Sagan deveni uşor rigidă la auzul numelui; Szilard observă, dar preferă să nu comenteze.

– S-a descurcat destul de bine în subordinea ta, continuă el.

Ultima propoziţie era oarecum o subestimare ironică; în timpul bătăliei pentru Coral, Perry îi cărase trupul inconştient şi rănit cîteva sute de metri pe cîmpul de bătălie, pentru a găsi pentru ea îngrijire medicală, apoi găsise o componentă-cheie de tehnologie inamică în timp ce clădirea în care se afla se prăbuşea în jurul lui.

– Meritele pentru asta îi revin lui Perry, nu mie, spuse Sagan.

Szilard simţi un alt joc de emoţii din partea lui Sagan la auzul numelui lui Perry, dar îl lăsă iarăşi să treacă.

– Eşti prea modestă, comentă el şi făcu o pauză cît timp ospătarul aduse ceaiul.

– Ceea ce vreau eu să spun este că Dirac e un soi de hibrid, continuă. Face parte din Forţele Speciale, dar ar putea fi şi *altceva.* Vreau pe cineva care are experienţă cu *altceva.*

– „Altceva”, repetă Sagan. Generale, aud că tu crezi că undeva înăuntrul lui Dirac e conştiinţa lui Boutin?

– N-am spus asta, rosti Szilard, pe un ton care sugera că poate chiar asta spusese.

Sagan cugetă la cele auzite şi replică mai curînd la sensul implicit decît la ceea ce fusese exprimat.

– Îţi dai seama, desigur, că următoarea serie de misiuni ale *Uliului* vor presupune să intrăm în luptă atît cu rraey, cît şi cu eneshanii, zise ea. În special misiunile legate de eneshani sînt unele de mare delicateţe...

Şi unele pentru care aveam nevoie de Will Lister, gîndi Sagan, dar n-o spuse.

– Sigur că-mi dau seama, încuviinţă Szilard şi întinse mîna după ceai.

– Nu crezi că a avea pe cineva la care e posibil oricînd să apară o personalitate trădătoare ar putea fi un risc? întrebă Sagan. Un risc nu numai pentru misiune, ci şi pentru ceilalţi care servesc alături de el.

– Evident că e un risc, replică Szilard, şi mă bazez pe experienţa ta ca să te ocupi de el. Dar s-ar putea dovedi de asemenea un tezaur de informaţii critice. De care va trebui de asemenea să se ocupe cineva. Pe lîngă toate celelalte, eşti ofiţer de informaţii. Eşti ofiţerul ideal pentru acest soldat.

– Ce-a avut de spus Crick despre asta? întrebă Sagan, referindu-se la maiorul Crick, ofiţerul comandant al *Uliului.*

– N-a avut nimic de spus despre asta pentru că nu l-am informat, răspunse Szilard. Acesta este un material rezervat numai pentru cine trebuie să ştie, şi am hotărît că el nu trebuie să ştie. Din cîte i s-a

spus, pur şi simplu are trei soldaţi noi.

– Nu-mi place, bombăni Sagan. Nu-mi place deloc.

– Nu-ţi cer să-ţi placă, zise Szilard. Îţi cer să te ocupi de asta.

Sorbi din ceai.

– Nu vreau ca el să joace un rol critic în nici una dintre misiunile care au de-a face cu rraey sau cu eneshanii, protestă Sagan.

– Nu vei face nici o diferenţă în felul în care îl vei trata faţă de oricare alt soldat de sub comanda ta, îi ceru Szilard.

– Atunci ar putea fi şi ucis la fel ca oricare alt soldat.

– Atunci, de dragul tău, sper să nu fie din cauza unui glonţ din partea prietenilor, spuse Szilard şi lăsă ceaşca din mînă.

Sagan tăcu din nou. Ospătarul se apropie; Szilard îi făcu semn cu nerăbdare să plece.

– Vreau să arăt fişierul ăsta cuiva, zise Sagan, arătînd către propriul ei cap.

– E strict secret, din motive evidente, explică Szilard. Oricine trebuie să ştie despre el ştie deja, şi nu vrem să-l răspîndim pe la nimeni altcineva. Nici măcar Dirac nu-şi cunoaşte propria istorie. Vrem ca lucrurile să rămînă aşa.

– Îmi ceri să accept un soldat care are capacitatea de a fi un risc de securitate *imens,* spuse Sagan. Lucrul cel mai mic pe care-l poţi face este să mă laşi să mă pregătesc. Cunosc un specialist în funcţionarea creierului uman şi în integrarea cu ajutorul BrainPal-ului. Cred că perspicacitatea lui în privinţa asta ar putea fi folositoare.

Szilard medită la asta.

– E cineva în care ai încredere, observă el.

– Pot avea încredere în această privinţă, replică Sagan.

– Îi cunoşti nivelul de acces la informaţii? întrebă Szilard.

– Da, răspunse Sagan.

– E destul de înalt pentru aşa ceva?

– Păi…, începu Sagan. Aici încep lucrurile să devină interesante.

*

– Salut, locotenent Sagan, zise administratorul Cainen în engleză.

Pronunţia era proastă, dar nu era cîtuşi de puţin vina lui Cainen; gura lui nu avea forma potrivită pentru cele mai multe limbi ale oamenilor.

– Salut, domnule administrator, răspunse Sagan. Ne înveţi limba.

– Da, spuse Cainen. Am timp de învăţat, şi prea puţine de făcut.

Cainen arătă spre o carte scrisă în ckann, limba predominantă a rraey-ilor, aşezată lîngă un PDA.

– Sînt numai două cărţi în ckann aici. Aveam de ales între cartea de învăţare a limbii şi cartea de religie. Am ales limba. Religia umană e… – Cainen căută prin mica lui rezervă de cuvinte englezeşti – … mai grea.

Sagan făcu semn din cap către PDA.
– Acum, că ai un computer, ar trebui să ai mai multe opţiuni de lectură.
– Da. Mulţumesc pentru că mi l-ai dat. Mă face fericit.
– Cu plăcere, zise Sagan. Dar computerul soseşte cu un preţ.
– Ştiu, răspunse Cainen. Am citit fişierele pe care mi-ai cerut să le citesc.
– Şi?
– Trebuie să trec la ckann, se scuză Cainen. Engleza mea nu are prea multe cuvinte.
– În regulă.
– M-am uitat în profunzime la fişierele referitoare la soldatul Dirac, rosti Cainen în consoanele aspre, dar rapide, ale limbii ckann. Charles Boutin a fost un geniu pentru că a găsit o cale de a păstra unda conştiinţei în afara creierului. Iar voi sînteţi nişte *idioţi* pentru felul în care aţi încercat să îndesaţi acea conştiinţă înapoi.
– Idioţi, repetă Sagan, şi lăsă să-i scape cel mai uşor dintre zîmbete la auzul cuvîntului din ckann ieşind dintr-un mic difuzor legat de un şnur în jurul gîtului ei. Este evaluarea ta profesională, sau doar un comentariu redacţional?
– Amîndouă, răspunse Cainen.
– Spune-mi de ce.
Cainen făcu o mişcare ca să-i trimită fişierele de pe PDA, dar Sagan ridică mîna.
– N-am nevoie de detaliile tehnice, îi zise ea. Vreau doar să ştiu dacă acest Dirac o să fie un pericol pentru trupele mele şi pentru misiune.
– În regulă, răspunse Cainen, şi se opri pentru o clipă. Creierul, chiar şi cel uman, e ca un computer. Nu e o analogie perfectă, dar merge pentru ceea ce o să-ţi explic. Computerele au trei componente pentru ca să funcţioneze: hardware-ul, software-ul şi fişierele de date. Software-ul rulează pe hardware, iar fişierul rulează pe software. Hardware-ul nu poate deschide fişierul fără software. Dacă pui un fişier pe un computer căruia-i lipseşte software-ul necesar, acesta nu poate decît să stea acolo. Mă înţelegi?
– Pînă acum…
– Bun, zise Cainen.
Extraterestrul întinse mîna şi o ciocăni uşor cu degetul pe cap; Sagan îşi înăbuşi impulsul de a-l plesni peste deget.
– Urmăreşte-mă: creierul este hardware-ul. Conştiinţa este fişierul. Dar la prietenul tău Dirac, lipseşte software-ul.
– Care e software-ul? întrebă Sagan.
– Memoria. Experienţa. Activitatea senzorială. Cînd pui conştiinţa lui Boutin în creierul lui, acelui creier îi lipseşte experienţa necesară

pentru a pricepe. Dacă acea conştiinţă se află încă în creierul lui Dirac – *dacă* – atunci este izolată şi nu există nici o cale să fie accesată.

– Soldaţii nou-născuţi ai Forţelor Speciale sînt conştienţi din momentul în care sînt treziţi, spuse ea. Dar ne lipsesc, de asemenea, experienţa şi memoria...

– Asta nu-i *conştiinţă,* ceea ce încearcă ei, replică administratorul, iar Sagan îşi dădu seama de dezgustul din vocea lui. Blestematul vostru de BrainPal forţează deschiderea canalelor senzoriale în mod artificial şi oferă iluzia conştiinţei, iar creierul vostru ştie.

Cainen arătă din nou spre PDA.

– Oamenii voştri mi-au dat un acces destul de larg la cercetările referitoare la creier şi la BrainPal. Ştiai?

– Ştiam, răspunse Sagan. Le-am cerut să te lase să te uiţi la orice fişier de care aveai nevoie ca să mă ajuţi.

– Pentru că ştiai că o să fiu prizonier pentru tot restul vieţii şi că, chiar dacă aş evada, aş muri foarte curînd de boala pe care mi-aţi provocat-o. Aşa că n-ar fi putut să *strice* faptul de a-mi da mie acces.

Sagan ridică din umeri.

– Hmm, mormăi Cainen şi continuă: Ştii că nu există nici un motiv explicabil pentru care creierul unui soldat al Forţelor Speciale absoarbe informaţia atît de rapid în comparaţie cu un soldat FCA obişnuit? Amîndoi posedă un creier uman nealterat; amîndoi au acelaşi computer BrainPal. Creierul Forţelor Speciale e condiţionat în mod diferit faţă de al soldaţilor obişnuiţi, dar nu într-un fel care să mărească vizibil rata la care creierul prelucrează informaţia. Şi totuşi, creierul Forţelor Speciale înghite informaţia şi o prelucrează la o viteză incredibilă. Ştii de ce? *Se apără singur,* locotenente. Soldatul vostru mediu din FCA are deja o conştiinţă şi experienţa de a o folosi. Voi, soldaţii din Forţele Speciale, nu aveţi nimic. Creierul vostru simte conştiinţa artificială pe care BrainPal-ul o forţează asupra lui şi se grăbeşte să-şi construiască una proprie cît mai repede posibil, înainte ca acea conştiinţă artificială să-l deformeze permanent. Sau să-l omoare.

– Nici un soldat al Forţelor Speciale n-a murit din cauza BrainPal-ului.

– O, nu, nu *acum,* spuse Cainen. Mă întreb însă ce-ai găsi dacă te-ai duce cu suficient de mult timp în urmă.

– Ce ştii? întrebă Sagan.

– Nu ştiu nimic, răspunse Cainen blajin. E doar o speculaţie nefondată. Dar problema este că nu poţi compara trezirea Forţelor Speciale cu „conştiinţă” cu ceea ce aţi încercat să faceţi cu soldatul Dirac. Nu-i acelaşi lucru. Nici măcar pe-aproape.

Sagan schimbă subiectul.

– Ai zis că e posibil ca nici măcar să nu mai fie conştiinţa lui Boutin

în creierul lui Dirac, zise ea.

– E posibil. Conştiinţa are nevoie de intrări noi; fără ele, se risipeşte. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care e aproape imposibil să păstrezi un tipar de conştiinţă coerent în afara creierului şi pentru care Boutin e un geniu pentru că a făcut-o. Bănuiala mea este că, dacă a fost vreodată acolo conştiinţa lui Boutin, s-a scurs deja, iar tu n-ai decît încă un soldat oarecare în mîinile tale. Dar nu există nici o cale de a ne da seama dacă e acolo sau nu. Tiparul ei ar fi inclus în conştiinţa soldatului Dirac.

– Dacă *este* acolo, ce-ar trezi-o? vru să ştie Sagan.

– Îmi cer să fac speculaţii? întrebă Cainen.

Sagan încuviinţă.

– Motivul pentru care n-aţi putut accesa conştiinţa lui Boutin încă de la început este acela că creierul nu avea memorie şi experienţă. Poate că pe măsură ce soldatul vostru Dirac acumulează experienţe, una dintre ele va fi destul de asemănătoare în substanţa sa pentru a debloca o parte din acea conştiinţă.

– Şi atunci ar deveni Charles Boutin…

– Poate. Sau poate că nu. Soldatul Dirac are propria lui conştiinţă acum. Propriul lui simţ al sinelui. Dacă s-ar trezi conştiinţa lui Boutin, n-ar fi singura conştiinţă de acolo. E la latitudinea ta să decizi dacă e de bine sau e rău, locotenent Sagan. Nu-ţi pot spune asta, sau ce s-ar întîmpla cu adevărat dacă Boutin s-ar trezi.

– Şi totuşi astea sînt lucrurile pe care am nevoie să mi le spui, insistă Sagan.

Cainen scoase echivalentul rraey al unui chicotit.

– Dă-mi un laborator, ceru el. Atunci s-ar putea să-ţi pot da nişte răspunsuri.

– Credeam că ai spus că n-o să ne ajuţi niciodată, comentă Sagan.

Cainen trecu înapoi la engleză.

– Mult timp de gîndire. Prea mult timp. Lecţiile de limbă nu sînt destule.

Şi apoi reveni la ckann.

– Iar asta nu vă ajută împotriva poporului meu. Dar te ajută pe *tine.*

– Pe mine? Nu ştiu de ce m-ai ajutat de data asta; te-am mituit cu acces la computer. De ce m-ai ajuta dincolo de asta? Te-am făcut prizonier.

– Iar tu mi-ai provocat o boală care o să mă omoare dacă nu primesc o doză zilnică de antidot de la inamicii mei, zise Cainen.

Întinse mîna spre biroul modelat din peretele celulei şi scoase un mic injector.

– Medicamentul meu, zise el. Îmi dau voie să mi-l administrez singur. Odată am hotărît să nu mi-l injectez, să văd dacă m-ar lăsa să mor. Sînt încă aici, aşa că iată răspunsul. Dar m-au lăsat să mă

zvîrcolesc mai întîi patru ore pe podea. Cum ai făcut şi *tu,* dacă mă gîndesc mai bine.

– Nimic din toate astea nu explică de ce-ai vrea să mă ajuţi.

– Pentru că *ţi-ai amintit* de mine. Pentru oricine altcineva, nu sînt decît încă unul dintre mulţii voştri inamici, abia meritînd să primesc o carte care să mă împiedice să înnebunesc de plictiseală. Într-o zi, or să uite pur şi simplu de antidotul meu şi or să mă lase să mor, şi o să fie acelaşi lucru pentru ei. Tu măcar mă consideri ca avînd o valoare oarecare. În universul foarte mic în care trăiesc eu acum, asta te face singura şi cea mai bună prietenă a mea, aşa duşmană cum eşti.

Sagan se uită lung la Cainen, aducîndu-şi aminte de *aroganţa* lui, prima oară cînd se cunoscuseră. Acum era speriat şi demn de milă, şi, pentru o clipă, asta o izbi pe Sagan ca fiind lucrul cel mai trist pe care-l văzuse vreodată.

– Îmi pare rău, spuse ea, şi fu surprinsă de vorbele care-i ieşiră din gură.

Un alt chicotit rraey din partea lui Cainen.

– Plănuiam să vă distrugem poporul, locotenente. Şi încă s-ar putea s-o facem. Nu-i nevoie să te simţi prea vinovată.

Sagan nu avu nimic de replicat. Îi făcu semn ofiţerului celulei de detenţie că era gata să plece; un soldat de gardă veni să stea cu o carabină MF, în timp ce uşa celulei se deschidea.

După ce uşa se închise în urma ei, se întoarse din nou spre Cainen.

– Mulţumesc pentru ajutor. O să întreb de un laborator.

– Mulţumesc. N-o să-mi fac prea multe speranţe.

– Asta-i probabil o idee bună, zise Sagan.

– Şi, locotenente…, mai spuse Cainen. O idee. Soldatul tău, Dirac, va participa la acţiunile tale militare.

– Da.

– Stai cu ochii pe el. Atît la oameni cît şi la rraey, încordarea bătăliei lasă urme permanente în creier. E o experienţă elementară. Dacă Boutin e încă acolo, războiul l-ar putea scoate la iveală. Fie prin el însuşi, fie prin cine ştie ce combinaţie de experienţe.

– Cum sugerezi să-l urmăresc în bătălie? întrebă Sagan.

– Ăsta-i domeniul tău, răspunse Cainen. În afară de momentul cînd m-ai capturat, n-am fost niciodată la război. N-aş putea să-ţi dau nici o idee. Dar dacă eşti îngrijorată pentru Dirac, asta aş face dac-aş fi în locul tău. Voi, oamenii, aveţi o expresie: „Ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape”. Se pare că soldatul tău, Dirac, ar putea fi şi una şi alta. L-aş ţine foarte, foarte aproape.

*

Uliul prinse crucişătorul rraey moţăind.

Propulsorul de salt era un element de tehnologie foarte sensibil. Făcea posibilă călătoria interstelară nu propulsînd navele mai repede

decît viteza luminii, ceea ce era imposibil, ci prin pătrunderea în spaţiu-timp şi plasarea navelor spaţiale (sau a orice altceva echipat cu propulsor de salt) în orice loc din acel univers unde doreau cei care-l foloseau.

(De fapt, asta nu era tocmai adevărat; pe o scară logaritmică, propulsorul de salt devenea cu atît mai puţin demn de încredere cu cît era mai mult spaţiu între punctul de plecare şi cel de destinaţie. Cauza a ceea ce se numea „problema orizontului propulsorului de salt” nu era înţeleasă în întregime, dar efectele ei constau în nave şi echipaje pierdute.

Pe termen scurt, acest lucru ţinea oamenii şi celelalte rase care foloseau propulsorul de salt în acelaşi „cartier” interstelar ca şi planetele lor de origine; dacă o rasă voia să păstreze controlul asupra coloniilor sale, aşa cum voiau aproape toate, expansiunea sa colonială era guvernată de sfera definită de orizontul propulsorului de salt. Într-un sens, această problemă era în discuţie; datorită competiţiei intense pentru proprietăţi teritoriale în cartierul în care trăia omenirea, nici o rasă inteligentă în afară de una nu se întinsese aproape de propriul ei orizont al motorului de salt. Excepţia era consu, a căror tehnologie era atît de avansată în raport cu celelalte rase din spaţiul local, încît rămînea deschisă întrebarea dacă foloseau de fapt propulsorul de salt.)

Printre multele capricii ale propulsorului de salt, care trebuiau tolerate dacă cineva voia să-l folosească, erau necesităţile lui de plecare şi de sosire. Cînd pleca, propulsorul de salt avea nevoie de un spaţiu-timp relativ „plat”, ceea ce însemna că putea fi activat numai cînd nava care îl folosea se afla mult în afara puţului de gravitaţie al planetelor din apropiere; acest lucru cerea deplasarea în spaţiu folosind motoare obişnuite. Dar o navă echipată cu propulsor de salt putea sosi cît de aproape de o planetă dorea – putea chiar, teoretic, să sosească pe suprafaţa unei planete, dacă putea fi găsit un navigator destul de încrezător în măiestria lui ca să facă aşa ceva. În timp ce aterizarea unui aparat spaţial pe o planetă, cu ajutorul propulsorului de salt, era puternic descurajată în mod oficial de către Uniunea Colonială, Forţele Coloniale de Apărare recunoşteau valoarea strategică a sosirilor bruşte şi neaşteptate.

Cînd *Uliul* ajunse pe planeta pe care coloniştii săi umani o numeau Gettysburg, acesta răsări din neant la un sfert de secundă-lumină de crucişătorul rraey, şi cu tunurile duale cu accelerare electromagnetică încălzite şi gata să tragă. Echipajul pregătit de la secţiunea de armament de pe *Uliul* avu nevoie de mai puţin de un minut ca să se orienteze şi să ţintească nefericitul crucişător, care abia la sfîrşit fu văzut încercînd să răspundă, iar proiectilele magnetizate de tun avură nevoie de mai puţin de două secunde şi o treime ca să parcurgă

distanţa dintre *Uliul* şi prada sa. Simpla viteză a proiectilelor de tun electromagnetic era mai mult decît suficientă ca să străpungă carcasa aparatului rraey şi să sape un tunel prin măruntaiele lui ca un glonţ prin unt moale, dar proiectanţii proiectilelor nu se rezumaseră la atît; ele erau proiectate să se extindă exploziv la simplul contact cu materia.

La o fracţiune infinitezimală de secundă după ce proiectilele pătrunseră în aparatul rraey, acestea se fragmentară, iar aşchiile se împrăştiară faţă de traiectoria lor iniţială, transformînd proiectilul în cea mai rapidă rafală de puşcă. Cheltuiala de energie cerută pentru a schimba aceste traiectorii era, fireşte, imensă şi încetinea considerabil aşchiile. Totuşi, aveau energie din belşug, şi asta însemna doar că fiecare aşchie avea mai mult timp pentru a avaria vehiculul rraey înainte să iasă din nava rănită şi să înceapă o lungă călătorie lipsită de frecare prin spaţiu.

Datorită poziţiei relative a *Uliului* faţă de crucişătorul rraey, primul proiectil de tun electromagnetic izbi crucişătorul din faţă şi dinspre tribord; fragmentele de proiectil săpară în diagonală şi în sus, muşcînd nu chiar atît de curat din cîteva niveluri ale navei şi transformînd un număr de membri ai echipajului rraey în ceaţă însîngerată. Orificiul de intrare al acestui proiectil era un cerc curat cu diametrul de şaptesprezece centimetri; cel de ieşire era o gaură zdrenţuită de vreo zece metri, cu un jet de metal, carne şi aer explodînd tăcut în vid.

Al doilea proiectil de tun electromagnetic intră mai aproape de pupa faţă de primul, urmînd o direcţie paralelă, dar nu reuşi să se fragmenteze; orificiul de ieşire era doar cu puţin mai mare decît cel de intrare. Îşi răscumpără acest eşec spărgînd unul dintre motoarele aparatului rraey. Sistemele automate de control al avariilor coborîră instantaneu pereţi despărţitori, izolînd motorul deteriorat, şi deconectară alte două motoare pentru a evita o cădere în lanţ. Nava rraey fu trecută pe energia de urgenţă, ceea ce îi oferea doar un minimum de opţiuni ofensive şi defensive, dintre care nici una n-ar fi fost cîtuşi de puţin eficace împotriva *Uliului.*

Uliul, şi el cu energia parţial secătuită (dar în curs de reîncărcare) din cauza folosirii tunurilor electromagnetice, încheie afacerea lansînd cinci rachete nucleare tactice convenţionale spre crucişătorul rraey. Avea să le ia mai mult de un minut să ajungă la crucişător, dar *Uliul* îşi permitea acum luxul timpului. Crucişătorul era singura navă rraey din zonă. Un mic fulger izbucni din nava rraey; crucişătorul condamnat lansa o sondă de salt, proiectată să ajungă repede la distanţa potrivită pentru salt şi să anunţe restul armatei rraey ce se întîmplase cu el. *Uliul* lansă o a şasea şi ultimă rachetă către sondă, care urma să fie ajunsă din urmă şi distrusă la mai puţin de zece mii de kilometri de distanţa de salt. Pînă să afle rraey de crucişător, *Uliul* avea să fie la

ani-lumină distanţă.

În scurtă vreme, crucişătorul rraey deveni un cîmp de rămăşiţe în expansiune, iar locotenentul Sagan şi plutonul numărul 2 primiră autorizaţia pentru partea lor de misiune.

*

Jared încercă să-şi calmeze nervii primei misiuni şi uşoara teamă provocată de coborîrea abruptă a transportorului de trupe în atmosfera planetei Gettysburg, încercînd să alunge tot ceea ce-i distrăgea atenţia şi să-şi concentreze energiile. Daniel Harvey, aşezat alături de el, îngreuna acest lucru.

Blestemaţii ăştia de colonişti sălbatici, comentă Harvey, în timp ce transportorul de trupe plonja prin atmosferă. *Pleacă şi construiesc colonii ilegale, iar apoi vin plîngînd la noi cînd vreo altă nenorocită de specie iese din vizuini.*

Calmează-te, Harvey, spuse Alex Roentgen. *O să te alegi cu o migrenă.*

Ce-aş vrea să ştiu este cum de reuşesc căcănarii ăştia chiar şi să ajungă *pînă aici,* continuă Harvey. *Uniunea Colonială nu-i aduce aici. Şi nu te poţi duce nicăieri fără să fie de acord UC.*

Ba sigur că poţi, îi explică Roentgen. *UC nu controlează* tot *traficul interstelar, doar călătoriile pe care le fac oamenii.*

Coloniştii ăştia sînt oameni, Einstein, insistă Harvey.

Hei, exclamă Julie Einstein. *Nu mă băga în chestia asta.*

E doar o expresie, Julie, zise Harvey.

Coloniştii sînt oameni, dar cei care-i transportă nu sînt, *idiotule,* spuse Roentgen. *Coloniştii sălbatici plătesc transportul extratereştrilor cu care UC face comerţ, iar extratereştrii îi duc unde vor să meargă.*

Asta-i stupid, replică Harvey, şi se uită în jur la membrii plutonului, căutîndu-le acordul.

Cei mai mulţi dintre ei fie se odihneau, cu ochii închişi, fie se străduiau să evite discuţia; Harvey avea reputaţia de certăreţ cu gura mare.

UC ar putea opri asta, dacă ar vrea. Să le ceară extratereştrilor să înceteze să mai ia pasageri sălbatici. Asta ne-ar salva pe noi de la a trebui să riscăm ca fundurile noastre *să fie împuşcate.*

De pe scaunul din faţă, Jane Sagan îşi întoarse capul către Harvey.

UC nu vrea să oprească coloniştii sălbatici, explică ea pe un ton obosit.

De ce naiba? întrebă Harvey.

Fac scandal, continuă Sagan. *Soiul de persoană care va sfida UC şi va înfiinţa o colonie sălbatică e genul de persoană care ar provoca necazuri acasă dacă nu li s-ar da voie să plece. UC îşi închipuie că nu merită osteneala. Aşa că îi lasă să plece şi se uită în partea cealaltă. Apoi sînt pe cont propriu.*

Pînă cînd intră în încurcătură, rosti Harvey sarcastic.

De obicei, chiar şi atunci, zise Sagan. *Sălbaticii ştiu în ce se bagă.*

Atunci ce căutăm noi *aici?* întrebă Roentgen. *Nu ca să iau partea lui Harvey, dar ăştia* sînt *colonişti sălbatici.*

Ordinele..., îl lămuri Sagan şi închise ochii, încheind discuţia.

Harvey pufni şi era pe cale să răspundă cînd turbulenţele deveniră brusc deosebit de neplăcute.

Se pare că rraey-ii de la sol tocmai s-au prins că sîntem aici, vorbi Chad Assisi din scaunul pilotului. *Avem încă trei rachete pe drum. Ţineţi-vă bine, o să încerc să le ard înainte să ajungă prea aproape.*

Cîteva secunde mai tîrziu se auzi un vuiet grav, continuu; maserul defensiv al transportorului trăgea ca să lichideze rachetele.

De ce nu-i tăbăcim pe tipii ăştia de sus, de pe orbită? întrebă Harvey. *Am mai făcut asta înainte.*

Sînt oameni acolo, nu? îndrăzni Jared să comenteze. *Aş zice că am prefera să evităm tacticile care i-ar răni sau i-ar ucide.*

Harvey îi aruncă lui Jared o privire cît se poate de scurtă, apoi schimbă subiectul.

Jared se uită spre Sarah Pauling, care ridică din umeri. În săptămîna de cînd fuseseră repartizaţi plutonului numărul 2, cel mai bun adjectiv pentru a descrie relaţiile cu ei era acela de *glacial.* Alţi membri ai plutonului erau politicoşi şi rezervaţi cînd se vedeau nevoiţi, altfel însă îi evitau pe cei doi de cîte ori era posibil. Jane Sagan, ofiţerul comandant al plutonului, îi anunţase scurt că aşa era obiceiul pentru noii recruţi pînă la prima lor misiune de luptă. *Descurcaţi-vă cu asta,* zisese ea şi se întorsese la treburile ei.

Îi neliniştea pe Jared şi pe Pauling. Să fie ignoraţi temporar era una, dar celor doi le era de asemenea refuzată integrarea completă cu plutonul. Erau conectaţi superficial şi împărtăşeau o frecvenţă comună pentru discuţii şi schimbul de informaţii privind misiunea următoare, dar integrarea intimă oferită de detaşamentul de instrucţie nu era prezentă aici. Jared se uită din nou la Harvey şi, nu pentru prima oară, se întrebă dacă integrarea nu era pur şi simplu un instrument de antrenament. Dacă aşa era, părea crud să o oferi oamenilor doar ca să le-o iei înapoi mai tîrziu. Dar văzuse semnele integrării printre camarazii lui de pluton; mişcările şi acţiunile subtile care sugerau un dialog comun nerostit şi o conştienţă senzorială care mergea dincolo de simţuri. Jared şi Pauling tînjeau după ea, dar ştiau şi că lipsa ei era un test pentru a vedea cum ar reacţiona.

Ca să combată lipsa de interacţiune cu plutonul, integrarea lui Jared cu Pauling avea o intimitate defensivă; petreceau atît de mult timp unul în capul celuilalt încît, pînă la sfîrşitul săptămînii, în ciuda afecţiunii lor reciproce, aproape că li se făcuse greaţă unul de celălalt. Exista, descoperiră ei, un asemenea lucru numit „prea multă

integrare”. Cei doi îşi diluară uşor comuniunea, invitîndu-l pe Steven Seaborg să se integreze cu ei neoficial. Seaborg, care avusese parte de aceeaşi primire rece de la plutonul numărul 1, dar care nu avea colegi de antrenament în pluton care să-i ţină companie, era aproape patetic de recunoscător pentru ofertă.

Jared privi spre Jane Sagan şi se întrebă dacă ofiţerul comandant va tolera ca el şi Sarah să rămînă neintegraţi pe timpul misiunii; părea periculos. Cel puţin pentru el şi Pauling.

Ca pentru a răspunde gîndurilor lui, Sagan ridică ochii spre el şi-apoi vorbi:

Sarcini, spuse ea, şi trimise către pluton o hartă a micii colonii Gettysburg, cu însărcinările suprapuse. *Aduceţi-vă aminte că aceasta este o acţiune de debarasare completă. N-a existat nici un semn de activitate a sondelor de salt, aşa că fie că sînt cu toţii morţi, fie că sînt mînaţi undeva de unde nu pot trimite nici un mesaj. Ideea este să curăţăm rraey-ii cu un minimum de pagube structurale aduse coloniei. Asta înseamnă* cît mai puţine, *Harvey,* se uită semnificativ la soldat, care se foi stînjenit. *N-am nimic împotrivă să aruncăm lucrurile în aer cînd e nevoie, dar orice distrugem le va lipsi acestor colonişti.*

Ce? întrebă Roentgen. *Sugerezi serios să-i lăsăm pe oamenii ăştia să rămînă? Dacă mai trăiesc?*

Sînt sălbatici, preciză Sagan. *Nu-i putem sili să acţioneze inteligent.*

Ei bine, i-am putea forţa, spuse Harvey.

Nu o să-i forţăm, i-o reteză Sagan. *Avem oameni noi pe care să-i luăm sub aripa noastră ocrotitoare. Roentgen, eşti responsabil pentru Pauling. Eu am grijă de Dirac. Restul, doi cîte doi la sarcinile voastre. Aterizăm aici* – o mică zonă de aterizare luminată – *şi vă las să vă folosiţi propria creativitate ca să ajungeţi acolo unde trebuie să fiţi. Amintiţi-vă să observaţi împrejurimile şi inamicul; fiţi atenţi la noi toţi.*

Sau măcar la unii *dintre noi,* îi transmise Pauling în particular lui Jared.

Apoi simţiră amîndoi valul senzual al integrării, hiperconştiinţa de a avea atît de multe puncte de vedere suprapuse într-unul singur. Jared se luptă să-şi stăpînească un icnet.

Nu te excita, spuse Harvey, şi urmară cîteva impulsuri de amuzament în pluton. Jared le ignoră şi absorbi complexul emoţional şi informaţional oferit de partenerii de pluton; încrederea în capacitatea lor de a-i înfrunta pe rraey; un substrat de planuri preliminare pentru traseele pînă la destinaţiile misiunilor lor; o emoţie încordată şi subtilă a aşteptării care părea să aibă prea puţin de-a face cu lupta care urma; şi sentimentul comun împărtăşit că grija pentru păstrarea intactă a structurilor n-avea nici un rost, din moment ce coloniştii erau aproape sigur deja morţi.

*

În spatele tău! o auzi Jared pe Sarah Pauling, iar el şi Jane Sagan se întoarseră şi traseră chiar în timp ce primeau, din punctul de vedere îndepărtat al lui Pauling, imaginea şi datele despre trei soldaţi rraey mişcîndu-se fără zgomot, dar nu invizibili, în jurul unei clădiri multifuncţionale pentru a-i prinde în capcană pe cei doi. Cei trei rraey ieşiră sub o grindină de gloanţe venită dinspre Jared şi Sagan; unul se prăbuşi mort, în timp ce ceilalţi doi se despărţiră şi fugiră în direcţii diferite.

Jared şi Sagan sondară rapid punctele de vedere ale celorlalţi membri ai plutonului ca să vadă cine i-ar putea intercepta pe unul sau pe amîndoi soldaţii fugari. Toţi ceilalţi erau preocupaţi, inclusiv Pauling, care se întorsese la sarcina ei principală de a scoate din ascunziş un trăgător rraey de la marginea aşezării de pe Gettysburg. Sagan oftă sonor.

Ia-l pe ăla, zise ea, pornind după al doilea. *Încearcă să nu te laşi omorît.*

Jared se luă după soldatul rraey, care-şi folosea picioarele puternice, ca de pasăre, ca să ia un avans considerabil. În timp ce Jared alerga să-l prindă din urmă, rraey-ul se răsuci şi trase cu violenţă în el cu o singură mînă pe armă; şocul zbură arma din mîna soldatului rraey. Gloanţele împroşcară pămînt direct în faţa lui Jared, care coti ca să se adăpostească, în timp ce arma inamică zăngăni pe sol. Rraey-ul continuă să alerge fără să-şi recupereze arma şi dispăru în garajul comun al coloniei.

Mi-ar prinde bine o mînă de ajutor, transmise Jared din pragul garajului.

Sîntem cîţiva, răspunse Harvey de undeva. *Nenorociţii ăştia ne depăşesc cel puţin de două ori.*

Jared intră în garaj pe poartă. O privire rapidă îi arătă că singura altă cale de ieşire era o uşă pe acelaşi perete ca şi poarta, şi una dintr-o serie de ferestre proiectate să aerisească garajul. Ferestrele erau înalte şi mici; părea puţin probabil ca fugarul rraey să fi trecut prin ele. Se afla încă undeva în garaj. Jared se deplasă într-o parte şi începu o căutare metodică a atelierului.

Un pumnal zbură de după o prelată de pe un raft jos şi îl lovi pe Jared în gambă. Ţesătura nanobotică a salopetei militare înţepeni în locul în care o atinse lama cuţitului. Jared nu se alese nici măcar cu o zgîrietură. Dar propria lui mişcare de surpriză îl dezechilibră; se întinse pe podea, cu glezna răsucită şi carabina căzîndu-i cu zgomot din mînă. Soldatul rraey se tîrî afară din ascunzătoare înainte ca Jared să ajungă la armă, se aruncă peste Jared şi împinse arma cu pumnul care ţinea încă pumnalul. Carabina alunecă departe de mîna lui, iar rraey-ul îl înjunghie pe Jared în faţă, făcîndu-i o tăietură largă în obraz

şi vărsînd SmartBlood. Jared ţipă; rraey-ul coborî de pe el şi se îndreptă spre MF.

Cînd Jared se întoarse, soldatul rraey avea carabina aţintită spre el, cu degetele lungi fixate stîngaci, dar solid, pe pat şi pe trăgaci. Jared încremeni. Rraey-ul croncăni ceva şi apăsă pe trăgaci.

Nimic. Jared îşi aduse aminte că MF-ul era conectat la BrainPal-ul său; n-ar fi tras pentru un non-uman. Surîse uşurat; rraey-ul cîrîi din noi şi-l izbi cu putere pe Jared în faţă cu arma, sfîşiindu-i obrazul pe care-l tăiase deja. Jared strigă şi se dădu înapoi de durere. Rraey-ul aruncă puşca pe un raft înalt, unde nu ajungea nici unul dintre ei. Întinse mîna spre o masă, apucă un levier pentru cauciucuri şi se apropie de Jared, legănîndu-l răutăcios.

Jared blocă legănarea cu braţul; salopeta se întări din nou, dar durerea îi făcu braţul să tresară. La următoarea legănare, întinse mîna să apuce levierul, dar aprecie greşit viteza cu care se apropie; vergeaua îi coborî cu putere peste degete, frîngîndu-i oasele inelarului şi mijlociului de la mîna dreaptă şi împingîndu-i braţul în jos. Rraey-ul mişcă fierul într-o parte şi-l pocni pe Jared cu el în cap; acesta căzu în genunchi, ameţit, sucindu-şi iarăşi glezna pe care căzuse mai devreme. Jared întinse năucit mîna stîngă, după cuţitul de luptă; soldatul rraey îl lovi cu piciorul în mînă, cu putere, făcînd pumnalul să-i zboare din mînă. O a doua izbitură rapidă cu piciorul îl nimeri pe Jared în bărbie, făcîndu-l să-şi muşte limba, iar SmartBlood-ul să-i ţîşnească în gură şi peste dinţi. Rraey-ul îl împinse, îşi scoase cuţitul şi se aplecă să-i taie gîtul lui Jared. Mintea lui Jared se întoarse brusc la şedinţa de antrenament cu Sarah Pauling, cînd îl imobilizase cu cuţitul la gît şi-i spusese că nu se concentrează.

Se concentră acum.

Trase brusc aer în piept şi scuipă un jet de SmartBlood în faţa rraey-ului şi pe banda oculară. Creatura se retrase, se feri, dîndu-i lui Jared timpul necesar ca să dea instrucţiuni BrainPal-ului să acţioneze SmartBlood-ul de pe faţa rraey-ului la fel cum făcuse cînd fusese înghiţit de insecta sugătoare de sînge de pe Phoenix: să-l aprindă.

Rraey-ul ţipă cînd SmartBlood-ul începu să-i ardă pe chip şi pe banda oculară, lăsînd să-i scape cuţitul, în timp ce-şi încleşta mîinile pe faţă. Jared apucă pumnalul şi-l înfipse într-o parte a capului rraey-ului. Acesta scoase un cloncănit brusc de surpriză şi apoi căzu pe spate, dezarticulat. Jared îi urmă exemplul, zăcînd în tăcere, nefăcînd nimic în afară de a-şi odihni ochii şi de a deveni din ce în ce mai conştient de mirosul greu, înţepător al rraey-ului fumegînd.

Scoală-te, îi spuse cineva după un oarecare timp, şi-l împunse cu tocul ghetei. Jared clipi şi se uită în sus.

Era Sagan.

Hai, Dirac. I-am ras pe toţi. Poţi ieşi acum.

Mă doare, gemu Jared.

La naiba, Dirac, exclamă Sagan. *Mă doare numai cînd mă uit la tine.*

Făcu semn spre rraey.

Data viitoare, mulţumeşte-te să împuşti chestia asta nenorocită.

O să ţin minte.

Pentru că veni vorba, adăugă Sagan, *unde ţi-e carabina?*

Jared ridică ochii spre raftul înalt pe care o aruncase rraey-ul.

Cred că am nevoie de o scară, spuse el.

Ai nevoie de copci, zise Sagan. *Obrazul tău e pe cale să cadă.*

Locotenente, interveni Julie Einstein. *O să vrei să vii încoace. I-am găsit pe colonişti.*

Sînt în viaţă cu toţii? întrebă Sagan.

Doamne, nu! exclamă Einstein, şi, prin integrare, atît Sagan, cît şi Jared o simţiră cutremurîndu-se.

Unde eşti? întrebă Sagan.

Hmm... Poate că ar trebui să vii să vezi...

Un minut mai tîrziu, Sagan şi Jared ajunseră la abatorul coloniei.

Rraey nenorociţi! exclamă Sagan cînd se apropiară.

Se întoarse spre Einstein, care o aştepta afară.

Sînt înăuntru?

Sînt înăuntru..., răspunse Einstein. *În camera frigorifică din spate.*

Toţi?

Aşa cred. E greu de spus, răspunse Einstein. *În cea mai mare parte sînt în bucăţi.*

Camera frigorifică era îndesată cu carne.

Soldaţii Forţelor Speciale rămaseră cu gura căscată la torsurile jupuite din cîrlige. Butoiaşele de dedesubtul cîrligelor erau umplute cu măruntaie. Membre în diferite stadii de prelucrare zăceau în grămezi pe mese. Pe o masă separată se afla o colecţie de capete, cranii tăiate cu fierăstrăul pentru a extrage creierii. Capete aruncate umpleau un alt butoi, lîngă masă.

O grămadă mai mică de corpuri neprelucrate era adunată sub o prelată. Jared se duse s-o dea la o parte. Dedesubt se aflau copii.

Dumnezeule, zise Sagan.

Se întoarse spre Einstein.

Trimite pe cineva la birourile administraţiei coloniei. Scoate toate dosarele medicale şi genetice pe care le poţi găsi, şi fotografii ale coloniştilor. O să avem nevoie de ele ca să identificăm oamenii. Apoi pune doi inşi să caute prin lăzile de gunoi.

Ce căutăm? întrebă Einstein.

Rămăşiţe, răspunse Sagan. *Pe toţi cei pe care rraey-ii i-au mîncat deja.*

Jared o auzi pe Sagan dînd ordinele cu un bîzîit în cap. Se lăsă pe

vine şi se uită, încremenit, la grămada de trupuri mici. În vîrf zăcea corpul unei fetiţe, cu trăsăturile de spiriduş tăcute, destinse şi frumoase. Întinse mîna şi atinse obrazul fetiţei. Era rece ca gheaţa.

Inexplicabil, Jared simţi o săgeată ascuţită de durere. Întoarse capul cu un suspin de greaţă.

Daniel Harvey, care găsise camera frigorifică împreună cu Einstein, veni în picioare lîngă Jared.

Prima oară, spuse el.

Jared ridică privirea.

Ce?

Harvey făcu semn din cap către corpuri.

E prima oară cînd vezi copii. Am dreptate?

Da, răspunse Jared.

Aşa ni se întîmplă nouă, continuă Harvey. *Prima oară cînd vedem colonişti, sînt morţi. Prima oară cînd vedem copii, sînt morţi. Prima oară cînd vedem o creatură inteligentă care nu e umană, e moartă sau încearcă să ne omoare, aşa că trebuie s-o omorîm noi. Atunci* este *moartă. Au trecut luni de zile pînă să văd un colonist viu. N-am văzut niciodată un copil viu…*

Jared se întoarse spre grămadă.

Ce vîrstă *are asta?* întrebă.

Rahat, nu ştiu, răspunse Harvey, dar se uită oricum. *Aş zice că trei sau patru ani. Cinci, cel mult. Şi ştii ce-i nostim? Era mai în vîrstă decît noi doi la un loc. Mai în vîrstă decît noi doi la un loc* de două ori. *E un univers futut, amice…*

Harvey se îndepărtă. Jared se uită fix la fetiţă încă un minut, apoi o acoperi pe ea şi grămada cu prelata. Se duse s-o caute pe Sagan, pe care-o găsi lîngă clădirea administraţiei coloniei.

Dirac, îl întrebă în timp ce se apropia, *ce crezi despre prima noastră misiune?*

Cred că e de-a dreptul îngrozitoare, răspunse Jared.

Aşa e.

– Ştii de ce sîntem aici? De ce-am venit la o aşezare de sălbatici?

Jared avu nevoie de o secundă să-şi dea seama că ea rostise cuvintele cu voce tare.

– Nu, răspunse el la fel.

– Pentru că şeful acestei aşezări e fiul secretarului de stat al Uniunii Coloniale, explică ea. Nenorocitul de idiot voia să-i dovedească mamei lui că regulamentele Uniunii Coloniale împotriva aşezărilor sălbatice sînt o ofensă la adresa drepturilor civile.

– Şi sînt?

Sagan se uită pieziş la Jared.

– De ce întrebi?

– Sînt doar curios, răspunse Jared.

– Poate că sînt, poate că nu sînt, zise Sagan. Dar oricum ar fi, ultimul loc unde să dovedeşti o asemenea idee ar fi planeta *asta.* Este revendicată de rraey de ani de zile, chiar dacă nu au o aşezare pe ea. Bănuiesc că găoaza s-a gîndit că, din cauză că UC i-a bătut pe rraey în ultimul război, poate că or să treacă cu vederea, de teama represaliilor. Apoi, acum zece zile, satelitul spion pe care l-am lansat deasupra planetei a fost doborît din cer de crucişătorul ăla pe care l-am ras. Am făcut întîi o poză crucişătorului. Şi iată-ne pe *noi* aici.

– E o adevărată belea, comentă Jared.

Sagan rîse cu tristeţe.

– Acum trebuie să mă duc înapoi în blestemata aia de cameră frigorifică şi să testez cadavrele pînă cînd îl găsesc pe fiul secretarului. Apoi voi avea plăcerea de a o anunţa că rraey i-au ciopîrţit fiul şi familia lui pentru mîncare.

– Familia lui? întrebă Jared.

– Soţia, zise Sagan, şi o fiică. În vîrstă de patru ani.

Jared avu un frison violent, gîndindu-se la fetiţa din grămadă. Sagan îl privi cu atenţie.

– Te simţi bine? întrebă.

– Da, răspunse Jared. Doar că pare o asemenea irosire…

– Soţia şi copilul sînt o irosire, fu de acord Sagan. Nenorocitul cretin care le-a adus aici a primit ce-a meritat.

Jared se cutremură din nou.

– Dacă aşa zici tu…

– Aşa zic eu. Acum, hai. E vremea să identificăm coloniştii, sau ce-a mai rămas din ei.

*

Ei bine, îi spuse Sarah Pauling lui Jared cînd ieşi din infirmeria de pe *Uliul. Sigur nu-o iei pe calea cea mai uşoară.*

Întinse mîna şi-i atinse obrazul pe crestătura care rămăsese, în ciuda nano-copcilor.

Încă poţi să vezi unde te-ai tăiat.

Nu doare, zise Jared. *Ceea ce nu pot spune despre gleznă şi despre mînă. Glezna n-a fost ruptă, dar degetele or să aibă nevoie de cîteva zile ca să se vindece complet.*

Mai bine decît să fii mort.

Adevărat, recunoscu Jared.

Şi i-ai învăţat pe toţi o nouă şmecherie. Lucruri pe care nu ştiai că le poţi face cu SmartBlood-ul. Acum îţi zic Jared Arzătorul.

Toată lumea ştie că poţi face SmartBlood-ul să se aprindă, spuse Jared. *Am văzut oameni folosindu-l tot timpul ca să prăjească gîndaci pe Phoenix.*

Da, toată lumea îl foloseşte ca să afume gîndaci mititei, zise Pauling. *Dar e nevoie de un anumit soi de minte ca să te gîndeşti să-l*

folosești la afumat gîndacii cei mari.

Nu m-am prea gîndit la asta. Numai că nu voiam să mor.

Amuzant lucru cum voinţa trezeşte creativitatea în cineva, comentă Pauling.

Amuzant cum te face să te concentrezi, adăugă Jared. *Mi-am amintit cum mi-ai spus că trebuie să mai lucrez la asta. Cred că s-ar putea să-mi fi salvat viaţa.*

Bine. Încearcă să-mi întorci cîndva favoarea.

Jared se opri din mers pentru o clipă.

Ce-i? întrebă Pauling.

Simţi asta? întrebă el.

Ce să simt?

Chiar simt că aş vrea să fac sex.

Ei bine, Jared, observă Pauling, *să te opreşti brusc pe un hol nu e felul obişnuit de a vrea să faci sex.*

Pauling, Dirac, îi chemă Alex Roentgen. *Sala de recreere. Acum. E vremea pentru o mică sărbătorire după bătălie.*

Oo! O sărbătoare! Poate o să avem prăjituri şi îngheţată!

Nu erau nici prăjituri, nici îngheţată. Era o orgie. Toţi membrii plutonului numărul 2 erau acolo, în afară de unul, în diferite stadii de dezbrăcare. Cupluri şi trio-uri zăceau pe canapele şi pe perne, sărutîndu-se şi lipindu-se unii de alţii.

Asta e o sărbătoare după bătălie? întrebă Pauling.

Sărbătoarea *după bătălie,* preciză Alex Roentgen. *După fiecare bătălie facem asta.*

De ce? întrebă Jared.

Alex Roentgen făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

Chiar ai nevoie de un motiv *ca să faci o orgie?*

Jared începu să răspundă, dar Roentgen ridică mîna.

Unu, pentru că am trecut prin valea umbrei morţii şi am ajuns cu bine în partea cealaltă. Şi nu există o cale mai bună de a te simţi viu decît asta. Iar după rahatul pe care l-am văzut azi, trebuie să ne eliberăm mintea de asta cît mai repede. Doi, pentru că oricît de grozav e sexul, e chiar mai bine cînd toţi cei cu care eşti integrat îl fac în acelaşi timp.

Aşadar, asta înseamnă că n-o să ne deconectăm din integrare? întrebă Pauling.

O spuse pe un ton de tachinare, dar Jared simţi uşorul iz de nelinişte în întrebare.

Nu, răspunse Roentgen cu blîndeţe. *Acum eşti una dintre noi. Şi nu-i doar sex. Este o expresie mai adîncă a comuniunii şi încrederii. Un alt nivel de integrare.*

Asta-mi sună suspect de mult a aiureli, replică Pauling, zîmbind.

Roentgen trimise un impuls de amuzament.

Păi, ştii, n-o să neg că e vorba şi de sex pur, dar o să vezi.

Îi întinse o mînă lui Pauling.

Încercăm?

Pauling se uită la Jared, clipi şi-l luă pe Roentgen de mînă.

Cum să nu!

Jared îi urmări îndepărtîndu-se, apoi simţi o împunsătură în umăr. Se întoarse. Julie Einstein, goală şi vioaie, se afla acolo.

Am venit să testez teoria că eşti arzător, Jared, îi spuse ea.

*

După un timp nedefinit, Pauling găsi drumul înapoi spre Jared şi se întinse lîngă el.

A fost o seară interesantă, remarcă ea.

Poţi să pui problema şi aşa, răspunse Jared.

Afirmaţia lui Roentgen că sexul era diferit cînd toţi cei cu care eşti integrat sînt implicaţi se dovedise mai curînd o subapreciere dramatică. Toţi, mai puţin unul, se corectă Jared.

Mă întreb de ce n-a fost aici şi Sagan.

Alex a spus că obişnuia să participe şi ea, dar acum n-o mai face, îi explică Pauling. *S-a oprit după o bătălie în care aproape că a fost ucisă. Asta s-a întîmplat acum vreo doi ani. Alex mai zice că participarea e strict opţională; nimeni nu-i poartă pică pentru asta.*

La numele de „Alex”, Jared simţi un ghimpe ascuţit; îi zărise pe Roentgen şi pe Pauling împreună mai devreme, în timp ce Einstein era cu el.

Asta ar fi o explicaţie, comentă Jared stîngaci.

Pauling se ridică pe un braţ.

Te-ai simţit bine? Cu asta?

Ştii că da, răspunse Jared.

Ştiu, zise Pauling. *Te-am simţit în capul meu.*

Da.

Şi totuşi, nu pari cu totul fericit, observă Pauling.

Jared ridică din umeri.

N-aş putea să-ţi spun de ce.

Pauling se întinse spre el, îl sărută uşor.

Eşti drăguţ cînd eşti gelos.

Nu vreau să fiu gelos.

Nimeni nu vrea să fie gelos, cred eu.

Îmi pare rău, spuse Jared.

Să nu-ţi pară, zise Pauling. *Sînt fericită că am fost integraţi. Sînt încîntată să fac parte din plutonul ăsta. Şi* asta *este foarte distractiv. Dar tu eşti special pentru mine, Jared, şi ai fost întotdeauna. Eşti preaiubitul meu.*

Preaiubitul, încuviinţă Jared. *Mereu.*

Pauling zîmbi larg.

Mă bucur că am stabilit asta, spuse ea şi se întinse în jos. *Acum… E timpul să beneficiez de privilegiile mele de preaiubită.*

ŞAPTE

Treizeci de kilometri, anunţă Jane Sagan. *Toată lumea coboară din „autobuz”.*

Soldaţii plutonului numărul 2 ieşiră din transportorul de trupe şi căzură, prin cerul nopţii, deasupra oraşului Dirluew, capitala naţiunii eneshane. Dedesubtul lor, exploziile împestriţau cerul; nu erupţiile violente, care-ar fi putut sfărîma transportorul şi care-ar fi indicat apărarea antiaeriană, ci fulgerele frumoase, multicolore, însemnînd focuri de artificii. Era ultima seară de Chafalan, sărbătoarea eneshană a renaşterii şi a reînnoirii. Eneshanii de pe toată planeta dăduseră buzna pe străzi, petrecînd şi dîndu-se în spectacol într-un fel potrivit cu ora din locul unde se aflau, cei mai mulţi dintre ei, într-o stare echivalentă cu beţia uşoară şi excitaţia.

Dirluew era deosebit de zgomotos cu ocazia acestui Chafalan. Pe lîngă festivităţile obişnuite, sărbătoarea din acest an includea şi Consacrarea Moştenitoarei, în care Fhileb Ser, matriarha eneshană, o proclama în mod oficial pe fiica ei, Vyut Ser, drept viitoare conducătoare a eneshanilor. Pentru a celebra consacrarea, Fhileb Ser oferise o mostră din lăptişorul de matcă cu care-o hrănea pe Vyut Ser şi permisese producerea în masă a unei versiuni sintetice, în formă diluată, care să fie pusă în mici ulcioare şi oferită cetăţenilor din Dirluew în ultima noapte de Chafalan.

În forma ei naturală, şi dată ca aliment unui eneshan pre-metamorfic, lăptişorul de matcă provoca schimbări profunde de dezvoltare, care aveau ca rezultat avantaje fizice şi psihice evidente odată ce eneshanii ajungeau la forma adultă. În forma diluată şi sintetizată, lăptişorul de matcă provoca eneshanilor adulţi o euforie cu adevărat minunată, asemănătoare celei date de halucinogene. Cei mai mulţi dintre cetăţenii din Dirluew îşi consumaseră lăptişorul înainte de spectacolul de artificii şi lumini din oraş, iar acum stăteau în grădinile lor particulare şi în parcurile publice, pocnind din mandibule în echivalentul eneshan al interjecţiilor *ooh* şi *aah,* în timp ce aspectul strălucitor şi exploziv al focurilor de artificii se extindea încet, pe cale farmaceutică, în întreg spectrul senzorial eneshan.

Treizeci de kilometri mai sus (şi coborînd rapid), Jared nu-i vedea şi nu-i auzea pe eneshanii ameţiţi; focurile de artificii de dedesubt erau sclipitoare, dar îndepărtate, iar sunetul exploziilor se pierdea în depărtare şi în stratosfera eneshană rarefiată. Percepţia lui Jared era ocupată cu alte lucruri, însemnînd amplasarea colegilor din detaşament, viteza de coborîre şi manevrele necesare pentru a se asigura că se va afla atît acolo unde trebuia să fie la aterizare, cît şi la adăpost atunci cînd anumite evenimente se vor petrece, într-un viitor

nu prea îndepărtat.

Găsirea camarazilor era sarcina cea mai uşoară. Fiecare membru al plutonului numărul 2 era complet camuflat, în spectrul vizibil şi în cea mai mare parte a spectrului electromagnetic, de către salopetele şi învelişurile pentru echipament nanobiotice de tip corp negru, cu excepţia unui mic dispozitiv de emisie-recepţie cu fascicul îngust pe care-l purta fiecare membru al plutonului. Acestea sondau poziţia altor soldaţi înainte de salt şi continuau să facă acest lucru în mod repetat din acel moment, la intervale de microsecunde. Jared ştia că Sarah Pauling se afla la patruzeci de metri în faţă şi spre tribord, Daniel Harvey la şaizeci de metri dedesubt, iar Jane Sagan la două sute de metri deasupra, fiind ultima care ieşise din transportorul lor. Prima oară cînd Jared participase la un salt de la mare altitudine pe timp de noapte, nu cu mult timp după Gettysburg, reuşise să piardă semnalul cu fascicul îngust şi aterizase la cîţiva kilometri depărtare de detaşament, dezorientat şi singur. Zeflemeaua de care avusese parte pentru asta nu se mai termina...

Destinaţia finală a lui Jared se afla acum la mai puţin de douăzeci şi cinci de kilometri dedesubtul lui, scoasă în evidenţă de BrainPal, care îi oferea şi o traiectorie de coborîre calculată pentru a-l duce acolo unde trebuia să ajungă. Traiectoria era actualizată din mers, pe măsură ce BrainPal-ul lua în considerare rafalele de vînt şi alte fenomene atmosferice; urmărea de asemenea în jur, cu grijă, trei coloane virtuale strîns grupate, suprapuse pe imaginea din mintea lui Jared. Aceste coloane coborau din cer şi se terminau în trei zone ale unei singure clădiri: palatul matriarhei, care servea atît ca reşedinţă a lui Fhileb Ser şi curţii sale, cît şi ca sediu oficial al guvernului.

Ce reprezentau aceste coloane deveni vizibil atunci cînd Jared şi plutonul 2 coborîseră la mai puţin de patru kilometri şi pe cer apărură trei fascicule de particule, lansate spre sol de pe sateliţii pe care Forţele Speciale îi plasaseră pe orbită joasă, deasupra planetei Enesha. Un fascicul era estompat, unul lumina violent, iar al treilea era cel mai stins dintre toate şi avea un pîlpîit ciudat. Cetăţenii din Dirluew uguiră văzînd coloanele şi auzind zidul răsunător de tunete care le însoţiră apariţia. În starea lor de luciditate în acelaşi timp intensificată şi diminuată, crezură că fasciculele făceau parte din spectacolul de lumini al oraşului. Numai invadatorii şi adevăraţii coordonatori ai spectacolului de lumini din Dirluew ştiură de la început că era altceva.

Sateliţii producători de fluxuri de particule nu erau ceva ce reţeaua de apărare planetară eneshană ar fi omis să observe; reţelele de apărare planetară exact *pentru asta* erau făcute: să observe armele inamice. În acest caz special totuşi, sateliţii erau bine deghizaţi sub aparenţa a trei remorchere de reparaţii. Aceste remorchere fuseseră

plantate cu luni mai devreme – nu cu mult timp după incidentul de la Gettysburg – drept parte a serviciului de rutină al flotei pentru docurile diplomatice ale Uniunii Coloniale, de la una dintre cele trei staţii spaţiale importante din jurul planetei Enesha. De fapt, funcţionau perfect ca remorchere. Motoarele lor destul de neobişnuit modificate nu erau vizibile din exterior sau la verificările sistemelor interne, în ultimul caz datorită schimbărilor ingenioase de software care ascundeau capacităţile motoarelor faţă de oricine altcineva, în afară de cei mai hotărîţi investigatori.

Cele trei remorchere fuseseră însărcinate să tragă *Uliul* după ce nava apăruse în spaţiul eneshan şi ceruse permisiunea să repare pagubele la carcasă şi la diversele sisteme, ca urmare a unui conflict recent cu un crucişător rraey. *Uliul* cîştigase lupta, dar fusese nevoită să se retragă înainte ca stricăciunile să poată fi complet reparate *(Uliul* căutase o luptă cu una dintre coloniile rraey mai puţin bine apărate, unde puterea militară era suficientă ca să respingă un singur aparat al Forţelor Speciale, dar nu să-l şi distrugă în întregime). Comandantul *Uliului* invitase militarii eneshani să facă o inspecţie de rutină, însă oferta, aşa cum era de aşteptat, fusese refuzată de către aceştia, care confirmaseră deja povestea *Uliului* prin canalele neoficiale de informaţii deschise cu rraey. *Uliul* ceruse de asemenea (şi primise) permisiunea ca membri ai echipajului său să aibă parte de o permisie la Tresh, o staţiune rezervată diplomaţilor şi personalului Uniunii Coloniale, aflaţi la post pe Enesha. Tresh se afla la sud-est de Dirluew, care, la rîndul lui, era puţin mai la nord de traseul de zbor anunţat pentru transportorul de trupe încărcat cu membrii „în vacanţă” ai plutonului numărul 2, numărînd două detaşamente.

Cînd transportorul trecu prin apropiere de Dirluew, raportă o turbulenţă atmosferică şi schimbă cursul spre nord pentru a evita schimbarea de direcţie a vîntului, pătrunzînd pentru scurtă vreme la marginea zonei interzise pentru zboruri din spaţiul aerian al oraşului Dirluew. Comandamentul eneshan al transporturilor observă corecţia, dar ceru transportorului să revină la planul de zbor precedent de îndată ce trecea de turbulenţă. Transportorul făcu acest lucru după cîteva minute, cu încărcătura mai uşoară cu două detaşamente.

Era interesant ce puteai face atunci cînd duşmanul îţi era în mod oficial aliat. Şi nu era la curent cu faptul că ştiai că îţi este duşman…

Fluxurile de particule se declanşară în faţa remorcherelor repartizate *Uliului* şi loviră palatul matriarhei. Primul, de departe cel mai puternic dintre fascicule, pătrunse prin şase niveluri ale palatului pînă în măruntaiele clădirii pentru a vaporiza generatorul de rezervă al palatului şi, la douăzeci de metri dedesubtul acestuia, linia electrică principală. Întreruperea liniei principale comută sistemele electrice ale palatului pe generatorul de rezervă, distrus cu cîteva milisecunde mai

devreme. În absenţa energiei de rezervă centralizate, diferitele generatoare locale se treziră la viaţă şi încuiară palatul printr-un sistem de uşi de siguranţă. Proiectanţii sistemelor electrice şi de securitate ale palatului socotiseră că dacă atît linia principală de energie cît şi generatorul de rezervă erau doborîte, probabil că întregul palat se afla sub atac. Acest lucru era corect pînă acum; ceea ce nu aşteptaseră proiectanţii sau nu intenţionaseră era ca sistemul descentralizat de rezerve locale să facă parte integrantă din planurile atacatorului.

Acest fascicul provocă relativ puţine pagube secundare; energia lui era reglată în mod special să rămînă restrînsă în circumferinţa proprie şi să foreze adînc în solul eneshan. Gaura rezultată avea mai mult de şaptezeci de metri adîncime, înainte ca sfărîmăturile stîrnite de acţiunea fasciculului (şi o parte din molozul provenind de la şase dintre nivelurile palatului) să umple fundul gropii pînă la cîţiva metri de suprafaţă.

A doua rază străpunse aripa administrativă a palatului. Spre deosebire de prima, aceasta era reglată la diametru mare şi prevăzută să emane o cantitate însemnată de căldură reziduală. Aripa administrativă se umflă şi se încinse atunci cînd lovi fasciculul. Aerul supraîncălzit mătură birourile, aruncînd în aer uşile şi ferestrele largi şi incendiind tot ceea ce se afla înăuntru şi avea o temperatură de ardere mai mică de 932 de grade. Mai mult de treizeci şi cinci de lucrători guvernamentali eneshani din schimbul de noapte, gărzi militare şi portari fură ucişi, fierbînd instantaneu în carapacele lor. Biroul privat al matriarhei şi totul dinăuntru, aflat în centrul concentrat al fasciculului, se transformară în cenuşă doar cu o fracţiune de secundă înainte ca furtuna de flăcări pe care o creaseră căldura şi energia razei să risipească această cenuşă în toate colţurile aripii care se demola rapid.

A doua rază era de departe cea mai distrugătoare, dar şi cea mai puţin critică dintre cele trei. Forţele Speciale nu aveau intenţia şi nu se aşteptau, cu siguranţă, s-o asasineze pe matriarhă în biroul ei personal; aceasta se afla rareori înăuntru pe timpul serii şi cu nici un chip n-ar fi fost acolo în noaptea respectivă, cînd îşi îndeplinea îndatoririle publice, drept parte a festivităţilor de Chafalan. De fapt, era în cu totul altă parte a oraşului Dirluew. Dar Forţele Speciale voiau ca faptele să *arate* ca un atentat stîngaci la viaţa matriarhei, astfel încît aceasta – şi divizia ei imensă şi formidabilă de securitate – să fie ţinută departe de palat, în timp ce plutonul 2 îşi realiza adevăratul ţel.

Al treilea fascicul avea puterea cea mai mică dintre toate şi pîlpîia în timp ce lovea chirurgical în acoperişul palatului, ca un medic cauterizînd şi înlăturînd pielea strat cu strat. Scopul acestei raze nu era teroarea sau distrugerea totală, ci tăierea unei căi directe către o

încăpere a palatului în care locuia ţelul plutonului 2, pîrghia care, se spera, avea să servească la smulgerea eneshanilor din planul lor tripartit de a ataca omenirea.

*

Şi acum, pe cine-o să răpim? întrebă Daniel Harvey.

O s-o răpim pe Vyut Ser, răspunse Jane Sagan. *Moştenitoarea tronului eneshan.*

Daniel Harvey aruncă o privire absolut uluită, iar Jared îşi aduse aminte de ce soldaţii Forţelor Speciale, în ciuda integrării, se mai osteneau să se întîlnească fizic pentru instrucţiuni: pînă la urmă, nimic nu întrecea cu adevărat limbajul trupului.

Sagan transmise raportul de informaţii în legătură cu misiunea şi specificaţiile acesteia, dar Harvey trimise din nou un impuls, înainte ca informaţia să se poată desfăşura complet.

De cînd ne ocupăm cu răpirile? întrebă el. *Asta-i o chestie nouă.*

Am mai executat răpiri şi altă dată, replică Sagan. *Nu-i nimic nou.*

Am răpit adulţi, insistă Harvey. Şi, *în general, au fost oameni care ne voiau răul. Răpirea asta se referă de fapt la un copil.*

E mai curînd o larvă, preciză Alex Roentgen, care desfăşurase pînă acum instrucţiunile misiunii şi începuse să le parcurgă.

Nu contează, continuă Harvey. *Larvă, pui, copil. Ideea este că o să folosim un tînăr nevinovat ca monedă de schimb. Am dreptate? Şi e prima oară cînd facem asta. E o josnicie.*

Asta vine din partea tipului căruia de obicei trebuie să i se spună să nu arunce rahatul în aer, comentă Roentgen.

Harvey aruncă o privire spre Roentgen.

Aşa e. De obicei sînt tipul căruia trebuie să-i spuneţi să nu arunc rahatul în aer. Şi vă zic că misiunea asta pute. Ce naiba e în neregulă cu voi?

Duşmanii noştri n-au aceleaşi standarde înalte ca tine, Harvey, interveni Julie Einstein, şi transmise o imagine a grămezii de cadavre de copii de pe Gettysburg.

Jared se cutremură din nou.

Asta înseamnă că trebuie să avem aceleaşi standarde joase ca şi ei? argumentă Harvey.

Uite, zise Sagan. *Asta nu-i ceva ce se poate pune la vot. Oamenii de la informaţii mi-au spus că rraey, eneshanii şi obinii sînt aproape de o extindere puternică în spaţiul nostru. I-am hărţuit pe rraey şi pe obini pe la frontiere, dar n-am reuşit să facem nici o mişcare împotriva eneshanilor din cauză că lucrăm încă sub influenţa ficţiunii politicoase că ar fi aliaţii noştri. Asta le-a oferit timp pentru a se pregăti şi, în ciuda tuturor dezinformărilor pe care le-am lăsat să ajungă la ei, încă ştiu prea multe despre unde se află punctele noastre slabe. Avem informaţii solide care afirmă că eneshanii sînt pregătiţi pentru orice

plan de atac. Dacă pornim deschis împotriva lor, toate cele trei rase ne vor sări la gît, şi nu avem resursele necesare ca să luptăm cu toţi. Harvey are dreptate: misiunea asta ne duce pe un teren nou. Dar nici unul dintre planurile alternative n-ar avea acelaşi impact ca ăsta. Nu-i putem înfrînge pe eneshani prin mijloace militare. Dar îi putem înfrînge psihologic.

Pînă în acest moment, Jared asimilase întregul raport.

Nu ne oprim la răpire, îi zise el lui Sagan.

Nu, răspunse ea. *Numai răpirea nu va fi suficientă pentru ca matriarha să fie de acord cu termenii noştri.*

Dumnezeule! exclamă Harvey.

Asimilase în sfîrşit toate instrucţiunile.

Rahatul ăsta pute!

E mai bun decît alternativa, susţinu Sagan. *În afară de cazul în care crezi că Uniunea Colonială poate să facă faţă la trei inamici deodată.*

Pot să pun o singură întrebare? continuă Harvey. *De ce ne înglodăm în porcăria asta?*

Sîntem Forţele Speciale, replică Sagan. *Ăsta-i soiul de lucruri pe care-l facem.*

Prostii! Ai spus-o chiar tu... Noi nu *facem aşa ceva.* Nimeni *nu face aşa ceva. Sîntem puşi să intervenim pentru că nimeni altcineva nu vrea s-o facă.*

Harvey îşi roti privirile prin camera de şedinţe.

Hai, putem să recunoaştem, măcar faţă de noi înşine, insistă el. *Cine ştie ce dobitoc adevărat-născut de la informaţiile militare a născocit planul ăsta şi apoi o adunătură de generali adevărat-născuţi l-au pecetluit, după care comandanţii Forţelor Coloniale de Apărare nu mai vor să aibă nimic de-a face cu el. Aşa că* noi *ne pomenim cu el, şi toată lumea crede că n-o să avem nimic împotrivă, pentru că sîntem o ceată de ucigaşi amorali în vîrstă de doi ani. Ei bine, eu am principii morale, şi ştiu că toţi cei din camera asta au. N-aş da înapoi de la o luptă directă. Ştiţi cu toţii asta. Dar asta nu-i o luptă directă. Ăsta-i un căcat. Un căcat de prima clasă!*

În regulă, e un căcat, zise Sagan. *Dar e şi misiunea noastră.*

Să nu-mi ceri mie să fiu cel care fură chestia aia. O să acopăr spatele oricui o face, dar asta-i o cupă pe care o să-ţi cer s-o treci de la mine.

N-o să-ţi cer, răspunse Sagan. *O să găsesc pe altcineva în locul tău.*

Pe cine o să pui să facă isprava? întrebă Alex Roentgen.

O s-o fac chiar eu, răspunse Sagan. *O să vreau doi voluntari să meargă cu mine.*

Am zis deja că o să-ţi păzesc spatele, îi aminti Harvey.

Am nevoie de cineva care să execute răpirea dacă primesc un

glonţ în cap, Harvey.

O s-o fac eu, se oferi Sarah Pauling. *Totuşi, Harvey are dreptate că rahatul ăsta pute.*

Mulţumesc, Pauling, spuse Harvey.

Cu plăcere, replică Pauling. *Să nu te obrăzniceşti!*

Ea e una, zise Sagan. *Altcineva?*

Toată lumea din sala de şedinţe se întoarse să se uite la Jared.

Ce e? întrebă Jared, devenit brusc prudent.

Nimic, răspunse Julie Einstein. *Numai că tu şi Pauling sînteţi de obicei o pereche nedespărţită.*

Asta nu-i deloc adevărat, protestă Jared. *Facem parte din pluton deja de şapte luni şi v-am păzit tuturor spatele cînd a fost cazul.*

Nu te aprinde, spuse Einstein. *N-a zis nimeni că sînteţi* căsătoriţi. *Şi da, ne-aţi păzit spatele tuturor. Dar fiecare are tendinţa să formeze o pereche cu o anumită persoană, mai mult decît cu ceilalţi. Eu fac pereche cu Roentgen. Sagan nu mai scapă de Harvey pentru că nimeni altcineva nu vrea să aibă de-a face cu el. Tu faci pereche cu Pauling. Asta-i tot.*

Încetează să-l mai tachinezi pe Jared, zise Pauling zîmbind. *E un tip drăguţ, nu ca voi, degeneraţilor.*

Sîntem nişte degeneraţi drăguţi, comentă Roentgen.

Sau drăguţ degeneraţi, în orice caz, adăugă Einstein.

Dacă am terminat cu toţii cu distracţia, îi întrerupse Sagan, *încă am nevoie de un al doilea voluntar.*

Dirac, propuse prompt Harvey.

Încetează, spuse Sagan.

Nu, zise Jared. *O s-o fac.*

Sagan păru gata să protesteze, dar se opri.

Bine, zise ea, apoi continuă cu instrucţiunile.

Iar a făcut-o, îi transmise Jared lui Pauling pe un canal privat, în timp ce şedinţa continua. *Ai văzut, nu? Cum era pe cale să zică „nu”…*

Am văzut, răspunse Pauling. *Dar n-a zis. Şi la o adică, te-a tratat întotdeauna la fel ca pe toţi ceilalţi.*

Ştiu, încuviinţă Jared. *Aş dori doar să ştiu de ce nu pare să-i placă de mine.*

Nu prea pare să-i placă de nimeni chiar atît *de mult,* remarcă Pauling. *Încetează să mai fii paranoic. Oricum,* mie *îmi place de tine. În afară de cazul în care eşti paranoic.*

O să mă ocup de asta, promise Jared.

Aşa să faci. Şi mulţumesc pentru că te-ai oferit voluntar.

Păi, ştii… Dă-i mulţimii ceea ce vrea.

Pauling chicoti sonor. Sagan o străpunse cu privirea.

Îmi pare rău, se scuză ea pe un canal comun.

După cîteva minute, Jared o apelă pe Pauling pe canalul privat.

Chiar crezi că misiunea asta e una de rău augur?

E o porcărie împuţită, conchise Pauling.

*

Fasciculele încetară, iar Jared şi restul plutonului îşi desfăcură parapantele. Nanoboţi încărcaţi se extinseră în lujere din rucsacuri şi formară planoare individuale. Jared, care nu se mai afla în cădere liberă, se înclină către palat şi către gaura fumegîndă lăsată de cea de-a treia rază – o gaură care ducea la camera moştenitoarei.

Cam de aceeaşi mărime cu bazilica Sfîntul Petru, palatul matriarhei nu era un edificiu mic şi, în afară de sala principală, unde matriarha adăpostea curtea oficială şi de aripa administrativă, acum sfărîmată, nici unui non-eneshan nu-i era permis să intre. Nu existau planuri arhitecturale ale palatului în consemnările publice, iar palatul propriu-zis, construit în stilul fluid şi natural haotic eneshan care semăna cel mai mult cu un şir de muşuroaie de termite, nu făcea mai uşoară descoperirea zonelor sau încăperilor semnificative. Înainte ca planul de a o răpi pe moştenitoarea eneshană să fie pus în practică, trebuia descoperit unde se afla apartamentul privat al moştenitoarei. Departamentul de Cercetări Militare considera acest lucru o enigmă serioasă, dar una fără prea mult timp la dispoziţie pentru a fi rezolvată.

Soluţia sa era să gîndească la scară mică; ba chiar să gîndească unicelular – să se gîndească la *C. xavierii,* un organism procariot eneshan, paralel din punctul de vedere ale evoluţiei cu bacteriile. Aşa cum tulpini de bacterii trăiau în relaţii simbiotice fericite cu fiinţele umane, la fel trăia *C. xavierii* cu eneshanii, în primul rînd intern, dar şi extern. La fel ca mulţi oameni, nu toţi eneshanii erau riguroşi cu privire la obiceiurile lor din baie…

Departamentul de Cercetări Militare desfăcu *C. xavierii* şi o resecvenţionă pentru a crea subspecia *C. xavierii movere,* care era codificată să construiască aparate radio de emisie-recepţie de mărimea unei mitocondrii. Aceste maşini organice minuscule înregistrau mişcările gazdelor prin sondarea poziţiei lor în raport cu alte *C. xavierii movere,* găzduite de alţi eneshani din raza lor de transmisie. Capacitatea de înregistrare a acestor dispozitive microscopice era mică – puteau stoca mai puţin de o oră de mişcare, dar fiecare diviziune celulară crea o nouă maşină de înregistrat, pornind mişcarea de la început.

Cercetările Militare introduseră microbul modificat genetic în palatul matriarhei prin intermediul unei loţiuni de mînă, furnizate de o femeie diplomat al Uniunii Coloniale, care nu bănuia nimic şi care avea contacte fizice regulate cu omologii ei eneshani. Aceşti eneshani transmiseră apoi germenul altor membri ai personalului palatului pur şi simplu prin contactul zilnic. Proteza cerebrală personală a femeii

diplomat (odată cu cele ale întregii ei echipe) fu de asemenea modificată pe ascuns pentru a înregistra micuţele transmisii care urmau să emane în curînd de la personalul palatului şi de la toţi locuitorii acestuia, inclusiv de la matriarhă şi de la moştenitoarea ei. În mai puţin de o lună, Cercetările Militare aveau o hartă completă a structurii interne a palatului matriarhei, bazată pe mişcările personalului său.

Cercetările militare nu informară niciodată echipa diplomatică a Uniunii Coloniale despre spionajul său neintenţionat. Nu numai că era mai sigur pentru diplomaţi, dar ar fi fost şi îngroziţi de felul în care fuseseră folosiţi.

Jared ajunse pe acoperişul palatului şi-şi dezintegră parapanta, aterizînd mai departe de gaură, pentru cazul în care se prăbuşea. Alţi membri ai plutonului aterizau sau aterizaseră deja şi se pregăteau pentru coborîre, fixînd corzile. Jared o zări pe Sarah Pauling, care se dusese pînă la marginea găurii şi acum se uita în jos, prin norul de fum şi de moloz.

Nu privi în jos, o avertiză Jared.

Prea tîrziu pentru asta, replică ea, şi-i trimise o imagine ameţitoare din punctul său de vedere. Datorită integrării, Jared îi putea simţi neliniştea şi aşteptarea; la fel se simţea şi el.

Corzile erau consolidate.

Pauling, Dirac, anunţă Jane Sagan. *E timpul să pornim.*

Trecuseră mai puţin de cinci minute de cînd razele coborîseră din cer, şi fiecare secundă în plus aducea cu ea o şansă tot mai mare ca prada lor să fi fost mutată. Lucrau şi sub presiunea unei eventuale sosiri a trupelor şi a echipelor de intervenţie de urgenţă. Aruncarea în aer a aripii administrative avea să distragă atenţia de la plutonul 2 şi s-o întîrzie, dar nu pentru multă vreme.

Cei trei intrară repede şi se lăsară în jos patru niveluri, direct în apartamentul rezidenţial al matriarhei. Camera copilului era imediat dincolo de acesta; hotărîseră să nu trimită fasciculul direct deasupra ei ca să evite o prăbuşire accidentală. În timp ce cobora, Jared simţi înţelepciunea acestei decizii; „chirurgicală” sau nu, raza dăduse peste cap cele trei etaje de deasupra apartamentului matriarhei, şi o mare parte dintre dărîmături căzuseră drept în jos.

Activaţi infraroşul, ordonă Sagan în timp ce coborau pe coardă. *Luminile au căzut iar acolo jos e o grămadă de praf.*

Jared şi Pauling făcură ceea ce li se spusese. O lumină inunda aerul încins de acţiunea razei şi de rămăşiţele care ardeau mocnit dedesubt.

Gărzile interne repartizate la apartamentul matriarhei se revărsară în încăpere, doborînd uşile ca să ajungă la invadatori, în timp ce ei coborau pe coardă. Jared, Sagan şi Pauling îşi dădură drumul şi căzură

greoi pe grămada de moloz de sub ei, cu viteză mai mare datorită gravitaţiei sporite de pe Enesha. Jared simţi cum rămăşiţele încercau să-l străpungă în momentul în care le lovi; salopeta se întări pentru a evita acest lucru. Cei trei parcurseră încăperea cu privirea, atît în spectrul vizual cît şi în infraroşu, pentru a descoperi gărzile, şi trimiseră informaţia sus. Cîteva secunde mai tîrziu, se auziră trosnete pătrunzătoare provenind de pe acoperiş. Gărzile se prăbuşiră.

Aveţi cale liberă, spuse Alex Roentgen. *Aripa e închisă etanş şi nu mai vedem şi alte gărzi. O să coborîm mai mulţi dintre noi.*

În timp ce vorbea, Julie Einstein şi doi alţi membri ai plutonului îşi începură coborîrea pe corzi.

Camera copilului se învecina cu camera privată a matriarhei şi, din motive de siguranţă, încăperile formau o singură unitate etanşabilă, impenetrabilă la cele mai violente încercări de a pătrunde (în afară de razele de particule extrem de puternice, trase din spaţiu). Din cauză că ambele camere erau considerate sigure din exterior, securitatea internă dintre ele era slabă. O uşă minunat sculptată, dar cu un singur zăvor, era singura apărare dinspre camera matriarhei. Jared distruse încuietoarea cu o împuşcătură şi pătrunse în încăpere, în timp ce Pauling şi Sagan îl acopereau.

Ceva se năpusti spre Jared în timp ce controla colţurile; se ghemui, se rostogoli şi se uită în sus, descoperind un eneshan care încerca să-i sfărîme capul cu o bîtă. Jared blocă lovitura cu un braţ şi lovi cu piciorul în sus, atingînd eneshanul între membrele de jos din faţă. Eneshanul urlă cînd izbitura îi crăpă carapacea. Cu ajutorul vederii periferice zări un al doilea eneshan în cameră, înghesuit în colţ şi ţinînd strîns ceva care ţipa.

Primul eneshan se năpusti din nou, răcnind, apoi se opri din răcnit dar îşi continuă saltul, prăbuşindu-se într-o movilă deasupra lui Jared. După ce extraterestrul se întinse peste el, îşi dădu seama că de undeva din preajmă se auzise o rafală de focuri de armă. Privi pe lîngă trupul eneshanului şi o văzu pe Sarah Pauling în spatele acestuia, întinzînd mîna ca să tragă cadavrul de pe Jared.

Ai fi putut să încerci să-l omori cînd nu se îndrepta spre mine, protestă el.

Plînge-te încă o dată şi o să te las sub chestia asta blestemată, se răsti Pauling. *De asemenea, dacă n-ai nimic împotrivă să împingi, o să-l dăm jos de pe tine mai repede.*

Pauling trase şi Jared împinse, iar eneshanul se rostogoli pe o parte. Jared se tîrî de sub el şi se uită bine la atacatorul său.

El e? întrebă Pauling.

Nu-mi dau seama, răspunse Jared. *Arată cu toţii cam la fel.*

Dă-te la o parte, îi zise Pauling şi se apropie să arunce o privire eneshanului. Accesă instrucţiunile misiunii.

El e, adăugă ea. *E tatăl. E consortul matriarhei.*

Jared încuviinţă. Jahn Hio, consortul matriarhei, ales pentru motive politice să zămislească moştenitoarea… Tradiţiile matriarhale ale regalităţii eneshane dictau faptul că tatăl moştenitoarei era direct răspunzător pentru îngrijirea pre-metamorfică a acesteia. Tradiţia mai cerea de asemenea ca tatăl să stea treaz, alături de moştenitoare, trei zile eneshane după ceremonia de consacrare, pentru a simboliza acceptarea îndatoririlor paterne. Acest lucru – printre alte motive legate de ceremonia de consacrare – era cauza pentru care răpirea fusese plănuită atunci cînd fusese. Asasinarea lui Jahn Hio era o parte secundară, dar critică a misiunii.

A murit pentru a-şi apăra copilul, comentă Jared.

Ăsta e felul cum *a murit,* preciză Pauling. *Nu este* de ce *a murit.*

Nu cred că diferenţa contează prea mult pentru el, spuse Jared.

Misiunea asta e împuţită, fu de acord Pauling.

Un răpăit de armă erupse din colţul camerei. Ţipătul care se auzise permanent în încăpere încă de la intrare se opri pentru scurtă vreme, apoi porni din nou, încă şi mai insistent. Sagan ieşi din colţ, cu carabina într-o mînă şi cu o masă albă care se zvîrcolea în cealaltă, bine prins în îndoitura braţului. Al doilea eneshan se încovoie pe locul unde îl împuşcă Sagan.

Doica, explică ea. *Nu mi-ar fi dat moştenitoarea.*

I-ai cerut? se miră Pauling.

Da, răspunse Sagan, arătînd spre micul difuzor al translatorului pe care şi-l prinsese la centură.

Avea să-i fie de folos mai tîrziu în misiune.

Am încercat, oricum.

Faptul că l-am omorît pe consort probabil că nu ne-a ajutat, observă Jared.

Obiectul ţipător de pe braţul lui Sagan se zbătu cu putere şi aproape că-i scăpă din strînsoare. Sagan îşi lăsă carabina din mînă ca să-l apuce mai bine. Ţipă şi mai tare cînd îl strînse bine între braţ şi corp. Jared îl fixă insistent ca să-l cerceteze.

Aşadar, asta e moştenitoarea, zise Jared.

Ea e, confirmă Sagan. *Femelă, de fapt. Eneshan premetamorfic. Ca o larvă mare care ţipă.*

N-o putem adormi? întrebă Pauling. *E destul de zgomotoasă.*

Nu, răspunse Sagan. *Avem nevoie ca matriarha să vadă că mai trăieşte.*

Moştenitoarea se zbătu din nou; Sagan începu s-o mîngîie cu mîna liberă, încercînd s-o liniştească.

Ia-mi tu carabina, Dirac, vorbi ea.

Jared se aplecă să recupereze arma.

Luminile se aprinseră.

Oh, la dracu', exclamă Sagan. *A revenit curentul.*

Credeam c-am distrus generatorul de rezervă, zise Jared.

L-am distrus, replică Sagan. *Se pare că n-aveau doar unul. E timpul să plecăm.*

Cei trei se retraseră din camera copilului, Sagan cu moştenitoarea, Jared cu carabina lui şi a lui Sagan pregătite.

În apartamentul principal, doi membri ai plutonului scuturau frînghiile. Julie Einstein se aşezase în aşa fel încît să supravegheze unghiul celor două uşi de intrare în apartament.

Or să acopere cele două niveluri de deasupra noastră, spuse Einstein. *Gaura trece pe la aceste niveluri prin camere cu o singură intrare. Cel puţin aşa arată planul etajului. Nivelul cel mai de sus este larg deschis, totuşi.*

Transportorul e pe drum, anunţă Alex Roentgen. *Am fost zăriţi cînd am venit şi o să intrăm în schimburi de focuri.*

Avem nevoie de oameni care să ne acopere la urcare, spuse Sagan. *Şi să renunţe să mai înăbuşe focul la primul nivel. E deschis; pe-aici or să vină.*

Să-i dăm bătaie, zise Roentgen.

Sagan îi întinse lui Pauling moştenitoarea, îşi dădu jos rucsacul cu echipament şi scoase un ham de umăr, cu un sac de mărimea potrivită pentru moştenitoare. Îndesă în sac, cu o oarecare dificultate, moştenitoarea care ţipa încă, o fixă şi-şi puse hamul de-a curmezişul corpului, cu centura petrecută peste umărul drept.

Eu urc pe coarda din centru, zise Sagan. *Dirac, tu pe cea din stînga; Pauling, pe cea din dreapta. Einstein ne va acoperi în timp ce urcăm, apoi voi doi o acoperiţi pe ea şi pe ceilalţi doi de la nivelul de sus, în timp ce ies. E limpede?*

E limpede, răspunseră Jared şi Pauling.

Reîncarcă-mi carabina şi dă-i-o lui Einstein, îi ceru Sagan lui Jared. *N-o să aibă timp să facă asta.*

Jared goli încărcătorul din carabina lui Sagan, îl umplu cu una dintre rezervele sale şi i-o înmînă lui Einstein. Ea o luă şi dădu din cap.

Sîntem gata, vorbi Roentgen de deasupra. *Aţi face mai bine să vă grăbiţi.*

În timp ce se îndreptau spre corzile lor, auziră sunetul paşilor grei ai eneshanilor. Einstein începu să tragă, în timp ce toţi ceilalţi porneau să urce. La fiecare dintre următoarele două niveluri, camarazii de pluton ai lui Jared aşteptau cu calm, cu privirea aţintită asupra singurelor intrări posibile. Integrarea senzorială a lui Jared îi spuse că erau şi speriaţi de moarte, şi nerăbdători în privinţa a ceea ce urma să se întîmple.

De deasupra lui Jared porniră noi împuşcături. Eneshanii ajunseseră la nivelul cel mai de sus.

Sagan era apăsată de greutatea moştenitoarei, dar îi lipseau carabina şi rucsacul de echipament; una peste alta, avea puţine bagaje şi urcă în zbor pe funie, înaintea lui Jared şi Pauling. Cele două gloanţe care-o străpunseră în umăr o loviră chiar cînd se afla la un pas de vîrf, apucînd mîna lui Julian Lowell, pregătită s-o tragă în sus. Un al treilea glonţ trecu pe lîngă umărul lui Sagan şi-l lovi pe Lowell direct deasupra ochiului drept, traversîndu-i creierul înainte să ricoşeze înăuntrul craniului şi să se îngroape în gît, retezîndu-i cu această ocazie carotida. Capul lui Lowell se smuci spre spate şi apoi în faţă, iar corpul i se prăbuşi şi căzu înainte prin gaură. Se ciocni cu Sagan în cădere, sfîşiind ultima bucată de ţesătură care menţinea intact hamul conţinînd-o pe moştenitoare. Sagan simţi sfîşierea şi hamul căzînd, dar era prea ocupată să nu cadă ea însăşi ca să mai facă ceva în privinţa asta.

Prindeţi-o, spuse, apoi fu apucată de Alex Roentgen şi trasă la adăpost.

Jared încercă să prindă hamul şi rată; era prea departe. Acesta se undui pe lîngă Pauling, care-l înşfăcă în timp ce cădea şi îl balansă, descriind un arc în jurul ei.

De dedesubt, Jared simţi un şoc de surpriză dureroasă din partea lui Julie Einstein. Carabina ei tăcu. Foşnetul care urmă era sunetul eneshanilor care urcau în camera matriarhei.

Pauling se uită în sus, la Jared.

Urcă, îi zise.

Jared urcă fără să se uite în jos. În timp ce trecea pe lîngă nivelul superior al palatului, zări corpurile a o mulţime de eneshani morţi, şi alţi eneshani vii în spatele lor, trăgînd în Jared, care urca, în timp ce colegii lui de pluton răspundeau cu gloanţe şi grenade. În cele din urmă trecu de ei, tras în sus de un camarad nevăzut, pe acoperişul palatului. Se întoarse ca s-o vadă pe Sarah Pauling urcînd pe coarda ei, cu hamul în mînă şi cu eneshanii dedesubt, ţintind spre ea. Cu hamul în mînă, nu putea urca.

Pauling se uită la Jared şi zîmbi.

Iubitule..., spuse ea, şi-i aruncă hamul exact cînd primul glonţ îi lovi trupul. Jared se întinse în timp ce ea dansa pe funie, zguduită de forţa proiectilelor care-i copleşeau apărarea salopetei şi-i sfîşiau picioarele, torsul, spatele şi craniul. Prinse hamul, în timp ce femeia cădea, şi-l trase din gaură exact în momentul în care ea ajunse la fund. Îi simţi ultima secundă a vieţii, apoi totul se sfîrşi.

Încă ţipa, cînd îl traseră în transportor.

*

Cultura eneshană este atît matriarhală cît şi tribală, aşa cum se potriveşte unei rase ai cărei strămoşi îndepărtaţi erau creaturi insectoide care locuiau în stupi. Matriarha vine la putere prin votul

matroanelor principalelor triburi eneshane; acest lucru face ca procesul să pară ceva mai civilizat decît este, din moment ce adunarea voturilor poate implica ani de război civil indescriptibil de violent, în care triburile se bat pentru ascensiunea propriei lor matroane. Pentru a evita tulburările masive de la sfîrşitul domniei fiecărei matriarhe, odată ce aceasta este aleasă, funcţia devine ereditară, la modul agresiv: o matriarhă trebuie să producă şi să consacre o moştenitoare viabilă în decursul a doi ani eneshani de la preluarea mantiei – asigurînd astfel un transfer liniştit al puterii pe viitor – sau să sfîrşească autoritatea ierarhică a tribului ei odată cu propria sa domnie.

Matroanele eneshane, hrănite cu lăptişor de matcă bogat în hormoni care produc schimbări masive în corpul lor (un alt vestigiu al descendenţei acestora), sînt fertile pe toată perioada vieţii. Capacitatea de a produce un moştenitor era rareori o problemă. Ceea ce putea deveni o problemă era din care trib să se aleagă tatăl. Matroanele nu se căsătoresc din dragoste (strict vorbind, eneshanii nu se căsătoresc deloc), aşa că în joc intrau argumentele politice. Triburile care nu reuşeau să ajungă la matriarhie concurau acum (la un nivel mult mai subtil şi de obicei mai puţin violent) să ofere un consort, răsplata fiind avantajele sociale directe pentru trib şi posibilitatea de a influenţa politica matriarhiei ca parte a „zestrei” furnizate de tribul consortului. Matriarhele din triburile proaspăt ajunse la putere îşi luau în mod tradiţional consortul fie din rîndurile celor mai mari aliaţi ai tribului, ca o răsplată pentru servicii, fie din tribul celor mai mari inamici, dacă „votul” matriarhal fusese deosebit de sîngeros şi exista sentimentul că întreaga naţiune eneshană avea nevoie să fie adunată din nou la un loc. Matriarhele din familiile statornicite, pe de altă parte, aveau mult mai mare libertate în alegerea consorţilor.

Fhileb Ser era a şasea matriarhă în dinastia Ser prezentă (tribul deţinuse matriarhia de trei ori înainte, de-a lungul ultimelor sute de ani). La urcarea pe tron, îşi alese consortul din tribul Hio, ale cărui ambiţii expansioniste duseseră în cele din urmă la decizia de a se alia în secret cu rraey şi obinii, pentru a ataca spaţiul uman. Pentru rolul său esenţial în război, Enesha avea să se aleagă cu unele dintre proprietăţile teritoriale de prim rang ale Uniunii Coloniale, inclusiv planeta de origine a Uniunii, Phoenix. Rraey urmau să capete ceva mai puţine planete, dar aveau să obţină Coral, locul umilirii lor recente din partea Uniunii Coloniale.

Obinii, enigmatici pînă la capăt, se ofereau să contribuie cu trupe doar cu ceva mai puţin numeroase decît ale eneshanilor, dar ceruseră în schimb o singură planetă: suprapopulatul şi golitul de resurse Pămînt, care se afla în aparenţă într-o stare atît de proastă, încît

Uniunea Colonială îl pusese în carantină. Atît eneshanii cît şi rraey fură încîntaţi să li-l cedeze, fără alte condiţii.

Politica matriarhală, stimulată de Hio, determină Enasha să plănuiască un război cu oamenii. Dar, deşi uniţi de stăpînirea matriarhală, fiecare trib eneshan îşi păstra propriul sfat. Cel puţin unul dintre triburi, Geln, se opunea cu putere atacării Uniunii Coloniale, din moment ce fiinţele umane erau suficient de puternice, neliniştitor de tenace, şi nu aveau principii deosebit de ferme cînd se simţeau ameninţate. Geln intuiau că rraey ar fi fost o ţintă mult mai bună, avînd în vedere duşmănia foarte veche a acestei rase faţă de eneshani şi situaţia lor militară precară, după ce fuseseră zdrobiţi de oameni la Coral.

Matriarha Fhileb Sel preferă să ignore sfatul tribului Geln în această privinţă, dar, observînd aparenta preferinţă a tribului pentru omenire, alese unul dintre sfetnicii tribali Geln, pe numele său Hu Geln, ca ambasador al eneshanilor pe lîngă Uniunea Colonială. Hu Geln, recent rechemat pe Enesha pentru a fi martorul consacrării moştenitoarei şi pentru a sărbători Chafalan-ul împreună cu matriarha… Hu Geln, care se aflase împreună cu matriarha, atunci cînd atacase plutonul numărul 2, şi care se găsea acum alături de ea, în ascunzătoare, în clipa cînd fu apelată de fiinţele umane care-i omorîseră consortul şi-i furaseră moştenitoarea…

*

Au încetat să mai tragă în noi, observă Alex Roentgen. *Se pare că şi-au dat seama că o avem pe moştenitoarea lor.*

Bine, replică Sagan.

Pauling şi Einstein erau moarte, dar mai avea şi alţi soldaţi blocaţi în palat şi voia să-i scoată de-acolo. Îi anunţă să-şi croiască drum spre transportor. Tresări cînd Daniel Harvey se îngriji de umărul ei; salopeta oprise complet prima lovitură, dar a doua reuşise să treacă şi să provoace pagube serioase. Deocamdată, braţul drept îi era complet nefolositor. Făcu semn cu mîna stîngă către mica targă din mijlocul transportorului, pe care delicata formă agitată a lui Vyut Ser, moştenitoarea matriarhei, zăcea bine legată în curele. Moştenitoarea nu mai ţipa, ci scîncea, cu o teamă domolită de epuizare.

Cineva trebuie să-i facă injecţia, spuse Sagan.

I-o fac eu, răspunse Jared, ridicîndu-se în picioare înainte ca oricine altcineva să apuce să se ofere, şi scoase acul lung, depozitat într-o trusă medicală de sub scaunul din transportor al lui Sagan. Se întoarse şi se aplecă deasupra lui Vyut Ser, urînd acea vietate. O imagine suprapusă îi apăru în faţa ochilor, prin intermediul BrainPal-ului, arătîndu-i unde să înfigă acul şi cît de departe să-l împingă în măruntaiele moştenitoarei pentru a introduce ceea ce se afla în seringă.

Jared băgă acul cu sălbăticie în Vyut Ser, care urlă înfiorător la invazia metalului rece. Jared apăsă butonul seringii, care injectă jumătate din conţinut într-unul dintre cei doi saci reproductivi imaturi ai moştenitoarei. Jared scoase acul şi-l înfipse în cel de-al doilea sac reproductiv al lui Vyut Ser, golind seringa. În interiorul sacilor, nanoboţii acoperiră pereţii interiori şi apoi arseră, pîrjolind ţesuturile, făcînd-o pe posesoarea lor ireversibil sterilă.

Vyut Ser plînse de tulburare şi de durere.

Am prins-o pe matriarhă pe linie, anunţă Roentgen. *Audio şi video.*

Transfer-o pe canalul general, ceru Sagan. *Şi, Alex, stai lîngă targă. Tu trebuie să fii camera.*

Roentgen încuviinţă şi se aşeză în faţa tărgii, concentrîndu-se asupra lui Sagan şi permiţînd canalelor audio şi video care intrau în BrainPal de la urechile şi ochii lui să servească drept microfon şi cameră.

Transfer acum, rosti Roentgen.

În cîmpul vizual al lui Jared – şi în al tuturor celor de pe transportor – apăru matriarha de pe Enesha. Chiar şi fără să cunoşti schema expresiilor eneshane, era limpede că matriarha clocotea de furie.

– Bucată nenorocită de rahat uman, spuse matriarha (sau traducerea, evitînd o transpunere literală pentru ceva care exprima intenţia din spatele cuvintelor). Aveţi treizeci de secunde să mi-o daţi pe fiica mea, sau voi declara război pe toate lumile voastre, pînă la ultima. Vă jur că le voi transforma în pietriş!

– Tacă-ţi fleanca, replică Sagan, traducerea ieşind din difuzorul de la centură.

De la celălalt capăt al liniei se auziră pocnete puternice, indicînd şocul total încercat de curtea matriarhei. Era pur şi simplu de neconceput ca cineva să-i vorbească în acest fel.

– Pardon? rosti matriarha în cele din urmă, şocată şi ea.

– Am zis „Tacă-ţi fleanca”, repetă Sagan. Dacă ai vreun pic de minte, o să asculţi ce am de spus şi o să cruţi ambele noastre popoare de suferinţe inutile. Matriarhă, nu vei declara război împotriva Uniunii Coloniale aici, pentru că deja ne-ai declarat război. Voi, rraey şi obinii.

– N-am nici cea mai mică…, începu matriarha.

– Mai minte-mă o dată şi o să-i tai capul fiicei tale, ameninţă Sagan.

Alte pocnete. Matriarha tăcu.

– Aşaa, continuă Sagan. Sînteţi în război cu Uniunea Colonială?

– Da, răspunse matriarha, după un lung moment de ezitare. Sau vom fi în scurt timp.

– Nu cred, replică Sagan.

– Cine eşti *tu?* întrebă matriarha. Unde-i ambasadorul Hartling? De ce negociez cu cineva care ameninţă să-mi omoare copilul?

– Îmi închipui că ambasadorul Hartling se află în biroul ei chiar acum, încercînd să-şi dea seama ce se petrece. Aşa cum tu n-ai simţit nevoia să o luminezi în privinţa planurilor voastre militare, n-am simţit nici noi. Negociezi cu persoana care a ameninţat că-ţi omoară copilul pentru că şi *tu* ai ameninţat că omori copiii *noştri,* matriarhă. Şi negociezi cu mine în acest moment pentru că eu sînt negociatorul pe care-l meriţi. Dar poţi să fii sigură că, în această privinţă, n-o să mai poţi negocia încă o dată cu Uniunea Colonială!

Matriarha tăcu din nou.

– Arată-mi-o pe fiica mea, ceru ea, cînd vorbi din nou.

Sagan îi făcu semn din cap lui Roentgen, care se întoarse şi i-o arătă pe Vyut Ser, din nou domolită la scîncete. Jared văzu reacţia matriarhei, care fusese redusă de la conducătoarea unei lumi la o simplă mamă, simţind durerea şi teama propriului ei copil.

– Care sînt cererile voastre? întrebă simplu matriarha.

– Contramandează războiul, răspunse Sagan.

– Există alte două părţi, replică matriarha. Dacă dăm înapoi, or să vrea să ştie de ce.

– Atunci, continuă să te pregăteşti pentru război, vorbi mai departe Sagan. Şi apoi atacă-l în schimb pe unul dintre aliaţii tăi. I-aş sugera pe rraey. Sînt slabi, şi i-ai putea lua prin surprindere.

– Şi cu obinii cum rămîne?

– Ne ocupăm noi de obini, zise Sagan.

– Chiar aşa, comentă matriarha, cu un scepticism vizibil.

– Da, răspunse Sagan.

– Sugerezi că putem să ascundem pur şi simplu ceea ce s-a întîmplat aici în noaptea asta? întrebă matriarha. Razele pe care le-aţi folosit ca să-mi distrugeţi palatul s-au văzut de la o sută de mile.

– Nu ascunde, investighează. Uniunea Colonială îi va ajuta bucuroasă pe prietenii noştri eneshani în cercetările lor. Şi cînd se va descoperi că rraey sînt în spatele atacului, veţi avea explicaţia pentru război.

– Celelalte cereri, vru să ştie matriarha.

– Există un om pe nume Charles Boutin, zise Sagan. Ştim că vă ajută. Îl vrem.

– Nu-l avem, răspunse matriarha. Obinii îl au. Îl puteţi cere de la ei, în ceea ce mă priveşte. Restul cererilor…

– Vrem asigurări că o să opreşti războiul, continuă Sagan.

– Vrei un tratat? întrebă matriarha.

– Nu. Vrem un nou consort. Unul la alegerea noastră.

Aceasta provocă cele mai intense păcănituri din partea curţii.

– Îmi *ucideţi* consortul, apoi *cereţi* să-l alegeţi *voi* pe următorul? exclamă matriarha.

– Da.

– În ce scop? imploră matriarha. Vyut a mea a fost consacrată! E moştenitoarea legală! Dacă vă îndeplinesc cererile şi o eliberaţi, face parte încă din clanul Hio şi, după tradiţiile noastre, aceştia vor avea încă influenţă politică. Va trebui să-mi omorîţi fiica pentru a le elimina influenţa – matriarha făcu o pauză bruscă, apoi continuă – şi dacă faceţi asta, de ce v-aş mai îndeplini cererile?

– Matriarhă, spuse Sagan, fiica ta e sterilă.

Tăcere.

– N-aţi…, imploră matriarha.

– Ba da.

Matriarha îşi frecă mandibulele una de alta, dînd naştere unui zgomot nepămîntesc de pătrunzător. Plîngea. Se ridică de pe scaun, ieşi din cadru scoţînd acel sunet şi reapăru brusc, prea aproape de cameră.

– Sînteţi nişte monştri! strigă ea.

Sagan nu spuse nimic.

Consacrarea Moştenitoarei nu poate fi anulată. O moştenitoare sterilă înseamnă moartea unei linii matriarhale. Moartea unei linii matriarhale înseamnă ani de război civil neînduplecat şi sîngeros, în care triburile concurează pentru a găsi o nouă linie. Dacă triburile ar şti că o moştenitoare era sterilă, n-ar mai aştepta să treacă durata naturală a vieţii moştenitoarei ca să-şi înceapă războiul pustiitor. Mai întîi, matriarha prezentă ar fi asasinată, pentru a o aduce la putere pe moştenitoarea sterilă. Apoi şi ea ar deveni o ţintă permanentă a atentatelor. Cînd puterea e la îndemînă, puţini o vor aştepta cu răbdare.

Făcînd-o pe Vyut Ser sterilă, Uniunea Colonială condamnase linia matriarhală Ser la uitare şi Enesha la anarhie. În afară de cazul în care matriarha ceda la cererile lor şi consimţea la ceva de neînchipuit. Iar matriarha ştia asta…

Se împotrivi oricum.

– N-o să vă permit să-mi alegeţi consortul, insistă ea.

– Vom informa matroanele că fiica ta e sterilă, replică Sagan.

– Îţi voi distruge transportorul pe loc, şi pe fiica mea odată cu el! strigă matriarha.

– Fă-o. Dar toate matroanele vor şti că incompetenţa ta ca matriarhă ne-a împins să te atacăm şi că a provocat moartea consortului şi a moştenitoarei tale. Iar atunci s-ar putea să afli că, dacă tu poţi să *alegi* un trib să-ţi furnizeze un consort, tribul însuşi s-ar putea să nu mai fie de acord să-l ofere. Fără consort, nu există nici moştenitoare. Fără moştenitoare, nu există pace. Cunoaştem istoria eneshană, matriarhă. Ştim că triburile au refuzat consorţi pentru mai puţin de-atît, şi că aceste matriarhe boicotate n-au mai durat mult.

– N-o să se întîmple! exclamă matriarha.

Sagan ridică din umeri.

– Atunci, omoară-ne! Sau refuză-ne cererile, şi o să-ţi dau înapoi fiica sterilă. Sau fă cum vrem şi vei avea cooperarea noastră pentru prelungirea liniei tale matriarhale şi pentru împiedicarea războiului civil în interiorul naţiunii eneshane. Acestea îţi sînt opţiunile. Iar timpul tău e pe sfîrşite…

Jared urmări jocul emoţiilor pe chipul şi pe trupul matriarhei, un trup straniu din cauza naturii sale străine dar nu mai puţin puternic din cauza asta. Era o luptă tăcută şi sfîşietoare. Jared îşi aduse aminte că la şedinţa de instrucţiuni pentru misiune, Sagan le spusese că oamenii nu-i puteau înfrînge pe eneshani prin mijloace militare; trebuiau să-i frîngă prin mijloace psihologice. Jared privi cum matriarha se pleacă din ce în ce mai mult, şi apoi se frînge.

– Spune-mi pe cine trebuie să iau, vorbi matriarha.

– Pe Hu Geln, răspunse Sagan.

Matriarha se întoarse să se uite la Hu Geln, care stătea tăcut în spate, şi izbucni în echivalentul eneshan al unui rîs amar.

– Nu mă surprinde.

– E un bărbat bun, zise Sagan. Şi te va sfătui bine.

– Mai încearcă să mă consolezi o singură dată, fiinţă umană, se înfurie matriarha, şi o să am grijă să fim aruncaţi cu toţii în război.

– Scuzele mele, matriarhă. Avem o înţelegere?

– Da, răspunse matriarha, şi îşi începu din nou vaietul. Oh, Doamne, plînse ea. Oh, Vyut! Oh, Dumnezeule!

– Ştii ce ai de făcut, vorbi Sagan.

– Nu pot! Nu pot! strigă matriarha.

La sunetul strigătelor, Vyut Ser, care stătuse tăcută, se foi şi ţipă după mama ei. Matriarha se frînse din nou.

– Trebuie, insistă Sagan.

– Te rog, imploră cea mai puternică fiinţă de pe planetă. Nu pot! Te rog! Te rog, fiinţă umană! Te rog, ajută-mă!

Dirac, transmise Sagan. *Fă-o.*

Jared scoase din teacă pumnalul de luptă şi se apropie de creatura pentru care murise Sarah Pauling. Era legată de targă şi se zvîrcolea şi striga după mama ei, şi avea să moară singură şi înspăimîntată şi departe de oricine o iubise vreodată…

Jared se frînse şi el. Nu ştia de ce.

Jane Sagan se îndreptă spre Jared, îi luă pumnalul şi-l ridică. Jared se întoarse cu spatele.

Plînsul încetă.

P A R T E A   A   D O U A

OPT

Jeleurile de lemn-dulce făcură isprava.

Jared le văzu cînd se uita la un chioşc cu dulciuri de la comisariatul staţiei Phoenix, şi trecu pe lîngă ele, mai interesat de bomboanele de ciocolată. Dar ochii i se tot întorceau la ambalajul respectiv, un recipient separat de restul jeleurilor, care erau amestecate, de toate felurile.

– De ce faci asta? o întrebă Jared pe vînzătoare, după ce ochii lui reveniră la jeleurile negre pentru a cincea oară. Ce face jeleurile de lemn-dulce atît de speciale?

– Oamenii fie că sînt morţi după ele, fie că le detestă, răspunse vînzătoarea. Celor care le detestă – cei mai mulţi – nu le place să trebuiască să le aleagă dintre celelalte jeleuri. Celor morţi după ele le place să-şi aibă cu ei punguţa plină. Aşa că ţin cîteva la îndemînă, dar altfel îşi au locul lor precis.

– Tu din care categorie faci parte? întrebă Jared.

– Nu pot să le sufăr, zise vînzătoarea. Dar soţul meu nu se mai satură. Şi îmi suflă în nas în timp ce mănîncă, doar ca să mă enerveze. L-am îmbrîncit o dată jos din pat pentru asta. N-ai mîncat niciodată un jeleu negru?

– Nu, răspunse Jared.

Îi lăsa gura apă un pic.

– Dar cred că o să încerc.

– Cît curaj, replică vînzătoarea, şi umplu cu bomboane o punguţă transparentă de plastic, pe care i-o întinse lui Jared.

Jared o luă şi scoase două jeleuri în timp ce vînzătoarea înregistra la casă comanda; fiind în FCA, Jared nu plăti pentru jeleuri (acestea, la fel ca orice altceva, erau gratuite, în ceea ce soldaţii numeau cu afecţiune „turul all-inclusive al iadului”), dar vînzătorii ţineau evidenţa mărfurilor vîndute militarilor şi decontau apoi la FCA suma corespunzătoare. Capitalismul ajunsese în spaţiu şi se descurca acceptabil.

Jared aruncă în gură cele două jeleuri, le strivi cu molarii, apoi le ţinu pe loc, în timp ce saliva răspîndea pe limbă aroma de lemn-dulce, iar vaporii mirosului treceau de cerul gurii, insinuîndu-se în cavitatea sinusurilor. Ochii i se închiseră, şi-atunci îşi dădu seama că erau exact aşa cum şi le amintea. Luă un pumn întreg şi le îndesă în gură.

– Cum sînt? întrebă vînzătoarea, urmărind consumul entuziast.

– Sînt bune, răspunse Jared printre înghiţituri. Chiar bune.

– O să-i spun soţului meu că mai e cineva în echipă.

Jared dădu din cap.

– Doi, spuse el. Fetiţa mea le adoră şi ea.

– Chiar şi mai bine, replică vînzătoarea, dar de data asta Jared se îndepărtase, pierdut în gînduri, întorcîndu-se în birou.

Făcu zece paşi, înghiţi complet masa de jeleu din gură, duse mîna la pungă să ia mai multe şi se opri.

Fetiţa mea, se gîndi, şi fu izbit de un val intens de durere şi de amintiri care-i provocă un spasm, o rîgîială şi-l făcu să vomite jeleurile pe podeaua netedă a culoarului. În timp ce expectora ultima bucăţică de jeleu din gît, un nume i se formă în cap.

Zoë, se gîndi Jared. *Fiica mea. Fiica mea care a murit.*

O mînă îl atinse pe umăr. Jared se feri, aproape alunecînd pe vomă cînd se răsuci, cu punga de jeleuri zburîndu-i din mînă. Se uită la femeia care-l atinsese, un soldat oarecare al FCA. Ea îl privi ciudat, apoi Jared auzi în cap un bîzîit scurt, ascuţit, ca o voce umană accelerată de zeci de ori. Se întîmplă o dată şi încă o dată, ca două palme pe interiorul craniului.

– Ce-i? ţipă Jared la femeie.

– Dirac, vorbi ea. Linişteşte-te. Spune-mi ce s-a-ntîmplat.

Jared se simţi dezorientat şi speriat şi se dădu repede la o parte de lîngă femeia soldat, agăţîndu-se de ceilalţi pietoni în timp ce se îndepărta.

Jane Sagan îl urmări pe Dirac împleticindu-se, apoi coborî ochii spre pata întunecată de vomă şi spre jeleurile împrăştiate pe podea. Întoarse capul către chioşcul cu dulciuri şi se apropie de el cu paşi apăsaţi.

– Tu, rosti ea, cu degetul îndreptat spre vînzătoare. Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Tipul a venit şi a cumpărat nişte jeleuri negre, povesti vînzătoarea. A zis că-i plac la nebunie şi a băgat o mulţime în gură. Apoi face cîţiva paşi şi vomită…

– Atît? întrebă Sagan.

– Atît, răspunse vînzătoarea. Am trăncănit puţin despre cum bărbatului meu îi plac jeleurile negre, el a zis că şi copilului lui îi plac, a luat jeleurile şi a plecat.

– A vorbit despre copil, insistă Sagan.

– Mda, spuse vînzătoarea. A zis că are o fetiţă.

Sagan privi de-a lungul coridorului. Nu se zărea nici urmă de Dirac. O luă la fugă în direcţia în care îl văzuse mergînd ultima oară şi încercă să deschidă un canal către generalul Szilard.

*

Jared ajunse la un lift al staţiei în timp ce alţii ieşeau, apăsă butonul pentru nivelul laboratorului şi-şi dădu brusc seama că braţul lui era verde. Îl retrase cu atîta violenţă, încît se lovi puternic de peretele liftului, faptul atrăgîndu-i atenţia în mod pătrunzător şi dureros că era vorba de fapt despre braţul lui şi că n-o să scape de el

prea uşor. Ceilalţi oameni din lift îl priviră ciudat, ba într-unul dintre cazuri chiar cu iritare; aproape că lovise o femeie cînd îşi trăsese braţul.

– Scuzaţi-mă, spuse el.

Femeia pufni şi îşi reluă privirea tipică din lift, cu ochii aţintiţi în faţă. Jared făcu acelaşi lucru şi zări în pereţii de metal lustruit ai liftului o reflectare înceţoşată a sinelui său verde. Pînă în acest moment, neliniştea tulbure a lui Jared se apropia de teroare, dar unul dintre lucrurile pe care le ştia era că nu voia să-şi iasă din minţi într-un ascensor plin cu oameni. Pe moment, condiţionarea socială era mai puternică decît panica stîrnită de identitatea confuză.

Dacă Jared ar fi stat o clipă să se întrebe cine era, stînd tăcut în lift şi aşteptîndu-şi etajul, ar fi ajuns la constatarea surprinzătoare că nu era tocmai sigur. Dar nu o făcu; în viaţa de zi cu zi, oamenii nu-şi pun întrebări despre identitatea lor. Jared ştia că nu era în regulă să fie verde, că laboratorul lui era cu trei niveluri mai jos de locul unde se afla şi că fiica lui, Zoë, era moartă.

Liftul ajunse la nivelul lui Jared; ieşi într-un hol larg. Acest nivel al staţiei Phoenix nu avea chioşcuri de dulciuri sau magazine militare; era unul dintre cele două niveluri ale staţiei lăsate în principal la dispoziţia cercetărilor militare. Soldaţi ai FCA se aflau de pază la fiecare treizeci de metri, supraveghind holurile care duceau în adîncul nivelului. Fiecare hol avea în capăt scanere biometrice şi pentru BrainPal, plus proteze cerebrale care scanau fiecare persoană ce se apropia. Dacă acea persoană nu avea permisiunea să intre pe coridor, gărzile FCA o interceptau înainte ca ea să intre pe coridorul propriu-zis.

Jared ştia că ar fi trebuit să aibă acces la cea mai mare parte dintre aceste holuri, dar se îndoia că acest corp straniu ar avea autorizaţie pentru vreunul dintre ele. Porni de-a lungul holului, mergînd ca şi cum ar fi avut un scop, către coridorul pe care ştia că se aflau laboratorul şi biroul lui. Poate că pînă să ajungă acolo avea să-şi dea seama ce să facă mai departe. Aproape că ajunsese, cînd văzu toate gărzile FCA din faţa sa întorcîndu-se şi uitîndu-se la el.

Rahat, îşi zise Jared. Coridorul era la mai puţin de cincisprezece metri în faţă. Brusc, o luă la fugă spre el şi fu surprins de cît de repede porni trupul lui spre ţintă. La fel se întîmplă şi cu soldatul care îl păzea; îşi ridică arma, dar pînă cînd aceasta să ajungă pe poziţie, Jared sărise deja la el. Îl îmbrînci cu putere pe soldat. Acesta se izbi de peretele holului şi căzu. Jared alergă pe lîngă el fără să schimbe pasul şi se îndreptă spre uşa laboratorului, aflată la şaizeci de metri distanţă pe coridor. În timp ce alerga, sirenele se declanşară şi uşile de urgenţă se închiseră cu zgomot; abia trecu pragul celei care l-ar fi separat de ţel cînd uşa ieşi din laturile coridorului, închizînd ermetic

secţiunea în mai puţin de jumătate de secundă.

Jared ajunse la uşa laboratorului său şi o deschise brusc. Înăuntru se aflau un tehnician FCA de la cercetările militare şi un rraey. Jared încremeni la nepotrivirea cognitivă reprezentată de prezenţa unui rraey în laboratorul lui, şi tulburarea îi fu traversată ca de un pumnal de un frison de spaimă, nu de rraey, ci de faptul de a fi prins făcînd ceva primejdios şi teribil şi susceptibil de pedeapsă. Creierul lui Jared vuia, căutînd o amintire sau o explicaţie pe care s-o alăture fricii, dar nu ajunse nicăieri.

Rraey-ul îşi legănă capul, ocoli biroul la care stătuse şi se îndreptă spre Jared.

– Tu eşti acela, nu-i aşa? întrebă extraterestrul, într-o engleză pronunţată straniu, dar recognoscibilă.

– Cine? întrebă Jared.

– Soldatul pe care l-au făcut ca să prindă în capcană un trădător, continuă rraey-ul. Dar n-au reuşit.

– Nu înţeleg, zise Jared. Ăsta-i laboratorul meu. Tu cine eşti?

Rraey-ul clătină din nou din cap.

– Sau poate că au reuşit pînă la urmă, vorbi el.

Arătă spre sine.

– Cainen. Om de ştiinţă şi prizonier. Acum ştii cine sînt. Ştii şi cine eşti *tu?*

Jared deschise gura să răspundă şi-şi dădu seama că nu ştia cine era. Rămase pe loc, mut şi cu gura căscată, pînă cînd uşile de urgenţă se deschiseră, cîteva secunde mai tîrziu. Femeia soldat cu care vorbise mai devreme păşi înăuntru, ridică un pistol şi-l împuşcă în cap.

*

Prima întrebare, i se adresă generalul Szilard.

Jared era întins în infirmeria staţiei Phoenix, revenindu-şi după fulgerul paralizant, cu două gărzi FCA postate la picioarele patului şi cu Jane Sagan în picioare lîngă perete.

Cine eşti?

Sînt soldatul Jared Dirac, răspunse Jared.

El nu întrebă cine era Szilard; BrainPal-ul lui îl identificase de cînd intrase în cameră. BrainPal-ul lui Szilard ar fi putut să-l identifice la fel de uşor pe Jared, aşa că întrebarea nu era o chestiune de simplă identificare.

Sînt repartizat pe Uliul. *Ofiţerul meu comandant este locotenentul Sagan, care e acolo.*

A doua întrebare, continuă generalul Szilard. *Ştii cine este Charles Boutin?*

Nu, domnule, spuse Jared. *Ar trebui?*

Poate că da, răspunse Szilard. *În faţa laboratorului lui te-am găsit. Despre laboratorul lui i-ai spus acelui rraey că este al tău. Ceea ce*

sugerează că ai crezut că eşti *Charles Boutin, măcar pentru o clipă. Iar locotenentul Sagan mi-a spus că n-ai răspuns la numele tău cînd a încercat să-ţi vorbească.*

Îmi aduc aminte că nu ştiam că eram eu, explică Jared. *Dar nu-mi aduc aminte să fi crezut că eram altcineva.*

Dar te-ai dus la laboratorul lui Boutin fără să fi fost vreodată acolo, insistă Szilard. *Şi ştim că nu ţi-ai accesat BrainPal-ul pentru o hartă a staţiei ca să-l găseşti.*

Nu pot explica, zise Jared. *Amintirea era pur şi simplu în mintea mea.*

Jared îl văzu pe Szilard aruncîndu-i o privire lui Sagan, cînd auzi asta.

Uşa se deschise şi intrară doi bărbaţi. Unul dintre ei păşi apăsat spre Jared înainte ca BrainPal-ul lui să-l poată identifica.

– Ştii cine sînt?

Pumnul lui Jared îl trimise direct la podea. Gărzile înălţară carabinele; Jared, deja calmîndu-se după valul brusc de mînie şi adrenalină, ridică imediat mîinile.

Bărbatul se ridică în picioare în timp ce BrainPal-ul lui Jared îl identifică în sfîrşit ca fiind generalul Greg Mattson, şeful Cercetărilor Militare.

– Avem răspunsul la întrebarea *asta!* comentă Mattson, ţinîndu-şi mîna la ochiul drept.

Se duse pînă la spălătorul din încăpere, pentru a verifica pagubele.

– Nu fi atît de sigur, replică Szilard.

Se întoarse spre Jared.

– Soldat, îl cunoşti pe omul pe care tocmai l-ai lovit?

– Ştiu acum că este generalul Mattson, răspunse Jared. Dar nu ştiam atunci cînd l-am lovit.

– De ce l-ai lovit? întrebă Szilard.

– Nu ştiu, domnule, spuse Jared. Doar…

Se opri.

– Răspunde la întrebare, soldat, ordonă Szilard.

– Părea doar ceea ce trebuia să fac în acel moment, continuă Jared. Nu pot explica de ce.

– Cu siguranţă îşi aduce aminte unele lucruri, observă Szilard, întorcîndu-se spre Mattson. Dar nu-şi aminteşte totul. Şi nu-şi aminteşte cine a fost.

– Rahat, exclamă Mattson de la spălător. Îşi aminteşte destul ca să-mi dea un pumn în cap. Ticălosul ăla aştepta s-o facă de ani de zile…

– Ar putea să-şi amintească totul şi să încerce să te convingă că nu, generale, îi spuse celălalt bărbat lui Szilard.

BrainPal-ul lui Jared îl identifică drept colonelul James Robbins.

– E posibil, răspunse Szilard. Dar acţiunile lui nu par să sugereze

asta pînă acum. Dacă ar fi cu adevărat Boutin, ar fi în interesul lui să ne facă să credem că nu-şi aduce aminte absolut nimic. Un pumn dat unui general n-ar fi un lucru prea deştept.

– Nu deştept, replică Mattson, venind de la spălător. Doar purificator.

Se întoarse spre Jared şi arătă spre ochi, înconjurat de un cerc cenuşiu acolo unde vasele de sînge fuseseră strivite, lăsînd să iasă SmartBlood-ul şi provocînd o vînătaie.

– Pe Pămînt, mi-ai fi lăsat vînătaia asta pentru vreo două săptămîni. Ar trebui să pun să fii împuşcat doar din principiu.

– Generale…, începu Szilard.

– Linişteşte-te, Szi, vorbi Mattson. Accept teoria ta. Boutin n-ar fi atît de prost încît să mă pocnească, aşa că ăsta nu-i Boutin. Părţi din el ies totuşi la suprafaţă, şi aş vrea să văd cît de mult putem obţine.

– Războiul pe care Boutin a încercat să-l pornească s-a încheiat, generale, interveni Jane Sagan. Eneshanii or să se întoarcă împotriva rraey.

– Ei, asta-i minunat, locotenente, zise Mattson. Dar în cazul de faţă două din trei nu merge. Obinii ar putea încă să plănuiască ceva şi, din moment ce se pare că Boutin este cu ei, poate că n-ar trebui să proclamăm încă victoria şi să întrerupem cercetarea. Avem încă nevoie să ştim ce ştie Boutin, iar acum, că soldatul de-aici s-a ales cu doi oameni trăncănindu-i în ţeastă, poate că putem face un pic mai mult pentru a-l încuraja pe celălalt să iasă la iveală şi să-şi joace rolul.

Se întoarse spre Jared.

– Ce spui, soldat? Vi se zice Brigăzile-fantomă, dar tu eşti singurul cu o fantomă *adevărată* în cap. Vrei s-o scoţi afară?

– Cu tot respectul cuvenit, domnule, n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbiţi, răspunse Jared.

– Sigur că nu, răspunse Mattson. După cît se pare, în afară de locul unde se află laboratorul, nu ştii nici cel mai mic lucru despre Charles Boutin.

– Ştiu un singur alt lucru, vorbi Jared. Ştiu că avea o fiică.

Generalul Mattson îşi duse cu prudenţă mîna la ochiul vînăt.

– Avea, soldat…

Mattson lăsă mîna jos şi se întoarse spre Szilard.

– Vreau să mi-l dai înapoi, Szi, zise el, apoi observă că locotenentul Sagan îi aruncă lui Szilard o privire; fără îndoială, îi trimitea unul dintre mesajele acelea mintale în ritm de mitralieră pe care le foloseau Forţele Speciale în loc de vorbire. E doar temporar, locotenente, continuă el. Îl poţi căpăta înapoi după ce terminăm. Şi-ţi promit că nu-l stricăm. Dar n-o să căpătăm nimic folositor de la el dacă moare împuşcat într-o misiune.

– N-aţi avut nici o problemă dacă murea împuşcat într-o misiune

pînă acum, comentă Sagan. Domnule…

– Ah, atitudinea de mucos fanfaron al Forţelor Speciale, exclamă Mattson. Mă întrebam cînd o să devină vizibil faptul că ai şase ani.

– Am nouă, preciză Sagan.

– Iar eu am o sută treizeci, aşa că ascultă-l pe stră-străbunicul tău, spuse Mattson. Nu mi-a păsat dacă moare pînă acum pentru că nu credeam că este folositor. Acum s-ar putea să fie folositor, aşa că aş prefera să nu moară. Dacă se dovedeşte că nu e folositor, atunci îl puteţi avea înapoi şi poate să moară de o sută de ori, în ceea ce mă priveşte. Oricum ar fi, tu n-ai nici un vot. Acum taci, locotenente, şi lasă-i pe oamenii mari să vorbească.

Sagan clocotea, dar nu scoase nici un cuvînt.

– Ce-ai să faci cu el? întrebă Szilard.

– O să-l pun sub microscop, desigur, răspunse Mattson. Ca să aflu de ce i se strecoară amintirile alea acum şi să văd cum pot să fac să iasă la iveală cît mai multe…

Întoarse brusc un deget către Robbins.

– Oficial, va fi repartizat lui Robbins ca asistent. Neoficial, mă aştept să petreacă foarte mult timp jos, la laborator. Savantul ăla rraey pe care l-am scos din mîinile voastre s-a dovedit util acolo. O să vedem ce poate face cu el.

– Crezi că poţi avea încredere într-un rraey? întrebă Szilard.

– La dracu', Szi, protestă Mattson. Nu-l lăsăm nici să se balige fără o cameră în fund. Şi o să moară într-o zi, fără doctorie. E singurul savant pe care-l am, în care ştiu că *pot* avea încredere absolută.

– În regulă, răspunse Szilard. Tu mi l-ai dat o dată cînd l-am cerut. Îl poţi avea acum. Aminteşte-ţi doar că e unul dintre noi, generale. Şi ştii cum sînt cu oamenii mei.

– De acord, încuviinţă Mattson.

– Ordinul de transfer aşteaptă să-ţi fie transmis, continuă Szilard. De îndată ce îl aprobi, s-a făcut.

Apoi dădu din cap către Robbins şi Sagan, îi aruncă o privire lui Jared şi plecă.

Mattson se întoarse în direcţia lui Sagan.

– Dacă ai de luat vreun rămas-bun, acum e momentul.

– Mulţumesc, generale, răspunse Sagan.

Ce nenorocit, îi spuse ea lui Jared.

Tot nu ştiu ce se petrece sau cine e Charles Boutin, răspunse Jared. *Am încercat să accesez informaţiile despre el, dar totul e strict secret.*

O să afli destul de curînd, zise Sagan. *Orice-ai afla, vreau să-ţi aduci aminte de un lucru. După toate astea, eşti Jared Dirac. Nimeni altcineva. Indiferent cum eşti făcut sau de ce, sau ce se întîmplă. Cîteodată uit asta despre tine, şi-mi pare rău. Dar vreau să-ţi aminteşti.*

O să-mi amintesc, răspunse Jared.

Bine. Cînd îl vezi pe rraey-ul ăsta despre care vorbesc ei, numele lui e Cainen. Spune-i că locotenentul Sagan îl roagă să aibă grijă de tine. Spune-i că aş considera asta o favoare.

L-am întîlnit, zise Jared. *O să-i spun.*

Şi îmi pare rău că te-am împuşcat în cap cu arcul paralizant, adăugă Sagan. *Ştii cum e...*

Ştiu, răspunse Jared. *Mulţumesc. La revedere, locotenente.*

Sagan plecă.

Mattson arătă către gărzi.

– Voi doi sînteţi liberi.

Gărzile plecară.

– Acum, continuă Mattson, întorcîndu-se spre Jared. O să acţionez pornind de la presupunerea că micul tău acces de furie de mai devreme n-o să se repete prea des, soldat. În acelaşi timp, de acum înainte BrainPal-ul tău e setat să înregistreze şi să indice poziţia, ca să nu avem nici o surpriză din partea ta şi să ştim întotdeauna cum să te găsim. Schimbă setarea o singură dată şi fiecare soldat FCA de pe staţia Phoenix va căpăta mînă liberă să te împuşte mortal. Pînă cînd n-o să ştim exact pe cine şi ce ai în cap, nu ai nici un gînd privat. Mă înţelegi?

– Vă înţeleg, răspunse Jared.

– Excelent. Atunci, bine ai venit la Cercetările Militare, fiule.

– Mulţumesc, domnule, zise Jared. Şi acum, o să-mi spună şi mie cineva, *în sfîrşit,* ce naiba se petrece?

Mattson zîmbi şi se întoarse spre Robbins.

– Spune-i tu, ordonă el şi plecă.

Jared îşi întoarse privirea spre Robbins.

– Ăă..., începu Robbins. Salut...

*

– Ai aici o vînătaie interesantă, observă Cainen, arătînd spre partea laterală a capului lui Jared.

Cainen vorbea propria lui limbă; BrainPal-ul lui Jared oferea traducerea.

– Mulţumesc, răspunse Jared. Am fost împuşcat.

Şi Jared vorbea propria lui limbă; după cîteva luni, competenţa lui Cainen în materie de limba engleză era destul de bună.

– Îmi aduc aminte, spuse Cainen. Am fost de faţă. Din întîmplare, am fost şi eu odată paralizat de locotenentul Sagan. Ar trebui să înfiinţăm un club, tu şi cu mine.

Cainen se întoarse spre Harry Wilson, care stătea alături.

– Te poţi înscrie şi tu, Wilson.

– Eu renunţ, replică Wilson. Îmi aduc aminte de un înţelept care spunea cîndva că nu s-ar înscrie niciodată într-un club care l-ar

accepta pe el ca membru. În plus, aş prefera să nu fiu paralizat.

– Laşule, îl apostrofă Cainen.

Wilson se înclină.

– La dispoziţia dumneavoastră.

– Iar acum, zise Cainen, îndreptîndu-şi din nou atenţia spre Jared, sper că ai o oarecare idee despre motivul pentru care eşti aici.

Jared îşi aduse aminte de discuţia stîngace şi nu deosebit de deschisă cu colonelul Robbins, din ziua precedentă.

– Colonelul Robbins mi-a spus că m-am născut pentru scopul de a transfera conştiinţa lui Charles Boutin în creierul meu, dar că acest lucru n-a reuşit. Mi-a spus că Boutin a fost un savant de-aici, dar că a devenit trădător. Şi mi-a mai spus că aceste noi amintiri pe care le simt sînt de fapt vechile amintiri ale lui Boutin, şi că nimeni nu ştie de ce-au apărut acum şi nu mai devreme…

– Cît de multe amănunte ţi-a dat despre viaţa sau cercetările lui Boutin? întrebă Wilson.

– Nimic, de fapt, răspunse Jared. A zis că dacă aş afla prea mult de la el sau din dosare, s-ar putea amesteca în revenirea naturală a memoriei. Aşa e?

Wilson ridică din umeri. Cainen explică:

– Din moment ce tu eşti prima fiinţă umană căreia i s-a întîmplat aşa ceva, nu există nici un precedent de la care să pornim în legătură cu ce-ar trebui să facem în continuare. Cele mai apropiate de asta sînt anumite tipuri de amnezie. Ieri, ai reuşit să găseşti acest laborator şi să-ţi aminteşti numele fiicei lui Boutin, dar n-ai ştiut cum de ştiai asta. Este ceva asemănător cu amnezia sursei. Ceea ce face acest lucru complet diferit e faptul că problema nu-i propria ta memorie, ci a altcuiva.

– Aşadar, nici *tu* nu ştii cum să scoţi alte amintiri de la mine…

– Avem teorii, zise Wilson.

– Teorii…, mormăi Jared.

– Ipoteze, ca să vorbim mai exact, răspunse Cainen. Îmi aduc aminte că, acum multe luni, i-am spus locotenentului Sagan că motivul pentru care credeam că n-a prins conştiinţa lui Boutin era că aceasta era o conştiinţă matură, iar cînd era pusă într-un creier imatur, care nu avusese destule experienţe, nu putea găsi un punct de sprijin. Dar acum ai acele experienţe, nu? Şapte luni în război ar maturiza orice minte. Şi poate că ceva ce ai trăit a jucat rolul de punte către amintirile lui Boutin.

Jared se gîndi în urmă.

– Ultima mea misiune, spuse el. A murit cineva foarte important pentru mine. Iar fiica lui Boutin e moartă şi ea.

Jared nu-i pomeni lui Cainen de asasinarea lui Vyut Ser, nici de căderea pe care-o avusese cînd ţinea cuţitul care urma s-o ucidă; dar

erau prezente şi acestea în mintea lui.

Cainen dădu din cap, arătînd că înţelegea faptul că limbajul uman includea şi semnale nonverbale.

– Acesta ar fi putut fi momentul, e-adevărat.

– Dar de ce n-au revenit amintirile atunci? întrebă Jared. S-a întîmplat după ce m-am întors pe staţia Phoenix, pe cînd mîncam jeleuri negre.

– *Amintirea lucrurilor trecute,* sugeră Wilson.

Jared se uită la Wilson.

– Ce?

– De fapt, *În căutarea timpului pierdut* este o traducere mai bună a titlului original, continuă Wilson. Aparţine unui roman de Marcel Proust. Cartea începe cu personajul principal trăind un potop de amintiri din copilărie, scoase la suprafaţă de nişte prăjituri pe care le mînca înmuiate în ceai. Amintirile şi simţurile sînt strîns legate la oameni. Faptul că ai mîncat acele jeleuri ar fi putut declanşa uşor amintirile, în special dacă jeleurile erau semnificative în vreun fel.

– Îmi aduc aminte că am spus că erau preferatele lui Zoë, zise Jared. Fiica lui Boutin. Numele ei era Zoë.

– Asta ar fi putut fi de-ajuns, încuviinţă Cainen.

– Poate că ar trebui să mai mănînci jeleuri, glumi Wilson.

– Am mîncat, replică Jared serios.

Îi ceruse colonelului Robbins să-i facă rost de o pungă nouă; el era prea jenat de faptul că vomitase mai devreme, ca să mai cumpere chiar el una. Jared stătuse în noua lui cameră, cu punga în mînă, mîncînd încet jeleuri negre vreme de o oră.

– Şi? întrebă Wilson.

Jared se mulţumi să dea din cap.

– Dă-mi voie să-ţi arăt ceva, soldat, spuse Cainen, şi apăsă un buton de pe tastatură.

În porţiunea de ecran a biroului apărură trei mici manifestări luminoase. Cainen arătă spre una dintre ele.

– Aceasta este o reprezentare a conştiinţei lui Charles Boudin, a cărei copie, datorită măiestriei sale tehnologice, o avem într-un fişier. Următoarea este o reprezentare a propriei tale conştiinţe, luată în timpul perioadei de antrenament.

Jared arăta surprins.

– Da, soldat, te-au ţinut sub observaţie; ai fost experimentul lor ştiinţific încă de cînd te-ai născut. Dar aceasta este doar o reprezentare. Spre deosebire de conştiinţa lui Boutin, pe a ta n-o au în fişier. A treia imagine este conştiinţa ta chiar acum. Nu eşti antrenat să citeşti aceste reprezentări, dar chiar şi pentru un ochi militar este clar diferită de celelalte două reprezentări. Asta este – credem noi – prima încercare a creierului tău de a contopi ceea ce a primit din

conştiinţa lui Boutin cu a ta. Incidentul de ieri te-a schimbat, probabil permanent. Poţi să simţi schimbarea?

Jared se gîndi la asta.

– Nu mă simt diferit în nici un fel, răspunse el în cele din urmă. Am amintiri noi, dar nu cred că acţionez altfel decît o fac de obicei.

– În afară de pumnii daţi generalilor, sublinie Wilson.

– A fost un accident.

– Nu, n-a fost, îl contrazise Cainen, însufleţit dintr-odată. Ăsta-i punctul meu de vedere în ceea ce te priveşte, soldat. Eşti născut să fii o persoană. Devii alta. Iar acum, devii o a treia – o combinaţie a primelor două. Dacă mergem mai departe, dacă avem succes, va ieşi la suprafaţă mai mult din ceea ce a fost Boutin. Te vei schimba. Personalitatea ta s-ar putea schimba, poate spectaculos. Cine vei *deveni* va fi diferit de ceea ce eşti *acum.* Vreau să fiu sigur că înţelegi asta, pentru că vreau să faci o alegere dacă eşti hotărît ca acest lucru să se întîmple sau nu.

– O alegere?

– Da, soldat, o *alegere,* accentuă Cainen. Ceva ce rareori ai ocazia să faci.

Arătă spre Wilson.

– Locotenentul Wilson, aici de faţă, a ales viaţa asta: s-a înrolat în Forţele Coloniale de Apărare din proprie voinţă. Ţie, şi tuturor celor ca tine din Forţele Speciale, nu vi s-a oferit această alegere. Îţi dai seama, soldat, că cei din Forţele Speciale sînt sclavi? Nu aveţi nici un cuvînt de spus, cînd e vorba să luptaţi. Nu vi se îngăduie să refuzaţi. Nu vi se îngăduie nici măcar să ştiţi că refuzul e *posibil.*

Jared se simţea stînjenit de acest şir de argumente.

– Noi nu vedem lucrurile aşa. Sîntem mîndri să servim.

– Sigur că sînteţi, încuviinţă Cainen. Aşa v-au condiţionat de cînd v-aţi născut, de cînd creierul vostru a fost pus în funcţiune, iar BrainPal-ul a gîndit pentru voi şi a ales anumite ramuri ale arborelui decizional, în locul altora. Pînă cînd creierul a devenit capabil să gîndească singur, căile care merg împotriva alegerii sînt deja abandonate.

– Fac alegeri tot timpul, protestă Jared.

– Nu unele mari, răspunse Cainen. Prin intermediul condiţionării şi al vieţii militare, s-au făcut alegeri pentru tine de-a lungul întregii tale scurte vieţi, soldat. Altcineva a ales să te creeze – asta nu-i prea diferit de oricare altul. Apoi însă au decis să imprime conştiinţa altcuiva în creierul tău. Au ales să te facă războinic. Au ales bătăliile pe care le vei înfrunta. Apoi au ales să te predea nouă, cînd a fost convenabil pentru ei. Şi vor alege să te pună să devii altcineva, crăpîndu-ţi capul ca pe un ou şi lăsînd conştiinţa lui Charles Boutin să se întindă complet peste a ta. Dar *eu* aleg să te pun să alegi…

– De ce? întrebă Jared.

– Pentru că pot, conchise Cainen. Şi pentru că tu ar trebui s-o faci. Şi pentru că, după cît se pare, nimeni altcineva n-o să te lase. E viaţa *ta,* soldat. Dacă alegi să mergi mai departe, o să-ţi sugerăm noi căile despre care credem că vor debloca mai mult din amintirile şi personalitatea lui Boutin.

– Şi dacă nu? vru să ştie Jared. Ce se întîmplă după aceea?

– Atunci o să informăm Cercetările Militare că refuzăm să-ţi facem indiferent ce, explică Wilson.

– Vor găsi pe altcineva s-o facă, zise Jared.

– Aproape sigur *vor găsi,* spuse Cainen. Dar tu-ţi vei fi făcut alegerea, iar noi o vom fi făcut şi noi pe-a noastră.

Jared îşi dădu seama că omul de ştiinţă rraey avea dreptate: în cursul vieţii sale, toate alegerile majore care îl afectaseră fuseseră făcute de alţii. Luarea deciziilor îi fusese limitată la lucruri lipsite de importanţă sau la situaţii militare în care a nu alege ceva ar fi însemnat că era mort. Nu se considera sclav, dar era silit să recunoască faptul că nu se gîndise niciodată cum ar fi să *nu* fie în Forţele Speciale. Gabriel Brahe spusese detaşamentului lui de instruire că, după cei zece ani de serviciu, puteau deveni colonişti, şi nimeni nu se întrebase vreodată de ce erau făcuţi să servească chiar şi cei zece ani. Tot antrenamentul şi toată evoluţia Forţelor Speciale subordona alegerea individuală nevoilor detaşamentului sau plutonului; chiar şi integrarea – marele avantaj militar al Forţelor Speciale – extindea simţul sinelui în afara individului, către grup.

(Cînd se gîndi la integrare, Jared simţi un val intens de singurătate. La venirea noilor sale ordine, integrarea lui Jared cu plutonul 2 fusese întreruptă. Murmurul constant, de nivel scăzut, al gîndurilor şi emoţiilor venite dinspre camarazii săi de pluton lăsase un gol imens prin absenţa sa. Dacă n-ar fi fost capabil să recurgă la primele experienţe izolate de conştiinţă, ar fi putut s-o ia razna chiar în clipa în care-şi dăduse seama că nu mai putea simţi plutonul. Aşa cum stăteau lucrurile, Jared îşi petrecuse cea mai mare parte din ziua respectivă într-o depresie profundă. Era o amputare sîngeroasă şi usturătoare, şi numai cunoaşterea faptului că era vorba probabil doar de o situaţie temporară o făcea suportabilă.)

Jared îşi dădu seama, cu o tulburare crescîndă, cît de mult din viaţa lui fusese dictată, hotărîtă, ordonată şi comandată. Îşi dădu seama cît de puţin pregătit era să ia decizia pe care i-o oferise Cainen. Înclinaţia sa imediată era să spună că da, voia să meargă mai departe: să afle mai multe despre Charles Boutin, omul care ar fi trebuit să fie, şi să devină el, într-o oarecare măsură. Dar nu ştia dacă dorea asta cu adevărat, sau era doar ceva ce se aştepta din partea lui. Jared simţi un resentiment, nu faţă de Uniunea Colonială sau faţă de Forţele Speciale, ci faţă de Cainen – pentru că-l adusese în situaţia de a-şi

pune întrebări despre el însuşi şi despre opţiunile pe care le avea, sau despre lipsa acestora.

– Tu ce-ai face? îl întrebă Jared pe Cainen.

– Eu nu sînt tu, răspunse Cainen, şi refuză să mai vorbească despre asta.

Wilson era la fel de nefolositor. Amîndoi îşi vedeau de treabă în laborator în timp ce Jared se gîndea, cu ochii aţintiţi la cele trei reprezentări ale conştiinţei care erau toate ale lui, într-un fel sau altul.

– Am făcut o alegere, vorbi Jared, după mai mult de două ore. Vreau să merg mai departe.

– Poţi să-mi spui de ce? întrebă Cainen.

– Pentru că vreau să ştiu mai mult despre toate astea.

Făcu semn către imaginea celei de a treia conştiinţe.

– Îmi spui că mă schimb. Devin altcineva. Cred asta. Dar încă mă *simt* eu însumi. Cred că încă o *să fiu* eu, indiferent ce se întîmplă. Şi vreau să ştiu.

Jared îndreptă un deget spre Cainen.

– Spui că noi, Forţele Speciale, sîntem sclavi. Ai dreptate. Nu te pot contrazice. Dar ni s-a mai spus şi că noi sîntem singurii oameni născuţi cu un scop: să-i ţinem la adăpost pe ceilalţi oameni. Nu mi s-a dat posibilitatea de a alege acest scop pînă acum, dar îl aleg acum. *Aleg* asta.

– Alegi să fii sclav, comentă Cainen.

– Nu, replică Jared. Am încetat să mai fiu sclav cînd am făcut această alegere.

– Dar alegi calea pe care te-ar fi pus s-o urmezi cei care te-au făcut sclav, insistă Cainen.

– E alegerea mea, rosti apăsat Jared. Dacă Boutin vrea să ne facă vreun rău, vreau să-l opresc.

– Asta înseamnă că ai putea deveni ca el, îl avertiză Wilson.

– Ar fi trebuit să *fiu* el, zise Jared. Să fiu *ca* el încă îmi lasă loc să fiu eu.

– Aşadar, asta ţi-e alegerea, spuse Cainen.

– Da, asta este, răspunse Jared.

– Ei, slavă domnului, exclamă Wilson, evident uşurat.

Şi Cainen păru să se relaxeze.

Jared se uită la ei, mirat.

– Nu înţeleg, i se adresă el lui Cainen.

– Ni s-a ordonat să scoatem la suprafaţă cît mai mult posibil din Charles Boudin, îl lămuri Cainen. Dacă ai fi zis nu, iar noi am fi refuzat să urmăm ordinele, probabil că ar fi însemnat o condamnare la moarte pentru mine. Sînt prizonier de război, soldat. Singurul motiv pentru care mi se îngăduie şi puţina libertate pe care-o am este că mi-am permis să fiu folositor. Clipa în care încetez să mai fiu de folos este

şi clipa în care FCA îmi retrag medicamentul care mă ţine în viaţă. Sau se hotărăsc să mă omoare în vreun alt fel. Locotenentul Wilson nu va fi probabil împuşcat pentru nerespectarea ordinului, dar, din cîte am înţeles, închisorile FCA nu sînt locuri prea plăcute.

– Nesupuşii intră, dar nu mai ies, zise Wilson.

– De ce nu mi-aţi spus? întrebă Jared.

– Pentru că atunci pentru tine n-ar mai fi fost o alegere imparţială, răspunse Wilson.

– Am hotărît între noi că îţi vom oferi această alegere şi că vom accepta consecinţele, adăugă Cainen. Odată ce am făcut propria noastră alegere în privinţa asta, am vrut să fim siguri că ai aceeaşi libertate ca şi noi în luarea hotărîrii *tale.*

– Aşa că îţi mulţumim pentru c-ai ales să mergi înainte, vorbi şi Wilson. Aproape că am făcut pe mine aşteptînd să te hotărăşti naibii odată!

– Scuză-mă, spuse Jared.

– Nu te mai gîndi la asta, continuă Wilson, pentru că acum ai altă alegere de făcut.

– Am ajuns la două opţiuni despre care credem că vor declanşa o cascadă mai amplă de amintiri din conştiinţa lui Boutin, zise Cainen. Prima este o variantă a protocolului de transfer de conştiinţă folosit prima oară pentru a-l pune pe Boutin în creierul tău. Putem să rulăm protocolul din nou şi să întipărim conştiinţa pentru a doua oară. Acum, că ai un creier mai matur, există o şansă excelentă ca o parte mai mare a conştiinţei sale să se imprime – ba chiar ca să se imprime *toată.* Dar sînt posibile unele consecinţe grave.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi ca propria ta conştiinţă să fie complet ştearsă atunci cînd intră cea nouă, preciză Wilson.

– Ah, exclamă Jared.

– Poţi să-ţi dai seama cît e de problematic, comentă şi Cainen.

– Nu cred că vreau să fac asta, spuse Jared.

– Ne-am gîndit că n-o să vrei, zise Cainen. În care caz, avem un plan B mult mai puţin agresiv.

– Care este…? întrebă Jared.

– O călătorie pe aleea memoriei, răspunse Wilson. Jeleurile au fost doar începutul.

NOUĂ

Colonelul James Robbins ridică ochii spre Phoenix, care plutea deasupra lui, pe cer. *Iată-mă din nou aici,* gîndi el.

Generalul Szilard observă stînjeneala lui Robbins.

– Nu-ţi prea place popota generalilor, nu-i aşa, colonele? întrebă, şi mai îndesă nişte friptură în gură.

– O detest, replică Robbins, înainte să-şi dea seama prea bine ce-i

ieşea din gură. Domnule, adăugă el repede.

– N-aş zice că te învinuiesc pentru asta, zise Szilard din spatele fripturii de vită. Toată chestia asta cu interdicţia de a mînca aici pentru cei care nu sînt generali e o prostie imensă. Apropo, cum e apa?

Robbins coborî ochii spre paharul aburit din faţa lui.

– Încîntător de răcoritoare, domnule, răspunse el.

Szilard roti furculiţa pentru a cuprinde întreaga popotă a generalilor.

– E vina noastră, ştii, spuse el. Adică a Forţelor Speciale.

– Cum aşa? întrebă Robbins.

– Generalii Forţelor Speciale aduceau aici pe oricine din structura lor de comandă – nu doar ofiţeri, ci şi soldaţi. Pentru că în afara situaţiilor de comandă, nimeni din Forţele Speciale nu dă pe grad nici o ceapă degerată. Aşa că aveai aici toate trupele de la Forţele Speciale, mîncînd fripturi delicioase şi făcînd ochi dulci Phoenixului de deasupra. Îi călcau pe nervi pe generali – nu numai că aici erau soldaţi, dar erau soldaţi ai *Brigăzilor-fantomă.* Asta în primele zile, cînd ideea unor soldaţi în vîrstă de mai puţin de un an vă dădea fiori vouă, adevărat-născuţilor.

– Încă ne mai dă, spuse Robbins. Uneori.

– Da, ştiu, replică Szilard. Dar acum o ascundeţi mai bine. Oricum, după o vreme generalii adevărat-născuţi au făcut cunoscut că ăsta-i terenul lor de joacă. Iar acum, tot ce mai primeşte aici oricine altcineva este unul dintre aceste încîntător de răcoritoare pahare cu apă, precum cel pe care-l ai aici, colonele. Aşa că, în numele Forţelor Speciale, îmi cer scuze pentru neajuns.

– Mulţumesc, domnule general. Oricum nu mi-e foame.

– Bravo ţie, zise Szilard şi mai mîncă din friptură.

Colonelul Robbins se uită la mîncarea generalului. De fapt, îi era foame, dar n-ar fi fost înţelept să-i dea atenţie. Robbins îşi făcu o însemnare în minte pentru data viitoare cînd era chemat la o întîlnire la popota generalilor: mănîncă ceva înainte…

Szilard înghiţi friptura şi îşi îndreptă din nou atenţia spre Robbins.

– Colonele, ai auzit de sistemul Esto? Nu te uita în sus, spune-mi doar dacă îl ştii.

– Nu ştiu nimic despre el, răspunse Robbins.

– Dar despre Krana? Mauna Kea? Sheffield?

– Cunosc Mauna Kea de pe Pămînt. Presupun însă că nu-i cel despre care vorbiţi…

– Nu e.

Szilard mişcă iar furculiţa, fluturînd-o ca să indice un punct undeva, dincolo de marginea răsăriteană a lui Phoenix.

– Sistemul Mauna Kea e în partea aceea, imediat dincolo de

orizontul propulsorului de salt al Phoenixului. E acolo o colonie nouă.

– Hawaieni? întrebă Robbins.

– Sigur că nu, răspunse Szilard. Mai mult tamili, din ce-mi spun datele pe care le am. Nu ei pun numele sistemului, doar îl locuiesc.

– Ce-i atît de interesant în legătură cu acest sistem?

– Faptul că, acum mai puţin de trei zile, a dispărut de acolo un crucişător al Forţelor Speciale.

– A fost atacat? întrebă Robbins. Distrus?

– Nu, răspunse Szilard. A *dispărut.* Nici un contact, odată ce a ajuns în sistem.

– A apelat colonia?

– N-ar fi făcut asta, preciză Szilard, pe un ton neutru care îi sugera lui Robbins că n-ar trebui să insiste asupra detaliilor.

Nu insistă.

– Poate că s-a întîmplat ceva cu nava cînd a reintrat în spaţiul real, presupuse el în schimb.

– Am strecurat în sistem o sondă cu senzori, zise Szilard. Nici urmă de navă. Nici o cutie neagră. Nici o rămăşiţă de-a lungul traseului de zbor proiectat. Nimic. S-a dus.

– Asta-i ciudat, remarcă Robbins.

– Nu, continuă Szilard. Ceea ce-i ciudat este că e a patra navă a Forţelor Speciale căreia i s-a întîmplat aşa ceva luna asta.

Robbins îl fixă pe Szilard fără expresie.

– Aţi pierdut patru crucişătoare? Cum?

– Ei, dacă ştiam *asta,* colonele, am fi fost plecaţi să ne înfigem călcîiul în gîtul cuiva. Faptul că ceea ce fac în schimb este să mănînc friptura asta în faţa ta ar trebui să fie un indiciu că sîntem în beznă, la fel ca oricine altcineva.

– Dar *credeţi* că e cineva în spatele chestiei ăsteia, insistă Robbins. Şi nu-i doar o problemă cu navele sau cu propulsoarele de salt.

– Sigur că da, replică Szilard. Să ai o navă care dispare e un incident întîmplător. Să ai patru care dispar într-o lună e o nenorocită de tendinţă. Nu-i o problemă cu navele sau cu propulsoarele.

– Cine crezi că e în spatele chestiei ăsteia? întrebă Robbins.

Szilard lăsă din mînă tacîmurile, iritat.

– Dumnezeule, Robbins, exclamă el. Crezi că vorbesc cu tine pentru că n-am *prieteni?*

Robbins surîse crispat, în ciuda propriei lui voinţe.

– Obinii, atunci.

– Obinii, spuse Szilard. Da. Cei care îl au pe Boutin pus bine undeva. Toate sistemele din care au dispărut navele fie că sînt aproape de spaţiul obin, fie că sînt planete pe care obinii le-au contestat într-un moment sau altul. E un fir subţire, dar de atît ne putem agăţa în acest moment. Ceea ce nu ştim este *cum* sau *de ce,* şi

aici speram că ai putea să arunci tu puţină lumină.

– Vreţi să ştiţi unde ne aflăm cu soldatul Dirac, trase concluzia Robbins.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, replică Szilard, şi-şi luă din nou tacîmurile.

– Merge încet, recunoscu Robbins. Credem că breşa de memorie a apărut datorită stresului şi a aportului senzorial. Nu putem pune asupra lui acelaşi tip de presiune pe care o exercită lupta, dar l-am pus în contact cu părţi din viaţa lui Charles Boutin, una cîte una.

– Înregistrările lui? întrebă Szilard.

– Nu. Cel puţin nu rapoartele şi fişierele despre Boutin care au fost scrise sau înregistrate de alţi oameni. Acestea nu provin chiar de la Boutin, şi nu vreau să introducem un punct de vedere exterior. Cainen şi locotenentul Wilson lucrează cu sursele primare – înregistrările şi notele lui Boutin – şi cu lucrurile acestuia.

– Vrei să spui lucruri care au aparţinut lui Boutin?

– Lucruri care i-au aparţinut, lucruri care i-au plăcut – adu-ţi aminte de jeleuri – sau lucruri de la alţi oameni pe care i-a cunoscut. L-am dus de asemenea pe Dirac în locuri unde a locuit şi a crescut Boutin. Provenea de pe Phoenix, ştiţi. E doar o excursie scurtă pînă jos, cu naveta.

– Frumos că are parte de excursii pe teren, comentă Szilard, doar uşor distant. Dar ai zis că merge încet.

– Iese la suprafaţă o parte mai mare a lui Boutin. Însă pare să fie mai mult personalitatea. Am citit profilul psihologic al soldatului Dirac; pînă acum a fost un personaj oarecum pasiv. Mai curînd i s-au întîmplat lucruri, decît să le facă el să se întîmple. Iar în prima săptămînă sau cam aşa ceva pe care a petrecut-o cu noi, aşa a şi fost. În ultimele trei săptămîni a devenit totuşi mai categoric şi mai puţin şovăitor. Şi se potriveşte mai bine cu felul în care a fost Boutin, vorbind din punct de vedere psihologic.

– Aşadar, devine tot mai mult ca Boutin. Bine, încuviinţă Szilard. Dar îşi aminteşte ceva?

– Ei, tocmai asta-i, recunoscu Robbins. Revin foarte puţine amintiri. Ceea ce revine este mai mult despre viaţa de familie, nu despre muncă. Îi punem înregistrări cu Boutin făcînd însemnări verbale despre proiecte şi le ascultă absent. Arată-i o poză a fetiţei lui Boutin şi intră în convulsii pentru o clipă, apoi îţi spune ce se petrece în poză. E frustrant.

Szilard mestecă o clipă, cugetînd. Robbins profită de pauză ca să se bucure de apă. Nu era atît de înviorătoare pe cît sugerase generalul mai devreme.

– Amintirile despre fetiţă nu duc la apariţia unor amintiri tangenţiale? întrebă Szilard.

– Cîteodată da, răspunse Robbins. O poză a lui Boutin şi a fiicei lui la cine ştie ce bază de cercetare la care a fost trimis la post i-a adus aminte de o parte din munca pe care-a făcut-o acolo. Nişte prime cercetări despre depozitarea intermediară a conştiinţei, înainte de a se întoarce pe staţia Phoenix şi de a începe să lucreze la asta, folosind tehnologia pe care am căpătat-o de la Consu. Dar nu şi-a amintit de nimic folositor, legat de motivele pentru care Boutin a hotărît să devină trădător.

– Mai arată-i o poză cu fiica lui Boutin, propuse Szilard.

– I le-am arătat pe toate pe care le-am putut găsi, zise Robbins. Nu sînt atît de multe. Şi nu există nici unul dintre lucrurile ei fizice – nici o jucărie sau desen sau orice altceva de felul ăsta.

– De ce? întrebă Szilard.

Robbins ridică din umeri.

– A murit înainte ca Boutin să se întoarcă la staţia Phoenix, explică el. Bănuiesc că n-a vrut să aducă lucrurile cu el.

– Ei, asta-i interesant, remarcă Szilard.

Ochii lui arătau ca şi cum s-ar fi concentrat asupra a ceva din depărtare, un semn că citea ceva pe BrainPal.

– Ce este? întrebă Robbins.

– Am scos dosarul lui Boutin în timp ce vorbeai, spuse Szilard. Boutin e colonist, dar munca lui pentru Uniunea Colonială i-a cerut să locuiască în baze ale Cercetărilor Militare. Ultimul loc în care a lucrat înainte de a veni aici a fost staţia de cercetări Covell. Ai auzit vreodată de ea?

– Sună familiar, răspunse Robbins. Dar nu reuşesc s-o plasez în…

– Zice că era un complex de cercetări cu capacitate de imponderabilitate. Făceau nişte lucrări biomedicale, de aceea se afla Boutin acolo, dar conţinea mai mult arme şi sisteme de navigaţie. Asta-i interesant: staţia era de fapt amplasată direct deasupra unui sistem de inele planetare. Doar la un kilometru de planul inelului. Folosea rămăşiţele inelului pentru a-şi testa sistemele de navigaţie cu rază scurtă de acţiune.

Acum pricepu Robbins. Planetele solide cu sisteme de inele erau rare, iar cele cu colonii umane încă şi mai rare. Cei mai mulţi colonişti preferau să nu locuiască în locuri unde bucăţile de stîncă de mărimea unui stadion care plonjau prin atmosferă erau evenimente obişnuite, mai curînd decît genul de lucruri care se petrec o dată pe mileniu. Una cu o staţie a Cercetărilor Militare pe orbită – asta era absolut unică.

– Omagh, rosti Robbins.

– Omagh, încuviinţă Szilard. Care nu ne mai aparţine. N-am putut dovedi niciodată că obinii au atacat iniţial colonia sau staţia. Este posibil ca rraey să fi atacat colonia, şi apoi obinii să-i fi atacat pe ei, cînd erau slăbiţi de lupta cu noi şi înainte a apuca să primească

întăriri. Ceea ce reprezintă un motiv pentru care n-am pornit la război cu ei pentru asta. Dar ştim că s-au hotărît să revendice sistemul al naibii de repede, înainte ca noi să punem pe picioare o forţă care să-l ia înapoi.

– Iar fiica lui Boutin făcea parte din colonie, presupuse Robbins.

– Era pe staţie, din ceea ce spune lista de victime, răspunse Szilard, trimiţîndu-i lista lui Robbins ca s-o vadă. Era o staţie mare. Avea apartamente pentru familii.

– Dumnezeule, exclamă Robbins.

– Ştii, continuă Szilard nepăsător, băgînd în gură ultima bucăţică de friptură, cînd staţia Covell a fost atacată, n-a fost complet distrusă. De fapt, avem informaţii demne de încredere care sugerează că staţia e în mare parte intactă.

– OK, zise Robbins.

– Inclusiv apartamentele pentru familii.

– O, *OK,* exclamă Robbins, şi se aprinse luminiţa. Pot să vă spun deja că nu-mi place încotro se duce chestia asta…

– Ai spus că memoria lui Dirac reacţionează cel mai puternic la stres şi la aportul senzorial, spuse Szilard. Faptul de a-l duce în locul unde a murit fiica lui – şi unde este probabil să se afle toate lucrurile ei – ar însemna un aport senzorial semnificativ.

– Există doar mica problemă că sistemul este acum stăpînit şi patrulat de obini, sublinie Robbins.

Szilard ridică din umeri.

– Aici intervine stresul.

Îşi lăsă tacîmurile în poziţia de „încheiat” pe farfurie şi o împinse deoparte.

– Motivul pentru care generalul Mattson l-a preluat pe soldatul Dirac este că nu voia ca acesta să moară în luptă, îi aduse aminte Robbins. Aruncarea lui în spaţiul sistemului Omagh mai curînd se opune acestei dorinţe, domnule general.

– Da, bine, dorinţa generalului de a-l ţine pe Dirac în afara pericolului trebuie să fie temperată de faptul că patru dintre navele mele şi mai mult de o mie de oameni au dispărut în neant, ca şi cum n-ar fi existat niciodată, protestă Szilard. Şi la urma urmei, Dirac este încă soldat al Forţelor Speciale. Aş putea forţa lucrurile.

– Lui Mattson nu i-ar plăcea, îi atrase atenţia Robbins.

– Nici mie, replică Szilard. Am o relaţie bună cu generalul, în ciuda atitudinii de superioritate faţă de Forţele Speciale şi faţă de mine.

– Nu-i vorba numai de dumneavoastră. Are aerul ăsta de superioritate faţă de toată lumea.

– Da, e un ticălos care crede în egalitatea şanselor, comentă Szilard. Şi e conştient de asta, crede că înseamnă că e în regulă. Aşa cum stau lucrurile însă, oricît de mult n-aş vrea să am de-a face cu

latura lui urîtă, o voi face dacă trebuie. Dar nu cred că o să trebuiască.

Un ospătar se apropie să ia farfuria lui Szilard; Szilard comandă desert. Robbins aşteptă pînă cînd ospătarul plecă.

– De ce nu credeţi că o să trebuiască? întrebă el.

– Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că avem deja Forţe Speciale în sistemul Omagh, făcînd pregătiri să-l recucerească? întrebă Szilard.

– Aş fi sceptic, răspunse Robbins. Soiul ăsta de activitate ar fi observat mai devreme sau mai tîrziu, iar obinii sînt necruţători. Nu le-ar tolera prezenţa dacă ar afla despre aşa ceva.

– Ai dreptate în legătură cu asta, încuviinţă Szilard. Dar n-ai dreptate să fii sceptic. Forţele Speciale se află în sistemul Omagh de peste un an. Se află chiar pe staţia Covell. Cred că-l putem duce pe soldatul Dirac înăuntru şi apoi să-l scoatem fără să atragem prea multă atenţie.

– Cum? întrebă Robbins.

– Cu foarte mare atenţie. Şi folosind cîteva jucării noi.

Ospătarul se întoarse cu desertul generalului: două prăjituri mari Toll House. Robbins rămase cu ochii la farfurie. Îi plăceau la nebunie prăjiturile Toll House.

– Vă daţi seama că dacă vă înşelaţi, şi dacă nu-l puteţi strecura pe Dirac pe lîngă obini, ei îl vor omorî, proiectul dumneavoastră secret de recuperare a sistemului Omagh va fi dezvăluit şi orice informaţie pe care o are Dirac despre Boutin va muri odată cu el, comentă Robbins.

Szilard luă o prăjitură.

– Riscul… întotdeauna intră în ecuaţie. Dacă facem asta şi o scrîntim, atunci sîntem futuţi de-a binelea. Dar dacă n-o facem, riscăm ca Dirac să nu recupereze niciodată amintirile lui Boutin, şi atunci sîntem vulnerabil la ceea ce au plănuit obinii mai departe. Şi abia *atunci* vom fi futuţi de-a binelea. Dar vrei să afli ceva? Dacă e să fiu futut, colonele, prefer să fiu futut în picioare decît în genunchi.

– Ştiţi cum să folosiţi imaginile mintale, domnule general, recunoscu Robbins.

– Mulţumesc, colonele. Încerc.

Întinse mîna, luă a doua prăjitură şi i-o oferi lui Robbins.

– Ia-o. Am văzut că ţi-e poftă.

Robbins se uită lung la prăjitură, apoi aruncă o privire în jur.

– Nu pot să iau asta, spuse el.

– Ba sigur că poţi.

– N-ar trebui să mănînc nimic aici.

– Şi ce dacă? zise Szilard. Dă-i naibii. E o tradiţie ridicolă şi ştii asta. Aşa că rupe-o. Ia prăjitura.

Robbins luă prăjitura şi se uită la ea posomorît.

– Oh, Doamne Dumnezeule! exclamă Szilard. Trebuie să-ţi ordon să mănînci chestia aia blestemată?

– Ar putea ajuta.

– Bine. Colonele, îţi dau un ordin direct. Mănîncă nenorocita aia de prăjitură!

Robbins o mîncă. Ospătarul fu scandalizat.

*

– Iată, îi spuse Harry Wilson lui Jared cînd intrară în cala de mărfuri de pe Shikra. Trăsura ta.

„Trăsura” în chestiune consta într-un scaun ca un coş din fibre de carbon, două motoare ionice extrem de mici, de putere şi manevrabilitate limitată şi de obiectul de mărimea unui frigider de birou amplasat chiar sub scaun.

– Urîtă trăsură, comentă Jared.

Wilson chicoti. Simţul umorului al lui Jared se îmbunătăţise în ultimele cîteva săptămîni, sau cel puţin devenise mai mult pe placul lui Wilson – îi amintea de sarcasticul Charles Boutin pe care-l cunoştea. Wilson se simţea atît încîntat cît şi îngrijorat în legătură cu asta; încîntat pentru că munca lui şi a lui Cainen schimba ceva şi îngrijorare pentru că Boutin era, la urma urmei, un trădător al omenirii. Lui Wilson îi plăcea destul de mult de Jared pentru a nu-i dori o asemenea soartă.

– E urîtă, dar e ultimul răcnet, zise Wilson.

Se apropie şi bătu uşor cu palma obiectul cu aspect de frigider.

– Acesta este cel mai mic propulsor de salt creat vreodată, explică el. Abia ieşit de pe linia de asamblare. Şi nu numai că-i mic, dar e un exemplu al primului progres real făcut de decenii în tehnologia saltului.

– Dă-mi voie să ghicesc, spuse Jared. Se bazează pe tehnologia aia consu pe care am furat-o de la rraey.

– Faci să sune ca şi cum totul ar fi ceva rău.

– Păi, ştii şi tu, replică Jared, ciocănindu-şi capul cu degetul. Sînt în situaţia asta *din cauza* tehnologiei consu. Să zicem doar că nu sînt neutru în ceea ce priveşte utilizările sale.

– Ai perfectă dreptate, fu de acord Wilson. Dar *ăsta* e drăguţ. Un prieten de-al meu a lucrat la el; vorbeam despre o asemenea realizare. Cele mai multe propulsoare de salt au nevoie să ajungă într-un spaţiu-timp plat înainte de a le porni. Trebuie să ajungi departe de o planetă. Ăsta e mai puţin mofturos; poate folosi un punct Lagrange. Atîta vreme cît ajungi la o planetă cu un satelit rezonabil de mare, ai cinci puncte apropiate în spaţiu destul de plate din punct de vedere gravitaţional ca să se declanşeze acest propulsor. Dacă rezolvă toate şpilurile, ar putea revoluţiona călătoria spaţială.

– „Să rezolve şpilurile”? întrebă Jared. Sînt pe cale *să folosesc* chestia asta. Şpilurile sînt dăunătoare.

– Şpilul e că motorul se dovedeşte sensibil la masa obiectului la

care e ataşat, explică Wilson. Prea multă masă creează o curbare locală prea mare a spaţiului-timp. Determină propulsorul de salt să facă lucruri ciudate.

– Cum ar fi? întrebă Jared.

– Cum ar fi să explodeze, răspunse Wilson.

– Asta nu-i prea încurajator.

– Ei, să *explodeze* nu-i tocmai cuvîntul potrivit, spuse Wilson. Fizica pentru ceea ce se petrece *cu adevărat* este mult mai ciudată, te asigur.

– Te poţi opri acum, zise Jared.

– Dar *tu* nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta, continuă Wilson. E nevoie cam de cinci tone înainte ca propulsorul să devină instabil. De aceea arată vehiculul ăsta ca o şaretă de deşert. E mult sub pragul masei admise, chiar şi cu tine înăuntru. Ar trebui să fie totul în regulă.

– *Ar trebui...,* comentă Jared.

– Oh, nu mai fi aşa bebeluş, exclamă Wilson.

– N-am nici măcar un an. Pot să fiu bebeluş dacă vreau. Ajută-mă să intru în chestia asta, vrei?

Jared se strădui să intre în scaunul ca un coş al aparatului; Wilson îl prinse în chingi şi-i depozită carabina într-o cutie de pe o latură a scaunului.

– Fă o verificare a sistemelor, îl îndemnă Wilson.

Jared îşi activă BrainPal-ul şi se conectă la vehicul, verificînd integritatea propulsorului de salt şi a motoarelor ionice; totul era în parametrii nominali. Vehiculul nu avea comenzi fizice; Jared avea să-l controleze cu BrainPal-ul.

– Vehiculul e în regulă, anunţă Jared.

– Cum stai cu salopeta? întrebă Wilson.

– Bine.

Aparatul avea cabina deschisă; salopeta lui Jared era reglată pentru vidul intens, inclusiv o glugă care urma să coboare complet peste faţă, etanşîndu-l înăuntru. Ţesătura nanobotică a salopetei era fotosensibilă şi transmitea informaţii optice şi alte semnale electromagnetice direct la BrainPal-ul lui Jared. Ca rezultat, Jared avea să poată „vedea” mai bine cu ochii acoperiţi cu glugă decît dacă i-ar fi folosit. În jurul taliei, Jared avea un sistem de reciclare a aerului care putea, în caz de nevoie, să furnizeze aer respirabil pentru o săptămînă.

– Atunci eşti pregătit să pleci, spuse Wilson. Coordonatele de dus sînt programate din partea asta, şi ar trebui să le ai şi cînd de întorci din partea cealaltă. Nu trebuie decît să le introduci şi să laşi aparatul să facă restul. Szilard a zis că echipa de recuperare a Forţelor Speciale va fi gata pentru tine pe partea cealaltă. O să trebuiască să-l cauţi pe un anumit căpitan Martin. Are un cod de confirmare ca să-i poţi

verifica identitatea. Szilard zice să-i urmezi ordinele întocmai. Ai priceput?

– Am priceput, răspunse Jared.

– OK, spuse Wilson. Am plecat de-aici. O să începem să scoatem aerul. Închide-ţi costumul. Imediat ce se deschid uşile calei, porneşte programul de navigaţie şi el se va descurca mai departe.

– Am înţeles, repetă Jared.

– Noroc, Jared, îi ură Wilson. Sper să găseşti ceva folositor.

Ieşi din cală la sunetul sistemului de menţinere a vieţii de pe *Shikra,* care absorbea aerul din cală. Jared îşi activă gluga; simţi o beznă de moment, urmată de o îmbunătăţire impresionantă a vederii periferice, în clipa cînd porni semnalul vizual al salopetei.

Foşnetul aerului se micşoră pînă la dispariţie; Jared stătea în vid. Prin metalul navei şi prin fibrele de carbon ale aparatului, putu simţi uşile calei deschizîndu-se. Jared activă programul de navigaţie; vehiculul se ridică de pe podeaua calei şi alunecă uşor pe uşă. Vederea lui Jared includea traseul vizual al programului de navigaţie şi destinaţia, la mai mult de o mie de kilometri depărtare: poziţia L4 dintre Phoenix şi satelitul său Benu, în prezent neocupată de vreun alt obiect. Motoarele ionice porniră; sub acceleraţia motoarelor, Jared îşi simţi greutatea crescînd.

Propulsorul de salt se declanşă cînd aparatul intersectă poziţia L4. Jared observă apariţia bruscă şi descumpănitoare a unui sistem lat de inele la mai puţin de un kilometru deasupra punctului său de vedere, înconjurînd către stînga lui o planetă albastră, asemănătoare Pămîntului. Vehiculul lui Jared, care mai devreme se mişcase cu o viteză impresionantă, era nemişcat. Motoarele ionice se opriseră chiar înainte de tranziţia saltului, iar energia inerţială a aparatului nu-l duse mai departe după aceea. Jared era bucuros de asta. Se îndoia că micile motoare ionice ar fi reuşit să oprească vehiculul înainte de a se rătăci în sistemul de inele şi de a se izbi de o stîncă rotitoare.

Soldat Dirac, auzi Jared, în timp ce impulsul unui cod de control intră în BrainPal.

Da, răspunse el.

Aici căpitanul Martin, auzi Jared. *Bine ai venit pe Omagh. Te rog ai răbdare; venim spre tine.*

Dacă îmi trimiteţi coordonate, aş putea veni eu pînă la voi, se oferi Jared.

Am prefera să n-o faci, replică Martin. *Obinii au scanat zona mai mult decît de obicei în ultima vreme. Am prefera să nu le dăm nimic de văzut. Ai răbdare.*

După vreun minut, Jared observă trei dintre pietrele inelelor îndreptîndu-se încet în direcţia lui.

Se pare că am nişte rămăşiţe care vin spre mine, îi transmise lui

Martin. *O să fac o manevră ca să mă dau la o parte.*

Nu face asta, îl preveni Martin.

De ce? întrebă Jared.

Pentru că detestăm să alergăm după cai verzi, răspunse Martin.

Jared dădu instrucţiuni salopetei să se concentreze asupra pietrelor care veneau spre el şi să mărească imaginea. Observă că pietrele aveau membre, şi că una dintre ele trăgea ceea ce arăta ca un cablu de remorcare. Jared le urmări în timp ce se apropiară şi ajunseră în sfîrşit la aparat. Una dintre ele manevra prin faţa lui Jared în timp ce celelalte două ataşară cele două cabluri. Piatra era de mărimea unui om şi de forma unei emisfere neregulate; de aproape arăta ca o carapace de broască ţestoasă fără deschidere pentru cap. Patru membre de lungime egală se întindeau în simetrie biaxială. Membrele aveau două articulaţii şi se terminau cu mîini largi, cu degete opozabile pe fiecare parte a palmei. Partea de dedesubt a pietrei era plată şi pestriţă, cu o linie care traversa centrul, sugerînd că se putea deschide. Pe partea de deasupra se aflau porţiuni plane, lucioase, despre care Jared bănui că erau fotosensibile.

Nu e tocmai ceea ce te aşteptai să vezi, soldat? întrebă piatra, folosind vocea lui Martin.

Nu, domnule, răspunse Jared.

Îşi accesă baza de date internă cu privire la puţinele specii inteligente care erau prietenoase (sau cel puţin nu se aflau într-un conflict deschis) cu oamenii, dar nu descoperi nimic care să semene fie şi pe departe cu creatura asta.

Mă aşteptam la cineva uman.

Jared simţi un impuls pătrunzător de amuzament.

Sîntem oameni, soldat, zise Martin. *La fel de mult ca şi tine.*

Nu arătaţi uman, remarcă Jared, şi regretă imediat.

Sigur că nu, replică Martin. *Dar nici nu trăim într-un mediu tipic uman. Am fost adaptaţi pentru locul în care trăim.*

– Unde trăiţi? întrebă Jared.

Unul dintre membrele lui Martin se mişcă în jurul lui.

Aici. Adaptaţi pentru viaţa în spaţiu. Corpuri antivid. Benzi fotosintetice pentru energie.

Martin îşi ciocăni partea de dedesubt.

Iar aici, un organ care adăposteşte alge modificate, menit să furnizeze oxigenul şi compuşii organici de care avem nevoie. Putem trăi aici vreme de săptămîni în şir, spionîndu-i şi sabotîndu-i pe obini, iar ei nici măcar nu ştiu că sîntem aici. Caută mereu nave ale FCA. Îi zăpăceşte complet.

Sînt sigur.

În regulă, Stross îmi zice că putem pleca, anunţă Martin. *Sîntem gata să te tragem înăuntru. Ţine-te bine.*

Jared simţi o zdruncinătură şi apoi o uşoară vibraţie în timp ce cablul de remorcare era înfăşurat, trăgînd aparatul în interiorul inelului. Pietrele ţineau pasul, manevrînd mici propulsoare cu membrele din spate.

Aşa te-ai născut? întrebă Jared.

Eu nu, răspunse Martin. *Au creat tipul ăsta de corp cu trei ani în urmă. Totul nou. Aveau nevoie de voluntari care să-l testeze. Era prea neobişnuit ca să pui o conştiinţă în el fără să-l încerce. Trebuia să vedem dacă oamenii s-ar putea adapta la el fără să înnebunească. Trupul ăsta este aproape în întregime un sistem închis. Obţin oxigen, substanţe nutritive şi umezeală de la organul pe bază de alge, iar excrementele sînt reintroduse pentru a hrăni algele. Nu mănînci şi nu bei aşa cum trebuie să facă oamenii de obicei. Nici măcar nu faci pipi în mod normal. Şi să nu faci lucruri pe care altminteri eşti programat să le faci, te scoate din minţi. N-ai crede că ar putea să te sîcîie faptul de a nu urina. Dar crede-mă, te sîcîie. A fost de fapt unul dintre lucrurile pentru care au fost nevoiţi să găsească o cale de a-l ocoli, atunci cînd au trecut la producţia de masă.*

Martin arătă către celelalte două pietre.

Stross şi Pohl, ei *s-au născut în corpurile astea,* continuă Martin. *Şi se simt perfect şi în largul lor în ele. Dacă le spun despre cum e să mănînci un hamburger sau să faci caca, se uită la mine de parcă aş fi nebun. Iar să încerc să le descriu sexul obişnuit nu decît o pierdere totală de timp.*

Fac sex? întrebă Jared, surprins.

Nu vrei să încurci lucrurile cu impulsul sexual, soldat. E rău pentru specie. Da, noi *facem sex tot timpul.*

Făcu un semn către partea de dedesubt. *Ne deschidem aici. Marginile glugii tale se pot etanşa cu ale altcuiva. Numărul de poziţii în care o putem face este ceva mai limitat decît cel în care poţi tu. Corpul tău e mai flexibil decît al nostru. Pe de altă parte, ne putem regula în vid total. Ceea ce e o şmecherie isteaţă.*

Aşa zic şi eu, încuviinţă Jared.

Simţea că Martin aluneca spre teritoriul „prea multe informaţii”.

Dar sîntem un soi diferit, fără îndoială, continuă căpitanul. *Avem chiar şi o schemă de nume diferită de restul Forţelor Speciale. Ne primim numele după vechi scriitori de science-fiction, în loc de savanţi. Mi-am luat chiar şi un nume nou cînd m-am schimbat.*

Ai de gînd să te schimbi înapoi? întrebă Jared. *Într-un trup normal?*

Nu, răspunse Martin. *Cînd m-am schimbat prima oară, aş fi vrut. Dar te obişnuieşti. Acum, situaţia de faţă înseamnă normalul pentru mine. Şi ăsta-i viitorul. FCA ne-au făcut ca să capete un avantaj în luptă, la fel cum au făcut cu primele Forţe Speciale. Şi merge. Noi sîntem materia întunecată. Ne putem strecura spre o navă şi*

dușmanul crede că sîntem sfărîmături, pînă cînd bomba nucleară de buzunar pe care le-am prins-o de carcasă în trecere explodează. Și apoi nu mai cred nimic, niciodată.

Dar și mai mult de-atît, continuă Martin. *Sîntem primii oameni adaptați* organic *la viața în spațiu. Fiecare sistem corporal este organic, chiar și BrainPal-ul – avem primul BrainPal complet organic. Asta-i o îmbunătățire care-o să treacă la populația generală a Forțelor Speciale data viitoare, cînd fac o nouă ediție de corpuri. Tot ceea ce sîntem se exprimă în ADN-ul nostru. Dacă pot găsi o cale să ne lase să ne înmulțim natural, o să avem o nouă specie:* Homo astrum, *care poate trăi între planete. Atunci nu va mai trebui să luptăm cu nimeni pentru proprietăți teritoriale. Iar asta înseamnă că ființele umane cîștigă.*

În afară de cazul în care nu vrei să arăți ca o broască țestoasă, remarcă Jared.

Martin trimise un impuls puternic de amuzament.

De acord. Mai e și asta. Și o știm. Ne numim gamerani, știi…

Jared se simți ușor în ceață pînă cînd referirea îi apăru în cap, din serile de la Camp Carson, cînd urmărea filme de science-fiction la viteză de zece ori mai mare.

Ca monstrul japonez?

Te-ai prins, replică Martin.

Scuipați și foc?

Întreabă-i pe obini.

Vehiculul intră în inel.

*

Jared văzu mortul de îndată ce se strecurară prin gaura din peretele stației Covell.

Gameranii informaseră Forțele Speciale că stația Covell era în mare parte intactă, dar „în mare parte intactă” însemna în mod clar altceva pentru soldații care prosperau în vidul intens. Stația Covell era lipsită de aer, de viață și de gravitație, deși unele sisteme electrice mai aveau energie, în mod remarcabil, datorită panourilor solare și a construcției solide. Gameranii cunoșteau bine stația; mai fuseseră pe ea înainte, recuperînd fișiere, documente și obiecte ce nu fuseseră deja distruse sau jefuite de obini. Singurul lucru pe care nu-l recuperaseră erau morții; obinii tot mai veneau pe la stație din cînd în cînd și ar fi putut observa dacă numărul morților scădea spectaculos odată cu timpul. Așa că morții rămîneau, plutind reci și deshidratați prin stație.

Mortul era fixat de peretele despărțitor al unui coridor. Jared bănui că nu se aflase acolo cînd fusese făcută gaura din carcasă prin care trecuseră; decompresia explozivă l-ar fi absorbit direct în spațiu. Jared se întoarse să-i ceară lui Martin confirmarea.

E nou, confirmă căpitanul. *Cel puţin în secţiunea asta. Morţii plutesc de zor pe-aici, alături de orice altceva. E cineva pe care-l căutai?*

Jared pluti către bărbatul mort. Trupul acestuia era pîrjolit şi uscat, cu toată umezeala de mult evaporată. Ar fi fost de nerecunoscut chiar dacă Boutin l-ar fi cunoscut.

Jared se uită la halatul de laborator al bărbatului; ecusonul afirma că este vorba de Uptal Chatterjee. Pielea pergamentoasă arăta verde. Numele părea potrivit pentru un colonist, dar era clar că la un moment dat fusese cetăţean al unei naţiuni occidentale.

Nu ştiu cine e, zise Jared.

Atunci vino, îl chemă căpitanul.

Acesta apucă balustrada cu ambele mîini stîngi şi se propulsă pe coridor. Jared îl urmă, dînd drumul balustradei din cînd în cînd, ca să tracă pe lîngă un cadavru care se ciocnea de obiecte prin hol. Se întrebă dacă ar putea s-o găsească pe Zoë Boutin plutind pe coridoare sau în altă parte a staţiei.

Nu, rosti un gînd. *Nu i-au găsit niciodată corpul. N-au prea găsit corpuri de colonişti.*

Stai, îi transmise lui Martin.

Ce e?

Îmi aduc aminte, spuse Jared, şi închise ochii, chiar dacă se afla în spatele glugii. Cînd îi deschise, se simţi mai ager şi mai concentrat. De asemenea, ştia exact unde voia să meargă.

Vino după mine, îl chemă Jared.

Jared şi Martin intraseră în staţie prin aripa armamentului. Spre nucleu se aflau navigaţia şi cercetările biomedicale; în centru, era un mare laborator cu gravitaţie zero. Jared îl conduse pe Martin spre nucleu şi apoi pe holuri, în sensul acelor de ceasornic, oprindu-se din cînd în cînd ca să-l lase pe Martin să forţeze uşile de urgenţă dezactivate, cu ajutorul unui piston asemănător unui cric. Luminile de pe coridoare, alimentate de panouri solare, luceau slab, dar mai mult decît suficient pentru vederea perfecţionată a lui Jared.

Aici, anunţă Jared în sfîrşit. *Aici mi-am făcut treaba. Ăsta-i laboratorul meu.*

Laboratorul era plin de pietriş şi găuri de gloanţe. Oricine trecuse pe-aici, nu era interesat de păstrarea lucrărilor tehnice ale laboratorului; nu voiseră decît să omoare pe toată lumea. Pe mese şi pe latura unui birou se vedea sînge înnegrit şi uscat. Cel puţin o persoană fusese ucisă aici, dar nu exista nici un trup.

Jerome Kos, se gîndi Jared. *Aşa-l chema pe asistentul meu. Era originar din Guatemala, dar imigrase în Statele Unite pe cînd era copil. El a fost cel care a rezolvat supraîncărcarea zonei-tampon…*

Rahat! exclamă Jared.

Amintirea lui Jerry Kos îi plutea în cap, în căutarea contextului. Jared examină încăperea, căutînd computere sau dispozitive de stocare a datelor, dar nu exista nimic.

Aţi luat voi computerele de-aici? îl întrebă pe Martin.

Nu din camera asta, răspunse Martin. *Din unele laboratoare lipseau computere şi altă aparatură, înainte de a apuca să ne învîrtim prin ele. Obinii sau cine-or fi fost trebuie să le fi luat cu ei...*

Jared îşi croi drum pînă la un birou despre care ştia că fusese al lui Boutin. Orice s-ar fi aflat pe el zburase de mult. Jared deschise sertarele şi găsi materiale de birou, dosare cu şină şi alte lucruri, nu deosebit de folositoare. În timp ce închidea sertarele cu dosare, văzu hîrtii într-unul dintre ele. Se opri şi scoase una; era un desen, semnat de Zoë Boutin mai mult cu entuziasm decît cu precizie.

Îmi desena cîte unul pe săptămînă, la ora de artă de miercuri, îşi aminti Jared. *Îl luam pe cel nou şi-l agăţam cu o pioneză, şi-l scoteam pe cel vechi şi-l puneam în sertar. Nu aruncam niciodată nimic.* Jared ridică ochii spre panoul de plută de deasupra biroului; erau într-adevăr pioneze în el, dar nici un desen. Ultimul plutea aproape cu siguranţă pe undeva prin cameră. Jared trebui să lupte cu impulsul de a-l căuta pînă cînd avea să-l găsească. În schimb, se împinse de lîngă birou către uşă, strecurîndu-se pe hol înainte ca Martin să apuce să-l întrebe unde se ducea. Căpitanul se grăbi să-l prindă din urmă.

Coridoarele de lucru din staţia Covell erau clinice şi sterile; apartamentele pentru familii se străduiau din greu să fie complet opusul. Covoare – deşi de tip industrial – acopereau podelele. Copiii din clasele de artă fuseseră încurajaţi să picteze pereţii holului, pe care se vedeau sori, pisici şi dealuri cu flori, în desene care nu însemnau artă, decît dacă erai părinte şi erai dispus să accepţi orice de la odrasla ta. Sfărîmăturile de pe coridor şi murdăria întunecată care apărea din cînd pe pereţi se împotriveau bucuriei.

Ca şef al cercetării, familist cu un copil, Boutin primise un apartament mai mare decît al multora; ceea ce nu însemna că nu era aproape insuportabil de strîmt; spaţiul reprezenta un lux pe staţiile spaţiale. Apartamentul lui Boutin se afla la capătul coridorului P (P de la pisică – pereţii erau pictaţi cu tot soiul de pisici diferite din punct de vedere anatomic), apartamentul 10. Jared se trase de-a lungul coridorului către apartamentul 10. Uşa era închisă, dar nu încuiată. Jared o deschise şi intră.

La fel ca peste tot, prin încăpere pluteau tăcut obiecte. Jared recunoscu unele lucruri, dar nu şi altele. O carte care fusese un dar de la un prieten din colegiu. O poză în ramă. Un stilou. O pătură pe care el şi cu Cheryl o cumpăraseră în luna de miere.

Cheryl. Soţia lui, moartă din cauza unei căderi în timpul unei excursii. Murise chiar înainte ca el să plece la acest post.

Înmormîntarea ei fusese cu două zile înainte să vină aici. Îşi aminti cum o ţinuse de mînă pe Zoë, ascultînd-o cum întreba de ce mama ei trebuia să plece şi cum îl punea să promită că nu avea s-o părăsească niciodată. El îi promisese, desigur.

Dormitorul lui Boutin era înghesuit; al lui Zoë, în camera următoare, ar fi fost incomod pentru oricine care nu avea cinci ani. Pătucul de copil era băgat într-un colţ, atît de bine fixat încît nu începuse să plutească; pînă şi salteaua rămăsese pe loc. Cărţi cu poze, jucării şi animale umplute cu vată pluteau prin cameră. Una dintre ele îi atrase atenţia lui Jared, şi se întinse s-o prindă.

Babar elefantul... Phoenix fusese colonizată înainte ca Uniunea Colonială să înceteze să mai accepte colonişti din ţări bogate; exista o numeroasă populaţie franceză, din care provenea Boutin. Babar era un personaj popular pentru copiii de pe Phoenix, alături de Asterix, Tintin şi Zăpăcitul, amintiri ale copilăriei petrecute pe o planetă atît de îndepărtată de Phoenix încît nimeni nu se gîndea prea mult la ea. Zoë nu văzuse niciodată un elefant în realitate – foarte puţini dintre ei ajunseseră în spaţiu – dar fusese cu toate acestea încîntată de Babar, atunci cînd Cheryl i-l dăduse cadou la cea de-a patra aniversare. După moartea lui Cheryl, Zoë făcuse din Babar un totem; refuza să meargă oriunde fără el.

Şi-o aminti pe Zoë plîngînd după elefănţel cînd o lăsase la apartamentul lui Helene Greene, în timp ce se pregătea să plece pe Phoenix pentru cîteva săptămîni de testări ale ultimei faze. Întîrziase deja la navetă; nu avea timp să-l mai ia pe Babar. O linişti pînă la urmă, promiţîndu-i să-i găsească lui Babar o Celeste. Împăcată, Zoë îi dădu un sărut şi se duse în camera lui Kay Greene ca să se joace cu prietena ei. El uită apoi imediat de Babar şi de Celeste, pînă în ziua în care era programat să se întoarcă pe Omagh şi Covell. Se gîndea la o scuză rezonabilă ca să explice de ce venea cu mîna goală, cînd fu tras deoparte şi i se spuse că Omagh şi Covell fuseseră atacate şi că toată lumea de la bază şi din colonie era moartă, iar fiica lui cea preaiubită murise singură şi înspăimîntată, departe de oricine care-o iubise vreodată.

Jared îl ţinu în braţe pe Babar, în timp ce bariera dintre conştiinţa lui şi a lui Boutin se sfărîmă, simţind durerea şi mînia lui Boutin ca şi cum ar fi fost chiar ale lui. *Asta* era. Acesta era evenimentul care-l trimisese pe calea trădării, moartea fiicei lui, Zoë, Jolie a lui, bucuria lui. Jared, incapabil să se apere, simţi ceea ce simţise Boutin: groaza dezgustată de a-şi închipui fără să vrea moartea copilului său, durerea pustie, oribilă, care i se instalase în viaţă în locul unde se aflase fiica lui, şi dorinţa nebunească, arzătoare de face ceva mai mult decît să jelească.

Torentul de amintiri îl doborî pe Jared, căruia i se tăia răsuflarea de

fiecare dată cînd un lucru nou îi izbea conştiinţa şi-şi săpa loc în ea. Se rostogoleau înăuntrul său prea repede ca să fie complete sau înţelese pe deplin, brazdele largi ale amintirii definind forma căii luate de Boutin. Jared nu avea nici o amintire a primei întîlniri cu obinii; numai un sentiment de uşurare, ca şi cum luarea hotărîrii l-ar fi eliberat de senzaţia persistentă de durere şi de furie – dar se văzu făcînd un tîrg cu obinii pentru un refugiu sigur, în schimbul cunoştinţelor lui referitoare la cercetările despre BrainPal şi conştiinţă.

Amănuntele muncii ştiinţifice a lui Boutin îi scăpau; instruirea pe care-o cereau pentru a fi înţelese necesita căi ale înţelegerii pe care Jared pur şi simplu nu le avea. Ceea ce avea erau amintirile experienţei senzoriale: plăcerea de a planifica înscenarea propriei morţi şi evadarea, durerea despărţirii de Zoë, dorinţa de a părăsi sfera umană, de a-şi începe munca şi de a-şi croi răzbunarea.

Ici şi colo, în acest cazan de senzaţii şi emoţii, amintiri concrete licăreau ca nestematele – date repetate pe cîmpul memoriei; lucruri menite să şi le amintească nu doar de la un singur incident. Chiar şi atunci, unele lucruri pîlpîiau în memorie, dincolo de locurile unde putea ajunge – ştiind că Zoë era cheia dezertării lui Boutin, dar neştiind exact de ce se răsucise cheia, şi simţind răspunsul alunecîndu-i printre degete în momentul în care se întindea spre el, amăgitor şi chinuitor.

Jared se întoarse să se concentreze asupra grăunţelor de memorie – tari, solide şi la îndemînă. Conştiinţa lui Jared înconjură una dintre acestea, un nume de loc, tradus destul de aproximativ dintr-o limbă vorbită de creaturi care nu aveau limbajul oamenilor.

Şi Jared ştiu unde se afla Boutin.

Uşa din faţă a apartamentului se deschise, cu Martin agăţat de ea. Îl zări pe Jared în camera lui Zoë şi se împinse spre el.

E timpul să plecăm, Dirac, zise el. *Varley îmi spune că obinii sînt pe drum. Trebuie să fi pus senzori aici. Ce prostie din partea mea!*

Dă-mi un minut, ceru Jared.

Nu avem un minut.

În regulă, răspunse Jared.

Se trase din cameră, luîndu-l pe Babar cu el.

Acum nu e timpul cel mai potrivit pentru suveniruri, comentă Martin.

Taci, replică Jared. *Să mergem.*

Ieşi din apartamentul lui Boutin, fără să se uite în urmă ca să vadă dacă Martin ţinea pasul.

Uptal Chatterjee era acolo unde-l lăsaseră Jared şi Martin. Aparatul cercetaş al obinilor, care plutea dincolo de spărtura în carcasă, era nou.

Sînt şi alte ieşiri din locul ăsta, anunţă Jared în timp ce el şi cu

Martin se îngrămădeau lîngă trupul lui Chatterjee.

Cercetaşul era vizibil dintr-o parte, dar se părea că nu-i zărise încă.

Sigur că sînt şi alte ieşiri, răspunse Martin. *Întrebarea este dacă putem ajunge la vreuna dintre ele înainte să apară şi mai mulţi indivizi din ăştia. Ne putem ocupa de unul dintre ei dacă trebuie. Mai mulţi, or să fie o problemă.*

Unde-i detaşamentul tău? întrebă Jared.

Sînt pe drum. Încercăm să păstrăm la minimum mişcările în afara inelelor.

O idee bună oricînd, în afară de acum, remarcă Jared.

Nu recunosc nava asta, spuse Martin. *Pare un tip nou de cercetaş. Nici măcar nu-mi pot da seama dacă are arme. Dacă nu, noi doi s-ar putea să reuşim să-l scoatem din scenă cu ajutorul carabinelor.*

Jared se gîndi la asta. Îl apucă pe Chatterjee şi-l împinse uşurel în direcţia spărturii. Chatterjee pluti încet către spărtură.

Pînă acum e bine, comentă Martin cînd trupul lui Chatterjee ajunse la jumătatea drumului pînă la spărtură.

Chatterjee se spulberă cînd proiectilele provenite de la aparatul cercetaş explodară în corpul său îngheţat. Membrele se răsuciră cu violenţă, apoi se risipiră şi ele cînd o nouă rafală trecu prin spărtură. Jared simţea impactul proiectilelor pe peretele îndepărtat al coridorului.

Jared încercă o senzaţie stranie, ca şi cum creierul i-ar fi fost ciugulit.

Lasă-te în jos, încercă să-i spună Jared lui Martin, dar comunicarea nu se transmise.

Jared se fixă pe loc, îl apucă pe Martin şi-l trase după el cînd o nouă salvă străbătu coridorul, lărgind spărtura din carcasă şi trecînd primejdios de aproape de Jared şi Martin.

Un portocaliu aprins izbucni afară şi, din poziţia în care se afla, Jared vedea nava cercetaş înclinîndu-se violent. De dedesubtul cercetaşului, o rachetă descrise un arc şi izbi partea de jos a aparatului, spărgînd vehiculul în două. Jared observă în sinea lui că gameranii chiar scuipau foc.

... a fost foarte distractiv, vorbea Martin. *Acum o să trebuiască să petrecem o săptămînă sau două în ascunzătoare, în timp de obinii colindă prin jur să-l caute pe ăl de le-a spulberat nava. Ne-ai făcut viaţa foarte interesantă, soldat. Acum e timpul să plecăm. Băieţii au întins cablul de remorcare. S-o ştergem de-aici, înainte să mai apară şi alţii.*

Martin se căţără, trecu şi apoi se lansă afară pe spărtură, către cablul de remorcare plutind la cinci metri dincolo de ea. Jared îl urmă, apucînd cablul cu o mînă şi ţinîndu-se din răsputeri, în timp ce Babar era strîns în cealaltă.

Trecură trei zile pînă cînd obinii încetară să-i vîneze.

*

– Bine-ai venit înapoi, îl întîmpină Wilson apropiindu-se de aparat, apoi se opri. Ăsta-i *Babar?*

– Da, răspunse Jared, stînd în vehicul cu Babar bine legat în poală.

– Nu sînt sigur că vreau măcar să ştiu ce-i cu *asta,* comentă Wilson.

– Vrei, replică Jared. Crede-mă.

– Are ceva de-a face cu Boutin? întrebă Wilson.

– Are totul de-a face cu el, zise Jared. Ştiu de ce a devenit trădător, Harry. Ştiu totul.

ZECE

Cu o zi înainte ca Jared să se întoarcă la staţia Phoenix, strîngîndu-l în braţe pe Babar, crucişătorul Forţelor Speciale *Vulturul Pescar* făcu saltul în sistemul Nagano pentru a investiga un apel de ajutor trimis prin curierul de salt de la o exploatare minieră de pe Kobe. Din acel moment, nu mai auzi nimeni de *Vulturul Pescar.*

*

Jared trebuia să raporteze colonelului Robbins. În schimb, trecu cu paşi apăsaţi pe lîngă biroul lui Robbins şi intră într-al lui Mattson înainte ca secretara lui Mattson să apuce să-l oprească.

– Poftim, zise Jared, aruncîndu-l pe Babar în braţele lui Mattson, paralizat de surpriză. Acum ştiu de ce ţi-am dat un pumn, nenorocitule!

Mattson coborî ochii către animalul de pluş.

– Dă-mi voie să ghicesc, replică el. Ăsta e al lui Zoë Boutin. Şi acum ţi-ai recăpătat memoria.

– Destul de mult din ea, confirmă Jared. Destul ca să ştiu că tu eşti de vină pentru moartea ei.

– Nostim, comentă Mattson, punîndu-l pe Babar pe birou. Mi se pare că fie rraey, fie obinii sînt vinovaţi pentru moartea ei.

– Nu te preface că nu pricepi, generale.

Mattson ridică o sprînceană.

– Tu ai ordonat ca Boutin să vină aici pentru o lună. A cerut să-şi aducă fetiţa cu el. Ai refuzat. Boutin şi-a părăsit fetiţa şi ea a murit. Te învinuieşte pe tine.

– La fel şi tu, după cît se pare, observă Mattson.

Jared nu-l băgă în seamă.

– De ce nu l-ai lăsat s-o aducă? întrebă.

– Nu conduc o grădiniţă, soldat, răspunse Mattson. Soţia lui Boutin era deja moartă. Cine să aibă grijă de fetiţă? Avea oameni la Covell care-o puteau face pentru el; i-am cerut s-o lase acolo. Nu m-am *aşteptat* că o să pierdem staţia şi colonia şi că fetiţa o să moară.

– Staţia asta găzduieşte alţi savanţi şi lucrători civili, insistă Jared. Există familii aici. Ar fi putut să găsească sau să angajeze pe cineva

care să o supravegheze pe Zoë cînd el lucra. Nu era o cerere nerezonabilă. Aşa că, *de fapt,* de ce nu l-ai lăsat s-o aducă?

Pînă în acest moment, Robbins, alertat de secretara lui Mattson, intră în încăpere. Mattson se răsuci, stînjenit.

– Ascultă, vorbi Mattson. Boutin era o minte de prim rang, dar era un ţicnit blestemat. În special după ce i-a murit nevasta. Cheryl însemna un sistem de răcire pentru excentricităţile tipului; îl ţinea pe drumul drept. După ce ea s-a dus, individul a devenit instabil, în special cînd era vorba de fiica lui.

Jared deschise gura; Mattson ridică o mînă.

– Nu-l învinuiesc, soldat, continuă Mattson. Soţia lui era moartă, avea o fetiţă, era îngrijorat pentru ea. Şi eu am fost părinte. Îmi aduc aminte cum este. Dar asta, adăugînd pe deasupra şi propriile lui dificultăţi de organizare, a creat probleme. Era şi aşa în urmă cu proiectele. E unul dintre motivele pentru care l-am adus înapoi, aici, pentru faza de testare. Voiam să fie capabil să termine treaba şi să nu fie distras. Şi a mers; am terminat testele înainte de termen, iar lucrurile au mers atît de bine încît am dat aprobarea pentru a fi avansat în funcţia de director, ceva ce n-aş fi făcut înainte de faza de testare. Era pe drumul de întoarcere spre Covell cînd a fost atacat…

– A crezut că i-ai refuzat cererea din cauză că eşti un tiran mărunt.

– Păi, sigur că aşa a crezut, replică Mattson. Ăsta-i Boutin, din cap pînă-n picioare… Uite, el şi cu mine nu ne-am înţeles niciodată. Personalităţile noastre nu s-au potrivit. Avea mereu nevoie să stai cu ochii pe el, şi dacă n-ar fi fost faptul că era un blestemat de geniu, nici măcar n-ar fi meritat osteneala. Detesta faptul că eu sau unul dintre oamenii mei ne uitam întotdeauna peste umărul lui. Detesta faptul că trebuia să-şi explice şi să-şi justifice munca. Şi detesta faptul că nu-mi păsa nici cît negru sub unghie că el detesta toate astea. Nu mă surprinde cîtuşi de puţin că el a crezut că era vorba doar de meschinăria mea…

– Şi tu spui că *nu era,* spuse Jared.

– Nu, nu era, răspunse Mattson, apoi ridică mîinile în sus, exasperat, cînd Jared îi aruncă o privire sceptică. OK. Uite… *Poate* că istoria discordiei dintre noi a jucat un mic rol. *Poate* că eram mai puţin dispus să fiu îngăduitor cu el, decît aş fi fost cu altcineva. Bine. Dar preocuparea mea principală era să-l fac să lucreze. Şi *l-am promovat* pe ticălos!

– Dar el nu te-a iertat niciodată pentru ce s-a întîmplat cu Zoë.

– Crezi că am vrut să moară fetiţa, soldat? Crezi că nu-mi dau seama că, dacă aş fi spus *da* la cererea lui, ea ar fi fost acum în viaţă? Dumnezeule! Nu-l *învinuiesc* pe Boutin pentru că mă urăşte după asta. N-am vrut ca Zoë Boutin să moară, dar accept să port o parte a responsabilităţii pentru faptul că e moartă. I-am spus toate astea şi lui

Boutin însuşi. Vezi dacă *asta* se găseşte în amintirile tale…

Se găsea. Jared îl văzu în minte pe Mattson apropiindu-se de el în laborator, oferindu-i cu stîngăcie condoleanţe şi compătimire. Îşi aminti cît de îngrozit se simţise de cuvintele bîjbîite şi de ceea ce sugerau ele în mod implicit, că Mattson ar trebui absolvit de moartea copilului său. Simţi ceva din furia aceea rece inundîndu-l acum, şi trebui să-şi spună că amintirile care-l năpădeau veneau de la altă persoană, despre un copil care nu era al lui.

– Nu ţi-a acceptat scuzele, zise Jared.

– Îmi dau seama de *asta,* soldat, zise Mattson şi rămase nemişcat pentru o clipă, înainte să vorbească din nou: Aşadar, cine *eşti* acum? E clar că ai amintirile lui Boutin. Acum eşti el? Adică, pe dinăuntru.

– Încă sînt eu, răspunse Jared. Încă sînt Jared Dirac. Dar simt ceea ce a simţit Charles Boutin. Înţeleg ce-a făcut.

Robbins interveni.

– Înţelegi ce-a făcut, repetă el. Înseamnă că eşti de acord cu asta?

– Cu trădarea lui? întrebă Jared.

Robbins încuviinţă.

– Nu. Pot simţi ce-a simţit el. Simt cum îi e dor de fiica lui. Dar nu ştiu cum de aici a ajuns la a se întoarce împotriva noastră, a tuturor.

– Nu simţi sau nu-ţi aduci aminte? întrebă Robbins.

– Ambele, răspunse Jared.

După revelaţia de la Covell, reveneau tot mai multe amintiri, incidente şi informaţii specifice din toate aspectele vieţii lui Boutin. Jared simţea că orice s-ar fi întîmplat acolo, îl schimbase şi-l transformase într-un teren mai fertil pentru viaţa acestuia. Dar lacunele existau încă. Jared trebuia să se stăpînească să-şi facă griji pentru ele.

– Poate vor reveni tot mai mult, cu cît mă gîndesc mai mult la asta. Dar în momentul de faţă nu găsesc nimic despre asta.

– Dar ştii unde e acum, rosti Mattson, scoţîndu-l pe Jared din reverie. Boutin. Ştii unde e…

– Ştiu unde *a fost,* preciză Jared. Sau cel puţin ştiu unde *se ducea* cînd a plecat.

Numele era limpede în mintea lui Jared; Boutin se concentrase asupra numelui ca asupra unui talisman, arzîndu-l pe vecie în memorie.

– S-a dus pe Arist.

Urmă un scurt moment în care Mattson şi Robbins îşi accesară BrainPal-urile pentru informaţii despre Arist.

– Ei, rahat! exclamă în cele din urmă Mattson.

Sistemul de origine al obinilor găzduia patru gigante gazoase, dintre care una – Cha – îşi avea orbita într-o „zonă a muşchiului”, favorabilă vieţii bazate pe carbon, şi număra trei sateliţi de mărimea

unor planete, printre cîteva zeci de sateliţi mai mici. Cel mai mic dintre sateliţii mari, Saruf, se afla pe orbită doar cu puţin mai sus decît limita Roche, şi era torturat de imense forţe mareice care-l transformau într-o minge de lavă nelocuibilă. Cel de-al doilea, Obinur, era o dată şi jumătate cît Pămîntul, dar mai puţin masiv, din cauza unei compoziţii sărace în metale. Aceasta era lumea de baştină a obinilor. Al treilea, de mărimea şi masa Pămîntului, era Arist.

Arist era dens populat cu forme de viaţă locale, dar în mare parte nelocuită de către obini, cu numai cîteva avanposturi mai mici sau mai mari pe satelit. Cu toate acestea, apropierea de Obinur o făcea aproape imposibil de atacat. Navele FCA n-ar fi reuşit să se strecoare nicicum înăuntrul zonei orbitale; Arist se afla la numai cîteva secunde-lumină de Obinur. Aproape imediat ce-ar fi apărut oamenii, obinii s-ar fi apropiat să le dea lovitura mortală. Nimic în afară de o forţă masivă de asalt n-ar fi avut vreo şansă de a-l extrage pe Boutin de pe Arist. Răpirea lui Boutin ar fi însemnat declararea războiului, un război pe care Uniunea Colonială nu era pregătită să şi-l asume nici măcar cu obinii drept singuri inamici.

– O să trebuiască să vorbim cu generalul Szilard despre asta, îi zise Robbins lui Mattson.

– Nu mai spune, replică Mattson. Dacă a existat vreodată o treabă pentru Forţele Speciale, atunci asta e. Şi pentru că veni vorba – Mattson se concentră asupra lui Jared – odată ce aruncăm pisica în braţele lui Szilard, ai să te întorci în Forţele Speciale. Va fi problema lui să se ocupe de asta, ceea ce înseamnă că şi tu o să faci parte din ea.

– Şi mie o să-mi fie dor de tine, generale.

Mattson pufni.

– Chiar semeni din ce în ce mai mult cu Boutin, cu fiecare zi ce trece. Şi asta nu-i bine. Ceea ce-mi aduce aminte, ca un ultim ordin oficial pentru tine: du-te jos să-i vezi pe gîndac şi pe locotenentul Wilson şi lasă-i să mai arunce o privire la creierul tău. Te dau înapoi generalului Szilard, dar am promis că n-o să te stric. Faptul de a semăna un pic prea mult cu Boutin ar putea să însemne „stricat” după standardul lui. Cu siguranţă, înseamnă după al meu.

– Da, domnule, răspunse Jared.

– Bun. Eşti liber.

Mattson îl luă pe Babar şi i-l aruncă lui Jared.

– Şi ia chestia asta cu tine, adăugă.

Jared îl prinse şi-l aşeză la loc pe biroul lui Mattson, cu faţa spre general.

– Ce-ar fi să-l păstrezi, generale? Ca amintire.

Plecă înainte ca Mattson să apuce să protesteze, dînd din cap către Robbins, în drum spre ieşire.

Mattson se uită posomorît la elefantul de pluş, apoi ridică ochii spre Robbins, care părea gata să spună ceva.

– Să nu scoţi nici cel mai mic cuvinţel despre elefant, colonele, îl preveni Mattson.

Robbins schimbă subiectul.

– Credeţi că Szilard îl va lua înapoi? întrebă el. Aţi spus chiar dumneavoastră: seamănă tot mai mult cu Boutin, în fiecare zi.

– Mie-mi spui, comentă Mattson, şi flutură mîna în direcţia în care plecase Jared. Tu şi cu generalul aţi fost cei care aţi vrut să construiţi ticălosul ăsta mic din piese de rezervă, dacă-mi aduc aminte. Iar acum v-aţi pricopsit cu el. Sau Szi s-a procopsit cu el… Dumnezeule!

– Aşadar, sînteţi îngrijorat, spuse Robbins.

– N-am *încetat* niciodată să fiu îngrijorat în legătură cu el, replică Mattson. Cînd a fost cu noi, am tot sperat că o să facă o prostie ca să am o scuză legitimă să pun să fie împuşcat. Nu-mi *place* că am crescut un al doilea trădător, în special unul cu trup şi creier militar. Dacă ar fi după mine, l-aş lua pe soldatul Dirac şi l-aş pune într-o cameră mare şi frumoasă, cu o toaletă şi o deschizătură pentru mîncare, şi l-aş ţine acolo pînă putrezeşte.

– Tehnic vorbind, e încă sub comanda dumneavoastră, îi aduse aminte Robbins.

– Szi s-a exprimat foarte clar că îl vrea înapoi, cine ştie pentru ce blestemat de motiv idiot. Comandă trupe de luptă. Dacă mergem pînă la capăt cu asta, el o să ia hotărîrea.

Mattson îl luă pe Babar, îl cercetă.

– Pe toţi dracii, sper doar că ştie ce face…

– Ei, spuse Robbins, poate că Dirac n-o să semene atît de mult cu Boutin pe cît credeţi.

Mattson pufni ironic şi-l clătină pe Babar în direcţia lui Robbins.

– Vezi ăsta? Nu-i doar o blestemată de amintire. E un mesaj direct, chiar de la Charles Boutin. Nu, colonele, Dirac seamănă cu Boutin exact atît de mult pe cît cred eu.

*

– Nu-i nici o îndoială, îi zise Cainen lui Jared. Ai devenit Charles Boutin.

– Pe naiba, protestă Jared.

– Pe naiba că da, fu de acord Cainen, şi făcu semn spre ecran. Tiparul conştiinţei tale e acum aproape în întregime identic cu ceea ce ne-a lăsat Boutin. Există încă unele variaţii, desigur, dar sînt neînsemnate. Din toate punctele de vedere, ai aceeaşi minte ca şi Charles Boutin.

– Nu mă simt cîtuşi de puţin diferit, spuse Jared.

– Nu? întrebă Harry Wilson din partea cealaltă a laboratorului.

Jared deschise gura să răspundă, apoi se opri. Wilson rînji.

– Te *simţi* diferit, zise el. Pot să-mi dau seama. La fel şi Cainen. Eşti mai agresiv decît înainte. Eşti mai tăios la replici. Jared Dirac era mai tăcut, mai potolit. Mai inocent, deşi probabil că nu e tocmai cel mai bun mod de a pune problema. Nu mai eşti tăcut şi potolit. Şi, cu siguranţă, nu inocent. Mi-l aduc aminte pe Charles Boutin. Semeni cu el mult mai mult decît cu cel care fusese Jared Dirac.

– Dar nu mă simt dispus să devin trădător, spuse Jared.

– Sigur că nu, îl lămuri Cainen. Împărtăşeşti aceeaşi conştiinţă, şi chiar împărtăşiţi o parte din aceleaşi amintiri. Dar ai avut propriile tale experienţe, iar asta a modelat felul în care priveşti lucrurile. E la fel şi cu gemenii identici. Împărtăşesc aceeaşi genetică, dar nu şi aceeaşi viaţă. Charles Boutin e geamănul tău mintal. Dar experienţele de viaţă sînt încă ale tale.

– Aşa că nu crezi că o să devin rău, conchise Jared.

Cainen făcu o ridicare rraey din umeri. Jared se uită la Wilson, care schiţă o ridicare umană din umeri.

– Zici că ştii că motivaţia lui Charles pentru trădare a fost moartea fiicei lui. Ai în tine acum amintirea fiicei şi a morţii ei, dar nimic din ceea ce ai făcut sau pe care l-am văzut în capul tău nu sugerează că o să clachezi din cauza asta. O să propunem să fii lăsat să te întorci în serviciul activ. Dacă ei acceptă sau nu recomandarea, e cu totul altceva, din moment ce principalul savant din proiect este un ins care pînă cam cu un an în urmă plănuia să răstoarne omenirea. Dar nu cred că asta-i problema ta…

– Cu siguranţă e problema mea, replică Jared. Pentru că vreau să-l găsesc pe Boutin. Nu doar să ajut misiunea, ci cu siguranţă să nu stau deoparte. Vreau să-l găsesc şi să-l aduc înapoi.

– De ce? întrebă Cainen.

– Vreau să-l înţeleg. Vreau să ştiu de ce anume este nevoie pentru a-l determina pe cineva să accepte aşa ceva. Ce-l face trădător.

– Ai fi surprins de cît de puţin e nevoie, spuse Cainen. Poate ceva atît de simplu ca bunătatea din partea unui inamic?

Cainen se întoarse cu spatele; Jared îşi aminti brusc de situaţia şi de loialitatea lui.

– Locotenent Wilson, vorbi Cainen, încă uitîndu-se în altă parte. Vrei să ne acorzi, mie şi soldatului Dirac, o clipă?

Wilson îşi arcui sprîncenele, dar nu scoase un cuvînt cînd ieşi din laborator. Cainen se întoarse din nou către Jared.

– Voiam să-mi cer scuze, soldat. Şi să te avertizez.

Jared îi aruncă lui Cainen un surîs nesigur.

– Nu trebuie să te scuzi pentru nimic faţă de mine, Cainen.

– Nu sînt de acord. Laşitatea mea te-a adus pe lume. Dacă aş fi fost destul de puternic încît să rezist la tortura la care m-a supus locotenentul Sagan, acum aş fi mort, iar voi, oamenii, n-aţi fi ştiut

despre războiul împotriva voastră sau de faptul că Charles Boutin mai trăieşte. Dacă aş fi fost mai puternic, n-ar fi existat nici un motiv să te naşti şi să fii împovărat de o conştiinţă care pune stăpînire pe fiinţa ta, la bine şi la rău. Dar am fost slab şi am vrut să trăiesc, chiar dacă viaţa era una de prizonier şi de trădător. Aşa cum ar spune unii dintre coloniştii voştri, asta mi-e karma, cu care trebuie să mă lupt singur.

Cainen continuă:

– Dar, complet fără intenţie, am păcătuit împotriva ta, soldat. La fel de mult ca oricine altcineva, sînt tatăl tău, pentru că eu sînt cauza răului îngrozitor care ţi s-a făcut. E destul de rău că oamenii aduc la viaţă soldaţi cu minţi artificiale – cu blestematele alea de BrainPal-uri ale voastre. Dar ca să te am pe tine, născut numai ca să porţi conştiinţa altuia, e o monstruozitate. O violare a dreptului tău de a fi propria-ţi persoană.

– Nu-i chiar atît de rău, răspunse Jared.

– Oh, ba *este.* Noi, rraey, sîntem un popor spiritual şi cu principii. Credinţele noastre sînt esenţa felului în care reacţionăm la lumea noastră. Una dintre valorile cele mai înalte pe care le avem este sfinţenia sinelui – credinţa că fiecărei persoane trebuie să i se îngăduie să-şi ia propriile decizii. Ei – Cainen îşi mişcă brusc gîtul –, fiecărui rraey, în orice caz. Precum cele mai multe rase, sîntem mai puţin preocupaţi de nevoile altora, în special cînd se opun speciei noastre.

– Cu toate acestea, vorbi mai departe Cainen, alegerea contează. Independenţa contează… Cînd ai venit prima oară la Wilson şi la mine, ţi-am oferit alegerea între a continua sau nu. Îţi aduci aminte?

Jared încuviinţă.

– Trebuie să-ţi mărturisesc că am făcut asta nu numai de dragul tău, dar şi de al meu. Din moment ce eu eram cel care a contribuit să te naşti fără şanse, era de datoria mea morală să-ţi ofer eu una. Cînd ai acceptat-o – cînd ai făcut o alegere, am simţit că o parte a păcatului meu s-a ridicat. Nu tot. Încă-mi mai am karma. Dar o parte… Mulţumesc pentru asta, soldat.

– Cu plăcere.

– Acum, avertismentul, zise Cainen. Locotenentul Sagan m-a torturat cînd ne-am întîlnit prima oară, şi la sfîrşit am cedat şi le-am spus aproape tot ce voia să ştie despre planurile noastre de a-i ataca pe oameni. Dar i-am spus şi o minciună. I-am spus că nu m-am întîlnit niciodată cu Charles Boutin.

– L-ai întîlnit? întrebă Jared.

– Da. Odată, cînd a venit să discute cu mine şi cu alţi savanţi rraey despre arhitectura BrainPal-ului şi despre cum ar putea fi ea adaptată pentru rraey. O fiinţă umană fascinantă. Extrem de însufleţit. Carismatic în felul lui, chiar şi pentru rraey. E pasionat, iar noi, ca

popor, reacţionăm la pasiune. Foarte pasionat. Foarte pornit. Şi foarte furios…

Cainen se aplecă mai în faţă.

– Soldat, ştiu că tu crezi că e vorba de fiica lui Boutin, şi într-o anumită măsură, poate că este. Dar există şi altceva care-l motivează pe Boutin. Moartea fiicei sale ar fi putut fi pur şi simplu evenimentul distinctiv care a făcut ca o idee să i se cristalizeze în minte, şi ideea asta e cea care-l hrăneşte. E ceea ce l-a făcut trădător.

– Care e? întrebă Jared. Care-i ideea?

– Nu ştiu, mărturisi Cainen. Răzbunarea e presupunerea cea mai uşoară, desigur. Dar l-am întîlnit. Răzbunarea nu explică tot. Tu eşti într-o situaţie mult mai potrivită ca să afli, soldat. Tu *ai* mintea lui.

– N-am totuşi nici cea mai mică idee despre…

– Ei, poate că memoria îţi va reveni într-un final. Avertismentul meu înseamnă să-ţi aduc aminte că orice l-ar motiva pe Boutin, el s-a dăruit acelei idei total şi necondiţionat. E prea tîrziu să-l mai convingi de altceva. Pentru tine, pericolul este că dacă vă veţi întîlni, te vei identifica cu el şi cu motivaţiile lui. Eşti *proiectat* să-l înţelegi, la urma urmei. Boutin va folosi acest lucru, dacă poate.

– Ce-ar trebui să fac? întrebă Jared.

– Adu-ţi aminte cine eşti, răspunse Cainen. Adu-ţi aminte că nu eşti el. Şi aminteşte-ţi că ai întotdeauna de ales.

– O să-mi aduc aminte.

– Sper că da, spuse Cainen şi se ridică în picioare. Îţi doresc noroc, soldat. Poţi pleca acum. Cînd ieşi, anunţă-l pe Wilson că se poate întoarce.

Cainen se duse pînă la un dulăpior, alegînd intenţionat să se întoarcă cu spatele la Jared. Acesta ieşi pe uşă.

– Te poţi întoarce, îi spuse Jared lui Wilson.

– OK. Sper că voi doi aţi avut o discuţie folositoare.

– A fost, răspunse Jared. E un tip interesant.

– E-un fel de-a spune. Ştii, Dirac, se simte foarte patern faţă de tine…

– Aşa am înţeles. Îmi place. Totuşi, nu e tocmai la ce mă aşteptam de la un tată.

Wilson chicoti.

– Viaţa e plină de surprize, Dirac. Acum încotro pleci?

– Mă gîndesc să mă duc s-o văd pe nepoata lui Cainen, răspunse Jared.

*

Vindereul se zgudui uşor la trecerea pe propulsoarele de salt, cu şase ore înainte ca Jared să se întoarcă la staţia Phoenix, şi se mută în sistemul unei stele portocalii, puţin luminoase, care se vedea de pe Pămînt în constelaţia Compasului, dar numai dacă aveai un telescop

potrivit. Se afla acolo ca să adune rămăşiţele cargoului Uniunii Coloniale *Dibaciul;* datele din cutia neagră trimise înapoi pe Phoenix cu sonda de salt de urgenţă sugera că cineva sabotase motoarele. Nici un fel de date din cutia neagră n-au fost vreodată recuperate de la *Vindereul;* nimic de pe *Vindereul* n-a fost vreodată recuperat.

*

Locotenentul Cloud ridică privirea din locşorul lui confortabil din camera de odihnă a piloţilor, la o masă pe care se aflau ispite menite să-i prindă pe naivi în capcană (cu alte cuvinte, un pachet de cărţi de joc), şi-l văzu pe Jared în faţa lui.

– Ei, zău dacă nu e glumeţul în persoană, exclamă Cloud, zîmbind.

– Salut, locotenente, îi răspunse Jared. Nu te-am mai văzut de mult.

– Nu-i vina mea, bombăni Cloud. Am fost aici tot timpul ăsta. Tu unde-ai fost?

– Plecat să salvez omenirea, replică Jared. Ştii, chestii obişnuite.

– E o treabă murdară, dar cineva trebuie s-o facă, comentă Cloud. Şi mă bucur că eşti tu şi nu eu.

Cloud întinse un picior ca să împingă un scaun şi luă cărţile în mînă.

– De ce nu stai jos? Trebuie să plec cam peste un sfert de oră la formalităţile preliminare de lansare a cursei de aprovizionare; destul timp ca să te învăţ cum să pierzi la poker texan.

– Ştiu deja cum să fac asta, răspunse Jared.

– Vezi? Asta-i iarăşi una dintre glumele tale…

– De fapt, am venit să te văd pentru cursa de aprovizionare. Speram să mă laşi să cobor cu tine.

– O să fiu încîntat să te iau, zise Cloud, şi începu să amestece cărţile. Transmite-mi aprobarea de permisie şi o să putem continua jocul la bord. Transportorul de provizii e oricum pe autopilot cea mai mare parte a drumului pînă jos. Sînt la bord doar pentru ca, în caz de prăbuşire, să se poată spune că a murit cineva.

– N-am aprobare de permisie, răspunse Jared. Dar am nevoie să cobor pe Phoenix.

– Pentru ce?

– Trebuie să vizitez o rudă moartă, răspunse Jared. Şi o să decolez în curînd.

Cloud chicoti şi tăie pachetul de cărţi.

– Bănuiesc că ruda moartă va fi acolo şi cînd te întorci, comentă el.

– Nu pentru ruda moartă îmi fac eu griji…

Întinse mîna şi arătă spre pachet.

– Îmi dai voie?

Cloud îi întinse pachetul; Jared se aşeză şi începu să le amestece.

– Îmi dau seama că eşti un jucător, locotenente, zise el.

Termină de amestecat şi puse pachetul în faţa lui Cloud.

– Taie, zise Jared.

Cloud tăie cărţile la o treime din pachet. Jared luă teancul mai mic şi şi-l puse în faţa lui.

– O să luăm cîte o carte din teancurile noastre, în acelaşi timp. Dacă eu trag cartea cea mai mare, mă duci pe Phoenix, merg să văd pe cine trebuie şi mă întorc înainte să decolezi…

– Iar dacă eu trag cartea cea mai mare, încercăm două din trei, adăugă Cloud.

Jared zîmbi.

– Asta n-ar fi prea corect, nu crezi? Eşti gata?

Cloud încuviinţă.

– Trage, zise Jared.

Cloud trase un opt de caro; Jared, un şase de treflă.

– La naiba, exclamă Jared.

Împinse cărţile spre Cloud.

– Cine-i ruda moartă? întrebă Cloud, luînd cărţile.

– E complicat, răspunse Jared.

– Încearcă.

– E clona bărbatului a cărui conştiinţă am fost creat s-o găzduiesc.

– OK, deci aveai absolută dreptate cînd ai zis că-i complicat. N-am nici cea mai vagă idee ce-ai zis.

– Cineva care e ca un frate, explică Jared. Cineva pe care nu l-am cunoscut.

– Pentru cineva în vîrstă de numai un an, duci o viaţă interesantă, observă Cloud.

– Ştiu, replică Jared. Nu-i vina mea, totuşi.

Se ridică în picioare.

– Te ajung din urmă mai tîrziu, locotenente.

– Oh, încetează. Dă-mi un minut să fac un pipi şi mergem. Numai să taci cînd ajungem la transportor şi să mă laşi să vorbesc eu. Şi adu-ţi aminte că dacă dăm de necazuri, o să dau toată vina pe tine.

– Nici n-aş vrea altfel.

Fu aproape ridicol de simplu să treacă de echipajul de la hangarul transportoarelor. Jared se ţinu aproape de Cloud, care trecu prin verificarea preliminară zborului şi-şi consultă echipajul cu eficienţa unui afacerist. Îl ignorară pe Jared sau presupuseră că, din moment ce se afla alături de Cloud, avea tot dreptul să fie acolo. Treizeci de minute mai tîrziu, transportorul cobora de pe staţia Phoenix, iar Jared îi arăta lui Cloud că de fapt nu se pricepea chiar atît de bine să piardă la poker texan. Asta îl enervă serios pe Cloud.

La portul de la sol al staţiei Phoenix, Cloud se consultă cu echipa şi apoi se întoarse la Jared.

– O să le ia cam trei ore să-l încarce. Poţi să ajungi unde ai treabă şi să te întorci înainte de asta?

– Cimitirul e chiar la ieşirea din Phoenix City, spuse Jared.
– Atunci ar trebui să te descurci. Cum o să ajungi acolo?
– N-am nici cea mai mică idee.
– Cee? exclamă Cloud.
Jared ridică din umeri.
– N-am prea crezut că o să mă iei, mărturisi el. Planurile mele nu mergeau chiar atît de departe…
Cloud izbucni în rîs.
– Există un Dumnezeu al nătărăilor, zise el, şi-i făcu semn lui Jared. Atunci, vino-ncoace. Să mergem să ne întîlnim cu fratele tău.

*

Cimitirul catolic Metairie se afla chiar în mijlocul cartierului Metairie, unul dintre cele mai vechi din Phoenix City; se aflase acolo şi cînd Phoenix se numea încă New Virginia, iar Phoenix City încă era Clinton, înainte de atacurile ce răseseră de pe faţa planetei prima colonie şi-i silise pe oameni să se regrupeze şi să recucerească planeta. Primele morminte din cimitir datau din primele zile, cînd Metairie era doar un şir de clădiri din plastic şi noroi, iar coloniştii mîndri din Louisiana se aşezaseră aici susţinînd că era prima suburbie a oraşului Clinton.
Mormintele pe care le vizita Jared erau amplasate pe partea cealaltă a cimitirului, socotind de la primul şir de morţi. Mormintele fuseseră marcate cu o singură piatră mortuară, pe care erau gravate trei nume: Charles, Cheryl şi Zoë Boutin.
– Dumnezeule! exclamă Cloud. O întreagă familie!
– Nu, replică Jared, îngenunchind lîngă piatră. Nu tocmai. Cheryl e aici, e-adevărat. Zoë a murit departe, iar corpul ei s-a pierdut odată cu multe altele. Cît despre Charles… nu e mort. Aici e altcineva. O clonă pe care-a creat-o ca să pară că s-a sinucis.
Jared întinse mîna şi atinse piatra.
– Nu-i nici o familie aici.
Cloud îl privi pe Jared îngenunchind lîngă piatră.
– Cred că o să arunc o privire prin jur, zise el, încercînd să-i lase lui Jared puţin timp.
– Nu, spuse Jared şi cercetă piatra. Te rog. Termin într-un minut şi apoi putem pleca.
Cloud dădu din cap în semn de acceptare, dar se uită către arborii din apropiere. Jared îşi întoarse atenţia către piatră.
Îl minţise pe Cloud în legătură cu persoana pe care venise s-o vadă, pentru că aceasta nu se afla aici. În afară de puţină milă, Jared nu prea simţea cine ştie ce emoţii în legătură cu biata clonă fără nume pe care o ucisese Boutin ca să-şi însceneze moartea. Nimic din banca de amintiri încă pe cale să iasă la suprafaţă, pe care Jared o împărţea cu Boutin nu conţinea clona în alte împrejurări în afară de

cele mai clinice, emoţionale sau de alt fel; clona nu era o persoană pentru Boutin, ci un mijloc pentru atingerea unui ţel – un ţel despre care, destul de firesc, Jared nu avea nici o amintire, din moment ce înregistrarea conştiinţei fusese făcută înainte ca Boutin să apese pe trăgaci. Jared încercă să simtă puţină compătimire pentru clonă, dar aici erau alţii pentru care venise. Jared spera că într-adevăr clona nu se trezise niciodată şi lăsă baltă problema.

Jared se concentră asupra numelui de Cheryl Boutin şi simţi emoţii înăbuşite, contradictorii, revenind ca nişte ecouri din memorie. Jared îşi dădu seama că, dacă Boutin simţise afecţiune pentru soţia lui, numirea acestei afecţiuni ca dragoste ar fi însemnat să exagereze. Cei doi se căsătoriseră pentru că amîndoi voiau copii, pentru că se înţelegeau şi le plăcea destul de mult să fie împreună, deşi Jared simţea că pînă şi acest ataşament emoţional se tocise pînă la urmă. Bucuria comună de a avea fetiţa îi împiedicase să se separe; chiar şi relaţia lor răcită era suportabilă şi preferabilă mizeriei unui divorţ şi tulburării pe care i-ar provocat-o copilului.

Dintr-o fisură a minţii lui Jared apăru o amintire neaşteptată despre moartea lui Cheryl, şi anume că în acea excursie fatală nu se dusese singură; fusese cu un prieten pe care Boutin îl suspecta că era iubitul ei. Jared nu detectă nici un pic de gelozie. Boutin nu-i purta pică pentru că avea un iubit; avea şi el o iubită. Dar Jared simţi mînia pe care Boutin o încercase la înmormîntare, cînd iubitul suspectat zăbovise lîngă mormînt prea mult la sfîrşitul ceremoniei funerare. Îi răpise lui Boutin din timpul pentru ultimul rămas-bun de la soţia lui. Şi dintr-al lui Zoë, pentru despărţirea de mama ei.

Zoë.

Jared îi urmări numele pe piatra de mormînt, şi rosti numele în locul în care ar fi trebuit să fie, dar nu era, şi simţi din nou durerea care se revărsa din amintirile lui Boutin în inima lui. Jared atinse piatra încă o dată, simţi numele gravat în piatră şi plînse.

O mînă se aşeză pe umărul lui Jared; ridică privirea şi-l văzu pe Cloud.

– Nu-i nimic, zise Cloud. Cu toţii pierdem oameni pe care-i iubim.

Jared încuviinţă.

– Ştiu, răspunse el. Am pierdut pe cineva iubit. Sarah. Am simţit-o murind şi apoi am simţit golul pe care l-a lăsat înăuntrul meu. Dar asta e altfel.

– E altfel pentru că e un copil.

– E un copil pe care nu l-am cunoscut niciodată, spuse Jared şi ridică din nou ochii către Cloud. A murit înainte de a mă naşte eu. N-am cunoscut-o. Nu puteam s-o cunosc. Dar *o cunosc.*

Arătă către tîmple.

– Totul despre ea este aici… Îmi aduc aminte cînd s-a născut. Îmi

amintesc primii ei paşi şi primele cuvinte. Îmi aduc aminte cum am ţinut-o în braţe în locul ăsta, la înmormîntarea mamei ei. Îmi amintesc de ultima oară cînd am văzut-o. Îmi amintesc cum am auzit că a murit. Totul e *aici.*

– Nimeni nu are amintirile altcuiva, zise Cloud.

O spuse în aşa fel încît să-l aline pe Jared.

– Nu merge aşa.

Jared rîse cu amărăciune.

– Ba *merge.* Merge cu mine. Ţi-am spus. M-am născut ca să port mintea altcuiva. Nu credeau că a mers, dar aşa s-a întîmplat. Iar acum, amintirile lui sînt ale mele. Viaţa lui e viaţa mea. Fiica lui…

Jared se opri din vorbit, incapabil să continue. Cloud îngenunche lîngă Jared şi-i puse braţul în jurul umerilor şi-l lăsă să plîngă.

– Nu e drept, zise Cloud pînă la urmă. Nu e drept să trebuiască să plîngi acest copil.

Jared rîse uşor.

– Sîntem în universul greşit dacă vrem dreptate, vorbi el cu simplitate.

– Aşa e, fu de acord Cloud.

– *Vreau* s-o plîng, continuă Jared. O simt. Simt dragostea pe care am avut-o pentru ea. Pe care *el* a avut-o pentru ea. Vreau să-mi aduc aminte de ea, chiar dacă asta înseamnă că trebuie s-o plîng. Nu-i prea mult de îndurat pentru amintirea ei. Nu e, nu-i aşa?

– Nu, răspunse Cloud. Bănuiesc că nu e.

– Mulţumesc. Mulţumesc pentru că ai venit cu mine aici. Mulţumesc pentru că m-ai ajutat.

– Pentru asta sînt prietenii, spuse Cloud.

Dirac, o auzi pe Jane Sagan.

Stătea în spatele lui.

Ai fost reactivat.

Jared simţi şocul scurt al reintegrării, şi simţi conştiinţa lui Jane Sagan inundîndu-l, şi se simţi uşor revoltat de asta, chiar dacă o altă parte a lui se bucura că revine la un sentiment mai larg al fiinţei. O secţiune a creierului lui Jared observă că a fi integrat nu însemna doar să împărtăşeşti informaţii şi să devii parte a unei conştiinţe mai înalte. Era vorba şi despre control, o cale de a ţine indivizii legaţi de grup. Exista un motiv pentru care soldaţii din Forţele Speciale se retrăgeau rareori – retragerea însemna pierderea integrării. Pierderea integrării însemna să fii singur.

Soldaţii Forţelor Speciale nu erau aproape niciodată singuri. Nici chiar cînd erau separaţi.

Dirac, repetă Sagan.

– Vorbeşte normal, îi ceru Jared şi se ridică în picioare, încă ocolindo cu privirea pe Sagan. Eşti nepoliticoasă.

Urmă o pauză infinitezimală, înainte ca Sagan să răspundă.

– Foarte bine, replică ea. Soldat Dirac, e timpul să plecăm. E nevoie de noi înapoi pe staţia Phoenix.

– De ce? întrebă Jared.

– N-o să vorbesc despre asta în faţa lui, spuse Sagan, arătîndu-l pe Cloud. Nu vreau să te jignesc, locotenente.

– Nici o problemă, răspunse Cloud.

– Spune-mi cu voce tare, pretinse Jared. Altfel nu merg.

– Îţi dau un ordin, se răsti Sagan.

– Iar eu îţi spun să-ţi iei ordinele şi să ţi le îndeşi în fund, replică Jared. Dintr-odată, am obosit foarte tare să mai fac parte din Forţele Speciale. M-am săturat să tot fiu împins dintr-un loc în altul. Dacă nu-mi spui unde mă duc şi de ce, cred că o să rămîn chiar aici.

Sagan oftă audibil. Se întoarse spre Cloud.

– Crede-mă cînd îţi spun că dacă ceva din toate astea trece de buzele tale, te împuşc cu mîna mea. De foarte aproape.

– Doamnă, răspunse Cloud, cred fiecare cuvinţel pe care-l spui.

– Cu trei ore în urmă, *Şoimul Roşu* a fost distrus de obini. A reuşit să lanseze o sondă de salt înainte să fie complet distrusă. Am mai pierdut două nave în ultimele două zile; acestea au dispărut cu desăvîrşire. Credem că obinii au încercat să facă acelaşi lucru cu *Şoimul Roşu,* dar n-au reuşit dintr-un motiv oarecare. Am avut noroc, dacă vrei să numeşti asta noroc. Cu aceste trei nave şi cu alte patru ale Forţelor Speciale care au dispărut în ultima lună, e limpede că obinii ţintesc Forţele Speciale.

– De ce? întrebă Jared.

– Nu ştim. Dar generalul Szilard a hotărît că n-o să aştepte pînă cînd or să fie atacate şi mai multe dintre navele noastre. Ne ducem să punem mîna pe Boutin, Dirac. Plecăm în douăsprezece ore.

– E o nebunie, exclamă Jared. Tot ce ştim e că e pe Arist. E un satelit întreg de cercetat. Şi indiferent cîte nave folosim, o să atacăm sistemul de origine al obinilor.

– Ştim unde se află pe Arist, îl anunţă Sagan. Şi avem un plan să trecem de obini ca să-l luăm.

– Cum?

– *Asta* n-o să spun cu voce tare, zise Sagan. E sfîrşitul discuţiei, Dirac. Vii cu mine sau nu. Avem douăsprezece ore pînă la începerea atacului. M-ai făcut deja să pierd timpul ca să cobor pînă aici, să te iau. Să nu mai pierdem vremea cu întoarcerea…

UNSPREZECE

La naiba, generale, se gîndea Jane Sagan în timp ce căuta prin *Uliul,* îndreptîndu-se către camera de control a portului de aterizare. *Nu te mai ascunde de mine, dobitoc băgăcios.* Avu grijă să nu transmită cumva gîndul în modul de conversaţie al membrilor Forţelor

Speciale. Din cauza asemănării între gîndire şi vorbire pentru cei din Forţele Speciale, aproape fiecare dintre ei avusese cîte un moment sau două de „am spus-o tare”. Dar acest gînd, în special, spus tare ar fi provocat mai multe necazuri decît merita.

Sagan pornise în urmărirea generalului Szilard din momentul în care primise ordinul să-l recupereze pe Jared Dirac din aventura lui fără învoire de pe Phoenix. Ordinul sosise cu înştiinţarea că Dirac se afla din nou sub comanda ei, şi însoţit de un set de însemnări strict secrete din partea colonelului Robbins, relatînd în detaliu ultimele amănunte din viaţa lui Jared: călătoria la Covell, brusca revărsare a memoriei şi faptul că tiparul conştiinţei lui era acum categoric cel al lui Charles Boutin. Pe lîngă aceste materiale, mai exista o notă înaintată de Robbins, de la generalul Mattson către Szilard, în care Mattson îl îndemna energic pe Szilard să nu-l recheme pe Dirac în serviciul activ, sugerînd să fie reţinut măcar pînă cînd seria aşteptată de ostilităţi în care erau implicaţi obinii era rezolvată într-un fel sau altul.

Sagan era de părere că generalul Mattson era un dobitoc, dar trebuia să recunoască faptul că punea degetul pe rană. Sagan nu se simţise niciodată în largul ei cu Dirac în subordine. Fusese un soldat bun şi competent, dar cunoaşterea faptului că avea o a doua conştiinţă în cap, aşteptînd să iasă la iveală şi s-o contamineze pe prima o făcea să fie prudentă şi conştientă de şansa ca el să cedeze în misiune şi să atragă după el moartea altora, în afară de a lui însuşi. Sagan considera o victorie faptul că atunci cînd *cedase,* în ziua aceea pe culoarul staţiei Phoenix, era în permisie. Şi abia după ce Mattson se grăbise s-o elibereze de alte responsabilităţi în legătură cu Dirac, îşi îngăduise să i se facă milă de el şi să recunoască faptul că nu justificase niciodată bănuielile pe care le nutrea la adresa lui.

Asta a fost atunci, se gîndi Sagan. Acum Dirac se întorsese şi se confirmase că o luase razna. Avusese nevoie de toată voinţa ei ca să nu-l facă bucăţi pe ticălosul ăsta nou, în momentul cînd fusese nesubordonat pe Phoenix; dacă ar fi avut pistolul paralizant pe care-l folosise cînd cedase prima oară, l-ar fi împuşcat în cap şi a doua oară, numai ca să sublinieze că atitudinea lui transplantată n-o impresiona. Aşa cum stăteau lucrurile, abia reuşea să rămînă politicoasă faţă de el pe drumul de întoarcere, de data asta cu o navetă rapidă de curierat, direct către cala de pe *Uliul.* Szilard era la bord, stînd de vorbă cu ofiţerul comandant al *Uliului,* maiorul Crick. Generalul nu luase în seamă apelurile de mai devreme ale lui Sagan, cînd ea era pe *Uliul* şi el pe staţia Phoenix, dar acum, că amîndoi se aflau pe aceeaşi navă, era pregătită să-i taie calea pînă cînd îi spunea ce avea de spus. Urcă scările cîte două trepte deodată şi deschise uşa camerei de control.

Ştiam că vii, îi spuse Szilard cînd intră în încăpere.

Stătea în faţa panoului de control ce conţinea comenzile din cală. Ofiţerul care dirija cala putea să îndeplinească aproape toate sarcinile prin intermediul BrainPal-ului, desigur, şi de obicei aşa făcea. Panoul de control se afla aici ca rezervă. Cînd te gîndeai mai bine, toate comenzile navei erau în principal rezerve ale BrainPal-ului.

Sigur că ştiai că vin, comentă Sagan. *Eşti comandantul Forţelor Speciale. Ne poţi depista pe toţi după semnalul de pe BrainPal.*

N-a fost asta, o contrazise Szilard. *Ştiu doar cine eşti. Posibilitatea să* nu *vii să mă cauţi după ce l-am pus pe Dirac înapoi sub comanda ta nici măcar nu mi-a trecut prin cap.*

Szilard îşi întoarse puţin scaunul şi-şi întinse picioarele. *Eram atît de sigur că vii încît am golit chiar şi încăperea, ca să avem puţină intimitate. Şi iată-ne...*

Cer permisiunea să vorbesc liber, ceru Sagan.

Desigur, răspunse Szilard.

Ţi-ai ieşit din mintea aia blestemată, domnule, spuse Sagan.

Szilard izbucni în hohote de rîs.

Nu mă aşteptam să vorbeşti atît *de liber, locotenente.*

Ai văzut aceleaşi rapoarte ca şi mine, continuă Sagan. *Ştiu că eşti la curent cu cît de mult seamănă acum Dirac cu Boutin. Chiar şi creierul lucrează la fel. Şi totuşi, vrei să-l trimiţi într-o misiune să-l găsească pe Boutin.*

Da, confirmă Szilard.

– Dumnezeule! exclamă Sagan cu voce tare.

Vorbirea Forţelor Speciale era rapidă şi eficientă, dar nu era prea bună pentru exclamaţii. Cu toate acestea, îşi ieşi din fire, trimiţînd un val de frustrare şi de iritare către generalul Szilard, pe care el îl acceptă fără o vorbă.

Nu vreau să fiu responsabilă pentru el, zise în sfîrşit Sagan.

Nu-mi aduc aminte să te fi întrebat dacă vrei responsabilitatea asta, remarcă Szilard.

E un pericol pentru ceilalţi soldaţi din pluton, insistă Sagan. Şi *e un pericol pentru misiune. Ştii ce înseamnă dacă nu reuşim. N-avem nevoie de riscuri suplimentare.*

Nu sînt de acord, spuse Szilard.

Pentru numele lui Dumnezeu, zise Sagan. *De ce?*

Ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape, enunţă Szilard.

Ce? întrebă Sagan.

Îşi aminti brusc de o discuţie cu Cainen, cu luni în urmă, cînd acesta îi spusese acelaşi lucru.

Szilard repetă zicala, apoi continuă:

Avem duşmanul atît de aproape pe cît e posibil să fie. E în rîndurile noastre, şi habar n-are că e duşmanul. Dirac crede că e unul dintre noi pentru că, din cîte ştie el, este. *Dar acum gîndeşte la fel ca duşmanul*

şi acţionează la fel ca duşmanul, şi o să ştim tot ce ştie acesta. Este incredibil de folositor şi merită riscul.

În afară de cazul în care se întoarce împotriva noastră, comentă Sagan.

O să ştii dacă o face, îi spuse Szilard. *E integrat cu tot plutonul tău. În clipa în care acţionează împotriva intereselor voastre, o să ştii, şi la fel o să se întîmple cu toţi ceilalţi implicaţi în misiune.*

Integrarea nu e citire a minţii. O să ştim numai după ce începe să facă ceva. Asta înseamnă că mi-ar putea omorî unul dintre soldaţi sau ar putea trăda poziţiile noastre sau orice altceva. Chiar şi cu integrarea, încă e un adevărat pericol.

Ai dreptate într-o singură privinţă, locotenente. Integrarea nu e citire a minţii. În afară de cazul în care ai un firmware potrivit.

Sagan simţi un impuls la sistemul de comunicaţii: un upgrade al BrainPal-ului. Înainte de apuca să-şi dea acordul, începu să se desfăşoare. Sagan simţi un şoc incomod cînd upgrade-ul se propagă, provocînd un flux temporar în tiparul electric al creierului.

Ce naiba a fost asta? întrebă Sagan.

A fost upgrade-ul pentru citirea minţilor, răspunse Szilard. *De obicei numai generalii şi cîţiva investigatori militari foarte specializaţi capătă aşa ceva, dar în cazul tău, cred că e justificat. Cel puţin pentru misiunea asta. După ce te întorci, o să-l scoatem la loc, şi dacă vorbeşti vreodată cuiva despre el o să trebuiască să te trimitem într-un loc foarte mic şi îndepărtat.*

Nu înţeleg cum de este posibil...

Szilard se strîmbă.

Gîndeşte-te, locotenent, zise el. *Gîndeşte-te cum comunicăm. Gîndim, şi BrainPal-ul interpretează că ne hotărîm să vorbim cu altcineva atunci cînd o facem. În afară de intenţie, nu există nici o diferenţă semnificativă între gîndurile noastre publice şi cele private. Ar fi remarcabil dacă* n-am putea *să citim minţi. Este ceea ce BrainPal-ul trebuie să facă.*

Dar nu spuneţi oamenilor asta, replică Sagan.

Szilard ridică din umeri.

Nimeni nu vrea să ştie că n-are intimitate, nici măcar în propriul cap.

Aşadar, îmi poţi citi gîndurile personale, spuse Sagan.

Vrei să spui, pe cele în care îmi spui dobitoc băgăcios?

Exista un context pentru asta..., se scuză Sagan.

Întotdeauna există. Linişteşte-te, locotenente. Da, îţi pot citi gîndurile. Pot citi gîndurile oricui din structura mea de comandă. De obicei însă n-o fac. *Nu este necesar şi în cea mai mare parte a timpului este oricum aproape inutil.*

Dar poţi citi gîndurile oamenilor...

Da, dar cei mai mulţi oameni sînt plicticoşi. *Cînd am căpătat prima oară upgrade-ul, după ce am fost pus la comanda Forţelor Speciale, am petrecut o zi întreagă ascultînd gîndurile oamenilor. Ştii ce gîndeşte cea mai mare parte a oamenilor, în cea mai mare parte a timpului? Gîndesc „mi-e foame”. Sau „trebuie să mă duc la closet”. Sau „vreau să-l regulez pe tipul ăla”. Şi apoi se întorc la „mi-e foame”. Şi apoi repetă secvenţa pînă mor. Crede-mă, locotenente... O singură zi cu această capacitate şi părerea ta despre complexitatea şi minunile minţii umane va suferi un declin ireversibil.*

Sagan zîmbi.

Dacă aşa spui tu...

Aşa spun. Totuşi, în cazul tău, această capacitate va fi de un folos real, pentru că o să poţi auzi gîndurile lui Dirac şi o să-i simţi emoţiile intime fără ca el să ştie că este observat. Dacă se gîndeşte la trădare, o să ştii aproape înainte ca el s-o facă. Poţi reacţiona înainte ca Dirac să ucidă vreunul dintre soldaţii tăi sau să compromită misiunea. Cred că este o verificare suficientă ca să rişti să-l iei cu tine.

Şi dacă se întoarce împotriva noastră? întrebă Sagan. *Dacă devine trădător?*

Atunci îl omori, desigur, răspunse Szilard. *Nu ezita. Dar să fii* sigură, *locotenente. Acum ştii că îţi pot intra în minte, aşa că sînt convins că te vei abţine să-i zbori capul de pe umeri doar pentru că te simţi nervoasă.*

Da, generale, promise ea.

Bine, replică Szilard. *Unde-i acum Dirac?*

E cu plutonul, se pregăteşte, jos, în cală. I-am dat ordinele pe drum încoace.

Ce-ar fi să-l verifici?

Cu upgrade-ul?

Da, răspunse Szilard. *Învaţă să-l foloseşti înainte de misiune. N-o să ai timp să te joci cu el mai tîrziu.*

Sagan accesă noul program, îl găsi pe Dirac şi ascultă.

*

E o nebunie, gîndi Jared în sinea lui.

Ai nimerit-o, replică Steven Seaborg. Fusese transferat la plutonul 2 cît timp fusese plecat Jared.

Am zis-o tare? întrebă Jared.

Nu, citesc minţile, nătărăule, răspunse Seaborg, şi trimise un impuls de amuzament în direcţia lui Jared. Orice probleme avuseseră Jared şi Seaborg, ele dispăruseră după moartea lui Sarah Pauling; gelozia lui Seaborg pe Jared, sau orice-ar fi fost, atîrna mai puţin decît sentimentul lor comun al pierderii lui Sarah. Jared ar fi ezitat să-l numească prieten, dar relaţia dintre ei era mai curînd amicală, întărită acum de legătura suplimentară a integrării.

Jared aruncă o privire prin cală, la cele douăzeci şi patru de aparate individuale cu propulsoare de salt – toată flota de aparate cu propulsoare de salt care fusese produsă pînă în acel moment. Se uită spre Seaborg, care se căţăra într-unul dintre ele ca să-l verifice.

Aşadar, asta o să folosim ca să atacăm o planetă întreagă, comentă Seaborg. *Douăzeci şi ceva de soldaţi din Forţele Speciale, fiecare în propria lui cuşcă de hamsteri zburătoare prin spaţiu.*

Ai văzut vreodată o cuşcă de hamsteri? întrebă Jared.

Sigur că nu, răspunse Seaborg. *N-am văzut nici măcar un hamster. Dar am văzut poze, şi pentru mine cu asta seamănă. Ce soi de idiot ar zbura cu chestia asta?*

Eu am zburat într-una, zise Jared.

Asta-mi răspunde la întrebare, replică Seaborg. *Şi cum a fost?*

M-am simţit expus, răspunse Jared.

Minunat, pufni Seaborg şi-şi rostogoli ochii în orbite.

Jared ştia cum se simţea, dar vedea în acelaşi timp logica din spatele atacului. Aproape toate creaturile zburătoare prin spaţiu foloseau nave pentru a ajunge dintr-un punct într-altul în spaţiul real; detecţia planetară şi reţelele de apărare, în consecinţă, aveau puterea de rezoluţie necesară pentru a depista obiectele mari care erau de obicei navele. Reţeaua defensivă a obinilor din jurul satelitului Arist nu era diferită. O navă a Forţelor Speciale ar fi fost zărită şi atacată într-o clipă; un obiect minuscul, cu schelet de sîrmă, abia puţin mai mare decît un om, nu.

Forţele Speciale ştiau acest lucru pentru că trimiseseră deja aparatele individuale în şase ocazii diferite, furişîndu-se prin reţeaua defensivă pentru a spiona comunicaţiile emise de pe satelit. În ultima dintre aceste misiuni îl auziseră pe Charles Boutin pe un canal de comunicaţii, transmiţînd în spaţiul deschis, trimiţînd o notă verbală către Obinur care întreba despre momentul sosirii unei nave de aprovizionare. Soldatul Forţelor Speciale care prinsese semnalul îl urmărise pînă la sursă, un mic avanpost ştiinţific de pe ţărmul uneia dintre multele insule mari de pe Arist. Aşteptase să audă o a doua transmisie de la Boutin, menită să-i confirme poziţia, înainte de a se întoarce.

Auzind acest lucru, Jared deschisese fişierul înregistrat, pentru a reasculta vocea omului care-ar fi trebuit să fie. Mai auzise vocea lui Boutin şi înainte, pe înregistrările de voce pe care le rulaseră pentru el Wilson şi Cainen; vocea de pe acele înregistrări era aceeaşi cu cea de aici. Mai bătrînă, mai scîrţîită şi mai încordată, dar nu exista nici cea mai mică îndoială asupra timbrului sau cadenţei. Îşi dădea seama doar cît de mult semăna vocea lui Boutin cu a lui, ceea ce era de aşteptat şi, de asemenea, mai mult decît descumpănitor.

Am o viaţă ciudată, gîndi Jared, apoi ridică ochii să se asigure că

gîndul nu se scursese în exterior. Seaborg examina încă aparatul şi nu dădea nici un indiciu că l-ar fi auzit.

Jared traversă mulţimea de vehicule către un alt obiect din încăpere, o sferă puţin mai mare decît aparatele individuale. Era un exemplar din şmecheriile interesante ale Forţelor Speciale, numit „capsulă de captare” şi folosit cînd Forţele Speciale aveau de evacuat pe cineva sau ceva, dar n-o puteau face chiar ei. Înăuntrul sferei se afla un gol proiectat să adăpostească un singur membru al celor mai multe dintre rasele inteligente de mărime mijlocie; soldaţii Forţelor Speciale îl îndesau înăuntru, sigilau capsula, apoi se dădeau înapoi, în timp ce motoarele ascensionale aruncau capsula către cer. Înăuntrul capsulei, un cîmp antigravitaţional puternic se declanşa odată cu motoarele, altfel ocupantul ar fi fost strivit. Capsula urma să fie recuperată după aceea de o navă a Forţelor Speciale amplasată deasupra punctului de lansare.

Capsula de captare era pentru Boutin. Planul era simplu: atacă staţia ştiinţifică unde-l depistaseră pe Boutin şi scoate din funcţiune comunicaţiile. Înşfacă-l pe Boutin şi îndeasă-l în capsula de captare, care s-ar îndepărta la distanţa propulsiei de salt – *Uliul* ar apărea doar atît cît să apuce capsula şi apoi ar fugi înainte ca obinii să-l poată urmări. După capturarea lui Boutin, staţia ştiinţifică ar fi distrusă cu o veche metodă favorită: un meteorit de dimensiuni suficiente cît să radă staţia de pe faţa planetei, calculat să lovească la o distanţă destul de mare de amplasamentul acesteia, pentru ca nimeni să nu devină bănuitor. În acest caz, ar fi o lovitură în ocean, la cîţiva kilometri de coastă, astfel ca staţia ştiinţifică să fie distrusă de valul tsunami ce ar urma. Forţele Speciale lucrau cu pietrele căzătoare de decenii; ştiau cum să facă să arate totul ca un accident. Dacă lucrurile mergeau după plan, obinii nici n-ar fi aflat că sînt atacaţi.

În ochii lui Jared, existau însă două defecte majore la acest plan, şi legate între ele. Primul era că aparatele cu propulsie de salt nu puteau ateriza; n-ar fi supravieţuit contactului cu atmosfera de pe Arist şi, chiar dacă ar fi supravieţuit, n-ar mai fi putut fi manevrate, odată ce se cufundau în ea. Membrii plutonului 2 aflaţi în misiune aveau să iasă în spaţiul real la limita atmosferei de pe Arist, apoi aveau să execute un plonjon din spaţiul apropiat către suprafaţă. Plutonul 2 o mai făcuse şi înainte – Sagan o făcuse la bătălia pentru Coral şi nu fusese chiar atît de greu – dar Jared credea că o căutau cu lumînarea.

Metoda sosirii crea al doilea defect major al planului: nu exista nici o metodă simplă de a extrage plutonul numărul 2 după ce misiunea era îndeplinită. Odată ce Boutin ajungea să fie capturat, ordinele plutonului păreau de rău augur: să ajungă cît mai departe posibil de staţia ştiinţifică, în aşa fel încît să nu moară în tsunami-ul programat (planul misiunii furnizase cu precauţie o hartă către cea mai apropiată

înălţime despre care ei îşi imaginau că ar trebui – *ar trebui* – să rămînă uscată în timpul potopului), şi apoi să se îndrepte către interiorul nelocuit al insulei pentru a se ascunde vreme de cîteva zile, pînă cînd Forţele Speciale ar fi putut trimite un mănunchi de capsule de captare ca să-i recupereze. N-ar fi ajuns o singură serie de recuperări cu capsulele ca să-i evacueze pe toţi cei douăzeci şi patru de soldaţi din plutonul 2 care aveau să participe la misiune, iar Sagan îl informase deja pe Jared că ei doi urmau să fie ultimii care să plece de pe planetă.

Jared se încruntă amintindu-şi de declaraţia lui Sagan. Sagan nu fusese niciodată o mare admiratoare a lui, ştia, şi mai ştia şi că asta se întîmpla din cauză că era la curent încă de la început cu faptul că fusese creat/crescut dintr-un trădător. Ştiuse mai multe despre persoana lui decît el însuşi. Păruse destul de sinceră cînd îşi luase rămas-bun de la el, cu ocazia transferului în subordinea lui Mattson, dar cînd o văzuse la cimitir, păruse cu adevărat furioasă pe el, ca şi cum chiar ar fi *fost* Boutin. La un anumit nivel, Jared putea s-o înţeleagă – la urma urmei, aşa cum observase Cainen, acum semăna mai mult cu Boutin decît cu vechiul lui sine – dar la un nivel mai direct, Jared nu putea suferi să fie tratat drept un inamic. Jared se întrebă în secret dacă motivul pentru care Sagan îl punea să rămînă la urmă cu ea nu era tocmai ca să poată „avea grijă” de el fără să ştie nimeni.

Apoi alungă ideea din cap. Sagan era capabilă să-l ucidă, era sigur. Dar n-ar fi făcut-o decît dacă-i dădea un motiv. *Mai bine să nu-i dau nici un motiv,* gîndi Jared.

Oricum, nu pentru Sagan era îngrijorat, ci chiar pentru Boutin. Misiunea prevedea o oarecare rezistenţă din partea micii prezenţe militare a obinilor, dar nici una din partea savanţilor sau a lui Boutin. Acest lucru i se părea complet greşit lui Jared. Avea în cap furia lui Boutin şi cunoştea inteligenţa acestui om, chiar dacă amănuntele muncii lui îi apăreau neclare. Jared se îndoia că Boutin ar fi venit cu ei fără luptă. Asta nu însemna că Boutin ar folosi armele – categoric nu era războinic –, dar arma lui Boutin era creierul. Iar creierul lui Boutin formulase o cale de a trăda Uniunea Colonială, cale care din start îi adusese pe toţi în situaţia asta. Era o presupunere greşită că ar reuşi pur şi simplu să-l răpească şi să-l bage în capsulă. Cu siguranţă păstra în rezervă o surpriză.

Care-ar fi acea surpriză îi scăpa totuşi lui Jared.

Ţi-e foame? întrebă Seaborg. *Pentru că gîndul la cît de nebunească e o misiune mă face întotdeauna să vreau să mănînc.*

Jared rînji.

Înseamnă că trebuie să fii flămînd tot timpul…

Unul dintre avantajele de a face parte din Forţele Speciale,

comentă Seaborg. *Asta şi faptul de a sări peste anii stînjenitori ai adolescenţei.*

Studiezi adolescenţii? întrebă Jared.

Sigur că da, răspunse Seaborg. *Pentru că, dacă am noroc, o să apuc să fiu unul dintre ei.*

Tocmai spuneai că o să sărim peste anii stînjenitori ai adolescenţei, observă Jared.

Ei, cînd o să ajung la ei n-o să fie stînjenitor. Acum, vino. În seara asta avem lasagna.

Se duseră să-şi ia ceva de mîncare.

*

Arist, verde şi înnorat, umplea vederea lui Jared, surprinzîndu-l cu imensitatea lui. Era extrem de tulburător să revii la existenţă chiar la marginea atmosferei unei planete, neavînd nimic în jurul tău în afară de o cuşcă din fibre de carbon; Jared simţea că avea să cadă. Ceea ce, desigur, era exact ce se întîmpla.

Ajunge, gîndi el, şi începu să se deconecteze de la aparat. În direcţia planetei, Jared îi descoperi pe ceilalţi cinci membri ai plutonului său, toţi făcînd translaţia înaintea lui: Sagan, Seaborg, Daniel Harvey, Anita Manley şi Vernon Wigner. Zări de asemenea şi capsula de captare şi scoase un oftat de uşurare. Masa capsulei era doar cu puţin mai mică de cinci tone; existase o mică, dar reală îngrijorare că ar fi prea masivă ca să folosească mini-propulsorul de salt. Tot detaşamentul lui Jared ieşise din vehicule şi plutea liber, îndepărtîndu-se încet în derivă de vehiculele ca nişte pînze de păianjen care-i aduseseră pînă aici.

Ei şase erau avangarda; sarcina lor era să îndrume la sol capsula de captare şi să asigure o zonă de aterizare pentru membrii rămaşi ai plutonului 2, care aveau să vină repede din urmă. Insula pe care se afla Boutin era acoperită cu o pădure tropicală deasă, ce făcea dificilă orice aterizare; Sagan alesese o mică porţiune de pajişti, la aproximativ cincisprezece kilometri de staţia ştiinţifică.

Rămîneţi dispersaţi, transmise Sagan către detaşament. *O să ne regrupăm după ce trecem prin partea cea mai rea a atmosferei. Tăcere radio pînă cînd auziţi alt ordin de la mine.*

Jared manevră în aşa fel încît să se uite la Arist şi îi absorbi imaginea pînă cînd BrainPal-ul, simţind primele efecte ale atmosferei rarefiate, îl înveli într-o sferă protectoare de nanoboţi care se revărsară dintr-un rucsac din spate şi-l legară strîns în mijloc, pentru a-l împiedica să ia contact cu sfera şi să ardă în locurile unde se atingeau. Interiorul sferei nu lăsa să intre lumina; Jared era suspendat într-un mic univers intim, întunecat.

Lăsat în voia propriilor lui gînduri, Jared se întoarse la obini, rasa implacabilă şi fascinantă căreia îi ţinea companie Boutin. Dosarele

Uniunii Coloniale despre obini mergeau înapoi pînă la începuturile Uniunii, cînd o discuţie despre cine deţinea o planetă pe care coloniştii umani o numiseră Casablanca, se încheiase cu coloniştii masacraţi cu o eficienţă înfiorătoare şi cu Forţele Coloniale însărcinate să recucerească planeta complet devastate. Obinii nu capitulau şi nu luau prizonieri. Odată ce se hotărau că voiau ceva, continuau să atace acel ceva pînă cînd îl căpătau.

Stai în calea lor destul de mult, şi ei hotărau că era în interesul lor să te înlăture permanent... *Ala,* care şlefuiseră domul de diamant de la popota generalilor, nu erau cea dintîi rasă care pe care obinii o nimiciseră sistematic, şi nici ultima.

Singura consolare în ceea ce-i privea pe obini era faptul că nu erau deosebit de acaparatori, precum celelalte rase călătoare prin spaţiu. Uniunea Colonială ar fi înfiinţat zece colonii în timpul de care aveau nevoie obinii să înfiinţeze una, şi, în timp ce obinii nu se sfiau să ia o planetă deţinută de o altă rasă atunci cînd le convenea, nu le convenea s-o facă nici chiar atît de des. Omagh fusese prima planetă după Casablanca pe care obinii o luaseră de la oameni, şi chiar şi aşa, părea mai mult un caz de oportunism (o luaseră de la rraey, care probabil se luptaseră s-o ia de la oameni) decît de expansiune autentică. Reticenţa obinilor de a extinde inutil posesiunile rasei lor era unul dintre principalele motive pentru care FCA bănuia că altcineva iniţiase atacul. Dacă, aşa cum se bănuia, rraey ar fi fost cei care atacaseră Omagh şi apoi ar fi reuşit să-l păstreze, Uniunea Colonială ar fi trecut aproape cu siguranţă la represalii şi ar fi încercat să recupereze colonia. Rraey însă ştiau cînd să renunţe.

Un alt lucru interesant în legătură cu obinii – care făcea presupusa lor alianţă cu rraey şi eneshanii atît de enigmatică pentru Jared – era că în general, în afară de cazul în care le stăteai în cale sau încercai să te bagi în faţa lor, obinii erau complet lipsiţi de interes pentru celelalte rase inteligente; din cîte ştia Uniunea Colonială, nici măcar o dată nu declaraseră obinii război în mod oficial *sau* nu semnaseră un tratat cu oricare altă rasă. Dacă erai în război cu obinii, ştiai pentru că trăgeau în tine. Dacă nu erai în război, nu comunicau absolut deloc cu tine. Obinii nu erau xenofobi; asta ar fi implicat că urau alte rase. Pur şi simplu nu le păsa de ele. Faptul că obinii, dintre toate rasele, s-ar alia nu cu una, ci cu două alte rase era extraordinar; faptul că s-ar alia împotriva Uniunii Coloniale era de rău augur.

Pe dedesubtul tuturor datelor despre relaţiile obinilor – sau lipsa acestora – cu alte rase inteligente, exista un zvon căruia FCA nu-i dădea prea multă crezare, dar îl consemnase, datorită larg răspînditei credinţe printre celelalte rase: obinii nu evoluaseră singuri pînă la inteligenţă, ci aceasta le fusese dată de către o altă rasă. FCA nu crezuse zvonul, din cauză că ideea că vreuna dintre rasele aflate în

competiţie îndîrjită în această parte a galaxiei ar zăbovi să ridice nişte subdezvoltaţi care ciocnesc pietre la nivel de civilizaţie era improbabilă pînă la limita ridicolului. FCA ştia despre rase care exterminaseră creaturi aproape inteligente găsite pe proprietatea pe care-o voiau, pe motivul că nu era niciodată prea devreme să elimini un competitor. Nu se auzise însă de nici una care să vrea opusul.

Dacă zvonul era adevărat, ar fi implicat destul de categoric faptul că proiectanţii inteligenţi ai obinilor erau consu, singura specie din zona locală cu mijloacele tehnologice de vîrf necesare pentru a încerca o stimulare la scara unei specii, dar şi cu motivaţia filosofică, avînd în vedere că misiunea rasială a consu era să aducă toate celelalte specii inteligente din zonă la o stare de perfecţiune (asta însemnînd la fel ca şi rasa consu). Problema cu această teorie era că metoda consu de a aduce alte rase mai aproape de perfecţiunea de tip consu presupunea de obicei silirea unei biete rase nefericite să se bată cu ei sau asmuţirea unei rase mai slabe împotriva alteia, aşa cum făcuseră cînd aruncaseră oamenii împotriva rraey-lor, în bătălia pentru Coral. Chiar şi speciile cu cele mai mari şanse de a fi creat o altă specie inteligentă era mai probabil să distrugă una în schimb, direct sau indirect, rasa căzînd victimă faptului de a nu se ridica la nivelul standardelor înalte şi de nepătruns ale consu.

Standardele înalte şi de nepătruns ale consu erau principalul argument împotriva creării obinilor de către consu, pentru că obinii, în mod unic printre toate rasele inteligente, nu aveau aproape nici o cultură de care să se poată vorbi. Puţinele studii xenografice ale obinilor care fuseseră făcute de oameni sau de alte rase descoperiseră că, în afară de un limbaj sărac şi utilitar şi o aptitudine pentru tehnologia practică, obinii nu produseseră nimic în notă creatoare: nici o artă semnificativă pentru nici unul dintre simţurile perceptibile, nici o literatură, nici o religie sau filosofie pe care xenografii s-o poată recunoaşte ca atare. Obinii abia dacă aveau politică, ceea ce nu se mai auzise. Societatea obinilor era atît de lipsită de cultură, încît un cercetător care colabora la dosarul FCA despre obini sugeră foarte serios că rămînea o întrebare deschisă dacă obinii aveau conversaţii neprotocolare – sau dacă se dovedeau măcar capabili de aceasta. Jared nu era expert în civilizaţia consu, dar i se părea puţin probabil ca un popor atît de preocupat de inefabil şi de escatologic să creeze un popor incapabil să se ocupe de ambele. Dacă obinii reprezentau ceea ce se întîmpla în urma unui proiect inteligent, acesta era un argument convingător pentru valoarea evoluţiei.

Sfera de nanoboţi care-l învăluia pe Jared se împrăştie în jurul lui şi rămase în urmă. Clipi violent în lumină pînă cînd ochii i se adaptară, apoi sondă în jur după detaşament. Fasciculele înguste îl găsiră şi-i

luminară şi pe ceilalţi, cu trupurile aproape invizibile datorită salopetelor sensibile la mediu; chiar şi capsula de captare era camuflată. Jared pluti înspre capsulă vrînd să-i verifice starea, dar fu avertizat să stea deoparte de către Sagan, care-o verifică chiar ea. Jared şi restul detaşamentului se grupară mai strîns, însă nu atît de aproape unul de altul încît să se încurce unii pe alţii, atunci cînd îşi desfăcură paraşutele.

Detaşamentul făcu asta la cea mai mică înălţime posibilă; chiar şi camuflate, paraşutele puteau fi văzute de un ochi care ştia ce să caute. Paraşuta capsulei de captare era imensă şi proiectată să suporte o frînare spectaculoasă în aer; scotea plesnete impresionante cînd se forma cupola creată de nanoboţi, umplută cu aer şi apoi violent sfîşiată, doar ca să se formeze din nou, o secundă mai tîrziu. În cele din urmă, capsula încetini suficient ca paraşuta să reziste.

Jared se întoarse spre staţia ştiinţifică, la cîţiva kilometri spre sud, şi mări amplificarea glugii ca să vadă dacă exista vreo mişcare la staţie care să sugereze că fuseseră zăriţi. Nu văzu nimic, iar observaţiile lui fură confirmate de Wigner şi Harvey. Cîteva clipe mai tîrziu, se aflau toţi la sol, mormăind în timp ce mutau capsula dincolo de marginea poienii, în pădure, apoi mişcîndu-se rapid ca să-şi accentueze camuflajul cu frunziş.

Cu toţii, amintiţi-vă unde ne-am oprit, atrase atenţia Seaborg.

Tăceţi, zise Sagan, şi păru să se concentreze pe ceva intern. *Ăsta a fost Roentgen. Ceilalţi se pregătesc să deschidă paraşutele.*

Înălţă carabina.

Hai, să ne asigurăm că n-avem nici o surpriză.

Jared avu o senzaţie ciudată, ca şi cum cineva l-ar fi ciupit de creier.

Oh, rahat! exclamă Jared.

Sagan se întoarse să se uite la el.

Avem... necazuri, spuse el, şi la jumătatea replicii simţi integrarea cu detaşamentul întreruptă cu violenţă. Icni şi-şi prinse capul în mîini, copleşit de senzaţia de a avea unul dintre simţurile majore smuls din craniu. În jurul lui, Jared îi văzu şi-i auzi pe ceilalţi membri ai detaşamentului prăbuşindu-se, ţipînd şi vomitînd de durere şi de dezorientare. Căzu în genunchi şi încercă să respire. Vomită.

Jared se luptă să se ridice în picioare şi se îndreptă poticnindu-se spre Sagan, care era în genunchi, ştergîndu-se la gură de vomă.

– Vino, zise Jared. Trebuie să ne ridicăm. Trebuie să ne ascundem.

– Ce…

Sagan tuşi şi scuipă, şi ridică ochii spre Jared.

– Ce se petrece?

– Sîntem întrerupţi, răspunse Jared. Mi s-a mai întîmplat, cînd eram la Covell. Obinii ne blochează folosirea BrainPal-urilor.

– Cum?

Sagan ţipă întrebarea prea tare.

– Nu ştiu, răspunse el.

Sagan se ridică în picioare.

– E Boutin, afirmă ea, ameţită. El le-a spus cum. Trebuie să le fi spus.

– Poate, replică Jared.

Sagan se clătina uşor; Jared o sprijini şi veni în faţa ei.

– Trebuie să ne mişcăm, locotenente, o îndemnă. Dacă obinii ne blochează, asta înseamnă că ştiu că sîntem aici. Vin după noi. Trebuie să ne punem toţi oamenii pe picioare şi în mişcare.

– Vin şi mai mulţi dintre ai noştri, îi aminti Sagan. Trebuie să…

Se opri şi se îndreptă, ca şi cum ceva rece şi oribil tocmai trecuse peste ea.

– Oh, Dumnezeule! exclamă ea. Oh, Doamne!

Ridică ochii spre cer.

– Ce e? întrebă Jared şi se uită în sus, scrutînd aerul în căutarea unduirilor subtile care dădeau de gol paraşutele camuflate.

Avu nevoie de o secundă ca să-şi dea seama că nu vedea nici una. Avu nevoie de încă o secundă ca să-şi dea seama ce însemna asta.

– Oh, Doamne! exclamă şi el.

*

Prima presupunere a lui Alex Roentgen fu că reuşise să piardă conexiunea prin fascicul îngust cu restul plutonului.

Ei, rahat, gîndi, şi schimbă poziţia, întinzînd membrele şi rotindu-se de cîteva ori pentru a lăsa receptorul fasciculului îngust să caute şi să găsească ceilalţi membri ai plutonului, lăsîndu-şi BrainPal-ul să le extrapoleze poziţiile pe baza locului unde se aflau la ultima transmisie. Nu avea nevoie să-i găsească pe toţi; unul singur era de-ajuns şi apoi avea să fie reconectat, reintegrat.

Nimic.

Roentgen îşi lăsă grijile deoparte. Mai pierduse şi înainte fasciculul – numai o dată, dar o dată fusese destul ca să ştie că se întîmplase. Atunci se reconectase cînd ajunsese la sol; avea s-o facă din nou de data asta. Oricum nu mai avea timp de pierdut cu asta, pentru că ajungea la altitudinea de desfacere a paraşutei; se deschideau cît mai jos posibil ca să-şi acopere urmele, aşa că momentul era o chestiune de o oarecare precizie. Roentgen îşi verifică BrainPal-ul ca să stabilească altitudinea şi atunci îşi dădu seama că în ultimul minut nu avusese nici un fel de contact cu BrainPal-ul.

Roentgen petrecu zece secunde analizînd gîndul; refuza să se lase analizat. Apoi încercă din nou şi de data asta creierul nu numai că refuză să-l analizeze, dar îi opuse rezistenţă, eliminîndu-l cu violenţă, cunoscînd consecinţele acceptării gîndului ca adevărat. Încercă să-şi

acceseze BrainPal-ul o dată, apoi încă o dată, şi încă o dată, şi încă o dată şi încă o dată, de fiecare dată respingînd un sentiment de panică alimentîndu-se singur, exponenţial. Strigă înăuntrul capului. Nu-i răspunse nimeni. Nimeni nu-l auzea. Era singur.

Alex Roentgen îşi pierdu minţile în cea mai mare parte atunci, iar în restul căderii se răsuci şi dădu din picioare şi întinse mîinile spre cer, ţipînd cu o voce pe care-o folosea atît de rar încît o părticică separată a creierului său se miră de sunetul ei în craniu. Paraşuta nu se deschise; la fel ca aproape fiecare obiect fizic şi proces mintal pe care-l folosea, era controlată şi activată de BrainPal, un instrument ce fusese demn de încredere atîta vreme încît Forţele Coloniale de Apărare încetaseră pur şi simplu să se mai gîndească la el ca la un instrument şi-l considerau un dat, la fel ca restul creierului şi ca trupul fizic al soldatului. Roentgen se prăbuşi dincolo de linia de deschidere a paraşutei fără să ştie, fără să-i pese, şi insensibil la implicaţiile trecerii de această ultimă barieră.

Nu cunoaşterea faptului că avea să moară îl înnebunise pe Roentgen. Ci faptul că era singur, separat, neintegrat pentru prima şi ultima dată în cei şase ani cît fusese în viaţă. În acest timp simţise vieţile colegilor lui de pluton în fiecare amănunt intim, cum luptau, cum se regulau, fiecare clipă în care trăiau şi clipa cînd mureau. Se consola ştiind că era acolo în ultimele lor clipe şi că ceilalţi aveau să fie acolo pentru el în ultima lui clipă. Groaza separării era la fel de mare ca şi ruşinea de a nu putea să-şi consoleze prietenii care se prăbuşeau în aceeaşi moarte ca şi el.

Alex Roentgen se răsuci din nou, cu faţa la pămîntul care avea să-l ucidă, şi urlă, cu urletul celui abandonat.

*

Jared urmări cu groază cum punctul cenuşiu, care se învîrtea ca o morişcă, de deasupra lui, părea să cîştige viteză în ultimele cîteva secunde şi, dezvăluit ca o fiinţă umană care ţipa, căzu în poiană cu o bufnitură dezgustătoare, plescăită, urmată de un salt înfiorător. Impactul îl zgudui pe Jared, scoţîndu-l din imobilitate. O împinse pe Sagan, strigînd la ea să fugă, şi alergă către ceilalţi, trăgîndu-i de jos şi îmbrîncindu-i către linia copacilor, încercînd să-i facă să iasă din calea trupurilor care cădeau.

Seaborg şi Harvey îşi reveniseră dar se holbau la cer, privindu-şi prietenii cum mor. Jared îl împinse pe Harvey şi-i dădu o palmă lui Seaborg, răcnind la amîndoi să se mişte. Wigner refuză să se clintească şi rămase întins, în aparenţă catatonic; Jared îl ridică şi i-l dădu lui Seaborg, spunîndu-i să se urnească.

Întinse mîna după Manley; ea îl împinse deoparte şi începu să se tîrască către poiană, scîncind. Se ridică şi fugi în timp ce în jurul ei corpurile se făceau bucăţi la impact. La şaizeci de metri distanţă, se

opri, se întoarse rapid şi ţipă, părînd să-şi piardă ce-i mai rămăsese din sănătatea mintală. Jared se întoarse cu spatele şi nu mai văzu piciorul corpului care căzu lîngă ea retezîndu-i gîtul şi umărul, zdrobind arterele şi oasele şi propulsînd coastele sfărîmate în plămîni şi inimă. Ţipătul lui Manley se întrerupse cu un mormăit.

De la prima cădere, trecură numai două minute pentru ca restul plutonului 2 să lovească solul. Jared şi restul detaşamentului îi priviră căzînd de pe linia arborilor.

Cînd totul se termină, Jared se întoarse către cei patru membri rămaşi ai detaşamentului şi făcu bilanţul. Toţi păreau să fie în diferite stadii ale şocului, cu Sagan reacţionînd cel mai bine şi Wigner cel mai prost, deşi pînă la urmă părea conştient de ceea ce-l înconjura. Lui Jared îi era greaţă, dar altfel era în stare de funcţionare; îşi petrecuse destul timp în afara integrării ca să poată acţiona şi fără ea. Pentru moment, cel puţin, el era la comandă.

Se întoarse către Sagan.

– Trebuie să mergem, spuse el. Printre copaci. O să murim dacă rămînem.

Cuvintele părură să o ajute pe Sagan să-şi limpezească mintea.

– Cineva trebuie să se întoarcă, vorbi ea. Să ia capsula. Să anunţe FCA.

Se uită direct la el.

– Nu tu.

– Nu eu, fu de acord Jared.

Ştia că ea spusese asta din cauză că avea suspiciuni în privinţa lui, dar nu avea timp să-şi facă griji pentru asta. Nu se putea întoarce pentru că era singurul în deplinătatea facultăţilor sale.

– Întoarce-te tu, îi sugeră lui Sagan.

– Nu, răspunse ea.

Fără expresie. Categoric.

– Atunci Seaborg, propuse Jared.

După Sagan, Seaborg era cel mai în putere; putea spune FCA ce se întîmplase şi că trebuiau să se pregătească pentru ce era mai rău.

– Seaborg, fu de acord Sagan.

– OK, replică Jared, şi se întoarse spre Seaborg. Vino-ncoace, Steve. Să te băgăm în chestia asta.

Seaborg se apropie împleticindu-se şi începu să dea la o parte frunzişul de pe capsulă ca să ajungă la uşă, încercă să o deschidă, apoi se opri.

– Ce e? întrebă Jared.

– Cum deschid asta? vorbi Seaborg cu vocea piţigăiată din cauza nefolosirii.

– Foloseşte… *futu-i gura mă-sii!* exclamă Jared.

Capsula de captare se deschidea prin BrainPal.

– Ei, sîntem într-un căcat *perfect,* zise Seaborg şi se lăsă să cadă, furios, lîngă capsulă.

Jared porni spre Seaborg, apoi se opri şi înălţă capul.

În depărtare, ceva se îndrepta spre ei, şi orice-ar fi fost, nu-şi bătea capul să se strecoare.

– Ce e? întrebă Sagan.

– Vine cineva, răspunse Jared. Mai mulţi. Obinii. Ne-au găsit.

DOISPREZECE

Reuşiră să-i evite pe obini vreme de jumătate de oră, înainte de a fi încolţiţi.

Detaşamentul s-ar fi descurcat mai bine dacă s-ar fi separat, atrăgîndu-i pe obinii urmăritori în mai multe direcţii şi deschizînd posibilitatea ca cel puţin unul dintre ei să dispară, cu preţul sacrificiului celorlalţi. Dar rămaseră laolaltă, compensînd lipsa integrării prin faptul că nu se pierdeau unii pe alţii din ochi. La început Jared deschise calea, iar Sagan rămase la urmă, ca să-l tragă după ea pe Wigner. Undeva pe drum, Jared şi Sagan schimbară rolurile, iar Sagan îi duse în general spre nord, departe de obinii care-i urmăreau.

Un vuiet îndepărtat se auzi tot mai tare; Jared se uită în sus prin bolta arborilor şi văzu un vehicul aerian obin care ţinu pasul cu detaşamentul şi apoi se îndreptă spre nord. În faţă, Sagan sări în dreapta şi porni spre est; auzise şi ea aparatul. Cîteva minute mai tîrziu apăru al doilea vehicul zburător şi urmări din nou detaşamentul, coborînd pînă la aproape zece metri deasupra frunzişului. Se auzi un răpăit intens, iar crengile căzură şi explodară în jurul lor; obinii deschiseseră focul. Sagan se opri brusc, alunecînd, cînd gloanţe de calibru imens împrăştiară ţărîna chiar în faţa ei. Se cam terminase cu mersul spre est; detaşamentul se întoarse spre nord. Aparatul zburător se întoarse şi-i urmări, împroşcîndu-i cu gloanţe cînd rămîneau în urmă sau deviau prea mult spre est sau spre vest. Nu-i hăituia; îi mîna cu eficienţă către o destinaţie necunoscută.

Acea destinaţie apăru zece minute mai tîrziu, cînd detaşamentul ajunse la o altă poiană, mai mică, în care-i aşteptau obinii care fuseseră în primul aparat zburător. În spatele lor, cel de-al doilea vehicul se pregătea să aterizeze; iar în spatele lui, grupul iniţial de obini, care nu fusese niciodată prea mult în urmă, apărea acum printre copaci.

Wigner, care încă nu-şi revenise complet din trauma mintală de a fi decuplat, se smulse de lîngă Jared şi ridică arma, hotărît, după cum se părea, să nu iasă din scenă fără luptă. Ochi către grupul de obini care-i aştepta în poiană şi apăsă pe trăgaci. Nu se întîmplă nimic. Pentru a împiedica folosirea carabinei împotriva soldaţilor FCA de către duşmani, aceasta avea nevoie de o verificare de către BrainPal pentru a trage. Nu căpătă nici una. Wigner mîrîi frustrat, apoi totul aflat

deasupra sprîncenelor lui dispăru cînd o singură împuşcătură îi reteză calota craniană. Se prăbuşi; în depărtare, Jared văzu un soldat obin coborîndu-şi arma.

Jared, Sagan, Harvey şi Seaborg se grupară, îşi scoaseră cuţitele de luptă şi se aşezară spate în spate, fiecare cu faţa în altă direcţie. Scoaterea pumnalelor era un gest inutil de sfidare; nici unul dintre ei nu avea pretenţia să-şi închipuie că obinii aveau nevoie să se apropie la o lungime de braţ ca să-i omoare pe toţi. Fiecare găsea o uşoară consolare în faptul de a şti că aveau să moară la distanţă de un braţ unul de celălalt. Nu era integrare, dar era cel mai bun lucru pe care-l puteau spera.

Pînă acum cel de-al doilea aparat aterizase; dinăuntru ieşiră şase obini, trei ducînd arme, doi cu alte unelte şi unul cu mîinile goale. Cel cu mîinile goale porni spre oameni cu un pas legănat, neobişnuit de graţios, şi se opri la o distanţă prudentă, cu spatele acoperit de cei trei obini purtători de arme. Ochii multipli clipeau şi păreau să se fixeze asupra lui Sagan, care era cea mai aproape de el.

– Predaţi-vă, spuse el, într-o engleză şuierătoare, dar limpede.

Sagan clipi.

– Poftim?

Din cîte ştia ea, obinii nu luau niciodată prizonieri.

– Predaţi-vă, repetă el. Veţi muri dacă n-o faceţi.

– Ne vei lăsa în viaţă dacă ne predăm? întrebă Sagan.

– Da, răspunse obinul.

Jared îi aruncă o privire lui Sagan, aflată la dreapta lui; o vedea cîntărind oferta. Lui Jared i se părea că situaţia arată bine: obinii *s-ar fi putut* să-i omoare dacă se predau, dar dacă nu, aveau să-i omoare *cu siguranţă.* Nu-i comunică lui Sagan părerea sa; ştia că n-are încredere în el sau că nu voia să-i audă părerea în legătură cu nimic.

– Lăsaţi armele, vorbi Sagan în sfîrşit.

Jared lăsă cuţitul să-i cadă şi-şi dădu carabina jos de pe umăr; ceilalţi făcură la fel. Obinii îi puseră să-şi scoată rucsacurile şi centurile, lăsîndu-le doar salopetele. Doi obini care fuseseră în primul grup, cel care-i urmărise, se apropiară, luară armele şi echipamentul şi le transportară la vehicul. Cînd unul păşi în faţa lui Harvey, Jared îl simţi încordîndu-se; bănuia că Harvey încerca din răsputeri să nu-i dea un picior.

Cu armele şi instrumentele luate, Jared şi ceilalţi fură puşi să stea separat unii de alţii, în timp ce doi obini cu aparate le plimbară peste fiecare dintre ei, căutînd, bănuia Jared, arme ascunse. Cei doi obini îi scanară şi pe ceilalţi trei oameni, apoi veniră în dreptul lui Jared, doar ca să-şi întrerupă scurt examinarea. Unul dintre ei comentă ceva către şeful obin, în limba lui natală. Şeful obin veni spre Jared cu doi obini înarmaţi după el.

– Tu vii cu noi, rosti el.

Jared aruncă o privire spre Sagan în căutarea indiciilor despre cum ar vrea ea să joace acest joc, şi nu obţinu nimic.

– Unde mă duc? întrebă Jared.

Şeful obin se întoarse şi trilui ceva. Unul dintre obinii din spatele lui ridică arma şi-l împuşcă pe Steven Seaborg în picior. Seaborg se prăbuşi urlînd.

Şeful obin îşi îndreptă atenţia înapoi spre Jared.

– Tu vii cu noi, repetă.

– Dumnezeule mare, Dirac! exclamă Sagan. Du-te cu nenorociţii de obini!

Jared ieşi din rînd şi lăsă să fie escortat la aparatul de zbor.

*

Sagan îl urmări pe Jared ieşind din rînd şi se gîndi pentru o clipă să sară şi să-i frîngă gîtul, lăsîndu-i pe obini şi pe Boutin fără trofeul lor şi asigurîndu-se că Dirac nu avea ocazia să facă vreo prostie. Momentul trecu şi, în plus, ar fi fost oricum o încercare fără prea multe şanse de izbîndă. Doar că ar fost cu toţii morţi, aproape cu siguranţă. Aşa cum stăteau acum lucrurile, erau încă în viaţă.

Şeful obin se întoarse spre Sagan, pe care o recunoştea ca fiind conducătoarea detaşamentului.

– Tu rămîi, zise el şi se îndepărtă vioi înainte ca Sagan să apuce să spună ceva.

Ea făcu un pas în faţă ca să i se adreseze obinului care se retrăgea, dar trei obini veniră spre ea, fluturînd armele. Sagan ridică mîinile şi se dădu înapoi, însă obinii îşi continuară drumul, făcîndu-i semn lui Sagan că ea şi cu restul detaşamentului trebuiau să se pună în mişcare.

Se întoarse spre Seaborg, care era încă pe jos.

– Ce-ţi mai face piciorul? întrebă ea.

– Salopeta a prins cea mai mare parte, răspunse el, referindu-se la capacitatea salopetei de a se întări şi de a absorbi o parte din impactul unui proiectil. Nu-i chiar aşa de rău. O să supravieţuiesc.

– Poţi să mergi? întrebă Sagan.

– Atîta vreme cît nu mi se pretinde să-mi placă, replică Seaborg.

– Atunci hai, spuse Sagan şi întinse mîna să-l ajute pe Seaborg să se ridice.

– Harvey, ia-l pe Wigner.

Daniel Harvey se duse spre soldatul mort şi-l aburcă pe umeri.

Erau mînaţi într-o depresiune aflată uşor într-o parte faţă de mijlocul poienii; pîlcul mic de arbori din ea sugera că temelia de piatră de dedesubt se erodase. Cînd ajunseră la depresiune, Sagan auzi vuietul unui aparat de zbor care pleca şi un al doilea vuiet, al unuia care sosea. Vehiculul abia venit, mai mare decît celelalte două,

ateriză lîngă depresiune, şi din măruntaiele lui se rostogoli un şir de maşini identice.

– Ce naiba sînt alea? întrebă Harvey, lăsînd jos corpul lui Wigner.

Sagan nu răspunse; urmări cum maşinile se aşezau în jurul perimetrului depresiunii, opt cu totul. Obinii care veniseră cu maşinile se căţărară pe acestea şi retraseră acoperişurile metalice, dezvăluind tunuri mari, cu ţevi multiple, cu săgeţi. Cînd toate acoperişurile fură retrase, unul dintre obini activă tunurile cu săgeţi; acestea porniră, ameninţătoare, şi începură să urmărească obiectele.

– E un gard, pricepu Sagan. Ne-au închis aici.

Sagan făcu un pas experimental către unul dintre tunuri; acesta se îndreptă spre ea şi îi urmări mişcarea. Mai făcu un pas în faţă şi maşina scoase un sunet strident, ascuţit, despre care Sagan presupuse că era menit să servească drept alarmă de apropiere. Sagan îşi închipui că încă un pas spre tun ar fi avut ca rezultat cel puţin o împuşcătură în picior, dar nu se osteni să testeze presupunerea. Se îndepărtă de tun; acesta opri sirena, dar nu încetă să o urmărească pînă nu se retrase cu cîţiva paşi.

– Aveau chestiile astea aici aşteptîndu-ne, zise Harvey. Foarte frumos. Care crezi că ar fi şansele?

Sagan se uită lung la tunuri.

– Şansele sînt slabe, răspunse Sagan.

– Ce vrei să spui? întrebă Harvey.

– Astea sînt de la staţia ştiinţifică, continuă Sagan, făcînd semn către tunuri. Trebuie să fie. Nu există alt soi de instalaţii nicăieri prin apropiere. Nu sînt genul de lucruri pe care o staţie ştiinţifică să le aibă pur şi simplu prin preajmă. Le-au folosit aici şi înainte ca să ţină oameni în ele.

– Mda, OK, replică Seaborg. Dar cine? Şi de ce?

– Au dispărut şase nave ale Forţelor Speciale, spuse Sagan, lăsînd-o la o parte pe cea pe care obinii o atacaseră şi o distruseseră. Echipajele alea s-au dus undeva. Poate că au fost aduse aici.

– Asta tot nu ne spune de ce, insistă Seaborg.

Sagan ridică din umeri. Încă nu pricepuse nici ea partea cu pricina.

Văzduhul era plin de zgomotul aparatelor de zbor care decolau. Huruitul motoarelor slăbea odată cu depărtarea, nelăsînd în urmă decît sunetele naturii înconjurătoare.

– Grozav, comentă Harvey.

Aruncă o piatră spre unul dintre tunuri; acesta urmări piatra, dar nu trase în ea.

– Sîntem aici fără mîncare, fără apă şi fără adăpost. Cît de mari credeţi că sînt şansele ca obinii să nu se mai întoarcă niciodată după noi?

Sagan se gîndi că aceste şanse sînt foarte mari.

*

– Aşadar, tu eşti eu, îi spuse Charles Boutin lui Jared. Nostim. Aş fi crezut că o să fiu mai înalt.

Jared nu scoase nici un cuvînt. La sosirea la staţia ştiinţifică, fusese închis într-un incubator, legat strîns şi împins pe roţi prin nişte holuri înalte, pustii, pînă ajunsese în ceea ce presupunea că era un laborator, plin cu maşinării necunoscute. Jared fu lăsat acolo un timp care i se păru ore întregi, înainte ca Boutin să intre şi să se îndrepte direct către incubator, examinîndu-l pe Jared din punct de vedere fizic, ca şi cum ar fi fost un gîndac mare şi extrem de interesant. Jared spera ca Boutin să vină destul de aproape ca să primească o lovitură cu capul. Nu veni.

– Asta a fost o glumă, îi explică Boutin lui Jared.

– Ştiu, replică Jared. Doar că n-a fost amuzantă.

– Ei, zise Boutin. Mi-am pierdut exerciţiul. Poate că ai observat că obinii nu sînt genul care să se ţină de bancuri.

– Am observat.

Pe tot drumul către staţia ştiinţifică, obinii fuseseră complet tăcuţi. Singurele cuvinte pe care şeful obinilor i le spusese lui Jared fuseseră „coboară” cînd ajunseseră şi „intră” cînd deschiseseră incubatorul portabil.

– Poţi da vina pe consu pentru asta, adăugă Boutin. Cînd i-au făcut pe obini, au uitat să bage un modul de umor. Printre multe alte lucruri pe care le-au uitat, după cît se pare.

În ciuda propriei voinţe – sau din cauza amintirilor şi personalităţii pe care le păstra în minte – atenţia lui Jared se concentră.

– Atunci e adevărat? întrebă el. Consu i-au ridicat pe obini?

– Dacă vrei să-i spui aşa, răspunse Boutin. Deşi cuvîntul „a ridica”, prin natura lui, presupune intenţii bune din partea celui care ridică, ceea ce nu e prea evident aici. Din ceea ce pot afla de la obini, consu s-au întrebat într-o zi ce s-ar întîmpla dacă ar face nişte specii deştepte. Aşa că au venit pe Obinur, au găsit o specie de omnivore într-o nişă ecologică minoră şi i-au dăruit inteligenţă. Ştii, doar ca să vadă ce se întîmplă mai departe.

– Şi ce s-a întîmplat mai departe? întrebă Jared.

– O serie lungă, în cascadă, de consecinţe neintenţionate, prietene. Care se încheie, deocamdată, cu tine şi cu mine aici, în acest laborator. E o linie directă de acolo pînă aici.

– Nu înţeleg.

– Sigur că nu, replică Boutin. Nu ai toate datele. Nici eu nu aveam toate datele înainte de a veni aici, aşa încît, chiar dacă ştii tot ce ştiu şi eu, n-ai şti asta. Cît de mult din ceea ce ştiu eu *ştii* şi tu?

Jared nu spuse nimic. Boutin surîse.

– Destul, oricum. Pot să-mi dau seama că te interesează unele

dintre lucrurile care mă interesează şi pe mine. Am văzut cum ai ciulit urechile cînd am vorbit despre consu. Dar poate că ar trebui să începem cu lucrurile simple. Cum ar fi: cum te cheamă? Socotesc că e derutant să vorbesc cu aşa-zisa mea clonă fără să am un nume pe care să-ţi spun.

– Jared Dirac.

– Ah, exclamă Boutin. Da, protocolul de acordare a numelor în Forţele Speciale. Nume aleator de botez, nume de familie de savant important. Am lucrat într-o vreme cu Forţele Speciale – indirect, din cauză că nu vă place să vă stea în drum cei care nu sînt de la Forţele Speciale. Care-i cuvîntul pe care-l folosiţi pentru noi?

– Adevărat-născuţi.

– Aşa… Vă place să vă ţineţi deoparte de adevărat-născuţi. Oricum, protocolul numelor de la Forţele Speciale m-a amuzat întotdeauna. Rezervorul de nume de familie este de fapt destul de limitat – vreo cîteva sute, şi cele mai multe de savanţi clasici europeni. Ca să nu mai pomenim de numele de botez! Jared. Brad. Cynthia. John. *Jane.*

Numele ieşeau cu un rînjet bine-dispus.

– Abia dacă găseşti printre ele un nume care să nu fie occidental, şi fără nici un motiv serios, din moment ce Forţele Speciale nu sînt recrutate de pe Pămînt, ca restul FCA. Te-ar fi putut chema Yusef al-Biruni şi ar fi fost acelaşi lucru pentru tine. Setul de nume pe care le folosesc în mod implicit Forţele Speciale spune ceva despre punctul de vedere al oamenilor care le-au creat, care te-au creat pe tine. Nu crezi?

– Îmi place numele meu, *Charles.*

– Touché, replică Boutin. Dar eu mi-am căpătat numele prin tradiţie familială, în timp ce al tău a fost doar amestecat şi îmbinat. Nu că ar fi ceva în neregulă cu „Dirac”. Numit după Paul Dirac, fără îndoială. Ai auzit vreodată de „marea lui Dirac”?

– Nu, răspunse Jared.

– Dirac a sugerat că ceea ce era vidul în realitate era o mare imensă de energie negativă, explică Boutin. Iar asta e o imagine fermecătoare. Unii fizicieni din acea vreme credeau că este o soluţie lipsită de eleganţă, şi poate că aşa şi era. Dar era una poetică, şi ei n-au apreciat acest aspect. Dar ăştia-s fizicienii. Nu prea dau pe-afară de poezie. Obinii sînt fizicieni excelenţi, dar nici unul n-are în el mai multă poezie ca o găină. Cu siguranţă n-ar aprecia marea lui Dirac. Cum te simţi?

– Încătuşat. Şi am nevoie să fac pipi.

– Atunci, fă pipi. N-am nimic împotrivă. Incubatorul se curăţă singur, desigur… Şi sînt convins că salopeta ta poate absorbi urina.

– Nu fără să vorbesc cu BrainPal despre asta.

Fără comunicarea cu BrainPal-ul proprietarului, nanoboţii

menţineau numai calităţile defensive de bază, cum ar fi întărirea la impact, proiectate să-l ţină pe posesor în siguranţă în caz de pierdere a cunoştinţei sau de traumă a BrainPal-ului. Capacităţile secundare, cum ar fi cea de evacuare a transpiraţiei şi a urinei, erau considerate neesenţiale.

– Ah, zise Boutin. Ei, asta-i. Dă-mi voie să repar asta.

Boutin se duse la un obiect de pe una dintre mesele din laborator şi apăsă pe el. Dintr-odată, vata groasă din ţeasta lui Jared se ridică; funcţionarea BrainPal-ului revenise. Jared lăsă deoparte nevoia de a urina într-o încercare febrilă de a o contacta pe Jane Sagan.

Boutin îl privi pe Jared cu un mic surîs pe faţă.

– N-o să meargă, zise el, după ce urmări vreme de un minut eforturile interioare ale lui Jared. Antena de aici este destul de puternică pentru a provoca unde de interferenţă pe o rază de vreo zece metri. Funcţionează în laborator şi cam atît. Prietenii tăi sînt încă bruiaţi. Nu poţi ajunge la ei. Nu poţi ajunge la nimeni.

– Nu poţi bruia BrainPal-uri, protestă Jared.

BrainPal-urile transmiteau printr-o serie de fluxuri multiple, redundante şi codificate, fiecare comunicînd pe un tipar variabil de frecvenţe, tipar care era generat printr-o cheie unică, creată cînd un BrainPal contactează altul. Era virtual imposibil să blochezi chiar şi unul singur dintre aceste fluxuri; blocarea tuturor era nemaiauzită.

Boutin se duse pînă la antenă şi o apăsă din nou; vata din capul lui Jared reveni.

– Ce spuneai? întrebă Boutin.

Jared îşi stăpîni impulsul de a striga. După un minut, Boutin porni din nou antena.

– În mod normal, ai dreptate. Am supervizat ultimul ciclu de protocoale de comunicaţii din BrainPal. Am ajutat la proiectarea lor. Şi ai perfectă dreptate. Nu poţi bruia fluxurile de comunicaţii, nu fără să foloseşti o asemenea sursă de emisie de înaltă energie încît să copleşeşti toate transmisiile posibile, inclusiv ale tale proprii. Dar acum nu bruiez BrainPal-urile în acest fel. Ştii ce este o „uşă din spate”? E o intrare uşor de accesat, pe care un programator sau un proiectant o lasă într-un program sau proiect complex, astfel încît să poată intra în măruntaiele lucrării sale fără să se chinuiască prea mult. Aveam o „uşă din spate” în BrainPal care se deschide numai cu semnalul meu de verificare. „Uşa din spate” era proiectată să-mi dea voie să monitorizez funcţionarea BrainPal-ului pe prototipurile pentru această ultimă versiune, dar îmi permitea de asemenea să-i modific capacităţile pentru a scoate din ecuaţie anumite funcţii, în clipa cînd descopeream o eroare. Unul dintre lucrurile pe care le pot face este să întrerup capacitatea de transmisie. Nu este în proiect, aşa că altcineva în afară de mine n-ar şti că e acolo.

Boutin se opri pentru o clipă şi-l privi pe Jared.

– Dar *tu* ar fi trebuit să ştii despre „uşa din spate”, spuse el. Poate că nu te-ai fi gîndit s-o foloseşti ca pe o armă – nici eu nu m-am gîndit, pînă cînd n-am ajuns aici – dar dacă tu eşti eu, ar trebui să ştii despre asta. Ce ştii? Cu adevărat.

– De unde ştii *tu* despre mine? întrebă Jared, pentru a-i abate gîndurile lui Boutin. Ştiai că ar fi trebuit să fiu tu. De unde-ai ştiut?

– De fapt, e o poveste interesantă, vorbi Boutin, înghiţind momeala lui Jared. Cînd am hotărît să transform „uşa din spate” într-o armă, am făcut codul pentru armă la fel cu cel pentru „uşa din spate”, pentru că era cel mai simplu de făcut. Asta însemna că are capacitatea de a verifica starea funcţională a BrainPal-ului pe care-l afectează. Asta s-a dovedit folositor pentru o mulţime de motive; nu în ultimul rînd, pentru acela că ne-a permis să ştim cu cîţi soldaţi avem de-a face la un moment dat. Ne-a oferit de asemenea instantanee ale conştiinţei fiecărui soldat în parte. Şi asta s-a dovedit foarte folositor. Ai fost de curînd la staţia Covell, nu-i aşa?

Jared nu scoase nici un cuvînt.

– Ei, acum hai, exclamă Boutin iritat. Ştiu că ai fost acolo. Încetează să te mai porţi ca şi cum ai divulga secrete de stat.

– Da, răspunse Jared. Am fost la Covell.

– Mulţumesc. Ştim că sînt soldaţi coloniali la Omagh şi că intră în staţia Covell; am amplasat dispozitive de detecţie acolo care scanează „uşa din spate”. Dar nu se declanşează niciodată. Indiferent ce soldaţi aveţi acolo, trebuie să aibă o arhitectură diferită a BrainPal-ului.

Boutin aruncă o privire ca să vadă reacţia lui Jared la aceste cuvinte; Jared nu avu nici una. Boutin continuă:

– Totuşi, *tu* ai declanşat alarma pentru că ai BrainPal-ul proiectat de mine. Mai tîrziu mi-a fost trimisă semnătura conştiinţei şi, aşa cum îţi poţi imagina, am rămas perplex. Cunosc foarte bine imaginea propriei mele conştiinţe, din moment ce folosesc propriul meu tipar pentru o mulţime de teste. Le-am spus obinilor că te caut. Oricum adunam soldaţi ai Forţelor Speciale, aşa că asta n-a fost prea greu pentru ei. De fapt, ar fi trebuit să încerce să te colecteze la Covell.

– Au încercat să mă omoare la Covell, zise Jared.

– Îmi pare rău. Chiar şi obinii se pot lăsa puţin duşi de val în miezul lucrurilor. Dar te poţi consola aflînd că din acel moment li s-a spus ca întîi să scaneze, apoi să tragă.

– Mulţumesc, replică Jared. Asta a însemnat foarte mult pentru camaradul meu din detaşament, cînd l-au împuşcat în cap.

– Sarcasm! exclamă Boutin. Cei mai mulţi dintre ai tăi nu se descurcă cu aşa ceva. Ai căpătat asta de la mine. Cum spuneam, se pot lăsa duşi de val. Aşa cum le-am cerut să te caute pe tine, la fel le-am spus obinilor că se pot aştepta la un atac aici, pentru că dacă unul

dintre voi îşi făcea de lucru cu conştiinţa mea, era doar o chestiune de timp pînă cînd găseaţi drumul încoace. Probabil că n-aţi fi riscat un atac pe scară mare, ci aţi fi încercat ceva pe furiş, aşa cum aţi şi făcut. Ascultam în aşteptarea unui asemenea atac, şi ascultam în căutarea ta. De îndată ce te-am avut la sol, am apăsat butonul ca să scoatem BrainPal-urile din funcţiune.

Jared se gîndi la membrii plutonului său căzînd din cer şi fu cuprins de greaţă.

– Ai fi putut să-i laşi pe toţi să aterizeze, ticălosule! Cînd le-ai blocat BrainPal-urile, au rămas fără apărare! Ştii asta!

– *Nu* sînt lipsiţi de apărare, îl contrazise Boutin. Nu-şi pot folosi carabinele, dar pot folosi pumnalele de luptă şi abilităţile de luptă. Deconectarea BrainPal-urilor îi face pe cei mai mulţi dintre voi să devină catatonici, dar unii dintre voi continuă să lupte. Uită-te la tine. Deşi probabil că tu eşti mai bine pregătit decît mulţi. Dacă ai amintirile mele, ştii cum e să nu fii conectat tot timpul. Chiar şi aşa, şase dintre voi la sol erau mai mult decît suficient. Şi aşa, aveam nevoie numai de tine.

– Pentru ce?

– Toate la timpul lor.

– Dacă ai nevoie numai de mine, ce-o să faci cu detaşamentul meu?

– Ţi-aş putea spune, dar cred că m-ai abătut destul de la întrebarea mea iniţială, nu crezi? surîse Boutin. Vreau să aflu ce ştii despre mine, despre *a fi* eu, şi despre ce anume ştii în legătură cu planurile mele aici.

– Din moment ce sînt aici, ştii deja ce ştim despre tine. Nu mai eşti un secret.

– Şi dă-mi voie să spun că sînt foarte impresionat de asta. Credeam că mi-am acoperit bine urmele. Şi-mi dau singur palme pentru că n-am formatat dispozitivul de stocare pe care am depozitat acea imagine a conştiinţei. Mă grăbeam să plec, ştii. Chiar şi aşa, nu-i o scuză. A fost o prostie din partea mea.

– Nu sînt de acord.

– Mi-am închipuit că n-o să fii, remarcă Boutin. Din moment ce fără asta n-ai fi aici, în multe sensuri ale cuvîntului *aici.* Sînt impresionat totuşi că au reuşit să facă transferul înapoi într-un creier. Nici măcar eu nu-mi dădusem seama cum s-o fac, înainte de a fi trebuit să plec. Cine-a reuşit?

– Harry Wilson.

– Harry! Simpatic tip. N-am ştiut că e atît de deştept. O ascundea bine. Desigur, eu *am făcut* cea mai mare parte a treburilor înainte de a se apuca el. Ca să ne întoarcem la chestiunea de mai devreme, cu Uniunea Colonială care ştie că sînt aici, da, e o problemă. Dar e şi o

ocazie interesantă. Există căi de a face lucrurile să meargă. Şi acum, să revenim, şi dă-mi voie să evit alte abateri spunîndu-ţi că felul în care răspunzi va stabili dacă ceea ce a rămas din detaşamentul tău trăieşte sau moare. Mă înţelegi?

– Te înţeleg, răspunse Jared.

– Perfect. Acum, spune-mi ce ştii despre mine. Cît de mult cunoşti despre munca mea?

– În linii mari. Amănuntele sînt dificile. N-am avut destule experienţe asemănătoare ca să las acele amintiri să prindă rădăcină.

– Contează să ai experienţe asemănătoare, comentă Boutin. Interesant. Asta ar explica de ce n-ai ştiut despre „uşa din spate”. Şi cum e cu vederile mele politice? Cu ceea ce simt în legătură cu Uniunea Colonială şi cu FCA?

– Bănuiesc că nu-ţi plac.

– Asta-i o bănuială destul de corectă. Dar se pare că n-ai o cunoaştere la prima mînă cu privire la ce cred eu despre toate astea.

– Nu.

– Pentru că n-ai experienţă cu genul ăsta de lucruri, nu-i aşa? Eşti din Forţele Speciale, la urma urmei. Nu trec în planul de lecţii punerea la îndoială a autorităţii. Cum rămîne cu experienţele mele personale?

– Îmi amintesc cea mai mare parte, răspunse Jared. Am avut destule experienţe pentru asta.

– Aşadar, ştii despre Zoë, rosti Boutin pe un ton meditativ.

Jared simţi un val de emoţie auzind numele copilului.

– Ştiu despre ea, răspunse el, cu vocea uşor răguşită.

Boutin sesiză.

– Şi *simţi,* spuse el, apropiindu-se de Jared. Nu-i aşa? Ce-am simţit eu cînd mi-au spus că e moartă.

– Simt…

– Bietul de tine, şopti Boutin. Să fii silit să simţi asta pentru un copil pe care nu l-ai cunoscut.

– Am cunoscut-o. Am cunoscut-o prin tine.

– Văd asta, zise Boutin şi se duse spre un birou din laborator. Accept, Jared, adăugă, recăpătîndu-şi calmul şi comportarea obişnuită. Semeni suficient de mult cu mine ca să fii interesant în mod oficial.

– Asta înseamnă că o să-mi laşi detaşamentul în viaţă?

– Deocamdată. Ai fost cooperant, iar ei sînt îngrădiţi de tunuri care îi vor toca mărunt dacă se apropie la mai puţin de trei metri de ei, aşa că nu există nici un motiv să-i omorîm.

– Şi cum rămîne cu mine?

– Tu, prietene, o să treci printr-o scanare completă şi amănunţită a creierului, explică Boutin, cu ochii la birou, unde lucra la o tastatură. De fapt, o să fac o înregistrare a conştiinţei tale. Vreau să mă uit la ea

de foarte aproape. Vreau să văd cît de mult îmi semeni cu adevărat. Se pare că-ţi lipsesc o mulţime de detalii şi ai trecut printr-o oarecare spălare de creier a Forţelor Speciale. Dar la aspectele principale cred că avem multe în comun...

– Sîntem diferiţi într-un singur fel la care mă pot gîndi.

– Adevărat! exclamă Boutin. Spune-mi!

– Eu n-aş trăda fiecare fiinţă umană în viaţă doar pentru că fiica mea a murit!

Boutin se uită gînditor la Jared pentru o clipă.

– Tu chiar crezi că fac asta pentru că Zoë a fost ucisă la Covell, spuse Boutin în cele din urmă.

– Da, replică Jared. Şi nu cred că asta-i calea de a-i cinsti amintirea.

– Nu crezi, nu-i aşa? comentă Boutin, apoi se întoarse la tastatură ca să apese pe un buton.

Incubatorul hurui, şi Jared simţi ceva asemănător cu o ciupitură în creier.

– Acum îţi înregistrez conştiinţa. Relaxează-te.

Ieşi din încăpere, închizînd uşa după el. Jared, simţind înţepăturile amplificîndu-i-se în cap, nu se relaxă nici un pic. Închise ochii.

Cîteva minute mai tîrziu, Jared auzi uşa deschizîndu-se, apoi închizîndu-se. Deschise ochii. Boutin se întorsese şi stătea în picioare lîngă incubator.

– Cum merge înregistrarea conştiinţei? îl întrebă pe Jared.

– Doare ca naiba, răspunse Jared.

– Există acest nefericit efect secundar, zise Boutin. Nu sînt sigur de ce se întîmplă. O să trebuiască să mă ocup de asta.

– Aş aprecia, zise Jared printre dinţii încleştaţi.

Boutin zîmbi.

– Iar sarcasm. Dar ţi-am adus ceva care cred că-ţi va uşura durerea.

– Orice-ar fi, dă-mi două.

– Cred că una-ţi va fi de-ajuns, spuse Boutin, şi deschise uşa, arătîndu-i-o în prag pe Zoë.

TREISPREZECE

Boutin avea dreptate. Durerea lui Jared dispăru.

– Drăguţa mea, îi zise Boutin lui Zoë, aş vrea să-ţi prezint un prieten de-al meu. El e Jared. Te rog, spune-i bună ziua.

– Bună ziua, domnule Jared, ciripi Zoë cu o voce subţirică, nesigură.

– Bună, răspunse Jared, neriscînd să vorbească mai mult pentru că simţea că vocea ar putea să i se frîngă şi să se facă bucăţele.

Îşi adună curajul.

– Bună, Zoë. Îmi pare bune să te văd.

– Tu nu ţi-l aminteşti pe Jared, Zoë, zise Boutin. Dar el îşi aduce aminte de tine. Te ştie de cînd eram pe Phoenix.

– O cunoaşte pe mămica?

– Cred că a cunoscut-o pe mămica, răspunse Boutin. La fel ca toţi ceilalţi.

– De ce e în cutia aia? întrebă Zoë.

– Îl ajută pe tăticul cu un mic experiment, asta-i tot, îi explică Boutin.

– Poate să treacă pe la noi să ne jucăm după ce termină?

– O să vedem. Ce-ar fi să-i spui la revedere deocamdată, draga mea. El şi cu tăticul au o mulţime de treburi de făcut.

Zoë se întoarse spre Jared.

– La revedere, domnule Jared, zise ea şi ieşi pe uşă, probabil înapoi de unde venise.

Jared se încordă ca să privească în urma ei şi să-i audă paşii. Apoi Boutin închise uşa.

– Înţelegi că n-o să poţi să treci pe la ea să te joci, vorbi Boutin. Numai că Zoë se simte singură aici. Le-am cerut obinilor să pună un satelit pe orbită deasupra uneia dintre coloniile mai mici ca să pirateze transmisiunile de divertisment, astfel încît să nu-i scape bucuriile programelor educaţionale ale Uniunii Coloniale. Dar aici nu are pe nimeni cu care să se joace. Are o dădacă obin, dar acesta are grijă mai mult să nu cadă pe scări. Sîntem doar eu şi cu ea.

– Spune-mi, îl rugă Jared. Spune-mi cum e posibil să fie în viaţă. Obinii au ucis pe toată lumea la Covell…

– Obinii au *salvat-o* pe Zoë. Rraey au atacat Covell şi Omagh, nu obinii. Rraey au făcut-o ca să se răzbune pe Uniunea Colonială pentru înfrîngerea de la Coral. Nici măcar nu *voiau* de fapt Omagh. Au ales doar o ţintă slabă pentru atac. Obinii au aflat despre planurile lor şi şi-au sincronizat sosirea exact după prima fază de atac, cînd rraey erau încă slabi în urma luptei cu oamenii. Odată ce i-au scos pe rraey de pe Covell, au scotocit staţia şi i-au găsit pe civili îngrămădiţi într-o sală de şedinţe. Erau ţinuţi acolo. Rraey uciseseră tot personalul militar şi savanţii pentru că trupurile lor sînt îmbunătăţite prea mult ca să fie bune de mîncat. Dar echipajul de colonişti – ei, aceştia erau numai buni. Dacă obinii n-ar fi atacat atunci cînd au făcut-o, rraey i-ar fi măcelărit şi i-ar fi mîncat pe toţi.

– Unde sînt restul civililor? întrebă Jared.

– Păi, obinii i-au omorît, desigur, răspunse Boutin. Ştii că obinii nu iau de obicei prizonieri.

– Dar au salvat-o pe Zoë, ai spus.

Boutin zîmbi.

– În timp ce treceau prin staţie, obinii au făcut un tur al laboratoarelor ştiinţifice, ca să vadă dacă exista vreo idee care să merite furată. Sînt savanţi excelenţi, dar nu sînt foarte creatori. Pot îmbunătăţi ideile şi tehnologia pe care le găsesc prin alte locuri, dar

nu sînt foarte buni să genereze ei înşişi tehnologie. Staţia ştiinţifică este unul dintre motivele principale pentru care erau interesaţi de Omagh. Au găsit lucrările mele despre conştiinţă, şi au fost interesaţi. Au descoperit că nu eram pe staţie, dar că Zoë era. Aşa că au păstrat-o, cît timp m-au căutat pe mine.

– Au folosit-o ca să te şantajeze, zise Jared.

– Nu, replică Boutin. Mai mult ca pe un gest de bunăvoinţă. Şi eu eram cel care cerea ceva de la ei…

– Au ţinut-o pe Zoë, iar tu ai cerut ceva de la ei, insistă Jared.

– Aşa e.

– Cum ar fi? întrebă Jared.

– Cum ar fi acest război.

*

Jane Sagan se strecură mai aproape de amplasamentul celui de-al optulea şi ultim tun. La fel ca toate celelalte, o urmări şi apoi o avertiză, pe măsură ce se apropia tot mai mult. Din cîte îşi putea da seama, dacă s-ar fi apropiat la mai puţin de trei metri, tunul ar fi tras. Sagan luă o piatră şi o aruncă direct spre tun; piatra lovi şi ricoşă inofensivă, sistemele tunului urmărind proiectilul, dar altfel ignorîndu-l. Tunul putea face diferenţa între o piatră şi o fiinţă umană. Asta-i o tehnologie de soi, se gîndi Sagan, fără prea multă mărinimie.

Găsi o piatră mai mare, păşi pe marginea zonei sigure şi o aruncă în dreapta tunului. Urmări piatra; mai departe, în dreapta, un alt tun o urmări pe ea. Tunurile schimbau informaţii de ţintire; n-avea să treacă pe lîngă ele distrăgînd unul.

Mica depresiune în care se aflau era destul de puţin adîncă încît vadă peste margine; atît de departe cît putea să vadă, nu existau soldaţi obini în zonă. Fie că se ascundeau, fie că aveau încredere că oamenii nu plecau nicăieri.

– Da!

Sagan se întoarse şi-l văzu pe Daniel Harvey venind spre ea, avînd în mînă ceva care se zbătea.

– Uite cine-a găsit cina, se lăudă el.

– Ce-i asta?

– Să mă ia naiba dacă ştiu, răspunse Harvey. Am văzut-o ieşind din pămînt şi am prins-o înainte de a intra la loc. Ne-am luptat puţin totuşi. A trebuit s-o apuc de cap ca să nu mă muşte. Îmi închipui c-o putem mînca.

Între timp, Seaborg se apropie şchiopătînd ca să se uite la creatură.

– Eu nu mănînc aşa ceva, zise el.

– Bine, replică Harvey. Atunci mori de foame. Locotenentul şi cu mine o s-o mîncăm.

– N-o putem mînca, explică Sagan. Animalele de aici nu sînt

compatibile cu nevoile noastre alimentare. Ai putea la fel de bine să mănînci pietre.

Harvey se uită la Sagan ca şi cum tocmai s-ar fi căcat în capul lui.

– Bine, oftă el şi se aplecă să lase vietatea să plece.

– Aşteaptă, îl opri Sagan. Vreau să arunci chestia asta.

– Ce? întrebă Harvey.

– Arunc-o spre tun, îi ceru ea. Vreau să văd ce-or să facă tunurile cu ceva viu.

– Ăsta-i un soi de cruzime, protestă Harvey.

– Acum un minut, te gîndeai să mănînci blestemata asta de chestie, comentă Seaborg, iar *acum* îţi faci griji cu violenţa împotriva animalelor?

– Taci din gură, se răsti Harvey.

Îşi trase mîna în spate ca să arunce animalul.

– Harvey, îi atrase atenţia Sagan. N-o arunca direct spre tun, te rog.

Harvey îşi dădu brusc seama că traiectoria proiectilelor ar fi dus direct spre corpul lui.

– Scuză-mă. Ce prostie din partea mea!

– Arunc-o în sus, zise Sagan. Mult în sus.

Harvey ridică din umeri şi lansă vietatea sus în aer, într-un arc care-o duse departe de ei. Creatura se zvîrcoli în zbor. Tunul o urmări cît de mult în sus putu, la un unghi cam de cincizeci de grade. Se roti şi împuşcă vietatea de îndată ce ajunse din nou în raza lui de acţiune, sfîşiind-o cu un jet de săgeţi care se extindeau la contactul cu carnea bietei creaturi. În mai puţin de o secundă, nu mai rămase nimic din vietate în afară de ceaţă şi cîteva bucăţele căzînd pe sol.

– Foarte frumos, comentă Harvey. Acum ştim că tunurile chiar funcţionează. Şi încă mi-e foame.

– Asta-i foarte interesant, spuse Sagan.

– Că mi-e foame?

– Nu, Harvey, replică Sagan iritată. De fapt, nu dau nici o ceapă degerată pe stomacul tău în momentul ăsta. Ceea ce e interesant este că tunurile nu pot ţinti în sus decît pînă la un anumit unghi. Sînt pentru reţinere la sol.

– Şi? întrebă Harvey. Sîntem pe sol.

– Copaci! interveni brusc Seaborg. Ticălosul!

– La ce te gîndeşti, Seaborg? întrebă Sagan.

– La antrenament, am cîştigat un joc de război furişîndu-ne asupra adversarilor din copaci. Se aşteptau să-i atacăm de la sol. Nu s-au ostenit niciodată să se uite în sus pînă cînd am ajuns chiar deasupra lor. Apoi aproape că am căzut din copac şi a fost cît pe ce să fiu ucis. Dar *ideea* a mers.

Cei trei se întoarseră să se uite la arborii dinăuntrul perimetrului

lor. Nu erau copaci adevăraţi, ci echivalentul lor aristian: plante mari, fusiforme, care ajungeau la cîţiva metri înălţime.

– Spune-mi că avem cu toţii acelaşi gînd smintit, bombăni Harvey. N-aş putea suporta să cred că l-am avut doar eu.

– Vino-ncoace, spuse Sagan. Hai să vedem ce putem face cu asta.

*

– E o nebunie, exclamă Jared. Obinii n-ar începe un război doar pentru că le-ai cerut tu.

– Chiar aşa?

Un rînjet îi traversă faţa.

– Şi tu ştii asta din cunoştinţele tale vaste, personale despre obini? Din anii tăi de studii asupra problemei? Ţi-ai scris teza de doctorat despre obini?

– Nici o specie n-ar pleca la război doar pentru că le-ai cerut tu! Obinii nu fac nimic pentru nimeni altcineva!

– Şi nu fac nici acum, zise Boutin. Războiul e un mijloc către un scop – vor ceea ce le pot oferi eu.

– Şi ce anume e asta? întrebă Jared.

– Le pot da suflete.

– Nu înţeleg.

– Asta din cauză că nu-i cunoşti pe obini. Obinii sînt o rasă creată – consu i-au făcut doar ca să vadă ce s-ar întîmpla. Însă în ciuda zvonurilor contrarii, consu nu sînt perfecţi. Fac greşeli. Şi au făcut o greşeală uriaşă cînd i-au creat pe obini. Le-au dat inteligenţă, dar ceea ce n-au putut face – ceea ce n-au avut capacitatea de a face – a fost să le dăruiască obinilor *conştiinţă.*

– Obinii sînt conştienţi, exclamă Jared. Au o societate. Comunică. Îşi amintesc. *Gîndesc.*

– Şi ce dacă? Şi termitele au societăţi. Fiecare specie comunică. Nu trebuie să fii inteligent ca să-ţi aduci aminte – ai în cap un computer care-şi aminteşte tot ce faci vreodată, şi în mod fundamental nu e mai inteligent decît o piatră. Cît despre gîndire, ce anume din gîndire cere să te observi pe tine însuţi făcînd-o? Nici cel mai mic blestemat de lucru. Poţi crea o întreagă rasă călătoare printre stele care să nu aibă mai multă introspecţie de sine decît un protozoar, iar obinii sînt dovada vie a acestui lucru. Obinii sînt conştienţi *în mod colectiv* că există. Dar nici unul dintre ei, *în mod individual,* nu are nimic pe care tu l-ai recunoaşte ca personalitate. Nici un ego. Nici un „eu”.

– Asta n-are nici un sens.

– De ce nu? Care sînt semnele distinctive ale conştiinţei de sine? Şi le au obinii? Obinii n-au *artă,* Dirac. N-au muzică sau literatură sau arte vizuale. Înţeleg conceptul de artă din punct de vedere intelectual, dar n-au nici un mijloc de a-l aprecia. Singura dată cînd comunică este atunci cînd îşi spun unul altuia fapte concrete: unde merg, sau ce e

dincolo de dealul ăla sau cît de mulţi oameni trebuie să omoare. Nu *pot* să mintă. N-au nici o inhibiţie morală împotriva minciunii – de fapt, nu au nici o inhibiţie morală adevărată împotriva a nimic – dar nu pot formula o minciună mai mult decît putem tu sau eu să facem să leviteze un obiect cu puterea minţii. Creierul nostru pur şi simplu nu este construit aşa; creierul lor nu este construit aşa. Toată lumea minte. Toţi cei care sînt conştienţi, care au o imagine de sine de păstrat. Ei însă nu. Sînt perfecţi.

– A ignora propria existenţă nu este ceea ce eu aş numi „perfect”, comentă Jared.

– *Sînt* perfecţi, insistă Boutin. Nu mint. Cooperează perfect între ei, în interiorul structurii societăţii lor. De provocări sau de dezacorduri de ocupă în maniera prescrisă. Nu înjunghie pe la spate. Sînt perfect morali pentru că principiile lor morale sînt absolute – codificate hardware. Nu au trufie şi nici ambiţie. Nu au nici măcar orgoliu sexual. Sînt cu toţii hermafrodiţi, şi-şi trec informaţia genetică de la unul la altul la fel de nepăsători cum ne strîngem noi mîinile. Şi nu au teamă.

– Toate creaturile au teamă. Chiar şi cele non-conştiente.

– Nu, îl contrazise Boutin. Toate creaturile au instinct de supravieţuire. Arată ca teama, dar nu-i acelaşi lucru. Teama nu este dorinţa de a evita moartea sau durerea. Teama este înrădăcinată în cunoaşterea faptului că ceea ce recunoşti ca fiind tu însuţi poate înceta să existe. Teama este existenţială. Obinii nu sînt cîtuşi de puţin existenţiali. De aceea nu capitulează. De aceea nu iau prizonieri. De aceea se teme Uniunea Colonială de ei, ştii. Pentru că nu pot fi făcuţi să se teamă. Ce avantaj este ăsta! E un avantaj atît de mare încît, dacă o să mai fiu vreodată responsabil de crearea de soldaţi umani, o să sugerez să fie lipsiţi de conştiinţă.

Jared fu scuturat de un frison. Boutin observă.

– Ei, hai, Dirac. Să nu-mi spui că această conştiinţă a fost un lucru *fericit* pentru tine. Conştient că ai fost creat pentru un alt scop decît propria ta existenţă. Conştient de amintirile vieţii altcuiva. Conştient că scopul tău nu este nimic mai mult decît să omori oamenii şi lucrurile pe care ţi le arată Uniunea Colonială. Eşti o carabină cu un ego. Ţi-ar fi mai bine fără ego.

– Tîmpenii!

Boutin surîse.

– Ei bine, e drept. N-aş zice nici eu că aş vrea să fiu lipsit de conştiinţă de sine. Şi din moment ce ar fi trebuit să fii eu, n-aş spune că sînt surprins că simţi acelaşi lucru.

– Dacă obinii sînt perfecţi, nu văd de ce-ar mai avea nevoie de tine.

– Pentru că nu se văd pe ei înşişi ca perfecţi, desigur. Ştiu că le lipseşte conştiinţa, şi cîtă vreme individual asta s-ar putea să nu însemne mare lucru pentru ei, ca specie contează foarte mult. Mi-au

văzut lucrările asupra conştiinţei – în special asupra transferului de conştiinţă, dar şi primele mele note despre înregistrarea şi depozitarea conştiinţei în întregime. Frumos.

– Le-ai dat conştiinţă? întrebă Jared.

– Nu încă. Dar mă apropii. Destul de mult ca să-i fac s-o dorească încă şi mai mult.

– Să dorească, repetă Jared. O emoţie puternică pentru o specie căreia îi lipseşte conştiinţa de sine.

– Ştii ce înseamnă *obin?* Ce înseamnă cuvîntul propriu-zis în limba obin, cînd nu este folosit pentru referirea la obini ca specie?

– Nu, răspunse Jared.

– Înseamnă *lipsit,* spuse Boutin şi-şi înclină capul, uimit. Nu e interesant? La cele mai multe specii, dacă te întorci destul de departe la rădăcinile etimologice ale numelui pe care şi le dau singure, ajungi la o variantă sau alta de la *oameni.* Pentru că fiecare specie începe în propria sa lume micuţă de baştină, convinsă că este centrul absolut al universului. Nu şi obinii. Ei au ştiut chiar de la început ce erau, şi cuvîntul pe care l-au folosit ca să se descrie pe ei înşişi arată că le lipsea ceva ce toate celelalte specii inteligente aveau. Le *lipsea* conştiinţa. E cam singurul substantiv *descriptiv* pe care-l au. Ei, asta şi Obinur, care înseamnă *casa celor lipsiţi.* Tot restul este la fel de sec precum praful. *Arist* înseamnă *al treilea satelit.* Dar *obin* este remarcabil. Imaginează-ţi, dacă fiecare specie şi-ar lua numele de la cusurul ei cel mai mare! Noi ne-am putea numi specia *aroganţă.*

– De ce cunoaşterea faptului că le lipseşte conştiinţa are importanţă pentru ei? întrebă Jared.

– De ce cunoaşterea faptului că nu putea mînca din pomul cunoaşterii a avut importanţă pentru Eva? N-ar fi trebuit să aibă importanţă, dar a avut. Era supusă ispitei – ceea ce, dacă tu crezi într-un Dumnezeu atotputernic, înseamnă că Dumnezeu a pus intenţionat ispita înăuntrul Evei. Ceea ce pare o şmecherie murdară, dacă mă întrebi. Nu există nici un motiv pentru care obinii ar trebui să-şi dorească o conştiinţă. Nu le foloseşte la nimic. Dar o vor oricum. Cred că este posibil ca rasa consu, în loc să o fi scrîntit şi să fi creat o inteligenţă fără ego, să-i fi făcut intenţionat pe obini în acest fel, iar apoi i-au programat cu dorinţa pentru singurul lucru pe care nu-l pot avea.

– Dar de ce?

– De ce fac consu orice? Cînd eşti cea mai avansată specie din preajmă, nu trebuie să te justifici în faţa troglodiţilor, care am fi noi. Pentru scopurile noastre, ar putea fi la fel de bine şi zei. Iar obinii sînt sărmanii, nesăbuiţii Adami şi Eve.

– Aşadar, asta înseamnă că tu eşti şarpele.

Boutin surîse la referinţa ambiguă.

– Poate că da, acceptă el. Şi poate că, dînd obinilor ceea ce vor, o să-i silesc să iasă din paradisul lor lipsit de ego. Se pot descurca cu asta. Între timp, eu o să capăt ceea ce vreau din toate astea. Îmi capăt războiul şi sfîrşitul Uniunii Coloniale.

*

„Copacul” la care se uitau toţi trei părea să se înalţe cam zece metri şi avea cam un metru în diametru. Trunchiul era acoperit cu striaţii; la o ploaie, acestea canalizau apa spre partea interioară a copacului. La fiecare trei metri, crestături mai mari dădeau naştere unui mănunchi de lujere şi ramuri delicate, descrescînd în circumferinţă pe măsură ce creşteau în altitudine. Sagan, Seaborg şi Harvey priveau arborele legănîndu-se în bătaia vîntului.

– E o adiere cam prea uşoară ca să-l facă să se legene atît de mult, constată Sagan.

– Probabil vîntul e mai rapid acolo sus, sugeră Harvey.

– Nu cu atît de mult, replică Sagan. Dacă e vreo diferenţă. Sînt numai zece metri în sus.

– Poate e gol pe dinăuntru, zise Seaborg. La fel ca arborii de pe Phoenix. Cînd Dirac şi cu mine ne făceam isprava, trebuia să fim atenţi pe care dintre copacii de pe Phoenix treceam. Unii dintre cei mai mici nu ne-ar fi suportat greutatea.

Sagan dădu din cap. Se apropie de arbore şi puse greutate pe una dintre ramurile mai mici. Rezistă o perioadă rezonabilă de timp înainte de a reuşi s-o rupă. Se uită din nou la arbore, cugetînd.

– O căţărare, locotenente? întrebă Harvey.

Sagan nu răspunse; apucă ramurile de pe copac şi se trase în sus, avînd grijă să-şi împartă greutatea cît mai egal posibil ca să nu pună prea multă tensiune pe o singură creangă. Cam la două treimi de vîrf, cu trunchiul începînd să se îngusteze, simţi copacul începînd să se îndoaie. Greutatea ei trăgea trunchiul în jos. La trei sferturi din înălţime, arborele era îndoit semnificativ. Sagan ascultă sunetele copacului, aşteptînd să plesnească sau să crape, dar nu auzi nimic în afară de foşnetul striaţiilor, frecîndu-se între ele. Copacii aceştia erau extrem de flexibili; Sagan bănuia că aveau parte de mult vînt, cîtă vreme oceanul global de pe Arist genera uragane imense care se năpusteau asupra continentelor insulare, relativ mici, ale planetei.

– Harvey, vorbi Sagan, mişcîndu-se uşor înainte şi înapoi ca să ţină arborele în echilibru. Spune-mi dacă arborele arată pe cale de a se rupe.

– Baza trunchiului arată bine, răspunse Harvey.

Sagan se uită către carabina cea mai apropiată.

– Cît crezi că e de departe carabina aceea?

Harvey îşi închipui ce voia cu asta.

– Nici vorbă să fie destul de departe ca să faci ce te gîndeşti să

faci, locotenente.

Sagan nu era prea sigură de asta.

– Harvey, du-te şi adu-l pe Wigner.

– Ce? se miră Harvey.

– Adu-l pe Wigner încoace, repetă Sagan. Vreau să încerc ceva.

Harvey rămase cu gura căscată pentru o clipă, nevenindu-i să creadă, apoi porni cu paşi apăsaţi să-l ia pe Wigner. Sagan se uită în jos la Seaborg.

– Cum o mai duci? îl întrebă ea.

– Mă doare piciorul, răspunse Seaborg. Şi capul, simt continuu că-mi lipseşte ceva.

– E integrarea, zise Sagan. E greu să te concentrezi fără ea.

– Mă concentrez foarte bine, replică Seaborg. Numai că mă concentrez la cît de mult îmi lipseşte.

– O să reuşeşti, îl încurajă Sagan.

Seaborg mormăi.

După cîteva minute, Harvey apăru cu trupul lui Wigner pe umeri.

– Dă-mi voie să ghicesc, spuse Harvey. Vrei să ţi-l aduc sus.

– Da, te rog, răspunse Sagan.

– Sigur, la naiba, de ce nu? Nimic nu se compară cu urcatul în copac cînd ai pe umeri un cadavru.

– O să te descurci, zise Seaborg.

– Atîta vreme cît alţii nu-mi distrag atenţia, mîrîi Harvey.

Îl mută pe Wigner şi începu să urce, adăugînd la copac greutatea lui şi a lui Wigner. Copacul trosni şi se înclină considerabil, făcîndu-l pe Harvey să alunece de-a lungul lui pentru a-şi ţine echilibrul şi pentru a nu-l pierde pe Wigner. Pînă cînd ajunse la Sagan, trunchiul era aplecat la un unghi de aproape nouăzeci de grade.

– Şi acum? întrebă Harvey.

– Poţi să-l pui între noi?

Harvey mormăi, îl lăsă cu grijă pe Wigner să alunece de pe umăr şi îi aşeză corpul în aşa fel încît să fie întins cu faţa în jos pe trunchi. Ridică ochii spre Sagan.

– Ca să se ştie, e o metodă a dracului de a te duce, comentă Harvey.

– Ne ajută, replică Sagan. Există şi lucruri mai rele.

Îşi balansă piciorul peste trunchiul copacului. Harvey făcu acelaşi lucru în cealaltă direcţie.

– Numără pînă la trei, îi zise Sagan, şi cînd ajunse la *trei,* amîndoi săriră de pe copac, căzînd cinci metri pînă la sol.

Uşurat de greutatea a trei oameni, copacul reveni brusc la poziţia perpendiculară şi dincolo de ea, aruncînd cadavrul lui Wigner de pe trunchi şi făcîndu-l să descrie un arc către tunuri. Lansarea nu avu un succes total; Wigner alunecă pe trunchi chiar înainte de lansare, ceea

ce-i compromisese energia totală disponibilă şi-l aşezase descentrat chiar înainte de a-şi lua zborul. Traiectoria lui Wigner îl aruncă direct în faţa celui mai apropiat tun, ceea ce-l pulveriză instantaneu de îndată ce ajunse în raza de acţiune. Căzu ca o grămadă de carne şi de măruntaie.

– Dumnezeule! exclamă Seaborg.

Sagan se întoarse spre Seaborg.

– Te poţi căţăra cu piciorul ăla? întrebă ea.

– *Pot,* răspunse Seaborg. Dar nu mă grăbesc să fiu împuşcat de sus pînă jos în felul ăsta.

– N-o să fii, spuse Sagan. Eu o să merg.

– Tocmai ai văzut ce s-a întîmplat cu Wigner, aşa-i? întrebă Harvey.

– Am văzut. Era un cadavru şi nu avea nici un control asupra zborului. De asemenea, cîntărea mai mult, şi în copac eram tu şi cu mine. Eu sînt mai uşoară, sînt vie şi voi doi cîntăriţi mai mult. Ar trebui să reuşesc să trec de tun.

– Dacă te înşeli, o să fii paté, o avertiză Harvey.

– Cel puţin o să se întîmple repede.

– Da, replică Harvey. Şi mizerabil.

– Uite, o să veţi destul timp să mă criticaţi cînd o să fiu moartă, zise Sagan. Deocamdată, mi-ar plăcea ca toţi trei să ne urcăm în copacul ăsta.

Cîteva minute mai tîrziu, Seaborg şi Harvey se aflau de-o parte şi de alta a lui Sagan, care stătea ghemuită în echilibru pe trunchiul îndoit.

– Ultimele cuvinte? întrebă Harvey.

– Am crezut întotdeauna că eşti o adevărată belea, Harvey.

– Şi eu te iubesc, locotenente.

Îi făcu semn din cap lui Seaborg.

– Acum!

Căzură.

Copacul se destinse brusc; Sagan se adaptă şi luptă împotriva acceleraţiei pentru a-şi păstra poziţia. Cînd copacul ajunse la apogeul oscilaţiei, Sagan împinse cu picioarele, adăugînd propria ei forţă la cea a lansării copacului. Sagan descrise un arc imposibil de înalt, i se păru, depăşind cu uşurinţă tunurile, care o urmăriră dar nu reuşiră să tragă. Tunurile o urmăriră pînă cînd ajunse dincolo de perimetru şi începu să coboare către pajiştea de dincolo. Avu timp să gîndească: *asta o să doară,* înainte să se facă ghem şi să se izbească de pămînt. Salopeta se întări, absorbind o parte din impact, dar Sagan simţi cel puţin o coastă crăpînd din cauza loviturii. Salopeta rigidă o făcu să se rostogolească mai departe decît ar fi ajuns altfel. În cele din urmă se opri şi, întinsă în iarba înaltă, încercă să-şi aducă aminte cum să respire. Avu nevoie de ceva mai multe minute decît se aştepta se.

În depărtare, Sagan îi auzi pe Harvey şi Seaborg strigînd-o. Mai auzi şi un bîzîit grav din direcţia cealaltă, sunînd din ce în ce mai ascuţit cu cît asculta mai mult. Zăcînd încă în iarba înaltă, îşi schimbă poziţia şi încercă să vadă pe deasupra ei.

Doi obini se apropiau, conducînd un mic aparat înarmat. Veneau direct spre ea.

*

– Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegi este că Uniunea Colonială este malefică, îi spuse Boutin lui Jared.

Lui Jared îi revenise durerea de cap, şi încă din plin, şi tînjea s-o vadă din nou pe Zoë.

– Nu-mi dau seama de asta, răspunse el.

– Păi, de ce ţi-ai da seama. Ai cel mult doi ani. Şi toată viaţa ta n-ai făcut decît ceea ce ţi-a spus altcineva să faci. N-ai prea făcut propriile tale alegeri, nu-i aşa?

– Am avut parte deja de prelegerea asta, zise Jared, amintindu-şi de Cainen.

– De la cineva din Forţele Speciale? întrebă Boutin, sincer surprins.

– De la un prizonier rraey, răspunse Jared. Pe nume Cainen. Zice că te-a întîlnit o dată.

Fruntea lui Boutin se încreţi.

– Numele nu-mi sună familiar. Dar nu e mai puţin adevărat că am întîlnit în ultima vreme o mulţime de rraey şi de eneshani. Au cu toţii tendinţa să se piardă în ceaţă. Dar e de înţeles că un rraey ţi-ar spune asta. Ei găsesc toată structura asta a Forţelor Speciale ca îngrozitoare din punct de vedere moral.

– Da, ştiu. Mi-a zis că sînt un sclav.

– Păi *eşti* un sclav! exclamă Boutin înflăcărat. Sau cel puţin un servitor angajat prin contract, obligat la un termen de serviciu asupra căruia n-ai nici un control. Da, te fac să te simţi bine în legătură cu asta, cu ajutorul sugestiei că v-aţi născut special ca să salvaţi omenirea, şi prin înlănţuirea de colegii de pluton prin integrare. Dar cînd te uiţi mai bine la asta, sînt doar căi pe care le folosesc ca să te controleze. Ai un an, poate doi. Oricum, ce ştii despre univers? Ştii ce ţi-au spus – că e un loc ostil şi că sîntem tot timpul atacaţi. Dar ce părere ai avea dacă ţi-aş spune că tot ceea ce ţi-a spus Uniunea Colonială e fals?

– Nu e fals. Este ostil. Am văzut destule lupte ca să ştiu asta.

– Dar tot ce-ai văzut *este* luptă. N-ai fost niciodată undeva unde să nu omori tot ce-ţi spune Uniunea Colonială. Şi este cu siguranţă adevărat că universul este ostil Uniunii Coloniale. Iar motivul pentru asta este acela că *Uniunea Colonială este ostilă universului.* În toată perioada de cînd omenirea a ieşit în univers, nu s-a întîmplat niciodată să nu fim în război cu aproape oricare altă specie peste care-am dat.

Există cîteva pe ici, pe colo, pe care Uniunea Colonială le socoteşte folositoare ca aliaţi sau ca parteneri comerciali, dar sînt atît de puţine încît numărul lor nu contează. Cunoaştem şase sute trei specii inteligente în interiorul orizontului de salt al Uniunii Coloniale. Ştii pe cîte dintre ele UC le clasifică drept ameninţări, însemnînd că FCA le poate ataca preventiv după voie? Cinci sute şaptezeci şi şapte. Cînd eşti ostil în mod activ către nouăzeci şi şase la sută dintre toate rasele inteligente pe care le cunoşti, nu-i doar stupid. E sinucidere curată.

– Şi alte specii sînt în război între ele. Nu-i doar Uniunea Colonială cea care merge la război…

– Da, răspunse Boutin. Fiecare specie are o altă specie cu care concurează şi împotriva căreia se duce la război. Dar alte specii nu încearcă să lupte cu *fiecare altă specie* peste care dau. Rraey şi eneshanii au fost multă vreme inamici, pînă cînd noi i-am făcut să se alieze şi, cine ştie, poate că vor mai fi din nou. Dar nici una dintre aceste specii nu clasifică *toate* rasele ca fiind o ameninţare permanentă. *Nimeni* nu face aşa ceva în afară de Uniunea Colonială. Ai auzit de Conclav, Dirac?

– Nu.

– Conclavul este o mare adunare între sute de specii din această parte a galaxiei. S-a întrunit cu mai mult de douăzeci de ani în urmă pentru a încerca să creeze un cadru funcţional de guvernare pentru întreaga regiune. Ar ajuta la încetarea luptelor pentru proprietăţile teritoriale prin repartizarea noilor colonii într-un mod sistematic, în loc să lase fiecare specie să intre în cursă pentru trofeu şi să încerce să respingă pe oricine altcineva vrea să i-l ia. Ar impune sistemul cu ajutorul unui comandament militar multispecii, care-ar ataca pe oricine încearcă să ia o colonie prin forţă. Nu toate speciile s-au angajat în Conclav, dar numai două specii au refuzat chiar şi să trimită reprezentanţi. Una este consu, pentru că de ce-ar face-o? Cealaltă este Uniunea Colonială.

– Te aştepţi să te cred pe cuvînt?

– Nu mă aştept la nimic din partea ta. Nu ştii nimic despre asta. Soldaţii de rînd din FCA nu ştiu nimic. Coloniştii, cu siguranţă, nu ştiu nici ei nimic. Uniunea Colonială are toate navele, sondele de salt şi sateliţii de comunicaţii. Dirijează tot comerţul şi puţina diplomaţie în care intrăm prin staţiile spaţiale. Uniunea Colonială este gîtuitura prin care curge toată informaţia, şi hotărăşte care colonii află şi care nu. Şi nu numai coloniile, e vorba şi de Pămînt. La naiba, Pămîntul e cel mai rău.

– De ce?

– Pentru că este menţinut într-o stare de înapoiere socială de două sute de ani. Uniunea Colonială *cultivă* oameni acolo, Dirac. Foloseşte ţările bogate pentru militari. Foloseşte ţările sărace pentru

rezervoarele de gene coloniale. Şi îi place aranjamentul atît de mult, încît înăbuşă în mod activ evoluţia naturală a societăţii de acolo. Ei nu *vor* ca aceasta să se schimbe. Le-ar da peste cap producţia de soldaţi şi de colonişti. Aşa că au izolat Pămîntul de restul omenirii pentru a împiedica oamenii de acolo să ştie cît de perfect sînt ţinuţi în stază. Au fabricat o boală – i-au zis Zbîrceala – şi le-au spus oamenilor de pe Pămînt că era o molimă extraterestră. Au folosit-o ca scuză ca să pună planeta în carantină. O lasă să răbufnească din cînd în cînd, la o generaţie sau două, doar ca să menţină prefăcătoria.

– Am întîlnit oameni de pe Pămînt, spuse Jared, gîndindu-se la locotenentul Cloud. Nu sînt proşti. Ar şti dacă ar fi ţinuţi pe loc.

– O, Uniunea Colonială va îngădui cîte o inovaţie sau două la fiecare cîţiva ani, pentru a-i face să creadă că sînt încă pe panta ascendentă, dar nu e niciodată ceva *folositor,* preciză Boutin. Un nou computer ici... Un player de muzică dincolo... O tehnică de transplant de organe... Permiteau din cînd cîte-un război la sol ca lucrurile să rămînă interesante. Între timp, au aceleaşi structuri sociale şi politice pe care le aveau cu două sute de ani în urmă şi cred că asta se datorează faptului că au ajuns la un punct de stabilitate autentică. Şi încă mai mor de bătrîneţe la şaptezeci şi cinci de ani! E ridicol! Uniunea Colonială a administrat Pămîntul atît de bine încît acesta nici nu *ştie* că este administrat. E în beznă. Toate coloniile sînt în beznă. Nimeni nu ştie nimic.

– În afară de tine...

– Am construit soldaţii, Dirac. Trebuiau să-mi dea voie să ştiu ce se petrecea. Am avut acces la documente top secret exact pînă în momentul în care am împuşcat clona aia a mea. De aceea ştiu că Conclavul este pe undeva, pe-acolo. Şi de aceea ştiu că dacă Uniunea Colonială nu va fi distrusă, omenirea o să fie nimicită.

– Se pare că ne-am menţinut pe poziţie pînă în acest punct.

– Asta pentru că Uniunea Colonială profită de pe urma haosului. Cînd Conclavul o să-şi ratifice înţelegerea – şi asta o să se întîmple într-un an sau doi – Uniunea Colonială n-o să mai poată găsi colonii. Forţa militară a Conclavului îi va alunga de pe orice planetă pe care vor încerca să pună mîna. Nu vor mai putea nici să preia coloniile altora. Vom fi împiedicaţi, şi cînd altă rasă o să se hotărască să ia una dintre lumile noastre, cine-i va împiedica? Conclavul nu va proteja rasele care nu vor participa. Încet dar sigur, vom fi împinşi înapoi la o singură lume. Dacă mai rămînem şi cu ea.

– În afară de cazul în care avem un război, spuse Jared, fără să-şi ascundă scepticismul.

– Aşa e. Problema nu e omenirea. E Uniunea Colonială. Scăpăm de Uniunea Colonială, o înlocuim cu un guvern care îşi ajută cu adevărat oamenii în loc să-i cultive şi să-i ţină în neştiinţă pentru propriile lui

scopuri, şi ne alăturăm Conclavului pentru a obţine o parte rezonabilă din noile lumi coloniale.

– Cu tine la conducere, presupun, comentă Jared.

– Pînă cînd se organizează lucrurile, da.

– Minus lumile pe care rraey şi eneshanii, aliaţii tăi în această aventură, le vor lua pentru ei.

– Rraey şi eneshanii n-or să lupte pe gratis.

– Şi obinii or să ia Pămîntul.

– Asta-i pentru mine. Cerere personală…

– Trebuie să fie plăcut…

– Continui să subestimezi cît de mult vor obinii o conştiinţă.

– Îmi plăcea mai mult treaba asta cînd credeam că încerci doar să te răzbuni pentru moartea lui Zoë.

Boutin se dădu înapoi, ca şi cum ar fi primit o palmă. Apoi se aplecă mai aproape de Jared.

– Ştii ce mi-a făcut gîndul pierderii lui Zoë, şuieră el. *Ştii.* Dar dă-mi voie să-ţi spun ceva ce nu pari să ştii. După ce am luat înapoi Coral de la rraey, Biroul de Informaţii Militare al FCA a prezis că rraey aveau să contraatace şi a oferit o listă cu cele mai probabile cinci ţinte. Omagh şi staţia Covell erau chiar în fruntea listei. Şi ştii ce-a făcut FCA în legătură cu asta?

– Nu.

– Absolut nimic, scuipă Boutin vorbele. Iar motivul pentru asta era că trupele FCA se aflau risipite, ca urmare a bătăliei pentru Coral, şi nu ştiu ce general a hotărît că ceea ce vrea cu adevărat să facă este să pună mîna pe o colonie de la robu. Cu alte cuvinte, era mai important să ne ducem după o nouă proprietate teritorială, decît să apărăm ceea ce aveam deja. Ştiau că sosea atacul şi n-au făcut nimic. Iar pînă cînd m-au contactat obinii, ceea ce mă chinuia era faptul că motivul pentru care murise fetiţa mea era simplu: Uniunea Colonială nu făcuse ceea ce trebuia să facă. Adică să apere viaţa celor aflaţi sub protecţia sa. S-o apere pe fiica mea. Crede-mă, Dirac… Totul are de-a face cu Zoë.

– Şi dacă războiul tău nu merge aşa cum vrei tu? întrebă Jared încetişor. Obinii încă or să-şi vrea conştiinţa, şi n-or să aibă nimic să-ţi dea în schimb.

Boutin zîmbi.

– Te referi la faptul că de fapt i-am pierdut pe rraey şi pe eneshani ca aliaţi.

Jared încercă să-şi ascundă surpriza şi nu reuşi.

– Da, sigur că ştim despre asta. Şi trebuie să recunosc că m-a îngrijorat pentru o vreme. Dar acum avem ceva care cred că ne va pune la loc pe drumul cel bun şi va permite obinilor să pună singuri stăpînire pe Uniunea Colonială.

– Nu-mi închipui că o să-mi spui despre ce e vorba.

– Voi fi încîntat să-ţi spun, zise Boutin. Este vorba despre tine.

*

Sagan scormoni pămîntul, căutînd ceva cu care să lupte. Degetele i se înfăşurară în jurul a ceva care părea solid, şi trase. Se trezi cu un bulgăre de pămînt.

Ah, rahat, se gîndi, apoi sări şi aruncă bulgărele spre vehiculul plutitor în timp ce acesta trecea pe lîngă ea. Bulgărele se lipi de capul celui de-al doilea obin, care stătea în spatele primului. Extraterestrul se înclină surprins şi căzu din şa, rostogolindu-se la pămînt.

Sagan sări de la locul ei din iarbă şi se aruncă într-o clipă asupra obinului. Creatura năucită încercă să ridice arma; Sagan făcu un pas într-o parte, i-o smulse din mînă şi-l lovi pe obin cu ea. Obinul chiţăi şi rămase la pămînt.

În depărtare, vehiculul întorcea şi se pregătea să se năpustească asupra sa. Sagan examină arma din mîna ei, încercînd să-şi dea seama dacă putea să priceapă ceva din obiectul acela înainte ca aparatul plutitor să ajungă în apropiere, şi se hotărî că nu e cazul să-şi bată capul. Îl apucă pe obin, îi dădu o lovitură în gît ca să-l menţină supus şi-l percheziţionă în căutarea unei arme ascuţite. Îi găsi atîrnat la brîu ceva asemănător unui pumnal de luptă. Forma şi echilibrul erau complet nepotrivite pentru mîna umană, dar oricum nu se putea face nimic în privinţa asta.

Vehiculul se întorsese complet şi acum se repezea spre Sagan. Vedea butoiaşul armei rotindu-se din ce în ce mai repede, gata să tragă. Sagan se aplecă şi, cu cuţitul încă în mînă, îl apucă pe obinul căzut; cu un mormăit, îl trase în calea vehiculului şi a armei. Obinul tresăltă cînd săgeţile se înfipseră în el. Sagan, acoperită de obinul care se zvîrcolea, păşi într-o parte, dar atît de aproape de aparat pe cît îndrăznea şi balansă cuţitul cînd obinul trecu în viteză pe lîngă ea. Simţi o răsucire brutală a braţului şi fu trîntită la pămînt învîrtindu-se cînd cuţitul intră în contact cu trupul obinului. Rămase la pămînt, ameţită şi cuprinsă de dureri, vreme de cîteva minute.

Cînd se ridică în sfîrşit, văzu aparatul aşteptînd la o sută de metri. Obinul stătea încă pe el, cu capul clătinîndu-i-se, atîrnat de gît doar printr-o bucată de piele. Sagan îl împinse pe obin de pe vehicul şi îi luă armele şi proviziile. Apoi şterse de pe aparat sîngele obinului cît putu mai bine şi avu nevoie de cîteva minute să înveţe cum mergea maşinăria. Întoarse obiectul şi-l făcu să plutească spre gard. Aparatul depăşi cu uşurinţă tunurile pe deasupra; Sagan îl aşeză pe sol în afara razei lor de acţiune, în faţa lui Harvey şi Seaborg.

– Arăţi groaznic, zise Harvey.

– Mă simt groaznic, replică Sagan. Acum, aţi dori să ieşiţi de-aici, sau v-ar plăcea să mai trăncăniţi puţin?

– Depinde, spuse Harvey. Unde mergem?

– Aveam o misiune, răspunse Sagan. Cred că ar trebui s-o terminăm.

– Sigur, încuviinţă ironic Harvey. Noi trei fără arme, luîndu-ne la bătaie cu cel puţin cîteva zeci de soldaţi obini şi atacînd staţia ştiinţifică.

Sagan trase arma obinului şi i-o întinse lui Harvey.

– Acum ai o armă. Tot ce trebuie să faci este să înveţi s-o foloseşti.

– Frumos, comentă Harvey, luînd arma.

– Cît crezi că o să dureze pînă cînd obinii or să-şi dea seama că unul dintre vehiculele lor plutitoare lipseşte? întrebă Seaborg.

– Cît se poate de puţin, răspunse Sagan. Hai. E timpul să plecăm.

*

– Se pare că înregistrarea ta e gata, îl anunţă Boutin pe Jared şi se întoarse spre ecranul de pe birou.

Jared ştiuse înainte ca Boutin să i-o spună, pentru că ciupiturile de menghină dispăruseră doar cu cîteva clipe înainte.

– Ce vrei să spui cu faptul că o să te pun pe drumul cel bun împotriva Uniunii Coloniale? întrebă Jared. N-am de gînd să te ajut.

– De ce nu? Nu te interesează să salvezi rasa umană de asfixiere lentă?

– Să spunem doar că prezentarea ta nu m-a convins în întregime.

Boutin ridică din umeri.

– Aşa merge… Fireşte, tu fiind eu, sau un soi de facsimil, aş fi sperat că o să ajungi să adopţi felul meu de-a gîndi. Dar pînă la urmă, indiferent cîte dintre amintirile sau ticurile mele personale ai putea avea, încă eşti altcineva, nu-i aşa? Deocamdată, oricum.

– Ce înseamnă asta?

– Ajung şi acolo. Dar dă-mi voie mai întîi să-ţi spun o poveste. Are să limpezească lucrurile… Cu mulţi ani în urmă, obinii şi o rasă pe nume *ala* au intrat într-un conflict în legătură cu o proprietate teritorială. La prima vedere, ala şi obinii erau de forţe sensibil egale, doar că armata alaită era alcătuită din clone. Asta însemna că erau cu toţii susceptibili la aceeaşi armă genetică, un virus pe care-l proiectaseră obinii, menit să rămînă latent pentru o vreme – destul de mult ca să fie transmis – şi apoi să dizolve carnea bieţilor alaiţi. Armata alaită a fost nimicită, la fel şi civilii alaiţi, după un timp.

– O poveste încîntătoare…

– Aşteaptă puţin, că devine şi mai bună. Nu cu multă vreme în urmă, m-am gîndit să fac acelaşi lucru Forţelor Coloniale de Apărare. A face asta este însă mai complicat decît pare. Printre altele, corpurile militare ale Forţelor Coloniale de Apărare sînt aproape în întregime imune la boli – SmartBlood-ul pur şi simplu nu tolerează patogeni. Şi, desigur, nici corpurile FCA, nici acelea ale Forţelor Speciale nu sînt de

fapt clonate, aşa încît, chiar dacă le-am putea expune unui virus, n-ar reacţiona toate în acelaşi fel. Apoi însă mi-am dat seama că exista un lucru în fiecare corp FCA care era exact la fel. Ceva pe care-l cunoşteam în profunzime…

– BrainPal-ul.

– BrainPal-ul, confirmă Boutin. În cazul acesta, puteam crea un virus cu acţiune lentă special pentru el – unul care s-ar întipări în BrainPal, s-ar replica de fiecare dată cînd un membru al FCA ar lua legătura cu un altul, dar ar rămîne latent pînă la o dată şi o oră alese de mine. Apoi ar face ca fiecare sistem corporal posesor de BrainPal s-o ia razna. Toţi cei cu BrainPal ar muri instantaneu, iar toate lumile umane ar fi deschise pentru cucerire. Repede, uşor, fără durere…

– Exista însă o problemă, continuă el. Nu aveam nici un mijloc să introduc virusul. „Uşa mea din spate” era numai pentru diagnostice. Puteam citi şi opri anumite sisteme, dar nu era proiectată să încarce coduri. Pentru încărcarea codului aveam nevoie de cineva care să-l accepte pentru mine şi să acţioneze ca purtător. Aşa că obinii au pornit în căutare de voluntari.

– Navele Forţelor Speciale…

– Ne-am închipuit că Forţele Speciale aveau să fie mai vulnerabile la blocarea BrainPal-urilor. Voi toţi n-aţi fost niciodată lipsiţi de ele, în timp ce soldaţii obişnuiţi ai FCA ar putea încă funcţiona. Şi s-a dovedit corect. Îţi revii pînă la urmă, dar şocul iniţial ne dă timp din belşug în care să lucrăm. I-am adus aici şi am încercat să-i convingem să fie purtători. Mai întîi am cerut, apoi am insistat. Nimeni n-a cedat. Asta da, disciplină.

– Unde sînt acum? întrebă Jared.

– Sînt morţi. Felul în care insistă obinii este destul de puternic. Ar trebui să corectez totuşi afirmaţia. Unii dintre ei au supravieţuit şi i-am folosit pentru studii de conştiinţă. Sînt în viaţă, atît cît poate fi un creier într-un borcan.

Lui Jared i se făcu greaţă.

– Du-te-n pizda mă-tii, Boutin!

– Ar fi trebuit să se ofere voluntari…

– Mă bucur că te-au dezamăgit. O să fac acelaşi lucru.

– Nu cred. Ceea ce te face diferit, Dirac, este că nici unul dintre ei nu avea deja creierul şi conştiinţa mea în cap. Iar *tu* le ai.

– Chiar şi cu amîndouă, nu sînt tu. Ai zis-o cu gura ta.

– Am zis că *deocamdată* eşti altcineva. Bănuiesc că nu ştii ce s-ar întîmpla dacă aş transfera conştiinţa care se află aici – Boutin îşi ciocăni tîmpla cu vîrful degetului – şi ţi-aş introduce-o în cap, nu-i aşa?

Jared îşi aduse aminte de discuţia cu Cainen şi cu Harry Wilson, cînd sugeraseră suprapunerea conştiinţei înregistrate a lui Boutin peste a sa proprie, şi simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

– Ar şterge conştiinţa care se află deja acolo.
– Da, încuviinţă Boutin.
– O să mă omori…
– Păi, da. Dar tocmai am făcut o înregistrare a conştiinţei tale, pentru că am nevoie să aplic nişte ajustări de fineţe propriului meu transfer. Este tot ceea eşti, pînă acum cinci minute. Aşa că vei fi mort *doar* în cea mai mare parte…
– Mizerabilule!
– Şi după ce îmi voi fi încărcat conştiinţa în corpul tău, voi servi drept purtător al virusului. Nu mă va afecta pe mine, desigur. Dar oricine altcineva îi va simţi întreaga forţă. Apoi voi pune să fie împuşcaţi camarazii tăi de detaşament, şi după aceea Zoë şi cu mine ne vom întoarce în spaţiul Uniunii Coloniale în acea capsulă de captare pe care ne-ai furnizat-o cu atîta grijă. O să le spun că Charles Boutin e mort, iar obinii se vor da la fund pînă cînd loveşte virusul BrainPal-ului. Apoi vor interveni şi vor sili Uniunea Colonială să capituleze. Şi uite-aşa, tu şi cu mine vom fi salvat omenirea.
– Nu pune asta pe seama mea. N-am nimic de-a face cu aşa ceva.
– Nu? rînji Boutin, amuzat. Ascultă, Dirac. Uniunea Colonială n-o să mă vadă pe mine ca instrument al dispariţiei sale. Eu voi fi deja mort. O să te vadă pe tine, şi numai pe tine. Ooo, o să faci parte din asta, prietene. N-ai de ales.

PAISPREZECE

– Cu cît mă gîndesc mai mult la planul ăsta, cu atît îmi place mai puţin, îi spuse Harvey lui Sagan.
Ei doi şi cu Seaborg stăteau ghemuiţi la marginea pădurii de lîngă staţia ştiinţifică.
– Încearcă să nu te mai gîndeşti atît de mult, replică Sagan.
– Asta ar trebui să fie uşor pentru tine, Harvey, interveni Seaborg.
Încerca să însenineze atmosfera şi nu prea reuşea. Sagan aruncă o privire către piciorul lui Seaborg.
– O să poţi face asta? întrebă ea. Şchiopătatul se înrăutăţeşte.
– O să mă descurc, răspunse Seaborg. N-o să stau aici ca un rahat în timp ce voi doi îndepliniţi misiunea.
– Nu spun asta, vorbi Sagan. Spun că tu şi Harvey aţi putea schimba rolurile.
– Mă descurc, repetă Seaborg. Şi oricum, Harvey m-ar omorî dacă i-aş lua numărul.
– Ai dreptate, la naiba, replică Harvey. Sînt bun la soiul ăsta de rahaturi.
– Mă doare piciorul, dar pot să merg şi să alerg cu el. O să fie bine. Aşa că hai să nu mai stăm aici şi să vorbim despre asta. O să-mi înţepenească piciorul.
Sagan dădu din cap şi-şi întoarse privirea către staţia ştiinţifică, un

grup de clădiri relativ modest. La capătul dinspre nord al complexului erau cazărmile obinilor, surprinzător de înghesuite; obinii fie că nu voiau, fie că nu aveau nevoie de nimic care să semene cît de cît a intimitate. Ca şi oamenii, obinii se adunau la orele de masă; mulţi dintre ei aveau să fie la popota de lîngă cazărmi. Treaba lui Harvey era să creeze o diversiune acolo şi să atragă atenţia asupra lui, ducîndu-i pe obini după el, în alte părţi ale staţiei.

La capătul dinspre sud al complexului se afla generatorul-regulator de energie, adăpostit într-o clădire mare, asemănătoare unei magazii. Obinii foloseau ceea ce în mod esenţial erau nişte baterii uriaşe, încărcate permanent de nişte mori de vînt amplasate la o oarecare depărtare de staţie. Treaba lui Seaborg era să taie cumva curentul. Trebuia să lucreze cu ceea ce găsea la faţa locului, ca să rezolve problema.

Între cele două se afla staţia ştiinţifică propriu-zisă. După ce cădea curentul, Sagan trebuia să intre, să-l găsească pe Boutin şi să-l scoată de acolo, lovindu-l ca să-şi piardă cunoştinţa dacă era nevoie. Dacă dădea peste Dirac, trebuia să stabilească rapid dacă era folositor sau dacă devenise trădător, la fel ca originalul. În cel de-al doilea caz, trebuia să-l ucidă, curat şi rapid.

Sagan bănuia că avea să fie nevoie să-l omoare pe Dirac indiferent de situaţie; nu credea cu adevărat că va avea destul timp să hotărască dacă era demn de încredere sau nu, şi nu avea la dispoziţie upgrade-ul BrainPal-ului ca să-i citească gîndurile. Sagan îşi îngădui un moment de amuzament melancolic, gîndindu-se la faptul că abilitatea ei de a citi minţile, atît de secretă, era de asemenea complet inutilă cînd avea cu adevărat nevoie de ea. Sagan nu voia să fie nevoită să-l ucidă pe Dirac, dar nu vedea prea multe opţiuni în privinţa asta. *Poate că e mort deja,* se gîndi. *Asta m-ar scuti de o bătaie de cap.*

Sagan scutură din cap ca să-şi alunge gîndul. Nu-i plăcea ce spunea despre ea acest mod de a gîndi. Avea să-şi facă griji pentru Dirac atunci, cînd şi dacă Dirac urma să apară. Între timp, cei trei aveau alte lucruri de care să se preocupe. Pînă la urmă, tot ceea ce conta era să-l urce pe Boutin în capsula aceea.

Avem un avantaj, gîndi Sagan. *Nici unul dintre noi nu se aşteaptă cu adevărat să supravieţuiască. Asta ne oferă nişte opţiuni în plus.*

– Sîntem gata? întrebă Sagan.

– Sîntem gata, răspunse Seaborg.

– La dracu’, da, zise şi Harvey.

– Atunci s-o facem, spuse Sagan. Harvey, dă-i drumul.

*

Jared se trezi dintr-un somn scurt şi o găsi pe Zoë uitîndu-se lung la el.

– Bună, Zoë, vorbi el.
– Bună, răspunse Zoë şi se încruntă. Am uitat cum te cheamă.
– Eu sînt Jared, zise el.
– A, da. Bună, domnule Jared.
– Bună, drăguţo, îi răspunse Jared, şi din nou găsi dificil să-şi păstreze vocea egală.
Aruncă o privire la animalul de pluş pe care-l ţinea Zoë în braţe.
– Este elefantul Celeste? întrebă el.
Zoë dădu din cap şi-l ridică pentru ca el să-l vadă mai bine.
– Îhî, răspunse ea. Aveam un Babar, dar l-am pierdut. Îl ştii pe Babar?
– Da. Îmi aduc aminte că l-am văzut şi pe Babar.
– Mi-e dor de Babar, spuse Zoë cu voce subţire, apoi se învioră. Dar tăticul mi-a adus-o pe Celeste, după ce s-a întors.
– Cît timp a lipsit?
Zoë ridică din umeri.
– Multă vreme. A zis că avea nişte lucruri de făcut mai întîi. Dar a zis că i-a trimis pe obini să mă apere şi să aibă grijă de mine.
– Aşa au făcut?
– Cred că da.
Ridică din umeri şi adăugă cu voce scăzută:
– Nu-mi plac obinii. Sînt plicticoşi.
– Îmi dau seama. Îmi pare rău că tu şi tatăl tău aţi fost despărţiţi atît de mult, Zoë. Ştiu că te iubeşte foarte mult.
– Ştiu. Şi eu îl iubesc. Îi iubesc pe tăticul, şi pe mămica, şi pe toţi bunicii pe care nu i-am întîlnit niciodată, şi pe prietenii mei de la Covell… Mi-e dor de ei. Crezi că lor le e dor de mine?
– Sînt sigur că da, răspunse Jared şi evită intenţionat să se gîndească la ce se întîmplase cu prietenii ei.
Se uită din nou la Zoë şi o văzu îmbufnată.
– Ce e, iubito? întrebă el.
– Tata zice că trebuie să mă întorc pe Phoenix cu tine. Zice că o să stai cu mine ca el să poată să termine nişte treburi aici.
– Tăticul tău şi cu mine am vorbit despre asta, spuse el cu prudenţă. Nu vrei să te întorci?
– Vreau să mă întorc cu tăticul, vorbi ea pe ton plîngăreţ. Nu vreau să rămînă aici.
– N-o să dureze prea mult. Numai că nava pe care am adus-o aici ca să te ducă acasă e foarte mică şi n-o să fie loc în ea decît pentru noi doi.
– Poţi să rămîi *tu.*
Jared izbucni în rîs.
– Aş vrea să se poată, draga mea. Dar o să ne distrăm cît timp îl aşteptăm pe tăticul tău, îţi promit. Ce ţi-ar plăcea să faci cînd

ajungem la staţia Phoenix?

– Vreau să cumpăr nişte *bomboane.* Aici n-au deloc. Tăticul zice că obinii nu fac. A încercat să-mi facă totuşi unele, odată.

– Cum au fost?

– Au fost *rele* de tot. Vreau bomboane mari de zahăr şi caramele şi acadele şi jeleuri… Îmi plac cele negre.

– Îmi aduc aminte de asta. Prima oară cînd te-am văzut, mîncai jeleuri negre.

– Cînd a fost asta?

– Cu multă vreme în urmă, iubito. Dar îmi aduc aminte de parcă ar fi fost ieri. Şi cînd ne întoarcem, poţi mînca orice bomboane vrei.

– Dar nu prea multe. Pentru că atunci o să mă doară stomacul.

– Chiar aşa e. Şi nu putem lăsa să se întîmple asta. Nu vrem deloc o durere de stomac.

Zoë îi zîmbi lui Jared şi-i frînse inima.

– Eşti caraghios, domnule Jared.

– Păi, îi întoarse el zîmbetul, încerc.

– OK, o să plec. Tata trage un pui de somn. Nu ştie că sînt aici. O să-l trezesc pentru că mi-e foame.

– Du-te şi trezeşte-l, Zoë. Mulţumesc pentru vizită. Mă bucur foarte mult că ai trecut pe aici.

– OK, spuse Zoë, se întoarse şi-i făcu semn din mînă cînd ieşi. La revedere, domnule Jared! Ne vedem mai tîrziu!

– Ne vedem mai tîrziu, repetă el, ştiind că n-o s-o mai vadă.

– Te iubesc! adăugă Zoë, în felul nepăsător al copiilor.

– Şi eu te iubesc, şopti Jared, pe un ton părintesc.

Aşteptă pînă cînd auzi o uşă închizîndu-se pe holul alăturat, înainte de a lăsa să iasă răsuflarea aspră, sfîşietoare, pe care-o ţinuse în piept.

Jared se uită la laborator, cu ochii alunecînd peste consola pe care Boutin o adusese înăuntru pentru a dirija transferul de conştiinţă, şi zăbovind asupra celui de-al doilea incubator, cel în care se va aşeza chiar el înainte de a-şi trimite conştiinţa spre corpul lui Jared, ştergînd existenţa lui Jared ca şi cum n-ar fi fost altceva decît un înlocuitor, ceva pus acolo ca să treacă timpul pînă cînd adevăratul proprietar al corpului putea să intre în posesia lui.

Dar, se gîndi Jared, nu acesta era cazul de fapt? Boutin *era* cel care trebuia să se afle în acest corp. De aceea fusese creat. Lui Jared îi fusese îngăduit să existe doar pentru că la început conştiinţa lui Boutin refuzase să se instaleze. Trebuise să fie convinsă să împartă spaţiul mintal pe care-l crease Jared în calitate de supraveghetor. Iar acum, ironia ironiilor, Boutin voia tot, voia să-l dea la o parte complet pe Jared. *La naiba,* se gîndi înnebunit Jared. *Abia aranjasem creierul ăsta aşa cum voiam!* Rîse, iar rîsul îi sună tremurat şi straniu în urechi.

Încercă să se calmeze, aducîndu-se într-o stare tot mai raţională, răsuflare cu răsuflare.

Jared îl auzi în cap pe Boutin, descriind relele Uniunii Coloniale, şi auzi vocea lui Cainen, în care avea mai multă încredere că ar putea fi sincer în legătură cu asemenea lucruri, reflectînd aceste sentimente. Se uită la propriul lui trecut în Forţele Speciale, şi la lucrurile pe care le făcuse în numele făuririi unui univers „sigur pentru omenire”. Uniunea Colonială *controla* fiecare canal de comunicaţii, dirija fiecare curs al acţiunii, stăpînea cu o mînă de fier fiecare aspect al umanităţii şi lupta cu toate celelalte rase pe care le cunoştea cu o ferocitate persistentă.

Dacă universul *era* atît de ostil pe cît spunea Uniunea Colonială, poate că acest nivel de control era justificat, pentru imperativul rasial atotcuprinzător de a cîştiga teren şi de a construi un loc pentru fiinţele umane în univers. Dar dacă *nu era* – dacă ceea ce alimenta războaiele neîncetate ale Uniunii Coloniale nu era competiţia din exterior, ci paranoia şi xenofobia din interior – atunci Jared ştia că el şi toţi cei pe care-i cunoscuse în Forţele Speciale şi în afara lor ar fi putut, într-un fel sau altul, să ducă la moartea lentă a omenirii, despre care Boutin îl asigura că-i aştepta. Ar fi ales atunci să refuze să mai lupte.

Dar, gîndi Jared, *nu se poate avea încredere în Boutin.* Boutin considera Uniunea Colonială malefică, dar şi Boutin alegea să facă lucruri rele. Făcuse ca trei rase diferite – două cu conflicte vechi între ele – să se unească pentru a ataca Uniunea Colonială, supunînd miliarde de oameni şi miliarde de alte creaturi inteligente la ameninţarea războiului. Făcuse experimente pe soldaţi ai Forţelor Speciale şi-i ucisese. Plănuia să omoare pînă la ultimul membru al Forţelor Speciale şi fiecare soldat FCA cu virusul său pentru BrainPal, ceva asemănător cu un genocid, avînd în vedere numărul şi alcătuirea unică a Forţelor Coloniale de Apărare. Şi ucigînd Forţele Coloniale de Apărare, Boutin ar lăsa coloniile şi Pămîntul lipsite de apărare împotriva oricărei rase care se hotăra să revendice vreuna dintre colonii pentru ea. Obinii nu puteau opri goana după pămînt a celorlalte rase – şi probabil n-ar fi făcut-o, chiar dac-ar fi putut. Răsplata pentru obini nu era pămîntul, ci conştiinţa.

Coloniştii neprotejaţi ar fi osîndiţi, îşi dădu seama Jared. Coloniile ar fi distruse şi oamenii n-ar avea unde să se ducă. Nu stătea în firea speciilor din această parte a galaxiei să-şi împartă lumile. Pămîntul, cu miliardele sale, ar putea supravieţui; ar fi greu să muţi miliarde de oameni fără luptă. Planetele-colonii – mai puţin populate şi mai puţin împovărate din punct de vedere ecologic – ar fi însă mult mai atrăgătoare. Iar dacă cineva se hotăra să atace Pămîntul, şi Pămîntul fusese cu adevărat ţinut pe loc de către Uniunea Colonială pentru propriile ei scopuri, atunci n-ar fi capabil să se apere cu maximă

eficienţă. Ar supravieţui, dar pagubele ar fi imense.

Boutin nu vede toate astea? se întrebă Jared. Poate că da, dar prefera să creadă că nu s-ar întîmpla aşa. Ori poate că pur şi simplu nu se gîndise niciodată la consecinţele acţiunilor sale. Cînd obinii îl contactaseră, poate că tot ceea ce văzuse Boutin era un popor atît de disperat să capete ceea ce le putea el da, încît ar fi făcut orice pentru asta. Poate că Boutin ceruse Luna de pe cer şi nu se gîndise ce-ar face cu Luna după ce-ar căpăta-o. Poate că Boutin nu credea cu adevărat că obinii i-ar da cu adevărat războiul pe care-l ceruse.

Întreţesut cu toate astea, Jared simţi o îngrijorare înnebunitoare pentru Zoë: ce s-ar întîmpla cu ea dacă Boutin nu reuşea sau dacă era ucis; ce s-ar întîmpla dacă ar reuşi? Jared se simţi vinovat pentru că se gîndea la ce s-ar întîmpla cu un singur copil, cînd milioane de vieţi ar fi schimbate sau curmate, dar nu se putea împiedica s-o facă. La fel de mult ca orice altceva, căuta o cale pentru ca Zoë să supravieţuiască dincolo de toate astea.

Jared se simţi copleşit de deciziile pe care trebuia să le ia, nesatisfăcut de prea puţinele informaţii pe care le avea ca să facă acele alegeri, şi complet frustrat de cît de puţine soluţii avea în legătură cu ambele probleme. Simţea că era probabil ultima persoană din lume care-ar trebui să se lupte cu toate astea. Dar acum nu mai era nimic de făcut. Închise ochii şi-şi evaluă opţiunile.

O oră mai tîrziu, Jared deschise ochii cînd Boutin intră pe uşă, urmat de un obin.

– Eşti treaz.

– Sînt, răspunse Jared.

– E timpul să fac transferul. Am introdus programul procesului şi am rulat simulările; se pare că o să meargă perfect. N-are nici un rost să mai amînăm.

– Departe de mine gîndul de a te împiedica să mă ucizi, vorbi Jared pe un ton nepăsător.

Boutin se opri; Jared văzu că faptul de a pomeni de crima lui incipientă îl tulbura pe Boutin. *Bine,* gîndi Jared.

– Vorbind despre asta, zise Boutin. Înainte de a face transferul, pot să rulez o directivă care te va face să dormi, dacă vrei. N-o să simţi nimic. Îţi ofer asta. Dacă vrei…

– Tu nu pari să vrei.

– Face transferul mai dificil, din cîte văd din simulări. Transferul va fi mai sigur dacă eşti conştient şi tu.

– Bine atunci, negreşit o să rămîn treaz. N-aş vrea să fac lucrurile mai dificile pentru tine!

– Ascultă, Dirac. Nu-i nimic personal. Trebuie să înţelegi că tu îmi oferi o cale de a face ca totul să se întîmple repede şi curat, cu cît mai puţină vărsare de sînge cu putinţă pentru absolut toate părţile. Îmi

pare rău că trebuie să mori, dar alternativa înseamnă şi mult mai multe morţi.

– Asasinarea fiecărui soldat al Forţelor Coloniale de Apărare cu virusul tău nu mi se pare puţină vărsare de sînge…

Boutin se întoarse şi îi ceru obinului să înceapă pregătirile; acesta se duse la consolă şi se apucă de treabă.

– Spune-mi, zise Jared, după ce vei fi ucis toate Forţele Coloniale de Apărare, cine o să apere coloniile umane? N-or să mai aibă apărători. Îi vei fi ucis pe toţi.

– Obinii îi vor apăra pe termen scurt. Pînă cînd vom crea o nouă forţă defensivă.

– Eşti sigur de asta? Odată ce le dăruieşti conştiinţă, de ce-ar mai avea nevoie să facă ceva pentru tine? Sau plănuieşti să amîni conştiinţa pînă după ce îţi îndeplinesc *următoarea* cerere?

Boutin aruncă o privire scurtă către obinul din încăpere, apoi se întoarse spre Jared.

– Nu *amîn* nimic. Or s-o facă pentru că au acceptat s-o facă.

– Eşti dispus să pariezi viaţa lui Zoë pe asta? Pentru că asta faci.

– Nu-mi ţine mie prelegeri despre fiica *mea,* se răsti Boutin la Jared şi îi întoarse spatele.

Jared se înfioră cu tristeţe, gîndindu-se la alegerile pe care le făcea.

Obinul făcu semn din cap către Boutin; era timpul. Boutin se uită încă o dată spre Jared.

– Mai vrei să spui ceva înainte de a începe? îl întrebă pe Jared.

– Cred că o s-o las pe mai tîrziu.

Boutin deschise gura ca să întrebe ce însemna asta, dar înainte de a apuca s-o facă, un zgomot erupse din afara staţiei. Suna ca un tun foarte mare descărcîndu-se foarte rapid.

*

Harvey trăia pentru soiul ăsta de treburi.

Principala lui grijă, cînd se apropiau de staţia ştiinţifică, era că locotenentul Sagan avea să apeleze la una dintre abordările ei obişnuite, metodice şi chibzuite; ceva furişat, care avea să-i ceară să meargă pe vîrfuri ca un blestemat de spion sau aşa ceva. Detesta rahaturile astea. Harvey ştia ce era şi la ce era cel mai bun: era ticălosul zgomotos şi era bun să facă lucrurile să se prăbuşească şi să sară în aer. În puţinele lui momente introspective, Harvey se întreba dacă originalul lui, tipul din care fusese făcut în cea mai mare parte, nu fusese cineva cu adevărat antisocial, un piroman sau un luptător profesionist, sau poate că făcuse închisoare pentru acte de violenţă. Oricine sau orice fusese, Harvey ar fi fost încîntat să-i dea un sărut mare şi zgomotos pe buze. Harvey era absolut împăcat cu natura lui interioară, în felul în care călugării budişti zen nu pot decît să viseze. Aşa că, atunci cînd Sagan îi spuse că avea sarcina să atragă atenţia

asupra lui pentru ca ea şi cu Seaborg să-şi facă treburile, lui Harvey îi veni să danseze. Putea cu siguranţă să atragă atenţia asupra lui.

Întrebarea era cum.

Harvey nu se dovedise niciodată deosebit de introspectiv, dar asta nu însemna că era prost. Putea fi chiar moral, între anumite limite; înţelegea valoarea subtilităţii, chiar dacă nu era un mare partizan al ei, iar unul dintre motivele pentru care ieşea basma curată chiar dacă se comporta zgomotos şi insuportabil era acela că se pricepea la strategie şi logistică. Îi dădeai o sarcină şi el o făcea, de obicei în modul care producea cea mai multă entropie, da, dar şi într-un fel care atingea exact ţelul pe care trebuia să-l atingă. Una dintre luminile călăuzitoare ale lui Harvey, în termeni de strategie, era simplitatea; toate lucrurile fiind egale, Harvey prefera cursul acţiunii care-l ducea în miezul lucrurilor şi apoi trecea la treabă. Cînd era întrebat, Harvey o numea teoria briciului lui Occam aplicată la luptă: cel mai simplu mod de a-i da cuiva un şut în fund era de obicei cel corect, şi anume… a-i da un şut în fund!

Era filosofia care-l făcu pe Harvey să ia vehiculul plutitor pe care-l furase Sagan, să se suie pe el şi, după cîteva clipe în care ghici comenzile fundamentale pentru a-l pilota, să ţîşnească spre uşa popotei obinilor. La apropierea lui Harvey, uşa popotei se deschise spre interior; un obin întorcîndu-se la datorie după masă. Harvey scoase un rînjet smintit, acceleră brusc aparatul, apoi frînă exact atît cît (speră el) să îndese nenorocitul ăla de extraterestru direct înapoi în încăpere.

Merse perfect. Obinul avu destul timp să scoată un chiţăit de surpriză înainte ca tunul aparatului să-l lovească drept în piept, izbindu-l spre spate ca pe o jucărie pe sfoară, aruncîndu-l aproape pe întreaga lungime a sălii. Ceilalţi obini din încăpere ridicară privirile în timp ce victima lui Harvey se învîrtea ca o morişcă pe podea, apoi îşi întoarseră ochii multipli către uşă, către Harvey şi către aparatul cu tunul lui mare ţintind drept în încăpere.

– Bună, băieţi! răcni Harvey cu o voce puternică, tunătoare. Plutonul numărul 2 vă transmite salutări! Şi cu asta, apăsă butonul însemnînd „foc” al tunului şi se puse pe treabă.

Harvey îşi iubea la nebunie munca.

*

Din partea cealaltă a complexului, Seaborg îl auzi pe Harvey pornind la vesela lui treabă, şi avu doar o uşoară înfiorare. Nu că lui Seaborg nu i-ar fi plăcut de Harvey, dar după cîteva lansări de luptă cu plutonul 2, căpătai sentimentul că dacă nu voiai ca lucrurile să explodeze inutil în jurul tău, era mai bine să stai departe de Daniel Harvey.

Bubuiturile şi hărmălaia făcură exact ceea ce trebuiau să facă –

soldaţii obini de la generator îşi abandonară posturile ca să-i ajute pe aceia dintre ei care erau masacraţi cu încîntare în partea cealaltă a complexului. Seaborg porni într-o alergare strîmbă, tresărind la fiecare pas, şi cînd intră pe uşă luă prin surprindere ceea ce presupuse că erau nişte savanţi obini. Seaborg îl împuşcă pe unul dintre ei cu una dintre acele ciudate arme obine, apoi izbi gîtul celuilalt. Acest lucru fu mai tulburător decît s-ar fi aşteptat Seaborg; simţi oasele sau ce-or fi fost ele cedînd sub lovitura lui. Spre deosebire de Harvey, violenţa nu fusese niciodată naturală pentru Seaborg; nimic nu era foarte natural pentru el. Simţise acest lucru de timpuriu şi ascundea acest lucru exagerînd, motiv pentru care atîţia dintre membrii detaşamentului lui de antrenament credeau că e un ticălos. Trecuse peste asta – cineva trebuie să te împingă de pe stîncă dacă n-o faci singur – dar lucrul peste care nu reuşise să treacă niciodată era ideea că, la o adică, Forţele Speciale nu erau un loc bun pentru el.

Seaborg se duse în camera următoare, care ocupa cea mai mare parte a magaziei şi care adăpostea două forme imense despre care Seaborg presupuse că erau bateriile pe care trebuia să le distrugă. Diversiunea lui Harvey avea să ţină numai atîta vreme cît Harvey reuşea să rămînă în viaţă, ceea ce Seaborg se îndoia că va dura prea mult. Seaborg căută în încăpere comenzi sau panouri care l-ar fi putut ajuta, ori măcar un indiciu cu privire la felul în care putea opri curentul. Nu văzu nimic; toate panourile şi comenzile se aflau în camera în care lăsase doi obini morţi. Seaborg se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-l lase pe unul dintre ei în viaţă şi să încerce să-l convingă să oprească staţia energetică, dar se îndoia că ar fi avut prea mult succes.

– Futu-i morţii mă-sii, zise el cu voce tare, frustrat.

Şi din lipsă de altceva mai bun care să-i vină în minte, ridică arma obină şi trase într-una dintre baterii. Proiectilul se înfipse în cochilia de metal a uriaşei baterii, scoţînd pentru o clipă scîntei, iar Seaborg auzi un ţiuit ascuţit, ca aerul şuierînd printr-o gaură foarte mică. Se uită la locul unde trăsese – de acolo ţîşnea o şuviţă de gaz verzui, cu presiune ridicată. *Ce naiba,* se gîndi Seaborg, ridicînd arma şi ţintind spre gaura din care se scurgea gazul. *Hai să vedem dacă rahatul ăsta e inflamabil.*

Era.

*

Explozia generatorului de energie o aruncă pe Jane Sagan drept în fund şi o orbi pentru trei secunde bune; îşi recăpătă vederea chiar la timp ca să vadă bucăţi mari din sala generatorului zburînd pe cer cam în direcţia ei. Sagan se dădu înapoi destul cît să evite sfărîmăturile şi, din instinct, îşi verifică integrarea ca să vadă dacă nu cumva, printr-un miracol, Seaborg reuşise să supravieţuiască. Nu era nimic acolo,

desigur. Nu supravieţuieşti unei asemenea explozii. Îl simţea totuşi pe Harvey, şocată fiind pentru o clipă de orgia lui de violenţă. Sagan îşi îndreptă atenţia către staţia ştiinţifică propriu-zisă, cu ferestrele sparte şi porţiuni arzînd în flăcări, şi avu nevoie de cîteva secunde pentru a-şi formula un plan înainte de a-şi da seama că *avea* din nou integrare. Oprirea curentului îi adusese cumva înapoi BrainPal-ul.

Sagan risipi două secunde complet nepotrivite pentru a se bucura de revenirea integrării şi a BrainPal-ului înainte de a se întreba dacă mai era integrată cu altcineva.

*

Explozia îi trînti la podea pe Boutin şi pe obin; Jared îşi simţi incubatorul zguduindu-se violent. Reuşi să rămînă în poziţie verticală, ca şi cel de-al doilea incubator. Luminile se stinseră, pentru a fi înlocuite o secundă mai tîrziu de lucirea verde, blîndă, a becurilor mergînd pe generatorul de rezervă. Obinul se ridică şi se duse la perete să activeze generatorul de rezervă al laboratorului. Boutin se adună de pe podea, strigă după Zoë şi ieşi în fugă din încăpere. Jared îl urmări plecînd, cu inima în gît.

Dirac, o auzi pe Jane Sagan. *Răspunde-mi...*

Integrarea îl inundă pe Jared ca o lumină aurie.

Sînt aici, răspunse Jared.

Boutin mai trăieşte? întrebă Sagan.

Da, răspunse Jared. *Dar nu mai e ţinta pentru misiunea noastră.*

Nu înţeleg.

Jane, zise Jared, folosind numele de botez al lui Sagan pentru prima oară de cînd îşi puteau amîndoi aduce aminte. *Zoë trăieşte. Zoë e aici. Fiica lui. Trebuie s-o găseşti. Trebuie s-o iei de-aici cît mai repede cu putinţă.*

Se simţi o ezitare infinitezimală din partea lui Sagan.

Trebuie să-mi spui totul, acum, ceru Sagan. *Şi ai face mai bine să te grăbeşti.*

Cît de repede putu, Jared descărcă în BrainPal-ul lui Sagan tot ce aflase de la Boutin, inclusiv înregistrările conversaţiilor pe care începuse să le creeze de îndată ce Boutin îi redase capacitatea BrainPal-ului, sperînd, împotriva oricăror şanse, că cineva din detaşamentul lui ar fi putut să supravieţuiască şi să găsească drumul pînă la el. Sagan nu avea timp să treacă prin toate discuţiile, dar erau acolo, pentru viitor.

Tot ar trebui să-l ducem pe Boutin înapoi, spuse Sagan după ce Jared termină.

NU, trimise Jared cuvîntul cît mai puternic cu putinţă. *Atîta timp cît e în viaţă, obinii vor veni după el. E cheia lor către lucrul pe care şi-l doresc cel mai mult. Dacă erau pe cale să meargă la război pentru că le ceruse el, or să meargă la război să-l ia înapoi.*

Atunci o să-l omor.

Ia-o pe Zoë, zise Jared. *O să am eu grijă de Boutin.*

Cum?

Ai încredere în mine.

Dirac… începu Sagan.

Ştiu că nu *ai încredere în mine. Şi ştiu şi de ce n-ai încredere în mine. Dar îmi aduc aminte ce mi-ai spus odată, locotenente. Mi-ai spus că, orice s-ar întîmpla, să-mi aduc aminte că am fost Jared Dirac. Îţi spun acum, locotenente. Ştiu cine sînt. Sînt Jared Dirac din Forţele Speciale ale Uniunii Coloniale, iar treaba mea este să salvez omenirea. Îţi cer să ai încredere în mine să-mi fac treaba.*

O pauză infinit de lungă. De pe hol, Jared îl auzi pe Boutin întorcîndu-se în laborator.

Fă-ţi treaba, soldat.

O s-o fac. Mulţumesc.

O s-o găsesc pe Zoë.

Spune-i că eşti o prietenă a domnului Jared, şi că el şi cu tăticul au spus că e în regulă dacă merge cu tine. Şi nu uita elefantul de pluş.

Jared trimise informaţii despre unde credea că ar putea fi Zoë, de-a lungul holului, ieşind din laborator.

N-o să uit, zise Sagan.

Acum trebuie să întrerup integrarea. La revedere, locotenente. Mulţumesc. Mulţumesc pentru tot.

La revedere, Jared, răspunse Sagan, şi înainte de a rupe integrarea îi trimise un val de ceva care semăna a încurajare. Şi apoi dispăru.

Jared era singur.

Boutin intră din nou în laborator şi strigă la obin, care mută cîteva comutatoare. Luminile revenіră în laborator.

– Să-i dăm drumul, îi spuse Boutin obinului. Sîntem atacaţi, aşa că trebuie să terminăm cu asta *acum.*

Boutin se uită scurt spre Jared. Acesta se mulţumi să zîmbească, închise ochii şi ascultă sunetele obinului care apăsa butoane pe panou, pe Boutin deschizînd incubatorul lui şi intrînd în el, şi murmurul scăzut al incubatorului lui Jared pornind, pregătindu-se pentru transferul de conştiinţă.

Principalul regret al lui Jared la sfîrşitul acestei vieţi era că durase atît de puţin. Doar un an. Dar în acel an, atîţia oameni şi atîtea experienţe… Jared păşi în minte alături de ei şi le simţi prezenţa pentru ultima oară: Jane Sagan, Harry Wilson, Cainen. Generalul Mattson şi colonelul Robbins. Plutonul 2 şi apropierea pe care-o împărţeau în integrare. Ciudăţenia căpitanului Martin şi a gameranilor. Glumele pe care le schimbase cu locotenentul Cloud. Sarah Pauling, cea preaiubită. Şi Zoë. Zoë care va trăi, doar dacă Sagan reuşea s-o găsească. Şi avea să reuşească.

Nu, gîndi Jared. *Nici un regret. Nici unul. Pentru nimic.*

Jared auzi pocnetul slab cînd obinul iniţie secvenţa de transfer. Se agăţă de propria lui identitate cît de mult putu. Apoi cedă.

*

Zoë ţipă cînd se auzi un vuiet puternic, care-i zgudui camera atît de tare încît căzu din pat şi televizorul se desprinse de perete. Dădaca veni să vadă dacă păţise ceva, dar Zoë îl împinse deoparte. Nu voia dădaca, îl voia pe tăticul, şi fireşte că acesta intră pe uşă într-un minut, luînd-o în braţe, liniştind-o şi spunîndu-i că totul o să fie bine. Apoi o lăsă jos şi-i spuse că peste numai cîteva minute domnul Jared avea să vină după ea, şi că ea trebuia să facă ce-i spunea domnul Jared, dar deocamdată să stea în camera ei, cu dădaca, pentru că o să fie la adăpost acolo.

Zoë plînse din nou cîteva clipe şi-i spuse tăticului că nu voia ca el să plece, iar el zise că n-o s-o mai părăsească niciodată. Nu înţelegea nimic, pentru că domnul Jared venea s-o ia peste cîteva minute s-o ducă de-acolo, dar cuvintele o făcură să se simtă oricum mai bine. Apoi tăticul vorbi cu dădaca şi plecă. Dădaca se duse în camera de zi şi se întoarse cu una dintre armele acelea pe care le foloseau obinii. Asta era ciudat, pentru că, din cîte ştia Zoë, dădaca nu mai folosise niciodată o armă. Nu se mai auziră explozii, dar din cînd în cînd Zoë auzea focuri de armă, făcînd *poc poc poc* undeva, pe-afară. Zoë se întoarse în pat, o strînse în braţe pe Celeste şi-l aşteptă pe domnul Jared.

Dădaca scoase un ţipăt şi ridică arma spre ceva ce Zoë nu reuşea să vadă şi apoi ieşi în fugă pe uşă. Zoë ţipă şi se ascunse sub pat, plîngînd, aducîndu-şi aminte cum fusese la Covell şi întrebîndu-se dacă lucrurile acelea ca nişte găini aveau să vină s-o ia din nou, aşa cum făcuseră acolo. Auzi nişte bufnituri în camera de alături, apoi un strigăt. Zoë îşi acoperi urechile şi închise ochii.

Cînd îi deschise din nou, în cameră se zărea o pereche de picioare, apropiindu-se de pat. Zoë puse o mînă la gură ca să nu scoată nici un zgomot, dar nu-şi putu stăpîni un scîncet sau două. Apoi picioarele deveniră genunchi şi mîini şi braţe, şi un cap aplecat într-o parte apăru şi spuse ceva. Zoë ţipă şi încercă să iasă de sub pat prin altă parte, strîngînd-o pe Celeste, dar de îndată ce apăru, femeia o apucă şi o strînse în braţe. Zoë dădu din picioare şi strigă; abia după un timp îşi dădu seama că femeia îi tot rostea numele.

– Nu-i nimic, Zoë, spunea femeia. Nu-i nimic. Sst. Sst. Nu-i nimic…

Zoë încetă pînă la urmă să mai încerce să scape şi întoarse capul.

– Unde-i tăticul? întrebă. Unde-i domnul Jared?

– Amîndoi sînt foarte ocupaţi acum, răspunse femeia, încă îmbrăţişînd-o pe Zoë. Mi-au zis să vin să te iau şi să am grijă să nu ţi se întîmple nimic. Sînt domnişoara Jane.

– Tăticul a zis că trebuie să aştept aici pînă vine domnul Jared să mă ia, zise Zoë.

– Ştiu că a zis. Dar acum amîndoi au lucruri pe care trebuie să le facă. Se petrec o mulţime de lucruri în momentul ăsta şi nu-i lasă să vină după tine. De aceea m-au trimis pe mine, ca să te apăr.

– Dădaca mă apără, spuse Zoë.

– Dădaca a fost chemată în altă parte, zise domnişoara Jane. E agitaţie mare pe-aici.

– Am auzit un zgomot foarte tare…

– Ei, ăsta-i unul dintre lucrurile care-i ţine pe toţi ocupaţi.

– OK, acceptă Zoë cu îndoială.

– Acum, Zoë, spuse domnişoara Jane. Ceea ce vreau eu să faci este să-mi pui mîinile în jurul gîtului şi picioarele în jurul mijlocului, să te ţii de mine *foarte* strîns şi să închizi ochii pînă îţi spun eu să-i deschizi. Poţi să faci asta?

– Îhî. Dar cum o s-o ţin pe Celeste?

– Păi, hai s-o punem între noi două, chiar aici, zise domnişoara Jane, şi o puse pe Celeste între pieptul ei şi Zoë.

– O să se turtească.

– Ştiu, spuse domnişoara Jane. Dar n-o să păţească nimic. Eşti gata?

– Sînt gata, zise Zoë.

– Atunci închide ochii şi ţine-te foarte strîns.

Zoë se ţinu, chiar dacă, atunci cînd ieşiră din dormitor, ochii lui Zoë nu se închiseseră încă şi, cînd ajunseră în camera de zi, Zoë văzu ceva ce semăna cu dădaca dormind pe podea. Apoi Zoë închise ochii de tot şi aşteptă ca domnişoara Jane să-i spună cînd să-i deschidă la loc.

*

Obinii pe care Sagan îi întîlni în clădirea laboratoarelor o evitară în cea mai mare parte, făcînd-o să creadă că erau specializaţi în general ca savanţi, dar din cînd în cînd cîte unul încerca să o atace cu o armă sau cu mîinile goale. Camerele erau prea strîmte ca să mînuiască puşca obină incomodă cu vreun pic de precizie; Sagan rămase la cuţit, încercînd să fie rapidă. Această tactică aproape că eşuă cînd obinul care avea grijă de Zoë aproape că îi reteză capul; Sagan aruncă pumnalul către obin, ca să-i distragă atenţia şi apoi se aruncă asupra lui, luptînd corp la corp. Sagan ştia că a avut noroc cînd, în timp ce se rostogoleau pe podea, obinul îşi prinse un picior între mobile; acest lucru îi dădu timpul necesar să se smulgă din strînsoarea lui, să se suie peste el şi să-l sugrume mortal. Odată găsită Zoë şi ţinută strîns în braţe, era timpul să plece.

Harvey, chemă ea.

Sînt cam ocupat acum, răspunse Harvey.

Prin integrare, Sagan îl vedea bătîndu-se să ajungă la un nou

aparat plutitor; pe cel dinainte îl făcuse să se zdrobească de un vehicul aerian care încerca să decoleze de la sol şi să-l ucidă de deasupra.

Am găsit ţinta şi am nevoie de sprijin. Şi de un transport.

Cinci minute şi o să le ai pe amîndouă. Numai să nu mă zoreşti.

Te zoresc, începu Sagan, şi apoi întrerupse discuţia. Holul din faţa apartamentului lui Boutin ducea spre nord, pe lîngă laboratorul lui Boutin, şi spre est, către alte părţi ale clădirii. Holul laboratorului ar fi dus-o mai repede către un loc de unde Harvey ar fi putut-o lua, dar Sagan nu voia să rişte ca Zoë să-l vadă fie pe tatăl ei, fie pe Jared cînd treceau pe acolo. Sagan oftă, se întoarse în apartament şi recuperă arma obină, simţind-o echilibrîndu-se nepotrivit în mînă. Era o armă pentru două mîini, iar mîinile trebuiau să fie obine, nu umane. Sagan speră ca toată lumea să fi abandonat clădirea sau să fie destul de ocupată să se ducă după Harvey, şi că nu va trebui s-o folosească.

Trebui s-o folosească de trei ori, a treia oară folosind-o ca pe o măciucă pentru a-l lovi pe un obin, cînd muniţia i se termină. Obinul ţipă. La fel şi Zoë, de fiecare dată cînd Sagan folosi arma. Dar îşi ţinu ochii închişi, aşa cum promisese.

Sagan ajunse la locul pe unde intrase în clădire, o fereastră spartă de la primul etaj al unei scări.

Unde eşti? îl întrebă pe Harvey.

Mă crezi sau nu, obinii nu sînt dornici să-mi dea echipamentul lor, transmise Harvey. *Încetează să mă mai sîcîi. O să ajung în curînd.*

– Sîntem în siguranţă? întrebă Zoë, cu vocea înăbuşită pentru că îşi îngropase capul lîngă gîtul lui Sagan.

– Nu încă. Mai e puţin, Zoë.

– Îl vreau pe tăticul.

– Ştiu, Zoë. Sst.

De la etajele de deasupra, Sagan auzi mişcare.

Hai, Harvey, gîndi Sagan. *Mişcă-te.*

*

Obinii începeau să-l scoată din sărite pe Harvey. Secerarea cîtorva zeci dintre ei la popotă fusese o experienţă satisfăcătoare în cel mai înalt grad, fără îndoială – cathartică, în special în lumina felului în care nenorociţii de obini omorîseră cea mai mare parte a plutonului 2. Şi faptul de a intra cu micul aparat plutitor în aeronava aceea avusese propriile lui părţi plăcute. Dar odată ce Harvey se puse pe picioare, începu să-şi dea seama cît de mulţi erau blestemaţii ăia de obini, şi cît de dificil era să te descurci cu ei cînd mergeai pe jos. Şi mai era şi Sagan – integrată din nou, şi ăsta era un lucru bun – dar spunîndu-i că are nevoie de *transport.* Ca şi cum n-ar fi fost *ocupat.*

Ea e şefa, îşi zise Harvey. Se dovedi greu de pus mîna pe unul dintre aparatele parcate; obinii le ţineau într-o curte cu o singură

intrare. Dar existau cel puţin două dintre ele afară, prin preajmă, aşteptîndu-l.

Şi *uite,* observă Harvey, cînd unul apăru în faţa ochilor, *iată unul acum.* Harvey stătuse ghemuit, încercînd să nu fie observat, dar acum ieşi la vedere şi îşi flutură mîinile larg.

– Hei! strigă Harvey. Găoază! Vino şi pune mîna pe mine, căcănar hidos!

Fie că-l auzise, fie că-l văzuse, obinul care manevra aparatul se întoarse spre Harvey.

OK, gîndi Harvey. *Acum ce pizda mă-sii fac?*

Primul lucru util, după cum se dovedi, fu să sară din calea şuvoiului de săgeţi care răbufniră din tunul aparatului plutitor. Harvey se rostogoli, se opri din rotire cu faţa în jos şi ridică arma obină ca să tragă în extraterestrul care acum se retrăgea. Primul foc al lui Harvey nu fiu nici măcar pe-aproape; al doilea îl nimeri pe obin în ceafă.

De-aia trebuie să porţi cască, tîmpitule, gîndi Harvey, şi se duse să-şi ia trofeul şi-apoi pe Sagan. Pe drum, mai mulţi obini pe jos încercară să-i facă lui Harvey ceea ce îi făcuse el celui care condusese aparatul mai devreme. Harvey prefera să-i doboare cu tunul decît să-i împuşte, dar nu era mofturos.

A sosit transportul, o anunţă Harvey pe Sagan, şi apoi fu mai mult decît surprins să vadă ce ducea Sagan. *E un copil...*

Ştiu asta, replică Sagan, aşezînd-o bine pe Zoë pe aparat. *Du-ne la capsula de captare cît de repede poţi.*

Harvey acceleră la viteza maximă şi zbură drept. Nu părea să-i urmărească nimeni chiar acum.

Credeam că trebuia să-l aduci pe Boutin, comentă Harvey.

Schimbare de planuri.

Unde e Boutin?

Dirac se ocupă de el, răspunse Sagan.

Dirac, zise Harvey, din nou surprins. *Mi-am închipuit că e mort.*

Sînt destul de sigură că acum este.

Atunci cum o să se ocupe de Boutin?

N-am nici cea mai mică idee, replică Sagan. *Ştiu doar c-o s-o facă.*

*

Boutin deschise ochii într-un trup nou-nouţ.

Ei, nu chiar nou-nouţ, se corectă el. *Folosit cu grijă.*

Asistentul său obin deschise incubatorul şi-l ajută să iasă; Boutin făcu vreo cîţiva paşi prudenţi, şi după aceea cîţiva obişnuiţi. Îşi roti ochii prin laborator şi fu fascinat să vadă cît de viu şi de atrăgător era; i se părea că simţurile lui fuseseră date la volum minim toată viaţa, iar acum erau brusc mutate la maximum. Chiar şi un laborator ştiinţific arăta bine.

Boutin se uită înspre vechiul lui trup, aflat în moarte cerebrală, dar

care încă respira; avea să moară de la sine în cîteva ore sau o zi, cel mult. Boutin urma să-şi folosească noile capacităţi ale corpului ca să-i înregistreze moartea şi apoi să ducă dovezile cu el în capsulă, împreună cu fiica lui. *Dacă mai e acolo capsula,* se corectă repede; era clar că detaşamentul Forţelor Speciale pe care-l capturaseră scăpase cumva. Unul dintre ei ar fi putut s-o ia. *Ei,* gîndi Boutin, *nu-i nimic.* Deja ţesea o poveste alternativă, una în care el – ca Dirac – îl omora pe Boutin. Obinii, lipsiţi de trofeul lor, conştiinţa, aveau să înceteze războiul şi să-i dea voie lui Dirac să plece cu corpul lui Boutin şi cu Zoë.

Hmm, nu prea e credibil, se gîndi Boutin. Trebuia să mai lucreze la amănunte. Orice poveste la care se gîndea, totuşi…

Boutin deveni brusc conştient de o mică imagine plutind prin cîmpul lui vizual. Era imaginea unui plic.

AVEŢI UN MESAJ DE LA JARED DIRAC, scria într-o casetă de text care apăru în partea de jos a cîmpului vizual. PENTRU A-L DESCHIDE, SPUNEŢI „DESCHIDE”.

– Deschide, vorbi Boutin cu voce tare. Era curios.

Plicul se deschise şi apoi se stinse. Era un mesaj vocal, mai curînd decît unul scris.

– Salut, Boutin, se auzi, cu o voce simulată care suna exact ca a lui Dirac – suna ca a *lui* acum, de fapt, se corectă Boutin. Văd că ai mers pînă la capăt şi ai luat corpul. Dar înainte să plec, m-am gîndit să-ţi las cîteva gînduri finale.

O creatură înţeleaptă mi-a spus odată că e important să faci alegeri, continuă vocea. În cea mai mare parte a scurtei mele vieţi n-am făcut nici un fel de alegeri, sau cel puţin nu alegeri importante. Dar acum, la sfîrşitul vieţii mele, sînt pus în mod obligatoriu în faţa unei alegeri. Nu pot alege dacă să trăiesc sau să mor – tu ai făcut deja această alegere pentru mine. Dar cînd mi-ai spus că n-am de ales decît să te ajut cu planurile tale, ai făcut o greşeală. Am de ales, şi am făcut-o.

Alegerea mea este să nu te ajut. Nu pot să judec dacă Uniunea Colonială este cel mai bun sistem de guvernare pentru omenire; n-am avut timp să învăţ tot ceea ce ar fi trebuit despre asta. Dar aleg să nu risc moartea a milioane sau chiar miliarde de fiinţe ca să te ajut să pui la cale răsturnarea ei. S-ar putea ca aceasta să fie pînă la urmă o decizie greşită. Dar este decizia *mea,* cea care eu cred că-mi îngăduie cel mai bine să fac ceea ce m-am născut să fac. Să păstrez omenirea în siguranţă.

Există o oarecare ironie aici, Boutin, în faptul că tu şi cu mine împărţim atît de multe gînduri comune, o conştiinţă comună, şi poate şi acelaşi ţel, de a face ce-i mai bine pentru poporul nostru – şi totuşi, în ciuda a ceea ce avem în comun, am ajuns la concluzii opuse despre

felul în care să facem asta. Aş dori să fi petrecut mai mult timp împreună, să te fi putut întîlni ca prieten şi ca frate, în loc de ceea ce am devenit pentru tine, un vas în care să-ţi verşi sinele. Acum este prea tîrziu pentru asta. Prea tîrziu pentru mine şi, deşi nu-ţi dai seama, prea tîrziu şi pentru tine.

Aşa cum stau lucrurile, vreau să-ţi mulţumesc. La bine sau la rău, am trăit datorită ţie şi, pentru scurtă vreme, am putut să încerc bucuriile şi tristeţile pe care viaţa le are de oferit. Şi am putut s-o întîlnesc şi s-o iubesc pe Zoë. Mă rog ca ea să găsească o cale să fie la adăpost. Îţi datorez viaţa, Charles, la fel cum îţi datorez moartea.

Acum, îngăduie-mi o digresiune, care îţi promit că va ajunge la un punct captivant. Aşa cum s-ar putea să ştii sau nu, una dintre proprietăţile interesante pe care le are SmartBlood-ul este capacitatea de a oxida instantaneu – de a se aprinde, mai precis. Nu mă pot împiedica să nu mă gîndesc că cineva a introdus această proprietate în SmartBlood ca pe un fel de glumă crudă, pentru că am văzut-o folosită pentru prima oară la omorîrea insectelor care încercau să sugă SmartBlood dintr-un soldat al Forţelor Speciale. Dar s-a dovedit a fi şi folositor – mi-a salvat odată viaţa în luptă.

Charles, tu ai creat un virus pe care plănuieşti să-l foloseşti ca să înfrîngi Uniunea Colonială. Din moment ce ştii despre virusuri, fiind legate de computere, probabil că ai auzit şi de termenul *cal troian.* Acest mesaj, prietene şi frate, este un cal troian. Cînd ai deschis scrisoarea, ai executat de asemenea şi un mic program pe care l-am creat. Programul instruieşte fiecare nanobot din SmartBlood să se aprindă simultan la comanda mea. Estimez că a fost nevoie exact de acest timp pentru ca programul să se propage în tot SmartBlood-ul meu.

Hai să aflăm…

*

Sagan primi un mesaj în timp ce o aşeza pe Zoë în capsula de captare. Era de la Jared Dirac.

Dacă citeşti asta, înseamnă că Charles Boutin e mort. Am programat ca acest mesaj să fie trimis imediat după ce fostul meu BrainPal a executat un program menit să aprindă SmartBlood-ul. Dacă arderea nu-l ucide – şi o s-o facă – o să fie mort prin asfixiere în numai cîteva minute. Oricum ar fi, a murit, la fel şi eu. Nu ştiu dacă o să primeşti mesajul, dar sper că da, şi că eşti la adăpost şi nevătămată. Rămas-bun, locotenent Sagan, mă bucur că te-am cunoscut. Şi dacă-l mai vezi pe Cainen, spune-i că l-am ascultat şi mi-am făcut alegerea.

Sagan îi transmise mesajul şi lui Harvey.

Foarte frumos, comentă el. *A fost un soldat al Forţelor Speciale din cap pînă-n picioare.*

Da, a fost, încuviinţă Sagan şi-i făcu semn lui Harvey să urce în

capsulă. *Urcă, Harvey.*

Glumeşti!

Cineva trebuie să se întoarcă cu Zoë, spuse Sagan. *Sînt ofiţerul comandant. Eu rămîn pe loc.*

Locotenente, protestă Harvey. *Copilul ăla nu mă cunoaşte. Tu eşti cea care a scos-o de-acolo. Tu eşti cea care trebuie să se ducă înapoi cu ea. Şi, în plus, nu vreau încă să mă întorc. Mă distrez prea bine. Bănuiesc că pot să curăţ locul ăsta de acum şi pînă cînd Uniunea Colonială aruncă o piatră peste el. Şi după ce termin, poate că mă duc pe-acolo să văd dacă e ceva care merită salvat. Aşa că ia-o înainte, Sagan. Pune-i să trimită o capsulă pentru mine peste cîteva zile. O să fiu teafăr, sau o să fiu mort. În ambele cazuri, o să petrec.*

Bine, fu de acord Sagan. *Dacă mai intri în complex, încearcă să iei dispozitivele de stocare din modulul de transfer aflat în laboratorul lui Boutin. E o prioritate.*

Ce-i pe ele?

Nu-i vorba de ce. *E vorba de* cine…

Se auzi un murmur în depărtare.

Vin după noi, spuse Harvey. *Urcă, locotenente.*

– Acum sîntem în siguranţă? întrebă Zoë, la cîteva minute după lansare.

– Da, Zoë, răspunse Sagan. Cred că sîntem.

– Cînd o să vină tăticul să mă vadă?

– Nu ştiu, Zoë, spuse Sagan şi o mîngîie pe Zoë pe păr. Nu ştiu.

În interiorul strîmt al capsulei de captare, Zoë ridică mîinile să fie luată în braţe. Sagan o îmbrăţişă.

CINCISPREZECE

– Ei, Szi, ai avut dreptate, comentă generalul Mattson, Jared Dirac s-a dovedit pînă la urmă folositor.

Mattson, generalul Szilard şi colonelul Robbins erau la popota generalilor, luînd masa de prînz. Cu toţii, de data asta; generalul Mattson fusese cel care întrerupsese în mod oficial tradiţia de a nu lăsa subordonaţii să mănînce, comandîndu-i lui Robbins o farfurie uriaşă de spaghete bologneze şi răspunzînd la reacţia contrariată a altui general spunînd, clar şi tare:

– Taci dracului din gură, rahat uscat. Omul ăsta merită nişte blestemate de paste.

De atunci, alţi generali începuseră să-şi aducă şi ei oamenii din subordine.

– Mulţumesc, generale, răspunse Szilard. Acum, dacă n-ai nimic împotrivă, ce-aş vrea să ştiu este ce faci ca să rezolvi problemele astea cu BrainPal-urile noastre. Am pierdut şapte nave din cauză că oamenii voştri au lăsat deschisă o „uşă din spate”.

– Robbins are amănuntele, replică Mattson.

Se întoarseră amîndoi spre Robbins, care avea gura plină cu biftec Wellington. Acesta înghiţi cu grijă.

– Pe termen scurt, am scos „uşa din spate”, evident, răspunse Robbins. Am răspîndit corecţia pe un upgrade prioritar pentru BrainPal-uri. Asta s-a rezolvat. Pe termen ceva mai lung, o să trecem prin toate programele BrainPal-urilor, căutînd secvenţe vechi de cod, „uşi din spate” şi alte coduri care-ar putea reprezenta o problemă de securitate. Şi am stabilit verificări pentru viruşi, pentru mesaje şi informaţii trimise prin BrainPal-uri. Transmiterea virusului lui Boutin n-ar mai merge acum.

– N-ar fi trebuit să meargă deloc, zise Szilard. Au existat programe de blocare a viruşilor încă din zorii calculatoarelor şi voi nu le-aţi implementat pe BrainPal-uri. Ne-aţi fi putut omorî pe toţi pentru aţi uitat să introduceţi igiena de bază pentru computere…

– N-au fost introduse în program pentru n-a fost niciodată nevoie de ele, interveni Mattson. BrainPal-urile sînt un sistem închis, complet sigur faţă de atacurile din afară. Chiar şi atacul lui Boutin n-a mers pînă la urmă.

– Dar a fost al naibii de aproape, zise Szilard.

– Da, bine, a fost al naibii de aproape pentru că cineva de la masa asta a vrut să creeze un corp în care să putem îndesa conştiinţa lui Charles Boutin, replică Mattson. Nu că o să dau nume.

– Hmm, mormăi Szilard.

– Seria curentă de BrainPal-uri se apropie de sfîrşit oricum, spuse Robbins. Următoarea generaţie de BrainPal-uri a fost testată de gamerani şi e gata să fie introdusă în întreaga populaţie a FCA. Este o arhitectură complet diferită, complet organică, iar codul este optimizat, fără problemele de secvenţe vechi ale codului precedent de BrainPal. Se închide fereastra pentru acest gen de atac, generale.

– Cel puţin de către oricine a lucrat la generaţia anterioară, observă Szilard. Dar cum rămîne cu cei care lucrează la generaţia curentă? Trebuie să afli dacă vreunul dintre ei are de gînd s-o ia pe arătură.

– O să cercetăm problema asta, zise Robbins.

– Aveţi grijă s-o faceţi, replică Szilard.

– Vorbind de arătură, interveni Mattson, ce-o să faci cu locotenentul Sagan?

– Ce vrei să spui? întrebă Szilard.

– Ca să vorbim deschis, ştie prea multe, răspunse Mattson. Prin Boutin şi Dirac, ştie despre Conclav şi a aflat cît de bine este ţinut secretul referitor la aceste informaţii. Nu are autorizaţie pentru asemenea date, Szi. Sînt lucruri periculoase.

– Nu văd de ce să fie primejdios, spuse Szilard. Dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru că este adevărat. Conclavul e acolo, undeva. Şi

dacă vreodată îşi pune la punct tratatul, o să ne găsim în proverbialul pom.

– E periculos pentru că nu e întregul adevăr, iar tu *ştii* asta, Szi, insistă Mattson. Boutin nu ştia nimic despre Contra-Conclav şi despre cît de adînc sîntem implicaţi în *asta,* şi cum jucăm cu o parte împotriva celeilalte. Lucrurile se mişcă repede. O să ajungem în punctul în care trebuie să se formeze alianţele şi să se facă alegerile. N-o să mai putem rămîne neutri. N-avem nevoie pe-afară de Sagan care să le spună oamenilor jumătate de poveste şi să lanseze zvonuri…

– Atunci, spuneţi-i toată nenorocita asta de poveste, sugeră Szilard. E ofiţer de informaţii, pentru numele lui Dumnezeu. Poate să suporte adevărul.

– Nu depinde de mine, replică Mattson.

Szilard deschise gura; Mattson ridică ambele mîini.

– *Nu* depinde de *mine,* Szi. În cazul în care Contra-Conclavul rupe oficial relaţiile cu Conclavul, ştii ce-o să însemne asta. Toată galaxia asta blestemată o să fie în război. N-o să ne mai putem baza numai pe recruţii de pe Pămînt. O să trebuiască să cerem şi coloniilor să-şi facă datoria. S-ar putea chiar să începem mobilizarea. Şi, cum spuneam, ştii ce-o să însemne *asta.* Coloniile se vor răscula. O să fim norocoşi dacă evităm un război civil. Ascundem informaţiile faţă de colonii nu pentru că vrem să-i menţinem ignoranţi, ci pentru că nu vrem ca toată nenorocita de Uniune să se facă bucăţi.

– Cu cît aşteptăm mai mult, cu atît mai rău o să fie, spuse Szilard. N-o să găsim niciodată o metodă bună de a transmite informaţiile astea coloniilor. Şi cînd or să afle, or să se întrebe ce naiba a făcut UC, ascunzîndu-le de ei atîta vreme.

– Nu depinde de mine, repetă Mattson.

– Da, da, mormăi Szilard îndărătnic. Din fericire pentru tine există o cale de ieşire. Sagan se apropie de sfîrşitul termenului de serviciu. Mai are cîteva luni, cred. Poate un an. E destul de aproape ca s-o lăsăm să se retragă. Din ceea ce înţeleg, oricum plănuia să plece din serviciu atunci cînd i se termina timpul. O s-o trimitem într-o colonie nou-nouţă şi poate să stea acolo, iar dacă vorbeşte cu vecinii despre cine ştie de Conclav, cui îi pasă? Or să fie prea ocupaţi încercînd să obţină o recoltă mai bună.

– Crezi că o s-o convingem? întrebă Mattson.

– O putem momi, răspunse Szilard. Cu cîţiva ani în urmă, s-a ataşat destul de mult de un soldat FCA pe nume John Perry. Perry e cu cîţiva ani în urma ei cu termenul de serviciu, dar dacă e nevoie, îl putem scoate mai devreme. Şi se pare că s-a ataşat şi de Zoë Boutin, care e orfană şi care are nevoie de o familie. Vezi unde vreau să ajung?

– Îmi dau seama, zise Mattson. Ar trebui să rezolvi aşa.

– O să văd ce pot face, promise Szilard. Şi, vorbind de secrete, cum merg negocierile cu obinii?

Atît Mattson, cît şi Robbins se uitară cu prudenţă la Szilard.

– Nu există negocieri cu obinii, răspunse Robbins.

– Sigur că nu, replică Szilard. Nu negociaţi cu obinii ca să continuaţi pentru ei programul referitor la conştiinţă al lui Boutin. Iar obinii nu negociază cu noi să radă tot ce-o să mai rămînă în picioare din rraey şi eneshani după micul lor război care se întrevede. Nimeni nu negociază nimic cu nimeni. Şi cum *nu* merg aceste non-negocieri?

Robbins se uită la Mattson, care încuviinţă.

– *Nu* merg surprinzător de bine, vorbi Robbins. Probabil că *n-o* să ajungem la un acord în următoarele cîteva zile.

– Cît de *ne*-minunat, comentă Szilard.

– Vreau să ne întoarcem la Sagan, zise Mattson. Cînd crezi că o să reuşeşti să capeţi un răspuns de la ea?

– O s-o întreb astăzi, răspunse Szilard. Şi o să-i cer să fie gata într-o săptămînă. Asta ar trebui să-i lase destul timp ca să se ocupe de lucrurile ce trebuie făcute.

– Cum ar fi? întrebă Mattson.

– Despărţiri şi lichidări, desigur, replică Mattson. Şi alte cîteva hotărîri pe care o să-i cer să le ia.

*

Jane Sagan se uită la ceea ce arăta ca un spectacol de lumini miniatural.

– Ce-i asta? întrebă ea.

– E sufletul lui Jared Dirac, răspunse Cainen.

Sagan îi aruncă o privire.

– Îmi aduc aminte că mi-ai spus cîndva că soldaţii din Forţele Speciale n-au suflete, replică ea.

– Asta fost în alt loc şi-n alt timp, zise Cainen. Acum nu mai sînt atît de necugetat. Dar foarte bine, atunci e conştiinţa lui. Recuperată de unul dintre soldaţii tăi, cred, şi, din cîte înţeleg, înregistrată de Charles Boutin. Şi mai înţeleg că e treaba ta să hotărăşti ce să facem cu ea.

Sagan dădu din cap. Szilard venise la ea, oferindu-i eliberarea din armată a ei şi a lui John Perry şi custodia lui Zoë Boutin, cu condiţia să-şi ţină gura în legătură cu Conclavul şi să ia o hotărîre cu privire la ce se va întîmpla cu conştiinţa lui Jared Dirac.

Înţeleg cum e cu Conclavul, spusese ea. *Dar nu înţeleg ce e cu Dirac.*

Sînt doar curios ce-o să faci, răspunsese Szilard, şi refuzase să explice mai mult de-atît.

– Ce-o să faci cu ea? întrebă Cainen.

– Ce crezi c-ar trebui să fac?

– Ştiu precis ce-ar trebui să faci cu ea, zise Cainen. Dar nu sînt tu şi

n-o să-ţi spun ce-aş face eu pînă nu aud mai întîi ce-ai face tu.

Sagan se uită la Harry Wilson, care privea cu interes.

– Şi tu ce-ai face, Harry?

– Îmi pare rău, Jane, răspunse Wilson, şi zîmbi. Şi eu o să-mi ţin părerea pentru mine. E problema ta.

– L-ai putea aduce înapoi, îi spuse Sagan lui Cainen.

– E posibil, răspunse Cainen. Ştim mai mult acum decît ştiam înainte. E posibil să putem condiţiona creierul mai bine decît au condiţionat ei creierul lui Dirac să accepte personalitatea lui Boutin. Există un oarecare risc ca transferul să nu se imprime, şi atunci ai avea o situaţie ca a lui Dirac, cînd o altă personalitate a crescut în schimb, şi cealaltă personalitate ar avea influenţă mai încet. Dar cred că riscul e mai mic acum şi, cu timpul, nu va mai fi deloc un risc serios. Cred că l-am putea aduce înapoi, dacă asta vrei.

– Dar nu-i ce-a vrut Jared, nu-i aşa? întrebă Sagan. Ştia că i-a fost înregistrată conştiinţa. Ar fi putut să-mi ceară să încerc s-o salvez. N-a făcut-o.

– Nu, n-a făcut-o, fu de acord Cainen.

– Jared şi-a făcut alegerea, hotărî Sagan. Şi era alegerea lui. Şterge înregistrarea, te rog, Cainen.

– Iar acum vezi de ce ştiu că ai un suflet, zise Cainen. Te rog acceptă-mi scuzele pentru că m-am îndoit vreodată.

– Nu-i nevoie să te scuzi. Dar le accept.

– Mulţumesc, zise Cainen. Iar acum, locotenent Sagan, mă întrebam dacă ţi-aş putea cere o favoare. Sau poate că nu este atît de mult o favoare, cît lichidarea unei datorii între noi.

– Ce este? întrebă Sagan.

Cainen se uită pe lîngă Sagan la Wilson, care păru deodată extrem de stînjenit.

– Nu trebuie să stai pentru asta, prietene, îi spuse Cainen lui Wilson.

– Sigur că o să stau, protestă Wilson. Dar dă-mi voie să repet: eşti un neghiob blestemat.

– Am notat. Şi apreciez gîndul.

Wilson încrucişă braţele şi păru rănit.

– Spune-mi, vorbi Sagan.

– Aş dori să mor, locotenente, spuse Cainen. În ultimele cîteva luni, am început să simt că efectul medicamentului pe care mi-l daţi scade. Cu fiecare zi am dureri tot mai mari.

– Îţi putem da mai mult, sugeră Sagan.

– Da, şi poate că ar funcţiona, zise Cainen. Dar am dureri şi mai presus de simplul aspect fizic. Sînt departe de poporul şi de casa mea, şi departe de lucrurile care mă fac fericit. Preţuiesc prietenia cu Harry Wilson şi cu tine – tu, dintre toţi oamenii! – dar cu fiecare zi simt acea

parte din mine care este rraey, partea care este *cu adevărat* eu, devenind tot mai rece şi mai mică. Peste nu prea multă vreme, n-o să mai rămînă nimic din ea şi o să rămîn singur, absolut singur. Voi fi în viaţă, dar mort pe dinăuntru.

– Pot să vorbesc cu generalul Szilard să fii eliberat, propuse ea.

– Asta i-am spus şi eu, interveni Wilson.

– Ştii că n-or să-mi dea drumul niciodată, zise Cainen. Am lucrat prea mult pentru voi. Ştiu mult prea multe. Şi chiar dacă m-ar elibera, crezi că rraey m-ar primi înapoi cu braţele deschise? Nu, locotenente, sînt departe de casă şi ştiu că nu mă pot întoarce niciodată.

– Îmi pare rău că ţi-am făcut asta, Cainen, spuse Sagan. Dacă aş putea să schimb lucrurile pentru tine, aş face-o.

– De ce s-o faci? Ţi-ai salvat poporul de război, locotenente. Eu sînt doar o parte din preţ.

– Tot îmi pare rău.

– Atunci plăteşte-ţi această datorie faţă de mine, îi ceru Cainen. Ajută-mă să mor.

– Cum să fac asta?

– În studiile mele despre cultura umană am învăţat despre seppuku, explică rraey-ul. Ştii ce este asta?

Sagan clătină din cap.

– Sinucidere rituală, de la japonezii voştri. Ritualul include un *Kaishakunin,* un secund – cineva care alină suferinţa persoanei care comite seppuku, ucigînd-o în momentul celei mai mari agonii. Aş alege să mor de boala pe care mi-ai provocat-o, locotenent Sagan, dar mă tem că atunci cînd agonia ar fi mai mare, aş striga îndurare, cum am făcut prima oară, făcîndu-mă de ruşine şi pornind pe calea care m-a adus aici. Un secund m-ar salva de acea ruşine. Îţi cer să fii secundul meu, locotenent Sagan.

– Nu cred că Forţele Coloniale de Apărare mi-ar permite să te ucid, îl preveni Sagan. În afara luptei.

– Da, şi găsesc acest lucru incredibil de ironic, spuse Cainen. Totuşi, în acest caz îţi vor permite. Am cerut deja permisiunea generalului Mattson şi mi-a acordat-o. I-am cerut de asemenea generalului Szilard permisiunea ca tu să-mi fii secund. A fost de acord.

– Ce vei face dacă refuz? întrebă Sagan.

– Ştii ce voi face, răspunse Cainen. Cînd ne-am întîlnit prima oară mi-ai spus că tu credeai că vreau să trăiesc, şi aveai dreptate. Dar aşa cum am zis mai devreme, acela a fost un alt loc şi un alt timp. În acest timp şi loc, vreau să fiu eliberat. Dacă asta înseamnă că voi fi singur, atunci voi fi singur. Dar sper că nu va fi cazul.

– Nu va fi, replică Sagan. Accept, Cainen. Voi fi secundul tău.

– Îţi mulţumesc din adîncul sufletului, locotenent Sagan, prietena mea.

Cainen se uită la Wilson, care plîngea.

– Şi tu, Harry? Ţi-am cerut mai devreme să mă asişti şi ai refuzat. Îţi cer din nou.

Wilson dădu din cap cu violenţă.

– Da! exclamă el. O s-o fac, ticălos jalnic ce eşti! O să fiu aici cînd mori!

– Mulţumesc, Harry, spuse Cainen şi se întoarse din nou spre Sagan. Am nevoie de două zile ca să închei lucrurile aici. Vei veni să mă vizitezi în cea de-a treia zi, spre seară?

– O să fiu aici, promise Sagan.

– Pumnalul tău de luptă va fi, cred, suficient.

– Dacă asta îţi doreşti… Mai e ceva ce-ai vrea să fac pentru tine?

– Un singur lucru. Şi-o să înţeleg dacă nu-l poţi face.

– Spune-mi.

– M-am născut pe colonia Fala, zise Cainen. Acolo am crescut. După ce mor, acolo aş dori să mă întorc. Ştiu că va fi un lucru greu de făcut…

– O să-l fac. Chiar dacă va trebui să te duc chiar eu. Îţi promit, Cainen. Îţi promit că o să te întorci acasă.

*

La o lună după ce Zoë şi Sagan se întoarseră pe staţia Phoenix, Sagan o luă pe Zoë pe o navetă ca să viziteze piatra de mormînt a părinţilor ei.

Pilotul navetei era locotenentul Cloud, care întrebă de Jared. Sagan îi spuse că a murit. Locotenentul Cloud rămase tăcut pentru o clipă şi apoi începu să-i spună lui Sagan glumele pe care le ştia de la Jared. Sagan rîse.

La piatra de mormînt, Sagan rămase în picioare, în timp ce Zoë îngenunche şi citi numele părinţilor ei, limpede şi calm. În luna care trecuse, Sagan o văzuse pe Zoë schimbîndu-se – din fetiţa nesigură pe care-o întîlnise prima oară, părînd mai mică decît în realitate şi întrebînd pe un ton plîngăreţ despre tatăl ei – într-o persoană mai fericită, mai vorbăreaţă şi mai apropiată de vîrsta pe care-o avea. Şi care, din întîmplare, era doar cu puţin mai mică decît a lui Sagan.

– Numele meu e şi el aici, observă Zoë, urmărind inscripţia cu degetul.

– Pentru o vreme, cînd ai fost luată prima oară de extratereştri, tatăl tău a crezut că ai murit, îi explică Sagan.

– Ei bine, *nu* am murit, zise Zoë pe ton sfidător.

– Nu, zîmbi Sagan. Nu, cu siguranţă că nu.

Zoë puse mîna pe numele gravat în piatră al tatălui ei.

– El nu e cu adevărat aici, nu-i aşa? Aici, dedesubtul meu.

– Nu, răspunse Sagan. A murit pe Arist. Asta-i acolo unde erai înainte să venim aici.

– Ştiu, replică Zoë şi se uită la Sagan. Domnul Jared a murit şi el acolo, nu-i aşa?
– Da.
– Zicea că mă cunoaşte, dar eu nu mi-l amintesc deloc.
– Te cunoştea, dar e greu de explicat. O să-ţi povestesc cînd o să fii mai mare.
Zoë se uită din nou la piatra de mormînt.
– Toţi oamenii care m-au cunoscut au murit, rosti ea, cu o voce subţire, tărăgănată. Toţi ai mei s-au dus…
Sagan se lăsă în genunchi în spatele lui Zoë şi o îmbrăţişă scurt, dar cu putere.
– Îmi pare atît de rău, Zoë.
– Ştiu, spuse Zoë. Şi mie îmi pare rău. Mi-e dor de tăticul şi de mămica şi chiar şi de domnul Jared un pic. Chiar dacă nu l-am cunoscut foarte bine.
– Ştiu că şi lor le e dor de tine.
Veni în faţa lui Zoë.
– Ascultă, Zoë. În curînd o să plec într-o colonie unde o să locuiesc. Dacă vrei, poţi veni cu mine.
– O să fim numai tu şi cu mine?
– Păi, tu şi cu mine şi cu un bărbat pe care îl iubesc foarte mult.
– O să-mi placă de el?
– Aşa cred. Mie îmi place de el, şi îmi place şi de tine, aşa că se înţelege de la sine că o să vă placă unul de altul. Tu, eu şi cu el.
– Ca o familie!
– Da, ca o familie. O să semene foarte mult cu o familie.
– Dar am deja un tătic şi o mămică…
– Ştiu, Zoë. N-aş vrea să-i uiţi niciodată. John şi cu mine o să fim doar doi adulţi care or să fie foarte norocoşi să locuiască împreună cu tine.
– John, spuse Zoë. John şi Jane. John şi Jane şi Zoë…
– John şi Jane şi Zoë, repetă Sagan.
– John şi Jane şi Zoë, spuse iar Zoë, ridicîndu-se şi mişcîndu-se în ritmul numelor. John şi Jane şi Zoë. John şi Jane şi Zoë! Îmi place!
– Şi mie.
– Ei, OK atunci. Şi-acum, mi-e foame!
Sagan rîse.
– Foarte bine, hai să-ţi luăm ceva de mîncare.
– OK. Dă-mi voie să le zic la revedere lui mămica şi lui tăticul.
Alergă pînă la piatra de mormînt şi depuse un sărut pe ea.
– Vă iubesc, strigă ea, apoi se întoarse în fugă lîngă Sagan şi o luă de mînă.
– Sînt gata. Hai să mîncăm. Ce ţi-ar plăcea?
– Ce avem?

– Sînt multe dintre care putem să alegem, zise Sagan. Alege ceva.

– În regulă. Sînt *foarte* bună cînd trebuie să fac alegeri, ştii?

– Bine, răspunse Sagan, îmbrăţişînd-o strîns pe fetiţă. Îmi pare foarte bine să aud asta...

Mulţumiri

Mai întîi, pentru toţi cei care cred că ar trebui să fie mai uşor să scrii o urmare, pentru că ai creat deja universul: Bua ha ha ha ha ha ha! Ei bine, nu.

Cu acest lucru în minte, îngăduiţi-mi să mulţumesc mai întîi redactorului meu, Patrick Nielsen Hayden, pentru că mi-a trimis din cînd în cînd cîte un e-mail, ca din întîmplare, ca să mă anunţe cu cîtă nerăbdare aştepta să citească următorul capitol, în loc să mă sugrume, ceea ce probabil că ar fi trebuit să facă şi *ar putea* încă să facă, pentru că acum a căpătat întregul manuscris şi n-ar mai primi nici o pedeapsă pentru asta (în afară de cazul în care mai vrea o carte).

Alţi oameni magnifici de la Tor care merită dragoste şi/sau bomboane: Teresa Nielsen Hayden, Liz Gorinsky, Irene Gallo, scumpa plecată dintre noi Fiona Lee (e în viaţă, doar că a dusă puţin în China), Dot Lin şi Tom Doherty. Cu toate acestea, ca regulă generală, toţi cei care lucrează la Tor merită dragoste şi/sau bomboane, şi nu spun asta doar pentru că i-am făcut să sufere aruncînd termenele în aer. Ei, poate, un pic. Dar nu înseamnă că e mai puţin *adevărat.* Mulţumiri de asemenea lui Rich Klin, pentru corectura cu adevărat eroică.

Recunoaşteţi: socotiţi coperta nemaipomenită. Ei, e adevărat, aşa este, şi toţi trebuie să-i mulţumim lui John Harris pentru asta.

Îi mulţumesc, ca întotdeauna, lui Ethan Ellenberg, agentul meu, a cărui judicioasă ciondăneală pentru contracte e un spectacol de urmărit.

Unul dintre motivele pentru care această carte există este acela că primul volum din serie, *Războiul bătrînilor,* a fost destul de norocos încît să fi fost lăudat online de către oameni al căror gust în materie de lectură se bucură de încrederea cititorilor. Le mulţumesc tuturor şi adaug mulţumiri speciale lui Glenn Reynolds, Cory Doctorow, Stephen Green, Stephen Bainbridge şi Eugene Volokh. În cazul în care vă întrebaţi vreodată dacă vorbele online funcţionează, apropo: O, vai, *da!*

Dacă vă întrebaţi de ce anumite lucruri din carte par atît de bune, răspunsul scurt este: pentru că le-am văzut că merg în alte cărţi şi mi-am zis: „Ce chestie excelentă. Cred c-o s-o fur.” Lista scriitorilor de la care am furat în mod conştient îi include pe Nick Sagan (ideea transferului de conştiinţă, folosită cu un efect excelent în *Edenborn),* Scott Westerfeld (ale cărui uluitoare bătălii spaţiale din *The Risen Empire* şi *The Killing of Worlds* vă vor face să plîngeţi de bucurie) şi David Brin, al cărui concept de „ridicare” (vezi *The Uplift War)* trebuie menţionat. Mulţumesc de asemenea diferiţilor scriitori de SF&F pe care îi pomenesc în cursul cărţii.

Ca întotdeauna, Regan Avery a fost indispensabilă ca primă cititoare. Fiecare scriitor ar trebui să aibă cîte o Regan. Dar n-o puteţi avea pe *Regan Avery.* E *a mea.* Mrrrrrrr!

Chad Brink mi-a trimis prin poştă un exemplar al uneia dintre cărţile mele ca să-i dau un autograf, şi mi-au trebuit cîteva luni să i-o restitui. De fapt, s-ar putea s-o mai am încă acasă. Îmi închipui că punîndu-l aici, la mulţumiri, în această carte, compensez faptul că sînt un restituitor de cărţi prin poştă atît de groaznic. De asemenea, e limpede, n-ar trebui să-mi trimiţi cărţile prin poştă ca să le semnez. Nu eşti tu de vină, Chad, eu sînt.

Deven Desai, Natasha Kordus, Kevin Stampfl, Mykal Burns, Daniel Mainz, Justine Larbalestier, Lauren McLaughlin, Andrew Woffinden, Charlie Stross, Bill Schafer, Karen Meisner, Anne KG Murphy, Cian Chang, Kristy Gaitten, John Anderson, Stephen Bennett, Erin Barbee, Joe Rybicki şi mulţi alţii pe care nu mi-i pot aminti pentru că e 4:30 dimineaţa, dar voi ştiţi cine sînteţi, vă iubesc pe toţi şi aş dori să am copii cu voi. Chiar gemeni.

La urmă dar nu cele din urmă, acordaţi-mi o clipă pentru a le mulţumi lui Kristine şi Athena Scalzi pentru că au avut atîta răbdare cu mine pe cît s-a putut, în timpul scrierii acestei cărţi. Scrierea cărţii a fost deosebit de dificilă pentru Athena, care la un moment dat s-a întors spre mama ei şi a declarat: „Tăticul a devenit *plicticos”.* Promit să fiu mai puţin plicticos de acum înainte, începînd chiar din această clipă.

John Scalzi

BRIGĂZILE-FANTOMĂ sînt corpul de elită al Forţelor Coloniale de Apărare, soldaţi perfecţi clonaţi din ADN-ul morţilor şi antrenaţi să facă faţă unor misiuni aparent imposibile. Sînt tineri, rapizi şi cu totul lipsiţi de emoţiile oamenilor obişnuiţi.

...Căci universul e un loc periculos pentru omenire... şi e pe cale să devină şi mai periculos! Trei rase cu care omenirea a avut de a face în trecut au decis să se alieze pentru a stopa expansiunea terestră în spaţiu. Marele lor atu este un pămîntean trădător, omul de ştiinţă CHARLES BOUTIN, care a avut acces la toate secretele Forţelor Coloniale. Pentru ca oamenii să supravieţuiască, motivul trădării lui Boutin trebuie să fie aflat cu orice preţ.

JARED DIRAC, un hibrid suprauman creat pe baza ADN-ului lui Boutin, e singurul care ar putea avea acces la amintirile stocate electronic ale savantului trădător. Dar transplantul de memorie la care este supus acesta pare a fi dat greş, iar Dirac este obligat să se alăture Brigăzilor-fantomă.

La început, Jared Dirac pare a fi într-adevăr un soldat perfect... Dar apoi amintirile lui Boutin încep să iasă la suprafaţă, iar Jared începe să intuiască motivele reale ale trădării savantului şi soarta mai sinistră decît orice înfrîngere pe care inamicii omenirii au rezervat-o acesteia...

Ilustraţia copertei: MIHAI TITOIU

ISBN 978-606-8113-13-5

http://taz23.cgsociety.org/gallery/